

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LISETTE MARSHALL

WITH
WING
AND
CLAW

FAE ISLES
book 5

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

YfITH Yfi1'sG ÅJ "JLIGLA5¥

FAE ADALARI - KİTAP 5

LI sette Marshall

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Telif Hakkı© 2024 yazar Lisette Marshall

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, tanıtım metinlerinde ve/veya kitap eleştirilerinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ASIN: B0CWZ7448Z

Kapak tasarımı: Aziz Jüpter

Editör: Erin Grey, The Word Faery

www.lisettemarshall.com

www.facebook.com/LisetteMarshallAuthor[www.instagram.com/Author](https://www.instagram.com/AuthorLisetteMarshall)

LisetteMarshall

OceanofPDF.com

Bana kitaplarımın neden "uyanmış, eşcinsel şeyler"
içermek zorunda soran okuyucuya.
İşte size daha fazlası.

OceanofPDF.com

CONTENTS

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Sonsöz](#)

[Lisette'in diğer kitapları](#)

[Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Bölüm 1

ŞAŞIRTICI BİR ŞEKİLDE, Thysandra uyurken DÜNYA sona ermemişti.

Gıcırdayan zincirlerin ve bağırان seslerin -çoğu hücresinin kapısındaki kalın alf çelik plakalardan bile kolayca tanınabilen *fae* sesleri- istemeyerek de olsa sersemlemiş bir şekilde uyandı. Bazıları öfkeyle uluyordu. Diğerleri ise bariz bir acı içindeydi. Bu yeraltı asi hapishanesinde, onların varlığı tek bir anlama gelebilirdi: savaşın kaybedildiği. Fae imparatorluğu yenilmiş, Kızıl Saray sonunda ele geçirilmişti.

Artık umursamayı başaramıyordu.

Son birkaç haftadır yatağı olarak kullandığı tahta banktan kendini kaldırıp gözlerindeki uykuyu silerken kafatasının altında donuk bir baş ağrısı zonkluyordu. Hareket ettikçe kendi zincirleri karıncalanıyordu. Bileklerindeki soğuk ağırlığı artık neredeyse hiç hissetmiyordu, beyaz parıldayan alf çeliği büyüsunü engelliyordu; göğsündeki zonklayan, sızlayan ağrı, cildindeki çürüklerden çok daha acil bir yaraydı.

Bir hainin kızı.

Gözlerini her kapadığında, pürüzsüz parşömen üzerinde parıldayan siyah mürekkepli harfleri hâlâ görüyordu.

Hücresinin dışındaki şamata giderek yaklaşıyor gibiydi, her ne oluyorsa koridorun onun tarafına doğru yayıldıkça kapılar daha yüksek sesle vuruluyordu. Şimdi başka sesler de duyuyordu, alflerin kendine özgü kuzey aksanı ve vampirlerin gırtlaktan gelen tınısıyla konuşuyorlardı... Görünüşe göre mahkûmları topluyorlardı, hepsini son yirmi dört saat boyunca kilitli kaldıkları hücrelerden bir kerede çıkarıyorlardı. Halka açık infazlar, belki. Duruşmalar. İttifak'ın, bir buçuk asır boyunca Fae egemenliği altında yaşamamanın intikamını almak için neler yapabileceğini kim bilebilirdi ki?

Thysandra dizlerini göğsüne çekip duvara yaslandı, kanatları soğuk taşa bastırıldıkça titriyordu. Muhtemelen, hücresinin dışında her ne oluyorsa korku hissetmesi gerekiyordu. Belki de keder. En azından bir tür çaresiz öfke. Dört yüzyıl boyunca imparatorluk için köle gibi çalışmış, dört yüzyıl boyunca sarsılmaz bir sadakat göstermiş ve şimdi tüm bunlardan geriye küller ve molozlar mı kalmıştı?

Yine de duygular gelmiyordu. Onlara ulaşmak için ne kadar çabalarsa çabalasın, kalbinin ısrarlı gümbürtüsünde donuk, içi boş bir boşluktan başka bir şey yoktu.

Bir hainin kızı.

Belki de başka bir şey olmaya hiç çalışmamalıydı.

Kapısına vurulan yumruklar onu sarsmadı - sarsılmayacak kadar uyuşmuştu, savaş refleksleri bile yok denecek kadar körelmişti. Kapı uzun bir beş saniye sonra açıldı, sanki dışarıda duran her kimse bir cevap ya da içeri girmek için izin bekliyordu.

Kalbinin durduğu bir an boyunca, bu sefil sabahta görmemek için cinayet işleyeceği pembe, çiçekli silueti görmeyi bekledi.

Onun yerine, hücreesine adım atan figür uzun boylu, kanatlı ve kesinlikle erkekti - Agenor, zihni şaşkın bir kalp atışı sonra kaydetti, tanıdık yüzü acımasızdı, ön koluna mürekkep siyahı bir yılan sarılmıştı. Agenor'un bakışlarının onun dağınık görüntüsü üzerinde gezindiğini fark etmeyecek kadar gözlerini kaçırmadı - karmakarışık saçları, bileklerindeki sıyrıklar ve çürükler, İttifak onu yakaladığından beri giydiği kırmızı elbise. Ama ne düşünürse düşünsün, kendi bakımlı zarafetinin onun görüş alanının kıyısındaki acı verici tezatına aldırmadan, dudaklarından çıkan tek şey mükemmel bir şekilde ölçülü bir "Günaydın, Thys." oldu.

Yüzüne yumruk atacak kadar hissetmeyi diledi. En azından ağlayacak kadar hissetmeyi diledi.

Bir zamanlar müttefikim dediği erkek kapıyı arkasından yarı kapalı bir şekilde itip ona doğru on adımlık mesafeyi geçerken, dar bankında kamburlaşmış bir şekilde hareketsiz oturuyordu. Onu bu hücrede en son ziyaret ettiğinde, alf çeliği büyüsunü engellerken bile mesafesini korumuştı, muhtemelen gözlerini oymaya çalışabileceği haklı korkusuyla. Şimdi o ihtiyatın hiçbirini yoktu. Ya o kanlı yılanının onun tarafından gelecek herhangi bir saldırganlıkla başa çıkabileceğine güveniyordu ya da onun artık şiddet uygulama dürtüsü hissetmeyeceğini varsayıyordu.

Haklı olduğunu bildiği için duyduğu kin bile onu harekete geçirmeye yetmemişti.

Parmaklarının arasındaki anahtardan bir anlık ışık yansıdı. Bir an için adamın onu tamamen serbest bırakacağını düşündü ama adam sadece metal kelepçelerini duvarlara saplanmış zincirlerden çözdü - kapının dışında bağırış çağırış ve ağlama sesleri giderek daha yüksek bir gürültüye dönüşürken sessiz ve sabırlı hareketler.

"Ayakta durabilir misin? Agenor derin sesiyle sordu, son zincir taş zemine düşerken geri adım attı. "Bana pek bir şey yemediğini söylediler.

Kıpırdamadan ona baktı.

İçini çekti ve sanki İttifak'ın geri kalanının onsuz ne durumda olduğunu tahmin ediyormuş gibi omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. Sonra geri dönerek ekledi: "Herkesi Kızıl Saray'a geri götürüyoruz Thys. Senin de gelmek isteyebileceğini düşündüm.

Geri mi?

Mahkemeye mi?

Günlerdir ilk kez canlanan küçük ilgi kıvılcımı şaşkınlık değildi. Kesinlikle merak da değildi. Ama başını kaldırıp kaşlarını çatmasına yetti. Bir an için onun şaka yapıp yapmadığını, yalan söyleyip söylemediğini ya da sadece onun gibi bir zihnin aklına gelebilecek ayrıntılı bir fae planıyla onu kandırıp kandırmadığını merak etmesine yetti.

Yine de tamamen ciddi görünüyordu - yüzünün stoacı maskesini kıran bir anlık yorgun endişe.

"Neden?" diye mırıldandı.

"Sebepler," dedi, yılanının ipekli omzuna kaymasını sağlamak için dalgınca kolunu bir parça kaldırdı. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

tekrar gitti. "Çoğunlukla talimat aldım.

Talimat mı verdi? *O mu?* Agenor Thenes'in kendisi, Kızıl Saray'ın eski Lord Koruyucusu, faekind'a sırtını dönüp isyana katıldıktan hemen sonra İttifak'ın önde gelen isimlerinden biri haline gelen?

Talimatlarına uyacağı çok fazla insan yoktu, hatta gülümseyeceği daha az insan vardı. Gerçekten de aday sayısının bire çok yakın olduğundan şüpheleniyordu.

"Şu tarafından mı?" diye uyuşukça tahmin etti.

Cathra'lı aptal küçük Emelin'in aslında o kadar aptal olmadığı, hatta o kadar da küçük olmadığı ortaya çıktı. Yarı fae ve bağlanmamış büyücü, yeni edindiği ilahi güçlerle. Eğer savaş bittiyse, eğer küçük cadaloz Ana'yı öldürdüyse

...

Kalbi sıkıştı.

Kimse İttifak'a dünyanın geri kalanının ona karşı büyü kullanmasını engelleyen büyülü bağlardan nasıl kurtulacağını söylemeseydi Anne ölmüş olur muydu?

"Kızım adına, evet," dedi Agenor, yüzünde yine aynı gülümseme titreşerek. Yılanı şimdi dikkatle saçlarının arasına giriyordu, siyah pulları eşit derecede siyah buklelerle kusursuz bir şekilde karışıyordu. 'Yine de sana zarar vermeyi planladığını düşünseydim itiraz ederdim. Peki.. geliyor musun?

Adamın kendisine uzattığı nasırlı ele baktı. Geliyor muydu?

Gerçek bir soruydu. Dostça olmayan bir soru bile değildi. Onun tanıdık nezaketini bir an için görmek her şeyi daha da kötüleştirmişti - çünkü savaşta bir tarafın iyi, diğer tarafın kötü olduğundan ve kendisinin de bu kesin ayrımın doğru tarafında yer aldığından emin olduğu zamanlarda dünya o kadar basit, o kadar mutluluk verici derecede basitti ki. Sonra o lanet olası mektup iki gün önce gelmişti ve sinsî bir döneke olduğunu düşündüğü adam, Kızıl Saray'ın acımasız dünyasında neredeyse herkesten daha çok güvendiği ve saygı duyduğu kişi gibi duruyordu

...

"Eğer bana zarar vermek istemiyorsanız," dedi kısık sesle, "o zaman neden bileklerim hâlâ birbirine zincirli?

Dudaklarını büzdü. 'Şey, sadece bir şey söylemek gerekirse - birbirimizi son gördüğümüzde bana hain ve insanlığın yüz karası dedin ve

"Ellerin tekrar serbest kalır kalmaz boğazımı sıkacaksın. İrkilmemek için kendimi zor tuttum.

'Evet, ama... ama...' *Ama bu ben konuşmadan önceydi.*

İçinde yeni bir şey olmamasına rağmen, son iki günde neler olduğunu onun kadar iyi bilmesine rağmen, dudaklarını kelimeleri şekillendirmeye zorlayamadı. *Bu, Anne beni terk etmeden ve kullanılmış bir alet gibi bir kenara atmadan önceydi. Kanlı Nazi beni bu hücreye kadar takip etmeden önceydi, tatlı ve yatıştırıcı bir sempati. İmparatorluğun sonunu getireceğini bilmem gereken o sırları açıklamadan önceydi.*

Ben de hain olmadan önce.

"Evet," dedi Agenor, sesi düzdü, yeşil gözleri şüphesiz düşüncelerini doğrudan yüzünden okuyordu. Yüz ifadesi tam olarak *değişmedi...* ama kesinlikle gerginleşti. 'Eğer bilmek istiyorsan, seni serbest bırakmamamın asıl nedeni, yarı iblisin beni, sığınmacılara önerdiğin muameleyi mümkün olan en kısa sürede kendine de uygulamaya meyilli olabileceğin konusunda uyarmış olması. Söylenmesi gerekirse, bundan büyük pişmanlık duyarım.

Sikeyim.

Kendi varlığından bıkmak başka bir şeydi. Başkalarının bu gerçeğin farkında olması ise bambaşka bir şeydi. Creon'un mu yoksa Nazi'nin mi iblis olduğundan emin değildi ve o kadar da umurunda değildi; her iki seçenek de eşit derecede aşağılayıcıydı.

"Cehenneme git," diye mırıldandı.

"Korkarım ki yapmam gereken daha acil birkaç iş var," dedi hiç istifini bozmadan. 'Yine de ileride yolculuğu düşünebilirim. Şimdilik, gitmeye hazır mısın?

Bir küfür savurdu ve onun elini tuttu.

Adam onu ayağa kaldırdığında dizlerinin bağı çözülmüştü. Dişlerini sıkı ve yine de ayakta durdu, zor durumdaki bir genç kız gibi hücrelerinden çıkarılmak istemiyordu; duyduğuna göre, savaşın son günlerinde hayatta kalan tüm ordu komutanları şu anda o koridorda toplanmıştı ve onların saygısını bu kadar hızlı ve kolay bir şekilde kaybetmesine izin verirse lanetlenirdi. Eğer ne yaptığını henüz bilmiyorlarsa...

Oh, Tanrım.

Ya bilselerdi?

Ama Agenor onu hücrelerinden çıkarıp alfler, fae'ler ve vampirlerden oluşan kalabalığın içine sürüklerken ona özel bir ilgi gösterilmedi. Tanıdık yüzlerin hepsi

Etrafındaki insanlar daha çok bağlanmış ve yaralanmış görünüyordu; Bereas'ın etkilenmemiş bir vampire yumruk salladığını, Imbros'un kanayan kolunu göğsüne bastırdığını, Nicanor'un bileklerine bağlı zinciri tutan alf dışisine buz gibi bakışlar fırlattığını gördü. Onu fark etmiş gibi görünen birkaç fae ise selam verme zahmetine girmedir. Esir alındığından beri hayatta kaldığına dair ilk teyitlerinde ona bahşedilen tek şey bir ya da iki hızlı baş sallamaydı.

Annenin mektubunda, *Thysandra'nın mahkememiz için tamamen gereksiz olduğu yazıyordu ...*

Vücudu tekrar uyuşturdu.

İçlerinden herhangi biri bunun farkında mıydı? Agenor onu duvarın dibine yerleştirip son bir özür mırıldanarak uzaklaşırken etrafına bakmaktan kendini alamadı - bakışlarının onlarca yıldır, yüzyıllardır tanıdığı yüzler denizinde dolaşmasına izin vermekten kendini alamadı. Anne'nin onu ya da herhangi birini gerçekten ne kadar az önemseydiğini hiç fark etmişler miydi?

Bilselerdi yine de imparatorluk için savaşır mıydı?

Belki de yaparlardı. Belki de sadece hainlerin kızları yüzyılların sadakatini onun kadar kolay bir kenara atar, birkaç dostça söz ve pervasız şehvete rahatsız edici derecede yakın bir şey için görevi görmezden gelirdi.

İlk defa bileklerindeki alf çeliğinden memnun olmuştu. Soğuk metalin ağırlığı elbette rahatsız ediciydi ama özgürlük çok, çok daha kötü olabilirdi; İttifak onu bu kadar bariz bir şekilde seçmiş olsaydı, her bir fae ihanetinin gerçeğini hemen öğrenirdi. Şimdi en azından Naxi'nin ve onun küçük yumuşak ellerinin verdiği zararın bir sınırı vardı. Eğer hiç kimseye söylemeseydi ...

Korkakça bir düşünce. Yine de ona sarıldı.

Ne de olsa, İttifak onu bir hain olarak alenen utandırmayı planlamıyorsa, belki de henüz *her şey* kaybedilmemişti. Belki de bir süreliğine kafasını aşağıda tutabilirdi. Sorun çıkaran mavi gözlü yarı iblislerden kaçındığınızdan emin olun. Eski hayatının parçalarını toplarken ve bu Annesiz, sevgisiz ve amaçsız dünyada ona ne kaldığını düşünürken fark edilmemeye çalışabilirdi, *eğer* ona kalan bir şey varsa bile ...

Ve sonra görecekti.

Bu bir plan değildi - tam olarak değil. Ama zihninin yeniden dönmesi için yeterliydi ve asla söylememesi gereken o sözleri hıçkırarak söylediğinden beri ilk kez göğsündeki uyuşmuş delik biraz daha az dipsiz görünüyordu.

, isyancılar nihayet esirlerini sıraya dizmeyi bitirmişlerdi, koridor boyunca açık kapılardan başka bir şey yoktu. Agenor'un birkaç hızlı talimat verdiğini gördü ve ardından ilk alfler yanlarındaki fae'lerin kollarına girerek hiçliğin içinde kayboldular - tutsaklarını göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir sürede Kızıl Saray'a taşıdılar. Thysandra sahip olunması gereken faydalı bir sihir olduğunun farkındaydı ve Anne yıllarca süren deneylerinde fae'lere bu solma güçlerini kazandırmaya çalışmıştı... ama bunca zaman sonra bile, canlı bedenlerin havaya karışıp yok olduğunu görmek Thysandra'nın omurgasında her zaman küçük bir ürperti yaratmıştı.

"Gitmeye hazır mısınız?" dedi bir ses, aniden yaklaşıyor.

Arkasını dönerken *neredeyse* çığlık atacaktı.

Tanrı'nın cezası Tared Thorgedson, hücresinin açık kapısında birdenbire ortaya çıkmıştı - tüm alfler gibi uzun boylu ve sarışındı, ancak türünün çoğundan biraz daha yumuşak huylu olduğu da bir gerçektir. Bu sabah her ne kadar kan ve is içinde olsa da çelik grisi gözlerinde belirgin bir zafer parıltısı vardı ve kapının pervazına yaslanmış rahat duruşundaki memnuniyeti inkâr etmek mümkün değildi.

Adamın sesindeki memnuniyeti hayal ettiğini de sanmıyordu, "Sana göz kulak olmamın söylendiğini bilmekten memnun olacaksın. İşlemlerin hiçbirini kaçırmadığından emin olmam gerekiyor.

Oh, tanrılar ona yardım etsin.

Yüz otuz yıl önceki Son Savaş'tan sonra, Anne onu ayaklarının dibinde diz çökmeye zorladığında, büyüsunu ve ailesinin anılarını aldığı oradaydı. Onun düşüşüne - hevesle - yardım etmişti.

Belli ki hatırlayan tek kişi o değildi.

Neden sen, onca insan arasından? diye çıkışmak istedi, neredeyse meraktan kaynaklanan o dal tekrar kıpırdandı. Eski müttefiklerimin önünde bu şekilde dışlanmaya ihtiyacım yok. Bana İttifak'ın kanlı liderinin kendisi yerine başka bir alf - aslında herhangi bir alf - veremez miydin?

Kadın soruyu yuttu. Büyük olasılıkla canı böhrlenmek istemişti ve Anne öldüğüne göre başka kime böhrlenebilirdi ki?

Bunun yerine "Tam olarak nereye gidiyoruz?" sormayı denedi.

"Bone Hall. Daha dik durdu ve elini onun koluna doladı. Dudaklarında küçük, çarpık bir sırıtiş belirdi. "Ya da ondan geriye kalanlar, her neyse.

Kız bunun ne anlama geldiğini soramadan adam gözden kayboldu.

Hapishanenin renkleri birbirine karıştı, sanki gerçekliğin tuvali etraflarında buruştu - siyah, gri ve en soluk maviden oluşan mide bulandırıcı bir girdap, küflü toprak ve tuzlu su kokusu, uçurumlara çarpan dalgaların sesleri. Thysandra gözlerini kapadı ve yerçekiminin midesini aynı anda tüm yanlış yönlerle doğru çektiğini hissetmemeye çalıştı, dünya vızır vızır geçerken kalbinin ürkütücü gürültüsünü duymamaya çalıştı.

Sonra, aynı şekilde aniden bitti.

Yer ayaklarının altında öyle bir sertleşti ki neredeyse tökezliyordu. Etrafında kükreyen bir kalabalığın gürültüsü vardı. Kör edici güneş ışığına karşı gözlerini kırıştırarak zorla açtı ve kendini çok tanıdık bir antre içinde buldu. Kırmızı mermer ve parıldayan altın. Kayalık, zeytin kaplı tepelere ve ötesindeki masmavi denizin sonsuz uzantısına bakan açık kemerler.

Home.

Bu imrenilen görüntü bile içinde bir sevinç kıvılcımı bile yakamadı.

Tared'in eli dirseğinden çekiştirdi ve o ve diğer mahkûmlar kalenin derinliklerine doğru yönlendirilirken, başları eğik, bilekleri hâlâ birbirine kelepçeli bir şekilde onu uyuşukça takip etti. Salonun etrafında nöbet tutan alf ve asi fae sıralarının arasından geçtiler. Menteşelerinden sarkan bakır kaplama kapıları geçip. İçine...

Kemik salonu.

Ya da en azından ondan geriye ne kaldıysa.

Ana'nın saltanatının kalbi, yaşam ve ölüm tanrısının kendisi tarafından inşa edilmiş, duvarları yok ettiği düşmanların binlerce kemiğiyle süslü, görkemli bir yerd. Önceki gün takımadaların diğer tarafında yapılan savaşın buraya dokunmaması gerekirdi. Yine de salon artık tanınmaz haldeydi, son anılarındaki görkemli evden çok Kobalt Sarayı'nın kalıntılarına benziyordu - tavandan kemerler yıkılıyor, duvarlarda iki büyük gedik açılıyordu. Küçük bir insan ordusu -*insanlar*, Tanrı aşkına- sopalar ve levyelerle son kemik süslemeleri de parçalıyor, yere yuvarlanan her kafatası için coşkuyla kükrüyordu.

Onun yanında, Tared'in sırtışı yaracak kadar genişlemişti.

Etraflarındaki diğer fae tutsaklar da Thysandra'nın hissettiği kadar şaşkın görünüyorlardı.

Tek davetsiz misafir insanlar değildi, ama en kalabalık olanlar da onlardı. Bir avuç acımasız vampir kralını, rengârenk elbiseleriyle su perisi kraliçelerini, parçalanmış kemik yığınlarını neşeyle yakıp kül eden anka kuşlarını gördü. Agenor'un insan sevgilisi Allie, köşede sarışın, sivri kulaklı bir yarı fae ile sohbet ediyordu. Koridorun ilerisinde Lyn, Tared'in ... bir şey, diğer anka kuşlarının alevleri ona ulaşmadan önce aceleyle bir kitap yığınını kurtarıyordu, küçük vücudu yığının ağırlığı altında sallanıyordu.

İttifak için önemli olan herkes... Thysandra'nın kaçınmak için kolunu bacağına vereceği küçük bir iblis hariç.

Bunun rahatlama olduğundan emindi, karnının alt kısmındaki o gergin, batan his.

Alves hiç vakit kaybetmeden onu ve diğer fae'leri ileriye, göz kamaştırıcı, tıslayan kalabalığın arasından geçirerek, daha iyi zamanlarda Anne'nin tahtının salonun üzerinde yükseldiği yere yaklaştırdı. Artık yok olmuştu ve onun yerine mermer zeminde, kalenin temellerinin altında her zaman uyuklayan, içi boş, mavi parıltılı boşluğa bir bakış sunacak kadar büyük, ufalanan bir delik açılmıştı.

Labirent.

Kalbi buz kesti. Elbette İttifak esirlerini sarayın altındaki yeraltı labirentinde yaşayan şeytani büyüye kurban etmeyi planlamıyordu. Agenor *zarar yok* demişti ama Agenor bile daha önce yalan söylemişti.

Ancak o zaman, mahkûm arkadaşları arasında boğuk küfürler ve kin tıslamaları yükselirken, önündeki en büyük sorunu gözden kaçırdığını fark etti.

Emelin.

Agenor'un evinin kızı, Tanrı'ya yeminli büyücü ve en kötüsü de Fae İmparatorluğu'nun yeni Yüce Leydisi.

Kız, salonun arka tarafında durduğu haliyle sıradan bir göz için hâlâ aldatıcı bir şekilde kırılğan görünüyordu - kısa boylu, kanatsız ve içinde o kadar az kırmızı olan mavi bir elbise giymişti ki, toplanan topluluğun geri kalanı için kasıtlı bir hakaret olabilirdi. Ama Thysandra onun daha önce de zararsız görüldüğünü görmüştü, üzerinde sadece bir gecelik ve bir palto varken bu salonda tökezleyerek yürümüş, kurnaz bir saray mensubunun becerisiyle Anne'ye dalkavukluk etmişti... ve şimdi yüzündeki gülümsemede, başını eğişinde bir şeyler vardı

ve yeşil gözlerinin zincirlenmiş fae sıralarının üzerinde izlediği yol, ölümcül bir uyarıdan başka bir şey değildi.

Belki de mahkûmlar arasındaki homurdanmaları birkaç dakika içinde bastıran bu bakıştı. Ya da onun yanında, küçük kemik yığınları arasında hasarlı duvara yaslanmış duran ve denese bile zararsız görünemeyecek olan siyah saçlı, siyah kanatlı erkek fae'ydi.

Çabalıyor gibi görünmüyordu.

Thysandra aceleyle bakışlarını kaçırdı ve acı bir şey yuttu. Yenilgi başka bir şeydi. Onu önce Anne'nin sevgisinden mahrum bırakan, sonra da ikisine birden ihanet eden Creon'un kanlı Hytherion'u tarafından yenilmek... Bu tamamen başka bir acı seviyesiydi. Anne'nin aslında *onu* da terk ettiği iddiasına ne anlam vereceğinden henüz emin değildi - ve etrafı onu fark etmemesini umduğu intikamcı düşmanlar ve müttefiklerle çevriliyken, bu konuda daha fazla düşünmeye başlamak için son derece kötü bir an gibi görünüyordu.

Uyuşuk ve görünmez kalmak daha iyiydi. Daha sonra hissedebilir ve merak edebilirdi.

Agenor yeniden ortaya çıktığında kalabalıkta bir heyecan dalgası yayıldı, siyah yılan şimdi omuzlarına sarılmıştı, kızı ve damadının durduğu yere doğru ilerlerken en büyük kırmızı yılanı da peşinden sürünüyordu. Karşılıklı birkaç kısa kelime konuştular. Sonra eski Lord Koruyucu başını sallayarak uzaklaştı ve salonun diğer tarafındaki Allie ve yarı fae arkadaşına katıldı; etrafındaki insanlar aceleyle kesmeye son verdi ve anka ateşleri bir anda cızırdadı.

Salonu hevesli, beklenti dolu bir sessizlik kapladı. Sanki her bir insan tam olarak neyi beklediğini biliyordu ama kimse haber vermemişti-

"Teşekkür ederim," Emelin'in kuru sesi yükseldi, ses harap olmuş duvarlardan ve tavandan yankılandı. 'Hepinizi burada toplanmış görmek çok güzel. Hepimiz günün çok daha keyifli düzenine dönmeden önce söylemek istediğim birkaç şey var.

Peri dili bile konuşmuyordu.

Faekind'in kalbinde duruyor, tüm fae'lerin Yüce Leydisi olarak konuşuyor ve yine de yeni miras aldığı imparatorluğun *dilini* bile açıkça reddediyordu - bunun yerine bir insan lehçesi kullanıyordu, muhtemelen büyüdüğü adanın dili. Thysandra'nın etrafındaki fae'lerin bu konuda ne düşündüğünü anlamak için başını kaldırmasına gerek yoktu; öfke fısıltıları ona daha fazlasını anlatıyordu

Gözlerini inatla botlarının etrafındaki zeminde tutarken bile yeterince.

"Önce formaliteler," diye devam etti Emelin, hiç şaşırmamış, hatta *eğlenmiş* gibiydi. Başını kaldırıp yüzündeki ifadeyi görmemek için büyük çaba sarf etti. 'Bir öncekini öldürdüğüm için resmi olarak yeni Yüce Leydiniz olduğumu iddia ediyorum, vesaire, vesaire - hepinize bu iddiaya itiraz etme şansı vermem gerektiği söylendi, işte buradayız. Herhangi bir itiraz, meydan okuma ya da hayatı kendileri için zorlaştıracak başka girişimlerde bulunmak isteyen var mı? Eğer varsa, bana bildirmek için mükemmel bir an.

Sanki çok yüksek sesle nefes almak bile bir isyan eylemi olarak algılanabilirmiş gibi, salonun üzerine sağır edici bir sessizlik çöktü.

Thysandra tüm akıllıca niyetlerine rağmen yine de başını kaldırıp baktı - sesler bile artık yaklaşan olası tehlikelere dair hiçbir ipucu vermezken çevresini görmezden gelemeyecek kadar gergindi. İki yanında, sıkılmış yumruklar ve gergin kanatlar, içeride zar zor tutulan bağırışlara işaret ediyordu... ama Agenor'un gözleri salonun diğer tarafındaki bir tehdide dikilmişti ve arka duvarın karşısında, Creon bir bıçağı parmaklarının arasında yavaşça çevirirken aziz bir tatlılıkla gülümsüyordu.

Beş, sonra on saniye boyunca nefes nefese felç geçirdi.

"Anlaştık o zaman. Emelin'in mahkûmlara gülümsemesi samimi olamayacak kadar parlaktı. 'Benim kadar heyecanlandığınıza sevindim. Bu durumda, imparatorluğunuzu güvenle benim ellerime teslim ettiğiniz için, bu yürek ısıtan fırsattan yararlanarak aldığım birkaç kararı açıklamak istiyorum.

Tared, Thysandra'nın arkasından bir kıkırdamayı bastırdı.

'Her şeyden önce' - yeni Yüce Leydi'nin sesine aniden rahatsız edici bir sertlik karıştı - 'derhal geçerli olmak üzere, imparatorluk çoğunlukta fae'nin yaşamadığı tüm adalar üzerindeki kontrolünü bırakıyor. Vergilendirme ve haraç yükümlülükleri de şu andan itibaren sona eriyor. Size kolaylık olması açısından, yetkiyi Anne'nin istilasından önce kim ona ya da yerel geleneklere göre bu gücü miras alan kişiye devrediyorum diyelim. O zaman hepiniz bu şanslı yöneticilerin kimler olabileceğini kendiniz bulursunuz, tamam mı?

Kalabalığın arasından birkaç boğuk tezahürat ve soluksuz kahkaha yükseldi, ancak seyircilerin çoğu sessiz ve hareketsiz kaldı.

Bunun olacağını biliyor olmalıydılar; gözyaşlarını silen birkaç peri kraliçesi bile pek şaşırılmış görünmüyordu.

"İkincisi," diye ekledi Emelin, insan kalabalığına gülümsemesi bir öncekinden çok daha samimiydi, "Kızıl Saray'da yaşayan tüm insan köleler gitmekte özgürdür. Bugün ilerleyen saatlerde adadaki bağlarınızı nasıl çözeceğimi bulacağım ve elbette hepinizi mümkün olduğunca verimli bir şekilde evlerinize geri götürmek için birkaç alfimiz hazır olacak.

Tezahüratlar bu kez daha yüksekti. Çok yakında, sarayın günlük işleyişi için hayati önem taşıyan, arka planda sessiz sedasız çalışan binlerce hizmetkârın, yani Fae mahkûmların arasından ilk tedirgin mırıltılar yükseldi...

Alves'lerden biri bir uyarıda bulundu ve homurdanmalar tekrar kesilerek geride sadece ince dudaklı bakışlar bıraktı.

"Üçüncüsü," diye devam etti Emelin, yeni özgürlüğüne kavuşmuş insanların sevinçli fısıltılarını bastırmak için biraz daha yüksek sesle, "ve belki de en önemlisi, imparatorluğu bölmeye karar verdim.

Thysandra bir sessizliğin bu kadar aniden çöktüğünü hiç duymamıştı.

Salonda nefesler tutuldu ve çeneler sarktı, iki kalp atışı önce zaferle sırtanlar bile - bu bir haberd o zaman, *gerçek* bir haber, isyan eden adaların kral ve kraliçelerinin bile önceden haberdar olmadığı bir duyuru. Etraflarındaki alfler de kaskatı kesilmişti. Sadece Agenor gülümsedi ve onun yanında Allie dudağını ısırarak- Bekle, bu-

Diş mi?

Tanrılar

aşkına.

Her şey çok ama çok hızlı geliyordu.

"Daha açık bir ifadeyle," diyordu Emelin ölçülemez bir mesafeden, "üç mahkemeyi üç bağımsız idari birim olarak kuracağız. Tüm küçük fae adaları, vergilendirme, altyapı ve benzeri konularda kiminle ittifak kuracaklarına kendileri karar verebilirler. Altın Saray elbette sevgili babamla birlikte emin ellerde olacak...'

Agenor'un gülümsemesi alışılmadık derecede geniş bir sırıtışa dönüştü.

Yani biliyordu, değil mi? Thysandra bir an için gözlerini kapatmayı göze aldı ve hücreesindeki o kısa konuşma sırasında ona verdiği yetersiz ipuçlarını anlamlandırmaya çalıştı. Belki de ona, eğer isterse Altın Saray'a taşınabileceğini söylemeye çalışıyordu? Bu da tabii ki Kızıl Saray'ı geride bırakması anlamına geliyordu.

Son dört yüz yıl boyunca zamanının her bir saatini harcadı - ama yine de, Kızıl Saray'da kalmak, lanet olası Hytherion Creon'un yönetimi altında yaşamak anlamına geliyorsa ...

Emelin neşeyle devam etti: "Ve bu Tanrı'nın unuttuğu yerde yarım saat geçirdikten sonra sabrım tükenmeye başladığı için, Creon ve ben Kobalt Sarayı'nda ikamet edeceğiz.

Thysandra'nın gözleri fal taşı
gibi açıldı. *Kobalt Sarayı*
mı?

Etrafında toplanan fae'ler arasındaki fısıldaşmalar giderek belirgin mırıltılara dönüşüyordu ve bu sefer onları koruyan alfler bile bu konuda bir şey yapamayacak kadar şaşkın görünüyordu. Kobalt Sarayı *harabeye dönmüştü*. Dünyada kim üç yıkık dökük duvar ve yarım bir kuleyi sonsuza dek evi olarak seçer? Ve daha da önemlisi...

Eğer şu anda hayatta olan en güçlü iki büyücü burada kalıp Anne'nin geride bıraktığı saraya göz kulak olmayı planlamıyorsa, o zaman kim planlayabilirdi ki?

Kim *yapabilir ki*?

"Çoğunuzun fark ettiği gibi, geriye şu anda içinde bulunduğumuz cehennem çukuru kalıyor. Emelin'in kemik salonuna doğru yaptığı hareket, çocuğunun aylardır temizlemediği odayla karşılaşan sinirli bir ebeveynin havasını taşıyordu; Kreon'la değiş tokuş ettiği bakış biraz bıkkınlıktan öte bir şeydi. "Doğruyu söylemek gerekirse, tüm sarayı yakıp kül etmeyi düşündüm - ama görünüşe göre güzel bir kütüphaneniz var ve ayrıca Zera bana mümkün olduğunca nazik davranmamı söyledi. O yüzden bununla ilgilenecek başka birini bulmamız gerekecek.

Bu da ne böyle?

Thysandra bu karmaşadan çok ama çok uzak durmaya ne kadar kararlı olursa olsun, şimdi bakmaktan kendini alamıyordu - çünkü yirmi küsur yaşında, neredeyse insan olan bir köylü kızı bile bunun son derece kötü bir fikir olduğunu bilmeliydi, değil mi? Ya da en azından Creon veya Agenor onu riskler konusunda uyarmış olmalıydı? Seçebileceği başka bir fae hükümdarının aylar ya da yıllar içinde isyan etmeyeceğini düşünmek delilikti - tabii ki bu Thysandra'nın sorunu değildi ve başını öne eğmesi için bir neden daha vardı-

"Thysandra? Emelin'in sesi araya girdi.

İsminin sadece kendi zihninde var olmadığını fark etmesi yarım kalp atışını aldı.

Elleri kelepçeli fae sıralarının birdenbire etrafında çok ama çok sessizleştğini fark eden bir başkası - hayır, tüm *salon* onun etrafında sessizleşmişti.

Yüzlerce ve yüzlerce şişkin göz, nereye baksa ona bakıyordu - sanki daha önce hiç fark etmedikleri beklenmedik bir yenilikmiş gibi. Sanki dört yüz yıldır bu sarayda dolaşmıyormuş, tepeler, tazılar ve Faewood'un kıvrımlı ağaçları kadar buranın bir parçasıymış gibi...

"Ne?" sormayı başardı.

Çok gürültülü. Kelime şaşkın sessizlikte yankılandı.

"Kızıl Saray," dedi Emelin, sesi endişe verici derecede tatlı, gülümsemesi endişe verici derecede genişti. 'Orayı iyi biliyorsun, değil mi? Yönetimini devralmak isteyebileceğinizi düşündüm.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 2

Mermer zeminin yarıldığı yere ulaştığında, ayaklarını nasıl hareket ettirebildiğini artık bilmiyordu.

Tared hiç vakit kaybetmeden bileğindeki zincirleri çözmüş, sonra da onu ileri doğru iterek fae sıralarının arasından çıkarıp salonda toplanan ölümlü ve ölümsüz tüm ruhların gözleri önüne sermişti. Seyirciler isyankâr bir yaygara koparmış, yüzlerce şok olmuş, sersemlemiş, öfkeli konuşma çukurlu duvarlara ve tavana yansiyordu. Thysandra omzunun üzerinden bakmaya cesaret edemedi. Zemindeki ürkütücü kırmızı bir parıltı yayan deliğe de bakmaya cesaret edemedi - sanki aşağıdaki Labirent bile bu beklenmedik gelişmeyle ilgili görüşlerini paylaşıyordu, hem de mutsuz görüşlerini.

Daha iyi bir alternatif bulamadığı için bakışlarını Emelin'in üzerinde tuttu. Agenor'un kızı hâlâ gülümsemeyi bırakmamıştı - bir zamanlar Anne'nin kendisini bile onda tehlikeli ya da endişe verici bir şey olmadığına ikna eden o lanet olası bal gibi tatlı gülümseme.

Sanki az önce Thysandra'nın ölüm fermanını imzalamamış gibi.

Sanki az önce onu dünyanın geri kalanına ve özellikle de Anne'nin en sadık takipçilerinden geriye kalanlara bir hain olarak ifşa etmemiş gibi.

Creon sonunda duvardan uzaklaşmıştı ve şimdi elinde bıçağı, yüzünde içlerinden birinin kendisine meydan okuyacak kadar aptal olmasını umduğunu gösteren bir ifadeyle mahkûmlara doğru yürüyordu. Thysandra onun tarafına bakmaya da cesaret edemedi. Bunun yerine, kraterin kenarından bir metre kadar uzakta durarak titreyen nefesini içine çekmeyi ve kekelemeyi başardı: 'Ama... ama istemiyorum-'

"Ah, bu beni gerçekten ilgilendiren bir konu değil," diye araya girdi Emelin, yüzünde hala aynı değişmez gülümsemeyle ona doğru ilerlerken. 'Son birkaç aydır benim isteklerimi de pek önemseydiğini hatırlamıyorum. İtiraz etmek için başka bir nedenin var mı?

Tanrılar merhamet etsin.

Buraya gelmemeliydi. Agenor'a, Tared'e, *herhangi birine*, bu ölümcül tuzak etrafını sarmadan önce boğazını kesip işini bitirmesi için yalvarmalıydı - ama burada, hayatta ve iyi bir şekilde duruyordu ve bir şekilde karşısındaki kızın yalvarışlardan ya da kendine zarar veren isteklerden pek etkilenmeyeceğinden şüpheleniyordu. Başka ne gibi bir çıkış yolu ki? Başarı ya da hayatta kalma şansının çok düşük olduğunu belirtmenin pek bir faydası olmazdı, hele ki bunlar dikkatini veren herkes için son derece aşikârken; Emelin'in gelecek yıl düzeni yeniden sağlamak için ortalığı süpürmek zorunda kalma ihtimalini pek de umursamadığı açıktı.

"Neden ben? Thysandra nefes aldı.

Mızımız ve acınası. Vücudunda tek bir hürmet kemiği olmayan bir hainin kızı gibi konuştun.

Emelin bu noktaya değinmeden omuz silkti. "Neden olmasın?

"Sen... bana güvenip güvenemeyeceğin konusunda hiçbir fikrin yok. Bu bir yalan bile değildi. *Kendisine güvenilip güvenilemeyeceğini kendisi bile bilmiyordu.* 'On yıl bitmeden kendi sarayınıza saldırabilirim, tüm bildiğiniz bu. Sadece başınıza daha fazla bela açabilirim. I-'

"Evet," diye itiraf etti Emelin, hiç de cesareti kırılmış görünmüyordu. "Evet, sanırım bunların hepsini deneyebilirsiniz.

Thysandra ona baktı.

Arkasında biri acı içinde inliyordu - muhtemelen Creon'un zevkine göre bu değişiklikler için çok fazla yaygara kopardıktan sonra diğer fae mahkûmlardan biri. Başka bir ses onun adını haykırıyordu. Bu ses

Sanki geri dönüp bu çılgınlığı açıklaması, İttifak'ın ona duyduğu bariz güveni haklı çıkarması isteniyordu.

İhanet, demek zorunda kalacaktı. *Görünüşe göre o savaşı kaybetmenizin sebebi benim.*

Emelin bu yüzden mi hiç endişeli görünmüyordu? Thysandra'nın ihanetinin, duygusal çalkantılar içinde ağzından kaçırdığı talihsiz bir itiraftan ziyade, tamamen taraf değiştirdiğine mi işaret ettiğini düşünüyordu?

Haklı olabilir mi?

İmparatorluğa, saraylara, saraylarda yaşayan insanlara dört asırlık sadakat... ama eğer Anne de ona hiç sadık olmamışsa, bunların herhangi birine bu kadar bağlı hissetmek için hala bir nedeni var mıydı?

Kime soracağı bir yana, merak etmeye nereden başlayacağı konusunda bile hiçbir fikri yoktu. Anne'nin en ateşli takipçileri, ilk şüphe kırıntısını kabul ettiği anda onu paramparça edeceklerdi. İmparatorluğun geri kalan saray mensupları, sadece kendi çıkarlarına sadık olanlar, iktidar değişikliğinin getirebileceği küçük bir avantaj için ona ihanet etmeye aynı derecede hevesli olacaklardı. Zirvede zayıflığa izin verilmezdi ve o hiçbir zaman bugün olduğundan daha zayıf olmamıştı - bu haliyle tahttaki ilk ayını bile çıkaramazdı.

Kanatlarının arasından süzülen ter, kirli ve harap elbisesini kürek kemiklerine yapıştırıyordu.

"Ya sadece... reddedersem?" diye kekeledi.

"Tavsiye etmem," dedi Emelin, sesi babasının konuşma tarzına endişe verici bir şekilde benzeyen sessiz ve kibardı. Agenor bu kadar kibarlaştığında, işler çok ama çok ölümcül bir hal almak üzereydi. 'Görüyorsunuz, İttifak üyelerinden, bu mahkemedeki yepyeni kuralınızı tehlikeye atmamak için bize bazı bilgiler konusunda sessiz kalmalarını istedim. Ama tabii ki ortada tehlikeye atılacak bir kural yoksa...'

Cümlelerin anlamlı bir şekilde uzaklaşmasına izin verdi, hala iyi yetiştirilmiş masumiyetin zirvesinde görünüyordu, fae'lerin bağırışları ve seyircilerin telaşlı yaygarası sessizliği tekrar doldurdu.

Thysandra bunu zar zor duydu bile.

Eğer tehlikeye atacak bir kural yoksa ...

Demek sırrın şimdiye kadar saklanması için nedeni buydu - bir silah olarak kullanmak için mi? Emelin ve yandaşları zamanın geldiğini düşündüklerinde, haberlerin en patlayıcı şekilde patlak vereceğinden emin olmak için alflere bırakın. Ve sonra bir avuç mağdur fae'nin

Sadıklar onun peşine düşmüş ve savaştaki aşağılanmalarının intikamını almışlardı; Altın Saray'da ikamet etse bile, ıssız bir fae adasındaki bir mağarada saklansa bile, onu unutmalarına yetecek kadar uzun süre saklanabileceğini sanmıyordu.

Reddederse ölüm. Kabul ederse ölüm.

Hayatta kalmayı artık pek umursamadığını düşünmüştü ama yine de o acı sonun ağzının açıklığına bakarken, umutsuzca, meydan okurcasına kalbinin atışlarına tutunan son küçük inat kıvılcımını buldu.

"Endişelenme," dedi Emelin, sesi aniden yumuşamış, güçlü neşesi yerini rahatsız edici bir şekilde gerçek bir endişeye bırakmıştı. 'İki dakika içinde uçup seni bu karmaşayla baş başa bırakacak değiliz - her insanların bağlarını çözmemiz ve başka düzenlemeler yapmamız gerekiyor. Kendinize gelmek için bir gün ayırın. Eminim banyo yaptıktan ve düşünmek için biraz zaman bulduktan sonra dünya daha az ürkütücü görünecektir.

Banyo mu?

Thysandra göğsünde kabaran histerik kahkahayı ancak bastırabildi, onun yerine istemsizce boğuk bir hıçkırık çıkardı. *Banyo* yapmak onu sırtına saplanan bir bıçaktan ya da şarabına karışan bir tutam baldırandan mı kurtaracaktı? Belki bir günlük mola, ama yarın uyandığında tek başına olacaktı. Birbiriyle yarışan dalkavuklar ve acımasız güç oyunları arasında tek bir hain, konuşacak kimsesi yok, güvenecek kimsesi yok-

"Thysandra. Hem tanrılarla hem de iblislerle uğraşmış ve hepsinden kurtulmuş bir kızın çelik gibi otoritesine bir bakış. 'Daha sonra konuşmak için zamanımız olacak. Git biraz kestir.

Evet.

Tanrım, evet. *Uyu.*

Labirent'in açık kraterinden ve bu kâbus gibi konuşmadan uzaklaşmak için geriye doğru bu kadar kolay sendelemesi neredeyse utanç vericiydi. Ama zihni yatağının görüntüsüne kilitlendi - kendi yumuşak, güvenli yatağına - ve bir anda artık başka bir şey düşünemez oldu, entrikalar ve sırlar lanetlensin ...

"Teşekkür ederim," demeyi başardı, ne için minnettar olması gerektiğinden emin değildi.

Sonra bu kırık dökük salondan, zincire mahkûm ettiği eski müttefiklerinden uzaklaşarak tökezleyerek çıktı ve düşmanlarından oluşan kalabalık itaatkâr bir şekilde etrafından dağıldı.

Esir alındığından beri kale hiç değişmemişti ama yine de hiçbir şey aynı görünmüyordu.

İssız mermer koridorlardan, çok iyi bildiği görkemli salonlardan, yaldızlı kapılardan, kadife perdelerden ve gölgeli oyuklardan geçti ve her biri bir yabancı yüzü kadar boş görünüyordu. Arkasında, kemik salondaki kargaşa yavaşça uzaklaştı, sonra da kayboldu. Geriye sadece adanın daha sessiz sesleri, denizin şırıltısı ve Faewood'daki tazıların uluması kalmıştı - hiçbirini kendi istenmeyen düşüncelerinin tekinsiz çılgınlığını bastıracak kadar yüksek değildi.

Kızıl Saray'ın Yüce Leydisi.

Ağlamak istedi.

Bu kelimelerin sesini, kirli ve yapışkan hissini, artık kendisine ait olabilecek kalede sendeleyerek yürürken daha da ağırlaşan suçluluk ve ihanet duygusunu teninden kazımak istedi.

Sorun *onun* unvanı değildi. Bu unvan, neredeyse herkesin hatırladığı kadarıyla imparatorluğu bu koltuktan yöneten Ana'ya aitti. Yüce Leydi'nin bu adadaki varlığı hayatın bir gerçeğiydi ve güneşin doğudan doğması kadar değişmezdi. Ama şimdi taht gitmiş, kemik salon paramparça olmuştu ve geriye kaptanı olmayan bir gemi gibi bocalayan bir saray kalmıştı... ve Thysandra.

Hain.

Kazana

n.

Bunca yıl birilerinin, *herhangi* birinin imparatorluk için yaptığı fedakârlıkları nihayet kabul edeceğini, bir kez olsun kendi emeğinin karşılığını başkasının almayacağını hayal etmişti... ve şimdi işte buradaydı, aradığı takdir gelmişti ve bu yüzüne inen bir tekme gibi hissettiriyordu. İhaneti daha da acı veriyordu, her nasılsa, şimdi bundan kazanç sağlıyordu. Hayatının geri kalanında zindanlara sürgün edilseydi...

Arkasından bir kapı çarptı.

Belli belirsiz tanıdığı ama bu mesafeden tanımlayamadığı bir ses "Thysandra!" diye bağırdı.

Sikeyim.

Kararlar tek bir panik kalp atışıyla alınıyordu, uçma dürtüsü uzuvlarında hala canlı olan tek refleksti. Hiç düşünmeden en yakın odaya daldı ve kapıyı kanatlarının arkasından iterek kapattı, refleks olarak çevresini tehdit ve tehlikelere karşı taradı. Bir imparatorluk arşivi olduğu çıktı, maun dosya dolapları etrafında tavana kadar yükseliyordu. Kimsenin onu arayacağı bir yer değildi. Yine de güvenle kestirebileceği bir yer de değildi.

Odanın dışında aynı ses yine onun adını haykırdı. Kimdi o - Bereas mı? Sesin yüksekliği, peşindeki erkeğin bir yarış pistinin enine boyuna bağırmaya alışkın olduğu izlenimini veriyordu.

İttifak diğer esirlerin de kemik salonundan çıkmasına izin vermiş miydi?

İçinden küfrederek odanın diğer tarafındaki pencereye doğru ilerledi ve camı yok etmek için elbisesinden bir parça kırmızı çekti. *Yıkım için kırmızı.* Elinde hasarı tekrar iyileştirecek mavi yoktu ve bu da pek umurunda değildi; haftalardır ilk kez kanatlarını açtı, omuz kaslarının kramplı sertliği karşısında bir iniltiyi bastıramadı.

O zaman kısa yoldan gitmek en iyisi.

Peşindeki kişi bir kez daha adını haykırırken, yakınlardaki bir avuç kapı çarparak açılırken pencere pervazına tırmandı. Altında, kalenin üzerine inşa edildiği uçurum baş döndürücü derinliklere doğru dik bir şekilde alçalıyordu. Faewood'un karışık, budaklı ağaçları, çıplak kayalardan güneydeki sahile kadar uzanıyordu - yüzyıllardır onu ürpertmeyen bir manzaraydı bu ama bu lanetli sabahta, hatırlamadan bakamıyordu bile...

Baba.

Kanatları kesilmiş, bacakları kırılmış, onu aşağıdaki hırlayan tazılara atarlarken adını tekrar tekrar haykırıyordu.

Bize ihanet etmemesi gerektiğini bilmeliydi, Thysandra, demişti Anne daha sonra ona, çok tatlı ve nazik bir şekilde, Yüce Leydi'nin kucağında hıçkıra hıçkıra ağlarken başını okşayarak. Ölümü engellenemedi. Ama seni de kendisiyle birlikte dibe çekmesine izin vermeyeceğiz tatlım - sana sarayda yapacak bir şeyler bulacağız ...

Ve yüzyıllar süren sadık hizmetinden sonra, hayatının her gününde imparatorluk için savaşıp kan döktükten ve ağladıktan sonra, o lanet olası mektup Anne'nin eliyle yazılmış olarak gelmişti.

Bir hainin kızı.

Dişlerini sıktı ve sıçradı.

Yaralı kanatları sabahın serin havasına karşı sert ve sıkıştı, kanatlarını açıp hafif esintide dengesini bulurken omuzlarını acıtıyordu. Ama en azından o odadan çıkmıştı, Bereas'tan uzaktaydı ve

-

Altından bir çığlık yükseldi.

İki kanatlı silüet, daha alçak bir terastan fırlayarak ona doğru süzüldü.

Lanet olsun. Belki de kutlama yapmak için çok acele etmişti.

Umutsuz bir çabayla kanatlarını hava akımlarına doğru savurdu, kaslarının acı veren kramplarına küfretti ama ve hızla yaklaşan iki fae'nin son zamanlardaki yükselişi hakkında ne düşündüklerini öğrenmek istemedi. Kısa yolu boş ver o zaman. Eğer insanlar onu arıyorsa, uçarken çok görünürdü. En iyisi kulesinin en yakın katına varmak, merdivenleri hızla çıkmak ve odalarının güvenli sığınağına ulaşmadan önce başka biriyle karşılaşmamayı ummaktı - tabii kimsenin onunla konuşmak için savunmasını kırarak kadar mutsuz olmadığını varsayarsak ...

Sonrası için endişelen. Saldırganlar artık tanınabilecek kadar yakındaydı - Tanrı'nın cezası Orthea ve adını bilmediği bir fae kızı - hainler ve onlarla başa çıkmak için acil stratejiler hakkında bağıryorlardı.

Konuştukları kişinin kendisi olup olmadığını öğrenmenin zamanı değildi.

En yakın balkona inişi daha çok bir çarpışmaydı, aşağılanma noktasına kadar beceriksizdi. Umursamayı reddetti. Kilitte kırmızı bir titreşim belirdi ve çift kapıyı açarak, kimin özel odasına girdiğini bir an bile düşünmeden arkasındaki boşluğa daldı. Odaya sadece üç adım attığında, bembeyaz duvarlar ve bembeyaz zemin nihayet bilinçli zihnine kendini kaydettirdiğinde hatasını fark etti.

Çocuk odasına girmişti. Lanet

olası *çocuk odasına*.

Hain babasının ölümünden kırk yıl sonra hayatının ikinci kez parçalandığı yer - o bembeyaz karyolanın yanında durduğu ve

buruşuk küçük kanatları ve renk çizip tüm kuleyi havaya uçurmasını engelleyen yumuşak beyaz eldivenleriyle içinde uyuyan esrarengiz derecede güçlü çocuğa baktı. cıvıldaşan saraylılar. Hediyeler raflarda birikiyordu. Ve hiç kimse, dost sandığı insanlar bile, Anne'nin iyiliği başka bir yere taşındığından beri ona bir bakış bile atmamıştı...

İşte burada, tam da bu odada, birisi tanrıların lanetlediği oğlunu beşiğinde boğup küçük bedenini tepenin aşağısındaki tazılara yem etse, Yüce Leydi'nin onu tekrar fark edip etmeyeceğini, daha önce kendisine gösterilen övgü ve ilginin bir kısmını bile gösterip göstermeyeceğini merak etmişti.

Odadan ne kadar hızlı kaçtığı önemli değildi. Son birkaç gün içinde öğrendiklerinden sonra gülünç bir şekilde çarpıtılmış olan bu görüntünün beraberinde getirdiği anılardan kaçmak mümkün değildi. Düşüşünün suçlusunun *Kreon* olduğundan, *Kreon*'un onun zirveye giden yolunu kestiğinden ve hakkı olan aşkı çaldığından kadar emindi ki... Ve bu yüzden nefret ettiği *Kreon*'du. Daha çok çalışmış, uykusundan, vicdanından ve akıl sağlığından fedakârlık etmişti; tüm bunları, annesinin bir gün oğlunun şımarık bir pislik olduğunu ve Thysandra'nın her zaman güvenebileceği tek kişi olduğunu anlayacağı inatçı umuduyla yapmıştı.

Ama ortada çalınacak bir aşk olmadığı ortaya çıkmıştı. Daha da kötüsü, Anne de *Creon*'u gerçekten hiç sevmemişti.

Thysandra o yeraltı hücrelerinde titreyerek oturup ağlarken ve mektuptaki sözler zihninde yankılanırken Naxi tatlı bir sesle, "*Elbette biliyordun,*" demişti. *Elbette onun gözüne yeniden girmek için ne kadar çaresiz olduğunu gördün. Ama acını görmezden gelmek seni sadece onun için daha çok çalışmaya motive ederken neden seni kurtarsın ki? Sen Creon'dan nefret etmekten ve onun kullanışlı paspası olmaya devam etmekten mutluysen neden sana suçlunun kendisi olduğunu söylesin ki?*

Ve neden yine tanrıların lanetlediği Naxi'yi düşünüyordu?

Etrafındaki kıvrımlı merdivenler ve mozaik duvarlar bulanıklaşarak siyah, kırmızı ve altın rengi lekelerle dönüşürken, tırmanmaya devam etmek için kendini zorlarken gözlerinin kenarlarında yaşlar sızladı. Naxi, kimse onu fark etmemişken fark etmişti. Naxi, onun acısını inanılmaz derecede iyi anlamıştı. En sonunda Thysandra konuşana ve küçük cadaloza tam olarak bilmesi gerekenleri söyleyene kadar onu yatıştıran, ikna eden ve baştan çıkaran Naxi...

Ve sonra ortadan kayboldu.

İblislerin yaptığı gibi.

Son merdivenleri çıkarken tökezlememesi bir mucizeydi, elleri soğuk altın korkuluklarda kayıyor, dizleri yorgunluktan titriyordu. Alt katta onun adını haykıran sesler susmuştu. Belki de şimdi çok yaklaşmak gibi bir hata yaparlarsa boğazlarını kesebileceğini fark etmişlerdi; belki de her şeyden sonra onun bir hain olduğunu anlamışlar ve şiddetli isyan planlarını başka bir yerde yapmak için parmak uçlarına basarak uzaklaşmışlardı.

Muhtemelen yarın öğrenecekti. Tabii bu gece hayatta kalabilirse.

İşte, nihayet odasının kapısı oradaydı - kırmızı ahşabı ve oymalı çerçevesi bu kuledeki diğer kapılardan farklı görünmüyordu ve yine de gördüğü manzara karşısında rahatlamaktan neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayacaktı. *Nihayet*, nihayet, en azından bu lanet elbiseden kurtulabilirdi. Biraz kestirebilirdi. Her şeyi iyice düşün. Biraz daha uyuyacak ve sonra sözde müttefikleri onu kendi amaçları için kullanmaya kalkışmadan seçeneklerini değerlendirecekti...

Kızıl Saray'ın Yüce Leydisi.

Bu fikir hâlâ şaka gibi geliyordu.

Omzunun üzerinden son bir kez temkinli bir bakış atarak sol parmaklarını elbisesine bastırdı ve kırmızı bir kıvılcım çizerek büyüü kapı ile çerçeve arasındaki gizli noktaya yöneltti. Ahşabın altından gelen üç yumuşak tıkırtı, kilit mekanizmasının yokluğunda geçen haftalara rağmen hayatta kaldığını gösteriyordu; babasının ölümünden sonraki aylarda kâbusları geçmeyince, Anne'nin onun için yaptırdığı eşsiz bir fae işçiliği parçasıydı bu.

Tek bir dürtme yeterliydi. Kapı sanki hiç gitmemiş gibi hızla açıldı.

Şatodaki diğer her şey gibi burası da değişmemişti; odanın güvenli sığınağı, ötesinde onu bekliyordu. Bitkileri hâlâ yüksek kemerli pencerelerde hışırdayarak duruyordu. Güneş ışığı hâlâ yeşil kuvars duvarında parlıyordu. Masanın üzerinde yarısı okunmuş kitapları, pelüş beyaz halının üzerinde terlikleri ve-

Bakışları yıpranmış kadife kanepeye
çarptı. Ayakları adımlarının
ortasında dondu.

Son bir anlığına da olsa bunun yorgunluktan, şoktan, yorgun zihninin ona oyun oynamasından kaynaklandığını söyleyebildi. Tabii ki kendi kanepesinde kıvrılmış oturan küçük bir yarı iblis yoktu. Bu kesinlikle imkânsızdı. Kapı kilitliydi ve pencereler de kurcalanmamıştı. Bir şeyler görüyor olmalıydı, zaten yarı rüyadaydı ve eğer kendini çimdiklerse-

Hayalet görüntü hareket etti.

Gülümsedi.

Minderlere tembelce uzanmış, fare yakalamakla geçen uzun bir günün ardından memnun bir ev kedisinden farksız görünen Naxi, "Günaydın Sashka," diye mırıldandı.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

EĞER BİRİSİ boğazına bilenmiş bir hançer dayasaydı, vücudu bundan daha şiddetli bir tepki veremezdi.

O keskin dişli gülümsemeydi. Altın güneş ışığının pembe-sarı saçlara vuruşuydu. Hepsinden önemlisi, o lanet olası lakabın, o lanet olası gül goncası dudaklardan çıkan, bir buçuk asırlık düşmanlığı parlatan bir tatlılıkla tadına varılan sesiydi - bunca yıldan sonra hala içini çıldırtıcı bir yumuşaklık, zevk ve *güven* yankısıyla dolduran bir ses.

Kalbi boğazına doğru fırladı. Bir anda elleri korkudan değil, korkunun bir adım ötesinde gelen kesinlikten -yakın belanın *bilgisinden*- nemli bir hal aldı.

Naxi'nin bilmesi gereken.

O şeytani duyular her tüy dikenini, her soğuk ter damlasını kaydedebiliyordu... ve yine de koltuğundaki ölümcül küçük yaratık hâlâ aynı şen şakrak gülümsemesini sürdürüyordu. Sanki ortaya çıkması yüzyılın mutlu sürpriziymiş gibi. Sanki tüm sağlam zemini

İki gün önce Thysandra'nın ayaklarının altına yatmış, sonra da oyunları ihtiyacı olan ihanete yol açar açmaz onu o hapishane hücresinde çürümeye terk etmişti.

Sanki nezaket gösterisinin *bir* anlamı varmış gibi.

Bu düşünce felci kırdı, Thysandra'nın topuklarının üzerinde dönmesine, kapıyı çarparak kapatmasına ve "Buraya nasıl girdin?" diye bağırmasına neden olan çok ihtiyaç duyduğu bir öfke patlamasıydı.

"O kadar da telaşlanmayın," dedi Naxi rahat bir tavırla, bir kolçağın üzerinden sarkarak ve çenesini küçük, pembe bir elin avuç içine sıkıştırarak. Sarı-pembe bukleleri ince omuzlarının etrafında salınıyor, sonuçta en kasıtlı yollardan bir parça kırışıyordu. 'Yeni atanan tebaanız kapınızı nasıl açacağını bilmiyor, söz veriyorum. Creon içeri girmeme yardım etti.

Denekler.

Tanrılar ona yardım etsin.

Ve ancak o zaman bir sonraki cümle geldi, az önce omuzlarına yüklenen Kızıl Saray'ın Yüce Leydisi unvanından inanılmaz derecede *daha* endişe verici bir şekilde - çünkü Creon ne yapıyordu, insanların odasına *girmesine* yardım mı ediyordu? Bu piç kurusu ne zamandan beri onun kapısını açmayı biliyordu ki? Tek istediği banyo yapmak ve günün geri kalanında battaniyesinin altına saklanmakken, hain, küçük bir yarı iblisin ona ısılt ısılt bakmasının, şu anda ihtiyacı olan arkadaşlığın *bu* olduğunu düşündüren şey neydi?

Emelin biliyor muydu?

Gerçekten de, sevgilisi ve en önemli müttefiki plan üzerinde işbirliği yapmışken bilmeme ihtimali neydi? Belki Agenor bile farkındaydı. Tared, onun arkasında kıkırdıyordu. Tüm İttifak, yüzüne çarpma üzere olan bir sonraki falsolu topa gülmekten katılıyordu.

Çık dışarı," dedi uyuşukça.

Naxi bir kahkaha attı.

"Hayır.

"Ah, Tanrı *aşkına*. Artık koyu pembe olan elbisesindeki son rengi de akıtmamak ve hem kanepeyi hem de üzerindeki istenmeyen ziyaretçiyi yok etmemek için her şeyi yaptı. Bu dürtü ne kadar cazip olursa olsun, muhtemelen bir nevi düşmanını şaşırtmak için çok yavaş davranacaktı ve son kavgalarının nasıl bittiğini biliyordu. Bunun yerine yumruklarını sıktı ve ısırarak, 'Bu sefer benden ne istiyorsun? Daha fazla sır mı? Daha fazla ihanet mi? Zamanı geldiğinde bana karşı kullanabileceğin daha içten itiraflar mı?

"Ah, beni yaraladın," diye söylendi Naxi, pembe bir bukleyi parmağının etrafında hülyalı bir şekilde döndürürken hiç de yaralı görünmüyordu. 'Sana eşlik etmek isteyebileceğim düşünülemez mi? Anne yardımsever bir şekilde nalları diktğine ve teknik olarak artık düşman olmadığımıza göre, düşündüm ki-'

"Teknik olarak mı? Thysandra'nın boğazından jilet gibi keskin bir kahkaha patladı. 'Aramızdaki bu şeyi *teknik* bir meseleye mi dönüştürüyorsun? Birbirimizden *hoşlanmadığımız* gerçeğini bir kenara mı bırakalım? Birbirimizle hiç dostça konuşmadığımızı mı? Bu-'

Naxi bu kadar ölümcül olmasaydı, yüz ifadesindeki ani değişim eğlenceli olabilirdi - neşeli bir dikkatsizlikten, masum bir sanığın şok olmuş, öfkeli surat asışına. "Seni *rahatlattım*!"

'Evet, ben konuşana kadar! Ve sonra ortadan kayboldun!'

"Çünkü sen söyledin! Yeni doğmuş bir kuzu bundan daha suçsuz ve mağdur görünemezdi; şeytandan çok su perisi olan o geniş mavi gözler aniden tehlikeli bir şekilde parladı. "Gözünün önünden çekilmem için bana bağırdın! Ben de seni biraz yalnız bırakayım dedim, *tabii ki* seninle kalmayı tercih ederdim - hatta İttifak'ın geri kalanına sen kendinle hesaplaşırken seni rahatsız etmemelerini bile söyledim...'

Sesi, mükemmel hesaplanmış bir duyguyla titreyerek kesildi. Ya da belki de arkasında hiçbir hesaplama yoktu ve bu daha da rahatsız edici bir düşünceydi - çünkü iyi, o hücrede huzur içinde yalnız bırakılmaktan biraz bahsedilmişti ve kuşkusuz, konuşmanın hacmi bazılarının varsayımsal olarak bağırarak olarak tanımlayabileceği bir noktaya ulaşmıştı ...

Oh, lanet olsun.

Küçük terör bu etkileşimleri her zaman aynı karmaşık tartışmalara, Thysandra'nın sıkıntıları için kendisinden başka suçlayacak kimsesi olmadığı sürekli ve kaçınılmaz sonuca dönüştürmeyi nasıl başarıyordu?

"İsteklerimi umursamanı beklemiyordum," diye mırıldandı, daha iyi bir şey düşünemiyordu ama aynı şekilde geri adım da atamıyordu. "Geçtiğimiz haftalarda beni her ziyaret ettiğinde beni yalnız bırakmanı söyledim ve sen her seferinde geri döndün.

Naxi'nin gözleri aniden kısıldı - avını gören bir yırtıcı hayvan gibi keskin, neredeyse *aç* bir hareket. "Geri gelmemi istediğini mi söylüyorsun?"

Hiç de değil! Ben sadece-'

"Geri döneceğime *güvendiğinizi* mi?

"Bir düzen vardı," diye tersledi Thysandra, kanatlarını havada vınlatarak yatak odasına girdi ve tuvalet masasından bir saç fırçası kaptı. Karmakarışık siyah saçlarının arasından çekerken gözlerine yaşlar doldu - ama en azından bu basit, fiziksel acı ağlamak için, doğası gereği başka hiç kimseyi önemseyemediğine güvenilemeyecek bir kadının manipülatif oyunlarından *çok çok* daha iyi bir nedendi. 'Ve ben amacıma hizmet edene kadar bu alışkanlığını bırakmadın, bu noktada beni sıcak bir kömür gibi bıraktın - bu yüzden tahmin ettiğim için özür dilerim-'

Oturma odasından beklenmedik bir kıkırdama onu takip etti. "Kızgınsın, değil mi?

"Bunu nasıl fark ettin bilmiyorum!" diye ısırdı ve fırçasını daha da sıktı. Bu elinin titremesine engel olmadı. "Neredeyse duyguları sihirli bir şekilde algılayabildiğini düşüncektik, topladığın bu ince ipuçlarıyla.

Naxi'nin mırıldanmasında şüpheli bir eğlence tonu vardı. "Eğer geri dönmediğim *için* kızgınsan, bu benim geri dönmemi istediğini gösterir, değil mi?

"Bu, manipüle edilmekten ve yalan söylenmesinden bıktığımı gösteriyor! Thysandra patladı, oturma odasına geri döndü ve saç fırçasını kanepede onu bekleyen çileden çıkarıcı derecede zarif yüze fırlatma dürtüsünü zar zor bastırdı. 'Bana Anne'nin sadakatimi hak etmediğini söyleyen sen değil miydin? Önce o beni terk ettiği için benim de onu terk edebileceğimi kim söyledi? Peki, söz konusu olan *senin* iğrenç küçük oyunların olduğunda durum nasıl değişiyor? Bugüne kadar tek yaptığın benim duygularımı ve zayıflıklarımı kendi çıkarların için sömürmekken nasıl oldu da birdenbire *teknik olarak* eski düşmanlar olduk?

Yankılanan bir sessizlik çöktü.

Ancak o zaman bir kez daha bağırma noktasına tehlikeli bir şekilde yaklaştığını fark etti; insafsız bir dinleyici oraya çoktan vardığını bile iddia edebilirdi. Kendisi ile kanepede arasındaki mesafe bir şekilde sadece birkaç adıma inmişti. Daha da kötüsü, öfkesinin hedefi hiç kıpırdamamıştı - sanki bu, arkadaşlar arasındaki samimi bir sohbetten, eski tanıdıklar arasındaki rutin bir meseleden başka bir şey değildi.

Elbette teknik olarak eski tanıdıklardı. Bu süre boyunca tek bir kelime bile etmemiş olmalarına aldırmazsanız, Son Savaş'taki karşılaşmalarının üzerinden yüz otuz yıl geçmişti -

Thysandra'nın o işkenceci iblis büyüsiyle savaşmak için kendi kanatlarını lime lime ettiği günden beri, birbirlerini öldürmeleri gerekirken-

İçini hiç de hoş olmayan bir sıcaklık kapladı.

Naxi yine kıkırdadı. 'Sana başka şeyler de yaptığımdan eminim, Sashka. Hatırlıyor gibisin.

Tanrı aşkına.

Defol," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Bu saçmalığa tahammülüm yok.

"Çok yazık," diye neşeyle itiraf etti Naxi, kadife minderlerin arasına kıvrak bedenini daha rahat bir şekilde yerleştirirken başını gereksiz yere davetkâr bir tavırla eğerek. 'Daha yeni başlıyordum. Ve dürüst olmak gerekirse, bana son bağırdığında gerçekten gitmemi istemediysen, bu sefer gerçekten bunu kastettiğine neden güveneyim? Tek bildiğim, iki gün içinde beni azarlayacağın-'

"Sadece *uyumak* için biraz zaman istiyorum," diye tıslayan Thysandra, hatasını ancak kendisine karşılık veren ışıltılı sırtışı görünce fark etti.

"Yalnız mı?

"Evet, yalnız! Kalbinin hararetle çarpması gerçekten yardımcı olmadı. 'Bu lanet oyunlar için zamanım yok, tamam mı? Beni bu lanet olası sarayın Yüce Leydisi ilan ettiler ve muhtemelen İttifak ayrılır ayrılmaz ilk rakipler kapımı çalacak - yani o zamandan önce *en azından* birkaç saate ihtiyacım var-'

"Ah, evet," diye araya girdi Naxi, kirpikleri yumuşak, pembe yanaklarında masumca dalgalanıyordu. 'Rakipler. Entrika. Arkadan bıçaklayan saray mensupları. Muhtemelen kendi tarafında güvenebileceğin birini kullanabilirsin, değil mi?

Alay etmemek ya da saç fırçasını fırlatmamak için insanüstü bir çaba sarf etmek gerekiyordu. "Ve sana güvenebileceğime inanmam mı gerekiyor?

"Neden olmasın? Yine o somurtma, dolgun ve huysuz ve o kadar masum ki zararsızlığıyla neredeyse saldırgandı. "Seni incitecek bir şey yaptım mı hiç?

"Sen bir *iblis*sin! Thysandra, *Son Savaş sırasında beni neredeyse boğduğun zamanı hatırlıyor musun?* Ya da *bana tek bir kısa mektup göstererek hayattaki tüm hedeflerimi ve motivasyonumu yerle bir ettiğin zamanı?* gibi ikna edici bir nokta değildi belki ama yine de yeterli görünüyordu. "Empati kurmaktan acizsin! Bu da senin sevgi ve sadakatten yoksun olduğun anlamına geliyor! Eğer bana zarar vermediysen

henüz yolunuza yeterince çıkmadığım içindir ve *çıktığım* an
...sizinle daha büyük bir hedef arasına girebilir...'

Naxi omuz silkti. "Ya sen benim daha büyük
hedefimsen? Oh, *lanet olsun*.

Bu basit sorunun - geniş gözlü ve hafif kalpli - hala kalbini çarptırmayı
başarması çileden çıkarıcıydı. Sanki neredeyse bir buçuk yüzyılını bu
pervasız, anlamsız özlemi bastırmaya çalışarak geçirmemiş gibi. Sanki bir
iblisin karasevdasının asla kişinin onu kullanmasından öteye gitmeyeceğini,
yenilik biter bitmez yeniden bir kenara atılacağını çok iyi bilmiyormuş gibi...

Tekrar.

İçinde bir şey büzüştü, o kadar karanlık bir his ki bir an için bile acı veriyordu
o.

"Tamamen saçmalıyorsun. Sesi çatallaştı. 'Sırf biz
Bir kez sikişmiş olman benim hakkımda bir şey bildiğin anlamına gelmez,
hele ki senin için bir şey ifade ettiğim anlamına hiç gelmez - bu yüzden son
kez söylüyorum, *defol git*-'

"Bunu kanıtlamamı ister misin? Naxi dizlerini yukarı çekerek çiçekli
eteğinin kalçalarının etrafına düşmesini ve solgun, ipeksi kalçalarının çok ama
çok fazla görünmesini sağladı. Mavi gözlerindeki o kurnaz pırıltı kasıtlı
olmalıydı - sanki iblis hisleri olabilecek en kötü anda rahatlıkla kör olmuş
gibiymiş. 'Eğer bana güvenmeye karar verirsen seni herhangi bir Yüce Lord ya
da Leydiye gammazlamayacağımı mı?

"Gitmeni istiyorum! Daha kaç kere-'

"Görüyorsunuz ya," diye devam etti Naxi, "meselenin özü şu ki, sizi hayatta
ve sağlıklı tutmak benim çıkarlarıma en uygun olanı, sizin-

Bu bir plan bile değildi.

Bu umutsuz bir önseziydi, kendisini etrafına kapanan bu çok cazip tuzaktan
kurtarmanın tek yoluydu - olmadığını ve asla var olmayacağını bildiği bir
sadakat vaat eden o peygamber çiçeği gözlerden. Üç adım attı ve pencerenin
yanındaki saksılı begonyaya ulaştı. O hançeri saklayalı yıllar ama parmakları
sanki dünmüş gibi deri kabzaya dolandı ve hiç tereddüt etmeden parlak
kırmızı çiçeklerin arasından çıkardı.

Bıçak bir sonraki anda kendi boğazına dayandı. Kanepede,
Naxi kelimenin ortasında dondu kaldı.

"İşte. Thysandra kendi sesini zar zor tanıyabildi, kelimeler o kadar tiz ve bozuk çıkıyordu ki. 'Ne kadar önemsedığını kanıtlamak için işte sana fırsat. Ya sen gidersin ya da ben kendimi keserim. Eğer beni gerçekten hayatta ve iyi tutmak istiyorsan...'

Naxi'nin kahkahası alçak ve jilet keskinliğindeydi. "Bu biraz kabaca, değil mi?" "Beş," diye Thysandra, ince çelik kenarı fark etmemeye çalışarak tenine karşı titriyordu. Şüphe duyacak zamanı yoktu. Eğer şüphe duysaydı, o lanet iblis hisleri bunu bilirdi. Dört. Üç-

"Oh, *peki*," diye feryat ederek araya giren Naxi gözlerini devirerek kendini koltuktan kaldırdı ve buklelerini sırtından aşağı salladı. Mütevazı bir köy kızı gibi zıplayarak kilitli olmayan kapıya doğru ilerledi, elbisesi arkasından dalgalanıyordu. 'Nasıl istersen öyle olsun, Sashka. Ben bu arada kendime yapacak başka bir şey bulurum. Buralarda yardımına ihtiyacın olacağını anladığında bana haber ver.

Ne zaman?

Thysandra bıçağı indirmeye cesaret edemedi ve kısık sesle, "Sanırım *eğer* demek istediniz," dedi.

"Oh, hayır. Bu keskin dişli sırtışta kötülükten başka bir şey yoktu, pembe masumiyetin bir pırıltısı bile bulunmuyordu. "Hayır, kesinlikle *ne zaman* demek istedim.

Ve bu öngörü, uyarı ya da muhtemelen tehditle birlikte kapı ince sırtının arkasından çarparak kapandı.

Thysandra'nın ne kadar yorgun olduğu önemli değildi. Naxi'nin hafif ayak sesleri merdivenlerden dans ederek inip duyma mesafesinden çıktıktan sonra bile dizlerinin kontrolsüzce titremeye devam etmesi ya da hançeri boğazından indirip odanın uzak ucuna fırlattıktan sonra bile kalbinin durmaması önemli değildi.

Oturmadan önce savunmasını kontrol etti.

Hayatının dört yüz on üç yılı boyunca bunu hiç ihmal etmemişti.

Önce kapı, dahiyane kilit sistemi ve kırmızı büyüyle kimsenin içeri girmesini engellemek için Anne'nin tanrılarca kutsanmış güçlerinden bir tutam serpiştirilmiş kızıl ahşap. Sonra aynı şekilde güçlendirilmiş pencereler.

şekilde. Sonra odanın dört bir yanına, çekmecelere, kitaplara ve vazolara gizlenmiş, en ufak bir alarmda ele geçirilmeye hazır bir düzineden fazla hançer. En azından her bıçak olması gereken yerdeydi; hiçbir şey yerinden oynatılmamış gibi görünüyordu.

Creon içeri girmeme yardım etti.

Umalım da Anne'nin hain oğlu bu küçük sürprizle intikam tatmin etmiş olsun. Onunki gibi güçlere karşı hazırlıklı olmak mümkün değildi; eğer kendini onun odasının sığınağına zorla sokmayı başarırsa, onu ölü görmeyi tercih ettiğine karar verirse işi biterdi.

Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Piç kurusu.

Ama Emelin'in onu Kızıl Saray'ın Yüce Leydisi ilan etmesine izin vermişti ve bu yüzden onu şimdilik hayatta tutmayı planladığını varsaymak zorundaydı - kapı ve pencerelerin kilitlerini son bir kez kontrol edip perdeleri kapatırken bu düşünceye sarıldı. Ancak o zaman, *nihayet*, kirli kırmızı elbisesini üzerinden çıkardı. Bir zamanlar dökümlü olan kumaş çamur, ter ve kandan kaskatı kesilmişti, sanki giysi kendini tenine karşı bir zırh haline getirmeye çalışmıştı.

Elbiseyi yere düşürdü, sonra da kırmızı bir büyü patlamasıyla ona doğru savurdu. Elbise sanki hiç var olmamış gibi yok oldu.

Bu, o hücrenin anısını zihninden silmedi.

Sendeleyerek banyoya girdi ve musluğu sonuna kadar açtı, küvetin dolmasını beklerken lavanta tuzlarının ve temiz havluların kokusunu içine çekti. Bu bile kalp atışlarını yavaşlatamadı. Dakikalar etrafında hızla akıp gidiyor, onu İttifak'ın mahkemeyi terk edeceği ve kendisini engerek ininden kurtarmak zorunda kalacağı ana gittikçe yaklaşıyordu. Kaçmak istiyorsa, bunu o zamandan önce yapmak zorundaydı... ama yine de, dünyanın neresine kaçabilirdi ki?

Odanın dışından gelen sesler ona ulaştı. Çıplak bedenini ılık suya indirirken nefesini tuttu, dışarıda her kim varsa her an duvarları aşmaya hazırdı.

Hiçbir şey olmadı.

Yine de kendi düşüncelerini düzeltti.

Saçlarındaki ve bacaklarındaki tüm kiri temizlediğinde, banyo suyu teni kadar koyuydu. Durulandı ve çabucak kurulandı, geceliklerini giydi, sonra yatağının altındaki boşluğu ve yastığının altındaki hançeri son bir kez kontrol etti. Onu bekleyen hiçbir saldırgan yoktu. Silahları hâlâ olmaları gereken yerdeydi.

Battaniyesinin altına kıvrıldığı sırada yumruklar kapısına çarptı.

Çarşafı, sanki onu bu şiddetli seslerden, adını haykıran seslerden, ona ulaşmaya çalışanların arasında atılan yumrukların kusursuz gümbürtüsünden koruyabileceklermiş gibi kulaklarına kadar çekti. Bu hain mahkemede yapayalnız kalan küçük kız gibi, babasının kanlı parçalara ayrıldığını gören küçük kız gibi, gözlerini kapadı ve kanatlarını sıkıca kendi etrafına sardı, dünyanın yok olmasını diledi.

Kendini görünmez olmaya zorluyor.

Kulesinin etrafındaki şamata arttıkça uyuyamamalıydı. Yüzyıllar ve yüzyıllar boyunca aldığı eğitim, alışkanlık haline getirdiği tetikte olma hali buna izin vermemeliydi. Ama İttifak'ın sığınağındaki o sert, dar bank yataкта çok fazla gece geçirmişti ve kalbi bile kendi tıkırtılarından ve çarpıntılarından yorulmuştu. Şimdi, kendi tanıdık yatağının sıcak, tüylü battaniyeleri arasında gizlenen bedeni onu dakikalar içinde uykuya çekti ve zihninin bulamadığı bir dinlenme görüntüsüne zorladı.

Uyandığında dünya kararmış ve sessizleşmişti, yumruklar ve sesler kaybolmuştu. Duvarlarda ve kapılarda delikler yoktu. Boğazına dayanan bıçaklar yoktu. Başucunda tatlı tatlı gülümseyen ve *asla* ama *asla* inanmayı göze alamayacağı cazip taahhüt masalları anlatan iblisler yoktu.

Mucizevi bir şekilde düşünceleri de aynı derecede durgunlaşmıştı.

Yataktan çıkıp ürkütücü, kederli sessizliğin içinden geçerek oturma odasına doğru ilerlediğinde, çıplak ayaklarının altındaki döşeme tahtaları soğuktu ve hâlâ rüya görüyormuş gibi hissediyordu. Ama nemli havlusu oradaydı, o çok ihtiyaç duyduğu banyoyu gerçekten yaptığının kanıtıydı. Karmakarışık, siyah ve altın rengi saçları hâlâ saç fırçasına yapışmıştı. Hançeri hâlâ Naxi'yi odasından kovduktan sonra fırlatıp attığı yerde duruyordu.

Bu da geri kalanının da doğru olması gerektiği anlamına geliyordu.

Kızıl Saray'ın Yüce Leydisi.

İçinde artık inançsızlık kalmamıştı. Artık öfke ve keder yoktu. Kanepesinin pelüş kadifesine gömüldü, içi boş ve soğuktu ve kelimelerin

zihninde tekrar tekrar oynatıyor, onları soluyor, parmak uçlarının altında yırtık pırtık kenarlarını keşfediyordu.

Thysandra Thenessa. Hainin kızı. Şeytanboğan. Kızıl Saray'ın Yüce Leydisi.

Bildiği ve anladığı dünyada, bu başlıklar dizisinin mantıklı olmasının tek bir yolu bile yoktu. Ama bildiği ve anladığı dünya artık yoktu... ve yakında, çok yakında, kanlı savaşlar ya da hainlerin yargılanması kadar kahramanca olmasa da potansiyel olarak çok daha ölümcül sonuçlar bu saraya ulaşacaktı. Artık yemek getiren insan haraçlar olmayacaktı. Artık temizlik, inşaat ve organizasyon için çalışan hizmetkârlar olmayacaktı. Kimse dizginleri ele almazsa, saray haftalar içinde şiddetli bir kaosa sürüklenecekti ve takımadaların geri kalanı da tekrar gelip her yeri yakıp yıkmak için bir bahane bulmaktan çok memnun olacaktı.

Yani evim dediği ada kurtarılacaksa, *birilerinin* öne çıkıp onu kurtarması gerekiyordu.

Yapabilir mi?

Tüm kurnazlığına ve Tanrı'nın emrettiği büyüsüne rağmen Anne bile sonunda savaşı kaybetmişken, bu pek olası görünmüyordu. Yine de ayağa kalkıp sessizce kemerli pencerelere doğru ilerlerken bile korku kıpırdamadı - uzuvlarının temkinli hareketleri duygularının düz, neredeyse cansız yüzeyini dalgalandırmaya yetmedi.

Perdeleri kenara ittiğinde ada altında uzanıyordu, tanıdık manzara gümüşü ay ışığında dingin ve garip bir şekilde değişmemişti. Bölgenin kalbinde, kaleden batıya doğru uzanan engebeli dağ silsilesi vardı. Kuzey kıyısındaki örümcek ağı gibi ışık, fae ve insan yerleşimlerinin ana hatlarını çiziyordu. Güneyde Faewood'un karanlığı ve Creon'un evinin tek parlak lekesi. Manzaranın her bir santimini içi gibi biliyordu ama bu gece, içindeki boşluk kadar hareketsiz ve cansız görünüyordu - sanki kayalıklar ve ağaçlar bile nefeslerini tutmuş, dünyanın etraflarındaki değişimin bitmesini bekliyorlardı.

Bunu durdurabilirdi.

Tek yapması gereken bunu kabul etmektir.

Onu haftalar içinde öldürebilir, tahtını elinden alabilirdi... ama o zaman başka ne seçeneği vardı ki? Eğer kaçarsa, ihanetinin ortaya çıkması da aynı hızla sonunu getirecekti. Seçimden kaçınmak için kılıcının üzerine düşmek sadece

aynı sonuca giden daha hızlı bir yol olabilirdi. Yani her iki durumda da daha iyi bir seçeneği yoksa, deneyebilirdi. Savaşabilirdi.

Ve eğer yaptıysa ...

Alnını pencereye dayayıp gecenin berrak havasını ciğerleri patlayacakmış gibi hissedene kadar derin derin içine çekerken, cam tenine hoş bir soğukluk . Eğer deneyecekse

...

Her şeye lanet olsun, o zaman bunu *iyi* yapacaktı.

Çünkü bir hainin kızı olabilirdi, başarısız olması için ayarlanmış bir döneke olabilirdi - ama bu oyunu nasıl oynayacağını biliyordu. Daha önce hiç başka bir şey oynamamıştı. Bu yüzden doğru ittifakları kuracak, doğru pazarlıkları yapacak ve doğru savaşları verecekti... ve kim bilir? Belki de bu onu bir süreliğine kurtarırdı.

Dikkatli olursa, işgüzar iblislerden ve onların güzel vaatlerinden uzak durursa, yıl sonuna kadar hayatta bile kalabilirdi.

Sanki düşünceleri de prangaya vurulmuştu ve bu ana kadar zincirleri çözülmemişti - ta ki *nihayet* sis ve gürültü etrafından kalkana kadar. Agenor onu hücrelerinden çıkardığından beri ilk kez parçalar zihninde yeniden hareket ediyordu. Henüz oyunu oynamıyorlardı ama tahtadaki yerlerini buluyorlardı - saldırmaya ve strateji geliştirmeye hazırlanıyorlardı.

Bu gece düşünecekti. Bu

gece dinlenecekti. Ve

yarın ...

Hepsine lanet olsun. Yarın, Kızıl Saray'ın Yüce Leydisi Thysandra Demonbane olacak ve ihanetinin meyvelerini toplayacaktı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 4

ŞAFAK turuncu ve yakut kırmızısı tonlarında doğdu, sanki gökyüzünün kendisi bile onun sefil bir şekilde iktidara gelişini kutlamak istiyordu. Güneş ufukta belirdiğinde Thysandra yataktan kalkmış ve tamamen uyanıktı - omurgası ve kanatları yeryüzünün altındaki hapisanede kaldığı için hâlâ ağrıyordu ama zihni neredeyse *huzurluydu* ve odaklanacağı somut hedeflerle sonsuz derecede daha berraktı.

Mahkemeyi

kurtarın.

İnsanlarını

kurtar.

Ve belki, eğer çok ama çok şanslıysa, kendini de kurtarabilirdi.

Geceleri saatlerce düşündükten sonra ilk önceliğin yiyecek olması gerektiğine karar vermişti; Anne'nin takımadaları yeniden fethetmeye kararlı en ateşli sadık adamları bile bunu boş mideyle yapmak istemezdi. Bu yüzden et ve tahıl stoklarını gözden geçirmeleri gerekecekti. Kendi fae adalarından ne kadar yiyecek geldiğini ve yaklaşan kışı atlatmak için daha ne kadar yiyeceğe ihtiyaç duyacaklarını hesapladılar. O zaman iş karneye bağlama ve belki de yakın zamanda ayrılmış olanlarla bazı ticaret anlaşmaları yapma meselesi olacaktı.

şüphesiz tahıl için fahiş fiyatlar talep edecek olan bölgeler

...

Ama bu sadece birkaç aylığına, kendi kendilerine yetmeye hazırlanırken olacaktı. Muhtemelen bunun için destek bulabilirdi. Başka bir savaş başlatmak gibi bir arzusu olmasa bile, sadıklara henüz söylemek için bir neden yoktu ve-
Knuckles kapısına vurdu.

Son keskin gümbürtü duyulmadan önce koltuktan fırlamıştı.

Saldırı mı? Bir uyarı mı? Bir adımda en yakınındaki hançere ulaştı, parmakları yıpranmış kabzanın etrafında yumuşak, düşüncesiz bir refleksle kıvrıldı - omzunun üzerinden hızlı bir bakış ona pencerelerde kimsenin görülmediğini söyledi. Bu da eğer ihtiyaç duyarsa bir kaçış yolu olduğu anlamına geliyordu. Tabii ki açık havada daha savunmasız olacaktı ve-

"Thysandra?

Kadın dondu

kaldı.

Kısık bir erkek sesi. Sessiz ama aceleci, hafif nefes nefese ve ...

Tanıdık.

"Uyanık mısınız?" diye ekledi kapısındaki ziyaretçi bir süre sessiz kaldıktan sonra, şimdi biraz daha yüksek sesle - ve işte o zaman, aynı anda imkansız bir panik ve rahatlama patlamasıyla, o pürüzsüz, zarif tonu tanıdı.

Nicanor. Ana'nın üçüncü alayının komutanı.

Onu uykusunda öldürmeye çalışacak biri değildi, bu iyi haberdirdi... ama tamamen farklı nedenlerle yatağında zaman geçirmiş bir erkekle etkileşime girmenin belli bir garipliği vardı. Onunla sadece Son Savaş'ın karmaşasından sonra Naxi'yi unutmak için umutsuz bir girişimde ve bu çabanın umutsuz olduğu ortaya çıktığında kaçamaklarını bitirmişti - ama elbette ona nedenlerini bildirmemişti ve daha da kötüsü, ilişkiye devam etmeye karşı çıkacağından şüpheliydi.

Neden buradaydı? Beklenmedik bir şekilde güçlü bir konuma yükselmişken, ortak geçmişin bu utanç verici parçasını kendi çıkarları kullanma girişimi mi?

Fark eder miydi?

O potansiyel bir müttefikti. Onu kapısının önünde bırakmayı göze alamazdı.

"Ne oldu?" bağırdı, kendini toparlayarak.

"Tanrılara şükürler olsun. Neşesiz bir kahkaha, belki de daha çok bir alay. Adamın solgun yüzündeki ifadeyi kapı açıkken bile hayal edebiliyordu.

Dudaklarında her zamanki küçümsemenin izi, buz mavisi gözlerinin kısılması. 'Elimizde acil bir durum var. İttifak'ın iblisi.

Kalbi şiddetli bir şekilde . *Acil* bir durum *mu*?

İttifak'ın iblisiyle. Ama bu demek oluyor ki-

"Hangisi?" diye kekeledi, en azından yüzünü göremediği için minnettardı, en azından sözleri kalbinin vahşice çarpışına ihanet etmiyordu. Siktir. *Lanet olsun*. "Bugünlerde birden fazla var gibi görünüyor.

Kaçınılmaz olanı inkar etmek için umutsuz, acınası bir girişim. Nicanor, Kreon'u *İttifak'ın şeytanı* olarak tanımlamazdı. Ve bu lanetli güçlerle bir anda ortaya çıkan, sebepsiz yere sarayının salonlarına dadanmaya ve içindeki insanlara eziyet etmeye karar veren başka birinin olması da pek olası görünmüyordu...

Naxi *ne zaman* demişti.

Soğuk bir kesinlik damarlarında dolaşıyordu.

"Adı her neyse. Yarı su perisi olan. Yumuşak bir gümbürtü, Nicanor'un kıvrak ağırlığını dışarıdaki kapı çerçevesine yasladığını gösteriyordu. "Görünüşe göre Hytherion ve diğerleri birkaç saat önce kaçarken onu geride bırakmışlar. İlk başta fark etmedik ama o zamandan beri... biraz cinayet çılgınlığına başlamış gibi görünüyor.

Kalbinin hızlı atışları bulanıklaşarak mide bulandırıcı bir sese dönüşüyordu. *Yapacak başka bir şey bulurum*, demişti Naxi, o sakarin, anlamlı gülümsemesiyle. *İstediğin gibi olsun*.

Ne zaman?

Siktir, siktir, siktir.

"Ne oldu?" Titreyen elleri sabahlığının kuşağıyla boğuştu, koyu yeşil ipeği bacaklarından çekti. Yeşil, bu odaların dışında işe yaramazdı. Eğer bu sarayın Yüce Leydisi olacaksa, korkutucu görünmekten başka bir şey yapamazdı. "Kim öldü? Ve neden?

"Hiçbir yok. Yine o keskin, neşesiz kahkahasını attı. "Kendi gözlerini oyan on beşinci cesedi bulduğumuzda, artık gidip ona soracak havada değildim. Şu anda kemik salonunda yerini almış durumda. Onunla olan geçmişine bakarak ona nasıl yaklaşman gerektiği konusunda daha iyi bir fikre sahip olabileceğini düşündüm.

Thysandra yüzünü buruşturdu.

Bildiği tarihten bahsediyordu elbette, ona bu lanetli Şeytanboğan lakabını kazandıran olayların versiyonundan. Sarayın bildiği kadarıyla, Son Savaş'ın çoğunu Naxi ile cesurca savaşarak geçirmiş ve iblisin savaş alanında öldürebileceği yüzlerce kişiden uzak durmuştu.

Gerçek...

Çıplak ten. Ateşli öpücükler. İttifak'ın, akranları arasındaki itibarını zedelemek istediklerinde yayabilecekleri bir sır daha; o kadar uzun zamandır bu utançla yaşıyordu ki dün farkına bile varmamıştı.

Siktir," dedi, bu sefer yüksek sesle.

'Kısa ve öz ama doğru,' dedi Nicanor . 'Kapıyı açabilir misiniz? Eğer endişeniz buysa, yanımda başka kimse olmadığına söz veriyorum.

Sözler Kızıl Saray'da çamur kadar değerliydi... ama anlattıkları doğruysa yalan söylemesi mantıklı değildi ve hikâye Naxi'yle konuşmasına uydurma olamayacak kadar uyuyordu.

'Bana yarım dakika ver,' dedi.

Şişkin gardırobundan en sevdiği elbiseyi bulması biraz daha uzun sürdü - bilek boyunda, dut renginde, sol tarafı boyunca ışıltılı kırmızı çiçek desenleri dikilmiş bir tasarım. Etekleri özenle yerleştirilmiş iki hançer kılıfını saklıyordu. İkisini de doldurdu, sonra mücevher kutusunu açtı ve Son Savaş gününde de taktığı yüzüğü çıkardı: altın, iki jilet gibi keskin sivri parmağının etrafında zarifçe kıvrılıyordu.

Diğer birçok kullanımının yanı sıra, kişinin kendi kanatlarını kesmek için mükemmel bir alet.

Aynaya bir kez baktığında saçlarının fena olmadığına karar verdi ve muhtemelen Nicanor'u çok iyi bir nedeni olmadan daha fazla bekletmemeliydi. Sol kanadının altın sarısı yüzeyindeki son tüyleri de temizledi. Kapıya doğru giderken temiz bir çift çizme giydi. Son bir kez derin bir nefes aldı, sonra kendini topladı ve kilidi açtı; eşiği bir santim bile geçmeden önce içgüdüsel olarak merdiven boşluğunu boydan boya taradı.

Nicanor söz verdiği gibi yalnızdı, son derece dekoratif bir şekilde duvara yaslanmış, buz mavisi kanatlarını özenle omuzlarına doğru katlamıştı. Uzun, gümüş beyazı saç örgüsü bozulmamıştı. Yarı gülümsemesi her zamanki etkilenmemiş, alaycı tavrını koruyordu. Ama ipek gömleğinin manşetinde ve deri çizmelerinde daha fazla kan vardı; durup her zamanki bozulmamış görünümünü düzeltme zahmetine girmemiş olması bile başlı başına büyük bir alarm işaretiydi.

Doğruldu, kanatlarını düzeltti ve ekledi: 'Ve günaydın Thys.

Ona bir bakış attı.

"Thysandra," diye düzeltti, dudakları bir şekilde hem pişmanlık hem de alaycı bir eğlence dolu bir gülümsemeyle hafifçe kıvrıldı. "Yoksa bugünlerde unvanını mı tercih ediyorsun?"

"Başlığın canı cehenneme," diye mırıldandı.

kıs kıs güldü ve kadın kapıyı kapatırken ona sırtını döndü; bu, kadının yıllar önce yaptığı ve tek taraflı aşk ilişkilerinin ortasında bile asla karşı çıkmaya çalışmadığı bir istekti. O da sarayda nasıl oyun oynanacağını biliyordu. Güven bir para birimiydi ve basit bir fiziksel arzudan, hatta saygıdan çok daha pahalıydı; arkadaş, müttefik, ortak olabilirlerdi ve hâlâ kadının kilitlerinin mekanizmasını bilmesi için tek bir neden yoktu.

"Pekâlâ," diye ekledi alçak bir sesle sözlerini bitirip ona katılırken, dolambaçlı merdivenlere yöneldi. Kule ikisi dışında ıssız görünüyordu, ancak uzaktan bolca bağırış çağırış duyuluyordu. "Ne olduğuna dair daha fazla ayrıntı var mı?"

"Yaklaşık iki saat önce alarma geçtim," dedi, örgüsünü ince omuzlarının üzerinde sallarken sorunsuz bir şekilde saçma sapan asker tavrına büründü. "Neler olup bittiğini anlamamız biraz zaman aldı çünkü Bereas ve arkadaşları etrafta dolaşıp aynı anda bir grup İttifak sempatanını öldürüyorlardı... ama sonra *içlerinden* biri öldürüldü ve iş başındakilerin sadece onlar olmadığı anlaşıldı.

Hainin kızı.

Kendini yavaşça nefes almaya zorladı. "Kaç kişiyi öldürdüğünü biliyor musun?"

'Şimdiye kadar duyduklarıma göre en az kırk tane. Onlardan daha fazlasını bulabiliriz. Yüzünü buruşturdu. "Onu ceset izlerinin sonunda bulmayı başardığımızda, çoktan koridora doğru yol almaya başlamıştı.

İyi tanrılar.

Bunun olacağını tahmin etmeli miydi? Onlarca yılını iblisler üzerinde çalışarak geçirmiş olan oydu - Creon'a ve damarlarındaki kana karşı üstünlüğünü göstermek için bir başka lanetli girişim. Elbette Naxi'nin acımasız zihninin her zaman tüm dikkatleri kendi üzerine çekecek yeni bir dramatik plan bulacağını fark etmeliydi. Kaybedilen birkaç hayat

... şey, bunların hiçbir önemi yoktu, değil mi? İblisler için değil. Doğaları gereği başkalarının duygularını umursamayan yaratıklar için değil.

"Kurbanların kimliklerinde herhangi bir örüntü bulabildiniz mi?" sordurdu kendine.

Hepsi doğru, mantıklı sorular. Sanki bu felaketin yarı suçlusu kendisi değilmiş gibi. Anne'nin güvendiği her şeyi yapan kişi, sıradan bir mahkeme suçunu daha araştırıyordu. Bu kez failin, iki gün önce hücrelerinde hıçkırığa ağlarken ona sarılan, *on yıllardır* rüyalarında pembe dudaklarını hissettiği aynı kadın olması kimin umurundaydı?

"Hâlâ araştırıyorum," diyordu Nicanor, merdivenlerden hızla inerlerken cilalı fayansların üzerinde ayak sesleri duyulmuyordu. Etraflarında, her bölmede ve nişte gölgeler gizleniyordu. 'Bir düzen olmalı diye düşünüyorum çünkü önüne çıkan herkesi öldürmekle kalmamış, gece boyunca belirli yatak odalarına girmiş gibi görünüyor. Şu ana kadar bulabildiğimiz tek ortak nokta, çoğunun bir dönem orduda görev yapmış olması, ama onun yapmadığı pek çok asker *var-*'

Thysandra kaskatı kesildi.

Neredeyse ona çarpacaktı, kanatlarını açarak ondan kaçmak için tam zamanında rotasından saptı. "Thysandra?

Askerler.

Tanrılar ona yardım etsin - nasıl *bu kadar* kör olabilirdi?

Hiçbiri çok genç değildi, değil mi?" Düşüncelerinin giderek daha endişe verici varsayımlara dönüşen uğultusu arasında boğuldu. "En azından üç yüzyıl önce orduda yer alacak kadar yaşlılar mıydı?

Nicanor kaşlarını çatı. 'Şimdi sen söyleyince, sanırım öyle? Ama-'

"Ve biliyor musunuz?" - gözlerini kapatıp en yakın karanlık, tozlu köşeye sürünme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı - "o dönemde altıncı alayın herhangi bir üyesi olup olmadığını?

Ona baktı.

"*Nicanor*. Sesi çatallaştı.

"Emin değilim-" Sabırsız, tedirgin bir kafa sallamayla sözünü kesti ve yeniden başladı, gözleri hayal kırıklığıyla kısılmıştı. Theone öyleydi elbette. Ve Cercyon, şimdi düşündüm de, ve-'

Lanet okudu ve inişlerini iki kat daha hızlı sürdürdü.

"Altıncının nesi var böyle? Vurdumduymaz, hesapçı Nicanor'un peşinden koşarken hayal kırıklığını bu kadar belli etmesi alışılmadık bir durumdu.

onu. İblis ölümlerinin çirkin görüntüsü dengesini bozmaya yetmemişti. Öte yandan, cehalet bu işi kusursuz bir şekilde yapıyordu. "Benim bilmediğim ne biliyorsun-

Mirova," dedi dişlerini sıkarak.

"Ne?" Buz mavisi kanatlarının iki tedirgin tokadıyla ona yetiştii. "Ada mı?

"Evet. Altıncı alay, üç yüz yıl önceki misilleme saldırısı sırasında onu yok eden alaydı. Son Savaş sırasında Naxi'nin suçlamalarından sonra bulabildiği her detayı araştırdığını itiraf etmek sinir bozucu bir zayıflık göstergesiydi - ama o zaman yanındaki erkeğin bu bilgileri neden topladığını bilmesine gerek yoktu. "Sanırım İttifak buradayken arşivlerimizden isimlerine bakmış ve sonra da basitçe... listede aşağı doğru çalışmış olmalı.

'Ama neden bir iblis bir su perisi adasını umursasın ki-

Oh.' Son kelime nefes nefese çıktı. 'Oh, lanet olsun. Bir *su perisi*

adası mı? Thysandra cevap verme zahmetine bile girmedi.

Sonunda merdivenlerin dibine varmışlar ve aceleyle fresklerle kaplı koridora girmişlerdi. Duvarlarda vahşi, vahşi, tebeşirle çizilmiş resimler, onlara bakamayacak kadar iyi bildiği görüntüler... ve zeminin siyah mermerinde, sanki sanatçının vizyonunu yansıtıyormuş gibi, Naxi'nin geride bıraktığı katliam.

Çirkinlik bu manzarayı anlatmaya yetmez.

Sadece bu koridorda altı ceset vardı, kırmızı damarlı mermerin üzerinde kıvrılmış yatıyorlardı, kanları fayanslara bulaşmıştı. Çoğu kılıçla öldürülmüştü, kendi ölü elleri kılıçlarının ve hançerlerinin kabzalarını tutuyordu. Bir tanesi iblis işkencesinin acısından kaçmak için aceleyle kendi boğazını parçalamış gibi görünüyordu ve bir tanesi de ölene kadar kendi kafasını duvara vurmuştu. Yüz hatları ne kadar farklı olursa olsun, hepsi aynıydı: dudaklar sessiz çığlıklarla aralanmış, geniş gözler cehennem çukurlarına bakıyordu.

İblis kurbanları. Hiç şüphe yok.

Araştırma yaptığı yıllar boyunca onlardan çok fazla görmüştü. İblis büyüsü, en cesur savaşçıları birkaç saniye içinde ölüm için yalvaran bir enkaza dönüştürebilen duyguların manipölasyonu hakkında var olan her kitabı okumuştü.

Yine de boğazında safra düğümlendi.

Diğer fae'ler kurbanların etrafında duruyordu; kambur duruşları ve tekinsiz bakışları, ışıltılı kıyafetleri ve çökmekte olan mücevherleriyle sarsıcı bir tezat oluşturuyordu. Yanından geçerken ona attıkları bakışlar... Dikkat. Kıskançlık. Güvensizlik. Kızgınlık. Dün hâlâ akranları olan entrikacı saray mensuplarından beklemediği bir şey değildi ve yine de bunun yardımcı olmadığından şüpheleniyordu - teknik olarak onun yönetimi ve koruması altında şiddetin patlaması.

Ne zaman?

On dakika öncesine kadar en büyük sorununun yiyecek stokları olduğunu düşünüyordu.

Koridorlarda ve merdivenlerde yürürken yüz ifadesini sert tuttu, her suçlayıcı bakışa, her boğuk küfre karşı bir kalkan oldu. Kimse konuşmadı - henüz değil. Elbette tüm bunlar bir testti. Şok ve dehşet içinde bile olsa, bu eşi benzeri görülmemiş tehditle ne kadar iyi başa çıkabileceğine ve bunun da *onu* ne kadar tehdit ettiğine, ona şiddetle mi yoksa pohpohlamayla mı yaklaşmanın daha iyi olacağına dair bir değerlendirme. Eğer zayıf ya da çaresiz görünmek gibi bir hata yaparsa...

Akbabaların inmesi birkaç gün sürecekti. "Bana bir iyilik yapar mısın?" mırıldandı Nicanor'a.

Bunu daha sonra ödeyecekti. Eski sevgilisi olsun ya da olmasın, böyle umut verici bir fırsatı, kraliyete verilen hizmetlerin getirdiği yükümlülükleri görmezden gelemeyecek kadar akıllıydı. Ama şimdilik tereddüt etmeden başını salladı, ifadesi yine soğukkanlı ve sakindi - her zamanki mağrur, zarif kayıtsızlığı, sanki gözlerinde kendi tırnaklarıyla bir avuç cesedin yanından geçmiyorlarmış gibi.

Lütfen herkesi kemik salonundan uzak tutun," dedi, etrafında toplanan fae'lerin iyiliği için dudaklarını oynatmamaya özen göstererek. 'En azından duyma mesafesinin dışında. Gerekirse bunun onları onun iblis etkisinden korumak için olduğunu söyleyin.

Hızlı yan bakışı, bu açıklamanın gönülsüzlüğünü fark ettiğinin yeterli kanıtıydı. "Kimsenin seni duymasını istemiyor musun?"

"Kimsenin *onu* duymasını istemiyorum," dedi Thysandra, bu doğrudu ama haksız da sayılmazdı. Ama en azından kendi sözlerini kontrol edebilirdi. Tanrılar Naxi'nin ağzından neler kaçıracağını biliyordu ve bir kale ona karşı dönmeye hazırlanırken, Son Savaş'ın gerçek hikâyelerinin sızmasına ihtiyacı yoktu. "Onun buradaki amacını anlamak istiyorum, yakınında kimse olduğunu hissetmezse daha rahat konuşacaktır.

"Anlıyorum. Şüphelendiyse bile bunu iyi saklamıştı - ama *tabii ki* iyi saklayacaktı. Daha sonra endişelenecek başka bir faktör daha. O zaman onları salondan uzak tutacağım. Yine de size saldırırsa..."

'Eğer bana saldırırsa,' dedi Thysandra alaycı bir tavırla, 'hepiniz bir araya gelseniz beni kurtaramazsınız. En iyisi uzakta durun ve çığlıklarımı duyarsanız Creon'a haber gönderin.'

Sivri yüzündeki ifade, burnunun dibine çürümüş bir balık itmiş olsaydı bile daha mutsuz olamazdı. Ama bir kez daha başını salladı, ince parmağını şakağına vurarak hızlıca sahte bir selam verdi ve ekşi bir sesle, "Majestelerinin emrettiği gibi," dedi.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

KEMİK SALONU tanınmaz haldeydi.

Dün de duvarlar çıplak kalmış ve Anne'nin tahtı gitmişken buranın tanınmaz halde olduğunu düşünmüştü ama Emelin'in her yeri yerle bir etme tehdidini hafife aldığı ya da belki de arkasında bıraktığı kalabalığın dinmeyen öfkesini yanlış hesapladığı ortaya çıkmıştı. Giriş kapısı yarıya kadar yıkılmıştı. İş siyahı yanık izleri duvarları kaplamıştı. Zemindeki delik büyümüş ve artık salonun en az yarısını kaplamış, çevresinde dar bir mermer şeritten başka bir şey kalmamıştı.

Altında, Labirent'in çukuru genişliyordu. Dağın derinliklerinden yayılan ürkütücü pembe bir parıltı, yıkık salonu alacakaranlık bir ışıkla örtüyordu.

Naxi o sivri deliğin diğer tarafında çiçekli elbisesiyle oturuyordu, çıplak ayakları kraterin kenarından sarkıyordu, kurumuş kan ellerini ve dirseklerine kadar kollarını kaplamıştı. Thysandra yıkık dökük kapıdan içeri süzülürken Naxi monoton bir şarkı mırıldanıyordu ama

Bakışları buluştuğu anda kendi sözünü kesti - o kadar parlak ve keyifli bir gülümsemeyle ayağa fırladı ki, kalenin etrafına saçılmış cesetlerin iyi huylu bir şaka olduğu düşünülebilirdi.

'Sashka! *Nihayet!*'

Tanrılar merhamet
etsin.

Ama artık geri dönüş yoktu, tabii bir iblisin gazabıyla ve kendi sarayının güvensizliğiyle yüzleşmek istemiyorsa; ihtiyatlı bir şekilde koridora doğru iki adım attı, kapıyı çarpık çerçevenin izin verdiği kadar kapatmaya yaklaştırdı ve kanatlarını açmaya başladı. Kalan zemin güvenilmez ötesinde görünüyordu. Eğer diğer tarafa uçabilirse-

"Ben olsam bunu yapmazdım," dedi Naxi neşeyle, sesi korkunç, ceset pembesi parıltısında doğal olmayan bir şekilde yüksekti. 'Birkaç fae bana uçarak ulaşmaya çalıştı ve Labirent hepsini geçerken indirdi. Zavalıcık, Anne'nin onu kilitli tuttuğu onca zaman yüzünden hâlâ biraz huysuz, görüyorsunuz, bu yüzden onu kızdırmamak en iyisi.

Zavalıcık.

Bu da ne böyle?

Naxi başını zeki küçük bir kuş gibi eğerek ekledi: "Duyarlı elbette," sesinin tonu, belirli bir ev bitkisinin ihtiyaç duyduğu bakımdan daha şok edici bir şey tartışmadıklarını gösteriyordu. 'Emelin sana söylemedi mi? Duyguları insanı hislerden biraz farklı elbette, bu yüzden Creon'un neden hemen anlamadığını anlayabiliyorum - ama bir kez neye bakacağınızı öğrendiğinizde...' Sırıtarak, her biri kendi başına küçük, fildişi bir silah olan keskin dişlerini gösterdi. "Bu çok açık. İlgi çekici, değil mi?

Thysandra ona baktı.

İlgi çekici mi? Kalesinin altında uyuyan bilinçli bir dağ olduğunu kabul etmesi gerekiyordu - Labirent hakkındaki söylentiler doğruysa, insanları *öldüren* bilinçli bir dağ - ve bu deli kadının bulabildiği ilk yanıt bu muydu? Konuya *ilgi çekici* demek mi?

En başta dağa kim bilinç vermişti ki?

Daha da önemlisi, bu deliliği mahkemenin geri kalanına nasıl açıklayacaktı? Anne biliyor muydu? Büyük olasılıkla en azından bir şüphesi vardı ve başka hiç kimseye söylememiş olması-

"Dünyamızın büyülü gizemleriyle pek büyülenmişe benzemiyorsun," diye ekledi Naxi kuru bir sesle, bacaklarını ileri geri sallayarak

Pembe eteği dizlerine kadar kabarmıştı. "Utanç verici. O zaman başka bir şey hakkında konuşalım. Sanırım iyi bir gece geçirdiniz? Başınız çok daha iyi hissediyor.

Tanrı aşkına.

Kendini harekete geçirdi, ufalanan mermer kenarlara ve aşağıdaki mağaraya lanet olsun - çünkü salon tanınmayacak kadar harap olmuş olabılırdi ama yine de *onun* salonuydu ve bu konuşma ne kadar uzun sürerse sürsn burada, kapının eşiğinde durmayacaktı. Küçük katil ne sanıyordu - sürekli bir dizi hoş sohbetin şu anda kalesine serpiştirilmiş birkaç düzine cesedi bir şekilde unutturacağını mı?

"Konuşmamız gerek," diye ısırdı.

"Sana dn de bunu söylemiştim," diye hatırlattı Naxi ona, dalgalanan kirpikleri ve geniş mavi gözleri bir şekilde elbisesi ve kollarındaki kan lekelerinden uzaklaşıyordu. Bu ışıkta *zararsız* görünmeyi nasıl başarıyordu, neredeyse yarı saydam teninin altında gizlenen canavar yerine kırılğan pembe bir iek gibi? "Ve sonra beni zorla odanızdan çıkardınız, hatırlarsanız. "Evet, tabii ki seni ! İçindeki sıcaklık kıpırdanıyordu - öfke ya da en azından *oğunlukla* fke, elleri şiddetin ateşli potansiyeliyle kaşınıyordu. Bunun yerine adımlarını yavaşlatmak için dört yüzyıl boyunca kendini kontrol etmesi gerekti. 'Senin lanet arkadaşlığını aramıyordum. *Hala* senin lanet bölüğünü aramıyorum. Eğer dikkatimi çekmek için bir alayın yarısını öldürmemiş olsaydın

burada olmazdı-'

Bir alay. "Onları bu yüzden ldrmediğimi biliyorsun. "Hayır, ama-

"Yine de birkaç tanesini daha öldürmekten mutluluk duyarım, eğer yardımı olacaksa? Göz kamaştırıcı gülümsemesi geri döndü, aşağıdaki Labirent'ten gelen kızarmış ışık inci gibi beyaz dişlerine rahatsız edici bir parıltı veriyordu. "Kk bir fedakârlık, eğer sana söyleyebileceğim anlamına geliyorsa-

"Bana şimdi söyleyeceksin! Thysandra tersledi, kontrol parmaklarının arasından endişe verici bir kolaylıkla kayıp gidiyordu. Tanrılar ona yardım etsin. Kendi başına tek bir sinir bozucu iblisle bile zar zor başa ıkabiliyorken nasıl olur da tüm Kızıl Saray'ı ynetebilirdi ki? "Sadece lafı dolandırmayı bırakmanı istiyorum, Tanrı aşkına. Ne istiyorsun?

"Sana söylemiştim. Naxi omuz silkti. "Sen. Kalbi tekledi.

Ona bu kadar kolay ihanet ettiği için vücuduna lanet olsun - o tek hain kelimenin sesine bu kadar aptalca duyarlı olduğu için. Bunun bir yalan olduğunu *biliyordu*. En azından, hikâyenin tamamının bu olamayacağını... Yine de etinin ve kemiklerinin hevesi, hayatın ona tekrar tekrar ve özenle öğrettiği, şimdiye kadar onun için ikinci bir doğa olması gereken dersi hatırlamasını çok zorlaştırıyordu-

Kimsenin *onu* istemediğini.

Onun büyüsunü istediler, evet. Sadakatini. Sırlarını ve yeteneklerini. Anne tek istisnaydı, ta ki o da olmayana kadar - ve eğer o bile bir yalansa, o zaman nasıl olur da tanrıların lanetlediği bir *iblisin* farklı olacağını düşünebilirdi?

"Peki bu sefer benim hangi parçama ihtiyacın var?" diye boğuk bir sesle sordu, kelimelerin dudaklarında titremesinden, ellerini ne kadar sabit tutmaya çalışsa da sıkıp çözmesinden nefret ediyordu. 'Benim bilgim mi? Savaşta yardımsever teslimiyetim mi? Ya da belki-'

"İsterseniz bazı parçalara isim verebilirim? Naxi alçakgönüllülükle önerdi.

"Siktir git. Ve lanet olsun, midesinden aşağıya doğru inen sıcaklık alevine, yakıcı öfkesinin adını koymayı reddettiği çarpık, mide bulandırıcı bir duyguyla karışmasına. "Söyleyecek bir şeyin olabileceğini düşünmüştüm, ama nazlı imalardan başka bir şey alamıyorsak...

"Nasıl istersen. Naxi gözlerini devirerek bacaklarını yukarı kaldırdı ve yerdeki delikten arkasını döndü, sonra ayak bileklerini çaprazladı ve söğüt gibi dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. Gözleri birden o kadar mavi oldu ki neredeyse parlıyor gibiydi. 'Seni daha iyi tanımak istiyorum. Bana aşık değilmişsin gibi davranmayı bırakmanı istiyorum. Ve en önemlisi, seni bu cehennem çukurundan çıkarmak ve buradan çok uzakta bir su perisi adasında benimle yaşamayı sağlamak istiyorum, ama pazarlık yapmaya hazırım-'

Dudaklarından dökülen tiz kahkahayı engellemek mümkün değildi. 'Pazarlık yapman gereken *ben değilim*. Unuttuysan söyleyeyim, beni bu adaya zincirleyenler senin lanet olası arkadaşların.

Naxi dilinin ucunu üst dudağının üzerinde gezdirerek yavaşça, "Öyle yaptılar," diye itiraf etti. 'Ve itiraf etmeliyim ki bana ilk söylediklerinde onlardan hiç hoşnut değildim. Ama sonra Emelin burada düzeni sağladıktan sonra gitmekte özgür olacağını söyledi - yani şimdi planım önce düzeni sağlamana yardım etmek, *sonra* da seni benimle birlikte daha üstün bir adaya gelmeye ikna etmek.

Bekle.

Gitmekte özgür müsün?

Buradaki yükümlülüğünün bir bitiş tarihi var mıydı? Agenor'un kızının yaptığı ve kimsenin ona *söylemediği* tehditler için bir uyarı mı?

'Ama...' Düşünceleri allak bullak olmuştu. 'Bak, ya seninle hiçbir yere gitmek *istemiyorsam*? Hiç düşündün mü-'

"Oh, evet, evet, tabii ki böyle söylersin. Sanki kovalanması gereken inatçı bir sinekten başka bir şey değilmiş gibi hızlı, uçarı bir hareketle konuyu geçiştirdi. 'Bunun üzerinde çalışacağız. Şimdilik sana yardım etmeme izin ver, tamam mı? Dün de söylemeye çalıştığım gibi, mümkün olan en kısa sürede başarılı olmanıza yardımcı olmak benim de çıkarıma *olduğu* için bana açıkça güvenebilirsiniz.

"Seninle çalışmak *istemeyebileceğimi* hiç düşündün mü? Mermer zeminden geriye kalan çok az şey ayaklarının altında kıpırdamadan duruyordu ama yine de sanki zemin altından kayıyor, endişe verici bir hızla ona doğru ufalanıyormuş gibi hissediyordu. "Sadece hayır diyebilirim. Sana hiçbir şey söylemeyi reddedebilirim ve sen-'

"Hmm," diye araya girdi Naxi, düşünceli bir şekilde dudaklarını büzerek. 'Yapabilirsin. Ayrıca birkaç kişiyi daha öldürebilirim elbette.

Thysandra ona bön bön baktı.

Küçük, kan lekeli rakibi ona bal damlayan bir gülümseme gönderdi, gözleri kurnazca parlıyordu, parmak ucu dolgun alt dudağına hafif bir ritimle vuruyordu. Sanki az önce o buz gibi tehdidi savurmamış gibi. Sanki *ciddi değilmiş* gibi, kalbi ve vicdanı olmayan bu yaratık - sanki Kızıl Saray'ın iç işleyişine erişim dışında hiçbir şey için on iki korkunç katliam daha yapmayacakmış ve bunu neşeyle yapmayacakmış gibi.

Bu gecenin cesetleri hâlâ bu salonun dışındaki yataklarında ve odalarında yatıyor, sonsuz bir acı içinde çığlık atıyorlardı.

"Evet," diye mırıldandı Naxi, gözlerini kırpmayan bakışlarında imkansız bir *sempati* vardı. 'Bu oldukça tatsız olurdu, değil mi? Daha da tatsız olurdu çünkü ikimiz de biliyoruz ki en başından beri uzak durmamı istemiyorsun. Sırf sen kendi inkârının üstesinden zamanında gelemediğin için tüm bu hayatların boşa gitmesi utanç verici olmaz mıydı?

Sikeyim.

O... o bunu istedi mi?

Mantıklı cevap açtı - oyunun kurallarını bilen ve mükemmel bir şekilde oynayan, kapısında kilit ve yastığının altında üç bıçak olmadan şekerleme yapmasına bile izin vermeyen zihninin bir parçası tarafından verilen cevap. Zihninin bir kısmı, en da, bir zamanlar

Daha önce de ihanete uğramıştı ve vefasız bir müttefikin en acımasız düşmandan bile çok daha fazla zarar verebileceğini biliyordu.

Ve yine
de... Ve
yine de.

Tanrım, böylesine sadakat vaatleri, etrafında güvenle uyuyabileceği tek bir insanın hayal bile edilemeyecek lüksü insanı nasıl baştan çıkarmasın?

"Sana güvenemeyeceksem ne istediğimin bir önemi var mı?" homurdandı, kendi uyuşmuş sesini zar zor duyuyordu.

Naxi alay etti. 'Neden bana güvenmiyorsun? Bu yerden ve herkesten nefret ediyorum. Beni öldürmek için yanıp tutuşan bir sarayda sırf seni umursamadığım insanlara ihbar etmek için mi kalacağımı sanıyorsun?

Öyle mi düşünüyordun?

Kahretsin, bu argüman nasıl bu kadar mantıklı gelmişti - kelimeler hain, vahşi bir delilikten başka bir şey tarafından beslenemezken, küçük cadalozun söylediği *her şey* nasıl bu kadar mantıklı gelmişti?

Düşünceleri yanlış yönler savrulurken kanatlarının arasından soğuk terler süzülüyordu. Gözden kaçırdığı bir şey mi vardı? Ama Naxi'nin İttifak'ın geri kalanıyla birlikte gitmiş olabileceği de inkâr edilemezdi. Eğer iyiliği onun için bir şey ifade ediyorsa, gitmeliydi - ve doğası gereği egoist bir iblis olduğu için, kararlarının merkezinde kendi iyiliği olmalıydı. Bu da Kızıl Saray'da güvenliğinden daha çok istediği bir şey olduğu anlamına geliyordu. Arkadaşlarından, hayalini kurduğu yuvadan daha fazla - her ne olursa olsun, Thysandra'nın her şekilde gerekli olduğu bir amaç.

Ve eğer durum buysa...

Ona bile en azından itimat edilemez miydi?

Karşısında oturan keskin dişli, kana bulanmış iblise bakınca - koridorlardaki işkence görmüş cesetlerden, Ana'nın imparatorluğunun yok olmasından ve Thysandra'nın yaptığı ihanetten sorumlu olan aynı yaratık - bu tamamen gülünç bir düşünceydi. Ve yine de...

Yine de düşünüyordu.

Hevesle, hatta.

"Bu gece işlediğin cinayetlerden sonra sarayda kalmana izin vermem mümkün değil," dedi kısık sesle - isteklerini itiraf etmeye en çok yaklaştığı anda, bunun yerine dünyanın geri kalanını inkilare geri döndü. 'Her

Bu kaledeki tek bir fae bile intikam almak için can atıyor olacak ve benim onları rahat bıraktıracak yetkim yok. Eğer denersen ayaklanırlar.'

Naxi omuz silkti, söğüt gibi uzuvları ve hınzırca neşesiyle bir jest yaptı. "Onlara sadece İttifak adına buraya göz kulak olmak için geldiğimi söyle.

"Bu sadece sizi *daha fazla* öldürmek istemelerine neden olur!

Şeytani bir sırıtiş. "Onlara iyi şanslar diliyorum o zaman.

"Hiç komik değil," diye tersledi Thysandra - kuşkusuz bu pervasız küstahlıktan çok kalbinin gereksiz yere teklemesi canını sıkıyordu. Tehditler ve ölümcül gülümsemeler karşısında bu kadar öfkelenecek ve rahatsız olacak kadar nesi vardı? "Senin kolay bir hedef olmadığını anladıklarında bir sonraki hedeflerinin benim kafam olabileceğinin farkında mısın?

"Oh, olabilirler," diye itiraf etti Naxi, göz kamaştırıcı gülümsemesi yanaklarını çukurlaştırarak. 'Sanırım öyledirler. Yine de ben sizi korumak için buradayım.

Bu cümlelerin ciğerlerindeki havayı söküp atması için hiçbir neden yoktu.

O daha iyisini biliyordu. Daha iyisini yapabiliirdi. Dünya böyle işlemiyordu ve bu kurnaz, entrikacı yaratık da bunu herkes kadar iyi biliyor olmalıydı - arkanızı koruması için başkalarına güvenmek apaçık bir zayıflık ve aynı zamanda aptallık işaretiydi. Çünkü bir gün dostlarınız ve müttefikleriniz olduğunu düşündüğünüz insanlara karşı kullanışlılığınızı kaybedecek ve bir anda yok olup gideceklerdi - sizi daha önce olduğunuzdan iki kat daha savunmasız ve iki kat daha çekici bir hedef olarak bırakacaklardı.

O *biliyordu*. Bu dersi bir daha unutamayacak kadar çok kez öğrenmişti. ... öyleyse *neden*, *neden* sağduyusu devreye girdiğinde kalbi hâlâ göğsünde burkuluyordu?

"Korkarım sizi hayal kırıklığına uğratmak zorundayım. Sesi çok sert, çok keskin çıkmıştı, üzerine çöken garip, zayıf duygusallığı telafi etmek için. 'Kimsenin korumasına ihtiyacım yok, en azından senin-'

"Bana *ihtiyacın* olmadığını biliyorum," diye tatlı bir şekilde araya girdi Naxi - pembe ışıktaki ışıltılı masumiyetin timsali gibi görünüyordu, dudaklarında kız gibi bir somurtma vardı, yuvarlak yüzü buklelerinin pembe ve soluk sarısıyla çerçevelenmişti. Gözleri o kadar büyüktü ki tüm salonu yutuyor gibiydi. 'Elbette bana ihtiyaç duymayacak kadar güçlü ve yeteneklisin. Ama yine de sana yardım edebilirim.

Tanrılar ona yardım etsin. Bu bir tuzak olmalıydı, değil mi?

Bir kukla gibi oynatılıyordu. Thysandra öyle olduğunu *biliyordu* ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın iplerden kurtulamıyor, bu karşı konulmaz melodiyle dans etmekten vazgeçemiyordu. Hiç kimse ona yardım etmemişti. Neden etsinler ki?

Hayat bir hayır kurumu değildi ve mahkemedeki bahisler iyi oynamak için çok yüksekti; neden başkasının zaferi için zaman ve enerji harcayalım?

Sonra tekrar... iblis oyunda hiç yoktu.

Kaybedecek bir şeyi yoktu. Kazanacak bir şeyi yoktu. Bu da demek oluyor ki-

Naxi, bu düşünce tam olarak yerine oturmadan, gözünü kırpmadan Thysandra'nın yüzüne fiziksel bir ağırlık gibi hissettiren bakışlarını dikerek, "Bana baştan çıkmadığını söylemeye çalışma," diye mırıldandı. 'Kalbini okuyabiliyorum, Sashka. Bu cehennem gibi yerde güvenliğe her şeyden daha çok ihtiyacın olduğunu biliyorum.

Güvenlik, evet. Saltanatını bir iblisin sadakatının bataklık temelleri üzerine inşa etmemek, ve yine de, *ya ...*

Ya çok ama çok dikkatliyse?

Ya en önemli kartları göğsüne yakın tuttuysa?

Naxi'nin yaptığı hiçbir şeyin vazgeçilmez olmadığından emin olmalıydı. Onun belki de-ally'sinin hiçbir zaman kendisiyle ölüm arasındaki son güvence olmadığından emin olmalıydı. Ama bunu aklında tutarsa - ve kesinlikle bunu tutabilir miydi? - O zaman yanında bir iblis, tek bir savaşçının bile ona bağlılık borçlu olmadığı bir sarayda büyük bir fark yaratabilirdi...

"Bunun için bir pazarlığa ihtiyacım olacak," dediğini duydu.

Naxi bukleler ve kan lekeli etekler içinde ayağa fırladı, hareket o kadar hızlı ve patlayıcıydı ki Thysandra bir an dengesini kaybedip sessiz Labirent'e yuvarlanacağından korktu. 'Elbette! Pazarlık! Seni öldürmeyeceğime dair ne söz vermemi istiyorsun?

"Diğer şeylerin yanı sıra, evet. Kendisine uzanan ince su perisi eline baktı - yumuşak, ince ve kalın bir kurumuş kan tabakasıyla kaplıydı. 'Toplum içinde de bana itaatsizlik etmene izin veremem. İnsanlar düşünecek -'

Naxi alay etti. '*İtaat* için pazarlık yapmayacağım, Sashka. Sana isteyerek zarar vermeyeceğim ve gitmeye hazır olduğum yer de burası.

İsteyerek değil - herhangi bir pazarlığa eklemek için tehlikeli bir madde. Bir kişi ne kadar aptalsa, sözleşmeyi kazara ihlal etme olasılığı da o kadar yüksektir. Sonra tekrar ...

Bu küçük iblis aptal değildi.

Ve eğer Naxi'nin sihirli duyuları acil durumlarda yararlı bilgiler sunabilseydi, kuşkusuz, Naxi'nin acil bir durum için

harekete geçme izni.

"İyi. Derin nefesler. Sinirden bayılacak olsa bunun kimseye faydası olmazdı. "Anlaştık mı o zaman?

"Ah, ben de beni sessizce saraya kurban etmeyeceğinin garantisini istiyorum," dedi Naxi kuru bir sesle, ona gülümseyerek. 'Tabii ki seni baştan çıkarabileceğimi düşünmüyorum! Ama emin olmaktan zarar gelmez. Ve bir bitiş tarihi eklememiz gerekiyor - beni gönderirsen pazarlığın geçersiz olmasını isterim.

"Herhangi bir nedenle Kızıl Saray'dan ayrılmaya karar verirsen," diye düzeltti Thysandra, boğazı kurumuştı. İblisler sıkılırdı. Bu seferki sıkılmayacakmış gibi davranmanın bir yararı yoktu. "Yarın benden bıcarsan seni korumaya devam edecek değilim.

Naxi gözlerini devirdi, sonra altlarındaki Labirent'in endişe verici kırmızı titreşimlerini görmezden gelerek kanla kabuk bağlamış elini tekrar uzattı. "Anlaştık mı?

Parmakları birbirine dolanırken geri çekilmemek için çaba sarf etmek gerekti. Kan hâlâ yer yer yapışkandı.

"Anlaştık," dedi Thysandra kısık sesle.

Pazarlık büyüğü avuçlarının arasında alevlendi. Kör edici bir ışık, yakıcı bir acı - artık ne görüyor ne de hissediyordu. Sadece saniyeler içinde bitmiş, bileğinin iç kısmında pazarlık izinden başka bir şey bırakmamıştı: soluk bir pembe tonu, teninin umber rengine gömülmüş küçük bir gül kuvars parçası gibi.

Aralarındaki son pazarlık beyazdı. Birdenbire bunun nelere yol açtığını görmezden gelmek zordu.

"Ne kadar *güzel*," diye mırıldandı Naxi, elini geri çekerek kendi kolundaki aynı izi inceledi. Narin, yıpranmamış teninde kristalin keskin kenarları tuhaf bir şekilde yersiz görünüyordu - bu şekilde zarar görmeyecek kadar tatlı bir şeyin ihlali. 'Peki nereden başlıyoruz, Sashka? Senin için birkaç kişiyi daha öldürebilirim?

Dışarıda parlayan gözleri düşündü. Haklı bir tiksintiyle kaskatı kesilmiş Nicanor'u. Hainleri, suçlayacak insanları arayan Bereas ve Orthea'yı.

Göğüs kafesi ciğerlerini biraz daha sıktı.

"Belki de başka birini öldürmeyi düşünmeye başlamadan önce bir banyo yapmalısın," diye bağırdı.

Naxi kan lekeli ayaklarına bakarak, "Fena fikir değil," diye umursamazca itiraf etti. 'Yine de bu kalede nerede güvenle banyo yapabileceğimden emin değilim. Bir süreliğine odanızı ödünç almamın bir sakıncası var mı?

OceanofPDF.com

Bölüm 6

Şatoya doğru ilerlerken tek bir canlıya bile zar zor rastladılar. Hareket eden tek şey, bir başka fae tam zamanında yoldan çekilmeyi başardığı için ara sıra bir köşede parlayan kanat sesleriydi; hayatta kalan şanslıların dışında, mermer zeminlerde bitmek bilmeyen acıları içinde kıvrılmış cesetler vardı.

geçerken Naxi'nin neşeli mırıltısı hiç kesilmedi.

Bu acımasız yaratığın saraydaki tek güvenli sığınağına girmesine izin vermek korkunç bir fikir gibi geliyordu... ama tanıdık kızılağaç kapıya ulaştıklarında Thysandra hâlâ daha iyi bir çözüm bulamamıştı. Bu yüzden kilitleri açtı ve Naxi'nin kanlı ayaklarının lekesiz ahşap zemine düştüğünü görünce yüzünü buruşturarak istenmeyen ziyaretçisine önden gitmesini işaret etti.

Kendine geçici bir çözüm olduğunu hatırlattı. Belki birkaç gün sonra evi tekrar kendisine kalacaktı - bununla başa çıkabilirdi, değil mi?

"Açık konuşmak gerekirse," dedi yine de, kapının eşiğinde beklerken, "şunları yapacaksınız

odalarındaki herhangi bir şeyi tahrip ederek bana zarar veremezsiniz.

çok seviyorum.' İşte. Bu en azından pazarlığı aktif tutmalı.

Naxi dönüp baktı, gözleri kısılmıştı. "Burada tek başıma dolaşmama izin vereceğini söylemiyorsun, değil mi?

"O banyoda sana katılmayı planladığımı mı sandın? Thysandra sertçe karşılık verdi ve bunun *tamamen* yanlış bir ifade olduğunu bir an sonra fark etti. Gerçekten de düşünmemesi gereken zihinsel görüntüler canlandı zihninde - küvetindeki o kıvrak vücut, söğüt gibi uzuvlar ve küçük, köpük kaplı göğüsler, ışıklar altında sedef gibi parlayan ıslak ten... Kalbi panikle çarparak bu görüntüyü aceleyle bir kenara itti ve sesi kısık bir şekilde ekledi, "Hâlâ yönetmem gereken lanet bir mahkemem var. Dün geceki maskaralıklarından sonra bu da hiç kolay olmayacak.

"Muhtemelen olmamıştır," diye itiraf etti Naxi o neşeli, umursamaz haliyle. Gülümsemesi önce daha da genişledi, sonra daha da hınzırlaştı. "Yine de idare edeceksin. Ve elbette, sıkı çalışmanız için bir ödüle ihtiyacınız varsa-

"Böyle iyiyim, teşekkür ," diye araya girdi Thysandra sıkıca. "Banyonun keyfini çıkar.

Kapıyı ne kadar hızlı kapatırsa kapatsın, ardından gelen melodik kahkaha sesini ya da kalbinin göğsünde endişe verici bir şekilde zıplamasını engelleyemedi.

Sikeyim.

Yüz otuz yıl ve bir dizi ihanet, bu deliliği damarlarından temizlemek için fazlasıyla yeterli olmalıydı... yine de burada, Kızıl Saray'ın Yüce Leydisi olarak duruyor, kapıyı tekrar açma ve o tanrıların lanetlediği ipeksi dudaklardaki tanrıların lanetlediği küçük tehdidi artık hiçbir şeye gülemeyecek hale gelene kadar öpme dürtüsüyle savaşıyordu.

"Seni hâlâ hissedebiliyorum! Naxi odanın içinden sevinçli bir sesle bağırdı.

Sikeyim.

Titreyen bir sarsıntıyla kendini hareket etmeye zorladı - dolambaçlı merdivenlerden aşağı, içinde yanan anlamsız şehvetin her kıvılcımını algılayan şeytani duyulardan uzağa. Belki de aralarında birkaç duvar daha olsa daha mantıklı davranabilirdi. Belki de tüm o narin güzelliği, o kan lekeli kırılğanlığı düşünmeyi bırakmayı başarabilirdi.

"Vay, vay," dedi bir erkek sesi, çok yakından. "Gördüğüm kadarıyla artık iblis yok?

O kadar hızlı döndü ki sol kanadı korkuluklara çarptı.

Bereon'un evinden Bereas, ödüllü dövüşçü ve yıllık kanat yarışı turnuvasının altmış küsur yıllık şampiyonu, birkaç adım gerideki sığ bir oyukta yerini almıştı. Alev alev yanan kızıl saçları ve kanatlarıyla, takımadaların doğu yakasında yaşayan anka kuşlarıyla şaka yollu birkaç karşılaştırmaya ilham vermişti... tabii anka kuşları duruşları ve sağduyularıyla tanınırlardı ve o mermer koltukta kendini beğenmiş bir şekilde kambur duran erkekte bu iki özelliğin kırıntısı bile yoktu.

Onu nasıl gözden kaçırmıştı? Eğer ona kötü niyetle yaklaşmış olsaydı, çoktan ölmüş olurdu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu, yaşadığı şoku gizlemek için daha da soğuk bir şekilde.

"İblis. Arkasına yaslanırken ayak bileğini dizinin üzerinden geçirdi, kanatları oyuğun neredeyse tamamını dolduruyordu. "O artık seninle değil. Onu *yatak odanıza* koyduğunuzu doğru mu anlıyorum?

Yüzündeki sırıtma endişe vericiydi. Kuşkusuz bu, acımasız bir savaşı bile kaba bir şakaya dönüştürebilen Bereas'tı ... ama öte yandan, bunu yeterince sık yapmaya devam ederse, biraz daha kurnaz biri er ya da geç sorular sormaya başlayacaktı.

En iyisi bunu mümkün olduğunca çabuk engellemekti. Kollarını kavuşturdu, çenesini biraz kaldırdı ve açıkça, "Onu seninkine koymamı mı tercih edersin?" dedi.

"Onu ölü görmeyi tercih ederim," diye karşılık verdi Bereas, dövüşmek için kendini şişiren bir kuş gibi göğsünü kabartarak. "Neden hâlâ ölmedi?

Seni ilgilendirmez, diye onu bilgilendirmek istedi. Ya da alternatif olarak, *çünkü yaygara koparırsan seni öldürmesi için hâlâ ona ihtiyacım var*, ki bu da gerçekten o kadar uzak değildi. Ama piç kurusu sarayda ve özellikle de ordu saflarında popülerdi. Onu böyle gereksiz bir şekilde kızdırmak sadece bela aramaktı.

"İblis onun İttifak adına burada olduğunu iddia ediyor," dedi bunun yerine, tam da doğru onaylamama notasını hedefleyerek - umarım karşısındaki erkeğe onun da en az onun kadar işgüzarlıktan mutsuz olduğunu söyleyecek olan o ton. 'Başka bir karar vermeden önce bu iddiayı incelemem gerekiyor. Ne de olsa Emelin'i kaleyi yıkmak için geri dönecek kadar kızdırmak istemiyorum.

"Emelin?Ukala sırıtışı doğal olmayan beyaz dişlerini gösteriyordu. 'Onun için endişelenme, Thys. Bütün geceyi hainleri besleyerek geçirdik.

Tazılar ve bir sonraki savaş için hazırlanıyorlar, bu yüzden küçük melez yapabileceğini düşünüyorsa-'

"Pardon? Thysandra sertçe araya girdi ve anılar gözünün önünden geçerken sesinin yükselmesini engellemek için büyük çaba sarf etti. Baba. Tazılar. Acı dolu çığlıklar. 'Bir *sonraki* savaş mı? Tam olarak hangi sonraki savaştan bahsediyoruz?

"Adalarımızı geri alacak olan mı? Kolsuz gömleğinin yakası açık kalacak şekilde öne doğru eğildi - bu gömleği sadece iri, bronzlaşmış omuzlarını mümkün olduğunca çok göze göstermek için giydiğinden emindi. "Başka ne yapıyor olabiliriz ki?

Tanrılar ona yardım etsin.

Bu pervasız, kendine aşırı güvenen bir çılgınlıktı elbette - kazanmaya o kadar alışmış bir erkeğin küstah stratejisiydi ki yenilgi fikri aklına bile gelmiyordu. Teknik olarak konuşmak gerekirse, bu onun sorunu olmak zorunda değildi. Sadece o ve onun kadar küstah arkadaş çevresi olsaydı, onların ölüme uçmalarına seve seve izin verebilirdi.

Sorun şu ki...

Emelin bu saldırıyı dikkate alacaktır. Ve muhtemelen, büyük olasılıkla, bu lanet olası sırları sarayda yaymak için yeterli bir neden bulacaktı, hainin kızı hain babasının izinden gidecekti - basit kelimelerin gelebileceği kadar cinayete yakın.

Av köpeklerine yem olarak...

Nabızı hızlanıyordu.

Ağzı aniden kurumuştı.

"Peki bunları yapmanız için size kim izin verdi, sorabilir miyim?" diye sordu. "Bu konuda bir şey söylediğimi hatırlamıyorum-

"Senin iznin neden umurumda olsun ki Thys? Bir başka göz kamaştırıcı beyaz sırtış. 'Eğer sen bir avuç asiden korkuyorsan, benim senden neden korkmam gerektiğini anlamıyorum. Sırf şımarık bir çocuk sana sebepsiz yere bir unvan verdi diye mi?

'O bir avuç asi,' dedi dişlerini sıkarak, 'üç gün önce sizi savaşta yenenlerle aynı . Şu anda Tanrı tarafından kutsanmış büyüü kullananlar. Onlar da artık Anne'nin bağları tarafından engellenmiyorlar. Onlardan korkmuyorum ama neyle karşı karşıya olduğumuzu çok iyi biliyorum ve bu hiç de hoş değil - bu yüzden planlarımız ne olursa olsun, *biraz* daha ihtiyatlı davranmamız gerektiğini düşünüyor musun?

Bereas ısrarla esnedi ve ayaklarını tekrar yere bastı. 'Güzel konuşmadı, Thys. İblisin boğazını kesmek için yatak odana girmemize izin verecek misin?

"Ne? *Hayır*. Bileğindeki pazarlık izi muhtemelen buna izin vermeyecekti - ve midesinin bu fikirle aniden düğümlenmesinin nedeni kesinlikle , değil mi? 'İlk etapta bu girişimden sağ çıkamazdın ve çıksan bile -'

"Pekâlâ. Omuz silkti ve ayağa kalktı, bir elini şarap kırmızısı saçlarının arasında gezdirirken ona son bir kez daha sırtıttı. 'O zaman duvarları yıkmak için birkaç arkadaş bulacağım. Unvanını korumayı başardığın sürece tadını çıkar, aşkım.

Ve o ünlü, ödüllü kanatlarını iki tokat atarak, sanki güçsüz bir rahatsızlıktan başka bir şey değilmiş gibi onu dirsekleyerek geçti.

Kuzeybatı kulesine uçuşu, nesnel olarak konuşmak gerekirse, daha çok bir serbest düşüştü.

Kalbi göğsünde çılgınca çarpıyordu - pazarlık edilmesi gereken bir panik, göğsündeki pembe işaret ona şu anda odasında banyo yapan küçük iblisi korumak için bir ölüm kalım yükümlülüğü üstlendiğini hatırlatıyordu. Her ne kadar Naxi bir avuç kas kafalı fae ile başa çıkabilecek durumda olsa da. Duvarlar onarılabilse ve kapılar değiştirilebilse bile. İsteddiği kadar sık tekrarlayabileceği güvenceler ...

Ve yine de.

Ya kulesine döndüğünde banyoyu kanla lekelenmiş, pembe saçlarla dolu, çiçekli bir elbiseden arta kalan birkaç parça ve hatta bulunacak bir ceset bile bulamazsa?

Av köpeklerine yem.

Hedeflediği ferforje balkona çarparak indi ve öteki odaya geçişi sağlayan kapıyı çekerek açtı. Sürpriz bir şekilde kapı kilitli değildi. Bu da gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu, bu cehennem sabahında... ama tanıdık ofisten laboratuvara dönüşen odada sendeleyerek durup, kendisini bekleyen saldırganlar için çılgınca etrafına bakınırken, Nicanor'un sesi sanki ziyaretçi bekliyormuş gibi bitişik odadan çıktı.

"Thysandra? Sesi o kadar telaşsız geliyordu ki, bir şeyleri sallamak istedi. "Sen misin?

"Nasıl tahmin ettin lan?" tersledi nefes nefese, kapıyı arkasından çarpıp cama ve tahtaya yaslanırken.

Yumuşak bir kahkaha attı ve kanlı kıyafetlerini değiştirip dantelli kolları ve karmaşık gümüş işlemeleri olan soluk leylak rengi bir elbise giyerek odaya girdi. Onu geceki cinayetlerden haberdar ettikten sonra ilk önceliğinin bu olacağını bilmeliydi: her zamanki kusursuz görünümünü geri kazanmak.

"Biraz yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm," dedi ve bu ona görünüşünün durumu hakkında bilmesi gereken *her* şeyi anlattı. "Bir içki?"

Sağ tarafındaki duvarı dolduran pirinç ve cam konstrüksiyona baktı; burada çok sayıda kristal şişe ve kadeh sabah güneşinin ışığında parlıyordu - bazıları fokurduyor, bazıları hafifçe buharlaşıyor, çoğu mantarlanmış ve sabırla içindikilerin kullanılmasını bekliyordu. Bu özel erkeğin içkilerini kabul etmenin her zaman belli bir riski vardı. Odanın ortasındaki büyük masa şu anda çoğunlukla boş olsa bile, notların ve formüllerin eksikliği, devrim niteliğindeki yeni iksirleri şüphelenmeyen şüpheliler üzerinde test etmek istemediğinin garantisiydi.

"Endişelenme," diye ekledi Nicanor onun bakışlarını takip ederek. "Bir savaşın ortasındayız. Deneylerime şimdilik ara verdim.

Bu, ona inanması için yeterince mantıklıydı. "Bu durumda bir içki içebilirim.

Ona bir bardak mürver çiçeği suyu doldurdu. Kristali eline bastırırken parmakları birbirine değmedi - baştan çıkarma girişimi yoktu, ya da en azından henüz yoktu. Tanrılara şükürler olsun. Eğer ciddi bir girişimde bulunursa Naxi'nin ne yapacağını bilmek istemiyordu.

Bereas henüz arkadaşlarını toplamamış mıydı?

Acaba müttefik aramaya çıkmadan önce Naxi'yi uyarmak için yatak odasına mı dönmeliydi?

"İblisle olan meseleleri hallettin mi? Nicanor onun çılgınca düşüncelerini bölerek sordu.

"Aşağı yukarı. Masadaki yüksek taburelerden birine çöktü ve bir yudum meyve suyu içti - susuzluğunu gidermek yerine düşünmek için zaman kazandı. Sorularını yanıtlamak için ne kadar bilgi yeterliydi ama tehlikeli sonuçlar çıkarması için ne kadar azdı? "Onunla konuştum. Kimsenin ona saldırmayacağını varsayarsak, şimdilik başka kimseyi öldürmeyecek.

Masanın diğer tarafına oturdu, dudakları büzülmüştü, kendi kadehi uzun parmaklarının arasında sallanıyordu. "Gördüğüm kadarıyla pazarlık yapmışsınız.

"Sen ve o gözlerin," diye mırıldandı.

Yine o hafif biri. "Neden hala ölmedi?"

Thysandra kendini buna inandırmaya çalışarak, "Çünkü bir iblisi öldürmek hiç de hoş bir olay değildir," dedi. Tanrıların lanetlediği Bereas da bu kadar kolay başaramazdı herhalde? 'Ayrıca, İttifak'ın onayıyla burada olduğunu iddia ediyor, bu da onu öldürmenin bazı riskler içerdiğini gösteriyor. Ve düşünüyordum da...'

Tereddüt etti, bir sonraki düşüncenin ihanete çok yakın olup olmadığından emin değildi, başka hangi sadakatsiz fikirleri saklıyor olabileceğini merak etmesine neden olacak kadar yakındı. Yine de Nicanor o bir karara varamadan gülümsedi.

"Belirli koşullar altında yararlı olabilir mi?" diye sordu.

Tanrılara onun acımasız pragmatizmi için şükürler olsun. "Evet. O da var.

"Hmm. İçkisinden bir yudum aldı. "Cesur.

"Bir keresinde güvenli kararların zafere götürmeyeceğini savunduğunuzu duymuştum," diye karşılık verdi ve küçük bir sırtısla ve kadehini hızla kaldırarak ona hak verdi. 'Bakın, sorun şu ki şu anda kararlarımı destekleyecek herhangi bir askeri gücüm yok. Naxi'nin büyüğü ne kadar tatsız olursa olsun...'

"Savaşta kesinlikle bir avantajı var, evet," diye kuru bir şekilde itiraf etti. 'Yine de askeri destek eksikliği çözülebilir olabilir.

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Olabilir mi?"

"Üçüncüsü teknik olarak hâlâ benim komutam altında. Başını eğdi, sivri kulağının arkasından iki tutam bembeyaz saç döküldü. 'Anne'nin desteği olmasa bile çoğunun beni takip edeceğinden eminim. Ve diğer birkaç alay komutanlarını kaybetti - muhtemelen bazı üyelerini de bize katılmaya ikna edebiliriz. Her iki durumda da en azından bir süre örgütlü bir muhalefet olmayacaktır.

Onun söyleyeceğini ummaya bile cesaret edemediği tüm

kelimeler. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

Bu çok kolaydı. Çok, çok kolaydı. Tartışmayı, takas etmeyi, yalvarmayı beklemişti - ve işte karşındaydı, ona tam da ihtiyacı olan şeyi parlak gümüş bir tabakta sunuyordu? Bu hiç mantıklı değildi. Hayat bir sadaka değildi ve Nicanor da *kesinlikle* karşılıksız iyilik yapan biri değildi... Peki karşılığında ondan ne istediğini en başından belirtmeyecekse, nasıl bir oyun oynuyordu?

Onu kendi desteğine muhtaç hale getirmeyi mi umuyordu ki, daha sonra, artık kadın olmadığına, fahiş bir fiyat talep edebilsin?

reddedebilecek durumda mısınız?

Yüzünü dikkatle ifadesiz tuttu, parmakları bardağın etrafında gevşekti, yavaşça, kasıtlı olarak "Neden?" diye sordu.

Beyaz-sarı bir kaşını kaldırdı. "Neden ne?

'Ne gibi planlar ve stratejiler düşündüğümü bile bilmezken neden başını böyle riske atıyorsun? Hayatta kalma şansımızın olup olmadığını? Yüzünü buruşturdu. "Ya da verdiğim kararlara katılıp katılmayacağını?

Omuz silkmesi bile tuhaf bir şekilde zarifti. "eski dostuz, değil mi?

Gözlerini devirdi. "Nicanor.

Ona o alaycı yarım sırıtışlarından birini yaptı. "Evet?

"Eski dost olduğumuzun farkındayım. Hatta bundan biraz daha fazlası - hatırlatma olmadan da yapabilirdi. "Ayrıca iki yaz önce başka bir eski arkadaşını zehirlediğinin de farkındayım, bu yüzden bu tartışmadan pek etkilenmediğim için beni affet. Benim için kaybeden tarafı seçecek kadar beni sevmiyorsun.

"Seni çoğu insandan daha çok seviyorum," diye karşılık verdi, tüm bu konuşmadan en kötü ihtimalle alaycı bir şekilde eğlenmiş görünüyor.

'Demek benim için acısız bir zehir seçtin. Bunu duyduğuma sevindim. Kadın etkilenmemiş bir kaşını kaldırarak ona baktı. 'Bu saçmalığa kanacakmışım gibi davranarak beni gücendirmeyin Komutan. Sizinle çalışmaktan mutluluk duyuyorum ama en başta ne istediğinize dair en ufak bir fikrim yoksa size güvenmemi bekleyemezsiniz.

Bir süre onu düşündü, sonra gülümsedi ve başını salladı - küçük bir jestti ama kanatlarının bir parça gevşemesi onun kazandığının açık bir işaretiydi. "Yeterince adil, Majesteleri.

Ona ters ters baktı.

"Mesele şu," dedi, bardağını yere bıraktı ve taburesinde daha dik bir şekilde kayarken avuçlarını masanın üzerine koydu. Alaycı tonu, tatlı dilli dalkavukluğu gitmişti. Artık iş konuşuyorlardı. 'Son birkaç yüzyılı Ana'nın orta düzey komutanlığını yaparak geçirdim. Bir alayın başına geçecek kadar işe yaradım ama terfi edecek kadar işe yaramadım. İstedğim şey iyi bir pozisyon ve şu ana kadar tahminim bana bunu vermeye istekli olabileceğiniz yönünde. Başkası için aynı şeyi düşünmek için bir nedenim yok.

İşte. Böyle daha iyi oldu.

Ve eğer bu doğruysa - ki en azından ihtimal dışı değildi - o zaman bu, başka hiç kimse ona hırslarını gerçekleştirmesi için daha kolay bir yol sunmadığı sürece ona güvenebileceği anlamına geliyordu. Bu yapılabilir görünüyordu. Eğer isterse işleri onun için oldukça kolaylaştırabilirdi.

"Ve bu pozisyonu bu çılgınlığa bulaşacak kadar çok mu istiyorsun?" dedi, ifadesini dikkatle boş tutarak. "Bunun için olası bir iç savaşı kaybetmeyi göze alacak kadar mı?

Sırtışı geri döndü, artık daha gerçekti. "Bana söylendiğine göre güvenli kararlar zafere götürmezmiş.

Lanet olsun ona - ama gülmekten kendini alamadı, onun utanmaz fırsatçılığı Naxi'nin neredeyse fedakârlıkla ilgili kaypak iddialarından çok daha katlanılabilirdi. Bu hâlâ bataklık olabilirdi ama avucunun içi gibi bildiği bir bataklıktı. Her nasılsa, ayaklarının altındaki güvenli zemin kavramından daha güvenilir hissettiriyordu.

"Peki zafer sizin için tam olarak neye benziyor?" diye sordu.

Bir an bile tereddüt etmedi. "Lord Koruyucu görevi için aklınızda zaten biri var mıydı?

Cesur bir başlangıç. Saraydaki en güçlü makamlardan biri olan Lord Koruyucu, hem iç tehditleri hem de dış savunmayı yönetmekten sorumluydu; sadece büyük nüfuz değil, aynı zamanda büyük risk de getiren bir pozisyondu. Agenor, Anne'nin yönetimi altında kendini bildi bileli bu unvana sahipti ve şimdi o gittiğine göre, onun yerine başka birini hayal etmekte bile zorlanıyordu.

Sonra tekrar ...

Orduyu kendi adına denetleyecek birine ihtiyacı olacaktı ve aklında başka kimse yoktu.

"Deneme süresini kabul eder misiniz?" dedi yavaşça.

Nicanor'un gülümsemesi keskin açılarla doluydu. "Ne kadar uzun yapmak istediğinize bağlı.

"Bir yıl mı? Eğer bir yıl sonra hâlâ hayattaysa, bu başarıdan dolayı kesinlikle bir övgüyü hak ediyordu. 'Bu süre için pazarlık yapmaya hazırım. Süre dolduğunda, gerekirse anlaşmayı yeniden gözden geçirebilir ve değiştirebiliriz.

Daha fazla yorum yapmadan ince bir el uzattı.

"Harika. Tereddüt etmeden parmaklarını kavradı, bu hareket o kadar tanıdıktı ki bu acele kararı bile bir güvence gibi hissettirdi. "Ben

...karşılığında tam bir yıl boyunca Kızıl Saray'ın Lord Koruyucusu olmanızı garanti ediyorum...'

'... kraliyete olan sadakatim ve bu sarayı kontrol altına almak için elimden gelenin en iyisini yapacağım. "Bir pazarlığımız var mı?

Derin bir nefes aldı. "Bir pazarlığımız var.

Büyü dalgası göz kamaştıracak kadar parlaktı, parmaklarının derisi ve eti arasından kemiklerin ana hatlarını görebilene kadar avuçlarının arasında gittikçe daha beyaz parlıyordu. Saatler geçiyor gibiydi, *sonunda* bileğine tanıdık bir acı saplandı. Işık aynı anda sanki derisi tarafından yutulmuş gibi geri çekildi.

Arkasında bıraktığı pazarlık izi koyu mordu. *Yıkım için kırmızı, iyileştirme için mavi...* Bunun anlamını görebiliyordu.

"Tebrikler bana," dedi Nicanor, yüzü donuk bir şekilde, bacaklarını yere doğru sallayıp içkisini tek yudumda bitirirken. 'Bu konuda sana da. O halde işe koyulma zamanı, Majesteleri?

"İlk emir," dedi ona ölümcül bir bakış fırlatarak, "bana Majesteleri demeyi kesmek. İkinci emir..." O da ayağa kalktı. Belirgin rahatlama o kadar güçlüydü ki bir an için dizlerinin büküleceğinden korktu. 'Birin Bereas'ı bulmasını ve odama girmesini engellemesini sağla. Onu sakinleştirmek için kafasını kesmeniz gerekiyorsa, öyle olsun. Diğer her şey öğleden sonraya kadar bekleyebilir.

Bölüm 7

Myron'un evinden Nicanor hakkında ne kadar şikâyetçi olunursa olunsun, onun acımasızca etkili olduğu inkâr edilemez.

Thysandra ekmek ve keçi peynirinden oluşan hızlı bir kahvaltıyı mideye indirdiğinde, Bereas'la yeterince sert bir şekilde konuşulmuştu ve o da yakın gelecekte görkemli bir intikam alma fikrinden vazgeçmişti. Yıkık kemik salonun girişinin etrafında bir avuç fae, kimsenin Labirent'e girmesini engellemek için pozisyon almıştı. Nicanor'un en güvendiği adamlarından bazıları diğer alayların öldürülen komutanlarının yerine atanmış ve ordu içindeki tüm izinsiz faaliyetlerin, özellikle de her türlü savaş hazırlıklarının durdurulması emredilmişti.

Belki de en önemlisi, yeni Lord Koruyucu'nun atandığı haberi sarayda bir yangın gibi yayılmıştı. Bu da Thysandra'nın şarap ve parfüm kokulu koridorlardan geçerken karşılaştığı herkesin, her kıskanç saray mensubunun ve kin besleyen rakibinin, onun artık kanatları arasında hedef olan yalnız bir hükümdar olmadığını bildiği anlamına geliyordu.

Güvende hissetmek yeterli değildi. Güvende hissetmek asla yeterli değildi. Ama korkusunu bir nebze de olsa azaltmıştı ve bu zaten ummaya cesaret edebileceğinden çok daha fazlaydı.

Nicanor'un odasından ayrıldıktan ve planlarını gözden geçirdikten sonra bir sonraki hedefinin arşivler olduğuna karar vermişti. Dünyadaki tüm iblis cinayetleri, sarayın yakında kendini içinde bulacağı tehlikeli gıda durumu hakkında hiçbir şeyi değiştirmemişti ve ne kadar kötü olduğunu bilmediği sürece, bunu çözmeyi bekleyemezdi. Arşivciler onun numaralarını alabilirler. Onları aldıktan sonra ...

Pekala. Görecekti.

Birkaç kişiyi daha öldürebilir miyim? Naxi'nin önerisini şimdiden duyabiliyordu, zihninin gerisindeki sese kurnaz olmayan mavi gözlerin görüntüsü eşlik ediyordu. *Besleyecek daha az boğaz, erzakınızın daha uzun süre dayanacağı anlamına gelir. Bu basit bir matematik.*

Bir sonraki merdivenden inerken dudaklarının kenarlarında sinir bozucu derecede inatçı bir gülümseme belirdi.

Naxi'yi düşünmesi gerektiğinden değil elbette. Naxi bu mahkemenin günlük gerçekliğiyle tamamen alakasızdı. Yakında artık herhangi bir iblis yardımına bile ihtiyaç duymayabilirdi, eğer onsuz da kendini gayet iyi hayatta tutabileceği ortaya çıkarsa ve-

"Thysandra?" diye bağırdı arkasından bir ses.

Eli çoktan elbisesinin koyu kırmızısına değmişti.

Yine de mucizevi bir şekilde, yemyeşil bir avludan ona doğru koşan kıvrıkcık saçlı erkek onu soğukkanlılıkla öldürmek üzere görünmüyordu; aksine, çorbasındaki bir kıldan şikayet etmek üzere olduğu izlenimini veriyordu. Bir an sonra Symeon olduğunu hatırladı ya da en azından adının bu olduğunu *düşündü*. Her halükârda, sarayda o kadar çok Symeon vardı ki, bu makul bir tahmindir.

Evet?" dedi alaycı bir tavırla, yakın müttefiki olmayan insanlar için uygun unvanları kullanmaya dikkat etmesi gerekip gerekmediğini merak ederek. "Acil bir durum mu var?"

"Oldukça, evet. Genç adam elinin tersiyle alnını ovuşturdu. Teni o kadar koyuydu ki, kadın parmaklarındaki kan lekelerini ancak o zaman fark etti; siyah deri pantolonu ve aynı renkteki kadifemsi, yarım düğmeli gömleği durumun ne kadar kötü olduğunu tahmin etmeyi zorlaştırıyordu. 'İttifak'ın iblislerinin geride bıraktığı kanlı pislikle ilgili. Normalde temizlemeleri için hizmetkârları gönderirdik ama... bilirsiniz işte...'

Artık insan yok.

Artık hizmetçi yok.

Tanrı aşkına. Emelin'e ve onun her şeye burnunu sokmasına lanet mi etmek istiyordu yoksa bu aptala ve onun problem çözme kapasitesinden yoksunluğuna mı sallamak istiyordu, ta ki mucizevi bir şekilde aklından parlak fikirler çıkana kadar emin değildi.

"Paspasın ne olduğunu biliyoursundur herhalde?" dedi.

Adam ona gözlerini kırpıştırdı, görünüşe göre sersemlemişti. "Pardon?

"Bir paspas," tekrarladı, sesinde amaçladığından daha fazla bir ısırık vardı. 'Ve bir kova sıcak su ile biraz sabun. İnsan yardımına gerek yok. Pek eğlenceli bir iş sayılmaz, kabul ediyorum ama çürümüş kan kokusuyla yaşamaktan çok daha iyi. Yardıma ihtiyacınız olan başka bir şey var mı?

Yüzündeki boş ifade işinin henüz bitmediğini gösteriyordu. "Sen... *benim* temizlememi mi öneriyorsun?

"Ya da senin yerine bunu yapması için ikna ettiğin herhangi biri," diye ekledi ve kızgınlığının darbesini yumuşatmak için gecikmiş bir girişimle ona zoraki bir gülümseme gönderdi. Arkasında birinin kıs kıs güldüğü belliydi. 'Şimdi müsaade ederseniz, ilgilenmem gereken başka meseleler var. Çabalarınız için şimdiden teşekkürler.

Kadın uzaklaşırken arkasından hâlâ kekeleyerek yarım ağız itiraz ediyordu. Etrafındaki küçük Fae grupları aceleyle yol aldılar, o geçerken konuşmalar sessizleşti - hepsi de şüphesiz, gözüne çarpma hatasını onları da temizlik gücüne atayabileceği endişesini paylaşıyordu.

Belki de yapmalıydı. Kan lekeleri gün sonuna kadar geçmezse bunu düşünebilirdi.

Bir sonraki kesintiden önce iki merdiven inebilmişti; Beyaz Şehir'de savaşta için ne tür defin düzenlemeleri yapılacağını öğrenmek isteyen bir fae sürüsü. Binlerce olmasa da yüzlerce ölü savaşçı üzerinde henüz o kadar düşünmediğini itiraf etmek istemese de, onlara ertesi sabah bir planın duyurulacağına dair söz verdi - onları tekrar yollarına göndermek için yeterliydi, ancak birkaç dakika içinde yerlerini daha da istenmeyen bir varış aldı.

Orontes'in evinden Orthea.

Ana'nın Tören Şefi, etekleri koridorun yarısını dolduracak kadar hacimli, altın rengi gösterişli bir elbise giymişti; bırakın *yenilgiyi*, son günlerde herhangi bir savaş yaşandığı gerçeğini bile göz ardı eden türden bir elbiseydi bu. Gülümsemesi bal gibi tatlıydı.

en minimal reveransını yaptı. Diğer yandan yeşil gözleri hançer gibi parlıyordu.

"Seni burada bulmak ne büyük *şans* Thysandra. Bu karşılaşma hiç de tesadüfi değilmiş gibiydi; Orthea'yı tanıdığım kadarıyla iblis tehdidinin halledildiğini duyduğundan beri pusuya yatmıştı. 'Ben de yaklaşan Avcı Ayı festivalini merak ediyordum. Kutlama için herhangi bir talimatınız var mı acaba?

Lanet olsun. Hunter's Moon'un sıradan acımasızlığı düşünmek istediği *son* .

"Bu yıl şeyi küçük tutalım," dedi, hızını kesmedi, böylece diğer kadın da onunla birlikte acele etmek zorunda kaldı, etekleri dramatik bir şekilde vınladı. 'Büyük ziyafetler yok. Sadece avın kendisi, ardından da nispeten basit bir yemek olsun.

Hedeflediğinden biraz daha kıvrık çıktı.

Bir zamanlar Orthea ve kendisinin arkadaş olduklarına inanmıştı. Bir zamanlar akademi koridorlarında birlikte dolaşmışlar, birlikte ders çalışmışlar, ziyafetlerde birlikte kıkırdamışlardı; Thysandra diğer kızın gardırobunu aşırması ve sınavlarda daha büyük bir elle yazarak bu iyiliğe karşılık vermişti. Sonra Creon doğdu, Anne artık ona kraliyet sofrasında yer vermiyordu - ve birdenbire yemeklerde yalnız oturmaya başladı.

Uzun zaman önce umursamayı bırakmıştı. En azından öyle olduğunu *düşünüyordu* - ama güç birdenbire ellerinde rahatsız edici bir şekilde iyi hissettirdi ve diğer kadının yüzünün bükülmesinden duyduğu kin dolu memnuniyete engel olamadı.

"*Küçük*. Orthea'nın kaşlarının çatılmasında kesin bir küçümseme parıltısı vardı. "Tanrı'nın belası İttifak bizi aç bıraktığı için mi?

"Hayır," dedi Thysandra sabırsızca, aslında tam da bu yüzden bu yaklaşımı önermişti. 'Çünkü Yüce Leydimiz üç gün önce öldü, binlerce insanımız henüz mezarlarına bile konmadı, çoğumuz ailemizi ve dostlarımızı kaybettik ve belki de lüks bir ziyafet ve sevişme gecesi şu anda pek de uygun olmayabilir, öyle değil mi?

"Oh - oh evet, *elbette*. Orthea fırsatçı bir engerek olabilirdi ama uyum sağlamakta asla yavaş davranmazdı. "Bu yıl kesinlikle bir anma teması eklemeyi planlıyordum - bunu söylemeye gerek yok diye düşünmüştüm. Ama her şeyi bu kadar küçük tutmak...' Etkilenmiş bir kahkaha tufanı. 'Gerçekten de Anne'nin onun adına kendimizi ve kutsal günlerimizi ihmal etmemizi isteyeceğini mi düşünüyorsun?

Thysandra'nın göğsünden histerik bir kahkaha öyle bir hızla fırladı ki, bunu boğuk bir öksürük olarak gizlemek için yapabileceği tek şey buydu.

Delirdin mi sen? diye haykırmak istedi. *Annem hayattayken bile kendimi ihmal etmeme neden oldu. Seni temin ederim ki o da senin iyiliğini hiç umursamadı. Aslında, kendini o tahtında tutmaktan başka hiçbir şeyi umursamadığı ortaya çıktı - yani şimdi bunu başaramadığına göre, lanet olası Avcı Ayı festivalinin boyutunu gerçekten umursayacağını mı düşünüyorsun?*

Ama Orthea'ya hiç hainin kızı denmemiştir. Orthea o güzel yeşil gözlü suratına çarpsa bile fedakârlığın ne demek olduğunu bilemezdi.

Ve Thysandra'nın elinden gelse yeni düşmanlar edinmemesi gerekiyordu. Eski arkadaşı, işi sadece Anne'ye sonsuz bir eğlence sağlamak olan o boş beleş saray mensuplarından biri haline gelmiş olabilirdi ama orduyla bağları zayıf olsa bile, kendi türünden diğerlerinin üzerinde çok fazla etkisi vardı.

"Anne ne isterse istesin," dedi adımlarını hızlandırarak, "onun vahşi ölümünü kutlayacak havada değilim ve öyle bir izlenim vermeyi de planlamıyorum. Sanırım bu konuda yalnız değilim.

Bir tehdit değil. Yine de, Beyaz Şehir'de *bulunanların* Yüce Leydi'lerinin ve savaşta ölen diğerlerinin yasını tutmaya daha meyilli olabileceklerini ve hepsinin kederlerini bir ziyafete dönüştürme fikrine sıcak bakmayacağını hatırlatıyordu.

Thysandra'nın bu kaçınılmaz kuşkuları yatıştıracak son kişi olacağına dair bir uyarı da.

"Ah," dedi Orthea kısıp bir sesle - muhtemelen tartışmanın sonucundan çok, kendisinin saf dışı bırakılmış olmasından hoşnutsuzdu. "Anlıyorum. O halde uygun bir şekilde mütevazı planlar yapacağım, *Majesteleri*.

Başlık açık bir alaydı.

Thysandra sanki bu gerçek bir saygı göstergesiymiş gibi gülümsedi ve hiç duraksamadan arşivlere doğru yürümeye devam ederek sohbet arkadaşından saniyeler içinde kurtuldu. Belki de yüzünde asırlık öfkenin izleri hâlâ okunuyordu, çünkü hedefine giden son merdivende kimse ona yaklaşmadı; en az elli çift meraklı göz tarafından izlenmesine rağmen kimse tarafından rahatsız edilmeden arşivlerin yanmaz çelik kapılarına ulaştı.

Ötedeki parşömen dolu koridorlara o kadar hızlı girdi ki kanatları neredeyse kapıların arasına sıkışacaktı.

Salondaki ilk refleksif taraması ona arşivlerin garip bir şekilde değişmediğini söyledi, her ne kadar son ziyaretinden daha sessiz olsalar da - yüksek dolap sıraları, kanat vuruşlarının mükemmel bir şekilde düzenlenmiş yığınları ve klasörleri rahatsız etmesini önlemek için ince merdivenlerle donatılmıştı. Genellikle küçük bir insan kâtipler ordusu koridorlarda uçuşurdu. Şimdi ise sadece tozlu bir sessizlik ona cevap veriyordu. Dikkatli adımlarla salona girerken, biri tanık olmamasından faydalanmaya kalkışırsa diye eli bir kez daha elbisesinin üzerindeydi.

Hiçbir şey olmayınca "Alo?" seslendi. Bitişik odadan donuk bir gümbürtü duyuldu.

Sonra şaşırtıcı bir hızla yaklaşan düzensiz ayak seslerinin ritmi. Tam zamanında döndüğünde dolapların arkasından, kahverengi saçları dağınık bir kuyruk oluşturacak şekilde bağlanmış, elleri mürekkeple lekelenmiş, fırırlı bir fae erkeğinin belirdiğini gördü. Sol botunun bloklu şekli, çarpık ayak ya da benzer bir sakatlığı olduğunu düşündürüyordu. Yine de kızıl kahverengi kanatları onu ölçülü tokatlarla ileri itiyor, gizli bir güç ve çeviklik sergiliyordu.

Beyaz ve gri giysileri zararsız görünüyordu. Biraz tereddütle elbisesini bıraktı, etraflarındaki sessizlik bir güvenceden ziyade bir tehditti.

"Alo?" temkinli bir şekilde tekrarladı.

Katip - ya da en azından onun görevinin bu olduğunu varsayıyordu - durdu, bakışlarıyla tekrar buluşmadan önce ona iki kez yukarıdan aşağıya baktı. "Evet?"

Sesi biraz sabırsız geliyordu.

Beklediği gibi bir karşılama değildi. Kendisine gereken saygının gösterilmemesinden -üstelik bunu hak edecek hiçbir şey yapmadığı için- rahatsız olması anlamsızdı ama yine de, "Anysia'yı arıyorum," derken sesindeki buz çatırtısına engel olamadı.

"Ah. Ellerini arkasında kavuşturarak boğazını temizledi. 'Bu çok talihsiz bir durum. Korkarım savaşta öldü.

"O- Oh. Nedense Thysandra saray arşivlerinin başındaki kişinin Beyaz Şehir'deki savaş alanında olmasını hiç beklemiyordu... ama yine de onun kapasitesindeki bir büyücünün evde oturup savaşın bitmesini beklemeyeceği de belliydi. Hiç şüphesiz, Ana, sivil halktan pek çok kişiyi savaşın yarattığı tehdit karşısında geçici olarak orduya katılmaları için görevlendirmişti.

İttifak büyümüştü. 'Bunu duyduğuma üzuldüm. O halde ikinci arşivciyi görebilir miyim?

Kahverengi saçlı erkek bir kez daha boğazını temizledi. "Ne yazık ki o da öldü.

Yavaş, derinden endişe verici bir şüphe yükseldi. "Iphis-

"Öldü de. Tezgâhtarın yüzünde şimdi biraz gerginlik vardı. "Kötü haber getirdiğim için üzgünüm.

Muhtemelen daha fazla hissetmeliydi. Bu insanlar iyi tanıdığı, onlarca yıl ya da daha uzun süredir birlikte çalıştığı, sevdiği ve saygı duyduğu insanlardı. Ancak endişeleri ve zihninin vızıltısı arasında göğsünde sadece bir boşluk vardı - aynı hissedilemeyecek kadar çok duygu ve beklenenden daha fazla belanın batmakta olduğunu fark etme hissi.

"..." Issız salonun etrafına refleksif bir bakış attı, koridorlarda tanıdık bir yüzün sihirli bir şekilde belireceğini umarak son bir umutsuz iyimserlik kıvılcımı. "Şu anda arşivlerin başında tam olarak kim var?

"Ah. Utangaç bir öksürük. "Sanırım bu ben oluyorum. Ona göz kırptı.

"Ben resmi olarak eğitim departmanının yöneticisiyim," diye açıklık getirdi, başparmağıyla yarım ağızla söz konusu bölümü işaret ederek. "Görünüşe göre kalan en yüksek pozisyon bu. Elbette, bu göreve başka birini atamayıcı tercih ederseniz, bunu anlayışla karşılarım. Majesteleri.

Başlık onun dudaklarından dökülmedi. Daha ziyade, bu başlığı cümlelerine eklemesi gerektiğini yarım saniye geç fark etmiş gibiydi.

"Doğru," dedi Thysandra boş boş, o anda bulabildiği en anlayışlı yanıt buydu. Ordu ile anlaşarak sorunlarının en kötüsünü çözdüğünü hayal meyal düşünmüştü... ama en azından orduya aşinaydı. Onlara güvenecek kadar iyi tanıdığı arşivcilerin sayısı zaten çok azdı, şimdi resmen sıfıra inmişti. "Peki senin adın ne?

"Oh. Gadyon. Galynthias'ın evi. Tekrar boğazını temizledi. "Burada olacağını bilseydim...

"Boş ver onu," araya girdi. *Ne de olsa onun* da burada *olacağını* bilmiyordu. 'İdare ederiz. Aşağı yukarı kaç memurumuz kaldı?

"Yaklaşık elli," dedi temkinli bir ifadeyle. "Fae'lerin yarısından fazlası öldü ve tabii ki insanların çoğu da gitti. Kalan fae'leri gönderdim

Arşivciler olarak bugün evlerimizdeydik. Çoğunun yas tutması gereken aile üyeleri vardı. Yarın nüfus kayıtlarını güncellemeye başlarız diye düşündüm, ama tabii ki, eğer-'

'Hayır, hayır. Her şey yolunda. Gözlerini kısa süreliğine kapattı ve şakaklarını ovma isteğini bastırdı - baş ağrısı zayıflık demekti ve şu anda bunu kaldıramazdı. "Yiyecek kaynaklarımızın yönetimine bir göz atmak istiyorum. Fae adalarındaki üretim, son on yıldaki haraç miktarları, saraydaki depolama - tüm detaylar. Bu dosyaları nerede bulabilirim?

"Orası Rhodia'nın departmanı," dedi Gadyon, şimdi daha da gergin bir şekilde. 'Ya da şey, o resmi olarak departmanın alt-şefi ama başka kimse kalmadı. İhtiyacınız olursa gidip ondan genel bir değerlendirme isteyebilirim-'

"Zahmet etmeyin. Tanımadığı Rhodia'nın siyasi tercihlerini nasıl tahmin edebilirdi ki? Thysandra'nın bildiği kadarıyla Bereas'ın yeğeni olabilirdi ve öyle olmasa bile kimseye fazla iyilik borcu olmamak en iyisiydi. 'Şimdilik kendim bir göz atacağım. Bilgiyi nerede bulabilirim?

Gadyon şüpheyile baktı ama başını salladı ve hızlıca mırıldandı, 'Şu kapıdan üçüncü oda, sonra son yıllar solunuzda ve tarihsel özetler sağınızda olacak. Sormamın sakıncası yoksa, bu şu anlama mı geliyor-'

"Lütfen şimdilik pozisyonunuzu koruyun," dedi Thysandra sert bir ifadeyle, işaret ettiği kapıya yönelmişti bile. 'Şu anda bu iş için başka kimsem yok. Yaklaşan tüm idari değişiklikleri göz önünde bulundurarak bir grup yeni katip bulup bulamayacağınıza bakın.

Göz ucuyla onun yarı eğilip yarı selam verdiğini görebiliyordu, savaş alanına hiç ayak basmamış bir erkek gibi tedirgindi. Yan odaya doğru aceleyle ilerlerken, görüş alanının kenarında hareket eden her gölgeden irkilerek, topallayan yürüyüşünün düzensiz *tıkırtısı* arkasında kayboldu.

Üçüncü oda umduğundan çok çok daha büyüktü - ana koridorun her iki yanında yirmi beş koridor, çekmeceler, raflar ve deri klasörlerden oluşan sonsuz duvarlar, muhtemelen dünyada sadece bir avuç insan için anlamlı olan gizemli bir sisteme göre düzenlenmişti. Yine de... biraz sabırlı ve sağduyulu davranırsa, aradığı listeleri ve genel bakışları bulmak ne kadar zor olabilirdi ki?

Ne yazık ki, kısa süre sonra görevin sabrını aştığı ortaya çıktı.

Arşivlere hiçbir zaman fazla ilgi göstermemişti; bilgi genellikle ihtiyaç duyduğu anda kendisine sağlanıyor, bu parşömen diyarında çalışan yorulmak bilmez büyücüler ordusu tarafından kendisine gönderiliyordu. Şimdi etrafı raflar ve anlaşılmaz etiketlerle çevriliyken, hayatında ilk kez elinde bu tozlu tomarlarla birkaç saat daha geçirmiş olmayı dilediğini fark etti - çünkü en azından 4225 gr. c. 56b gibi şifreli çekmece etiketlerinden ne anlam çıkaracağını bilseydi bu iş çok ama çok daha kolay olurdu...

Belki de tehlikelere aldırmadan bilinmeyen Rhodia'yı bulmak daha iyi bir fikir olabilirdi. Bilginin doğruluğunu garanti etmek için bir pazarlık yaparlarsa, en azından zaman kaybetmeyi bırakabilirdi.

"Oh, buradasınız," dedi canlı bir kadın sesi.

Thysandra içgüdüsel olarak en yakındaki koyu renkli deri yüzeye tutunarak etrafına bakındı.

Koridorun sonunda belirgin bir şekilde kanatsız, şüpheli bir şekilde insan görünümlü bir silüet belirmiş, buzlu cam pencerelere doğru keskin bir şekilde çekilmişti. Thysandra kalbinin durduğu tek bir an için bunun Naxi olabileceğini düşündü, kim bilir hangi uğursuz yolla kilitli odalarından kaçmıştı

... ve sonra gözlemlerinin gerçekliği, umut benzeri korkuyu endişe verici bir şekilde hayal kırıklığı gibi hissettiren bir şeyle paramparça ederek ortaya çıktı.

Silüeti çok uzundu. Saçları çok şık ve sarıydı. Sesi de Naxi'ninkine hiç benzemiyordu, çok açık sözlü ve çok acıydı.

Bu bilinmeyen insan kadın tam olarak *genç* görünmüyordu; onlarca yıllık hayal kırıklığını çağrıştıran yorgun bir kararlılıkla yaklaştı. Yine de görünüşünde yaşlılığa dair hiçbir iz yoktu. Kırıksıklık yoktu. Uzun, solgun saçlarında bir an bile gri yoktu. Gerçekten de Thysandra'nın sadece ölümsüzlerde gördüğü o yaşsızlık hissini taşıyordu... ama bu pek mantıklı gelmiyordu, değil mi?

O selamlama da öyle. *İşte buradasınız* - sanki Thysandra yasak yerlere gizlice girerken yakalanan itaatsiz bir çocukmuş gibi.

Affedersiniz?" dedi temkinli bir şekilde, istenmeyen kesintiden kurtulmadan önce gözden kaçırabileceği herhangi bir tehlike olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Ben de seni arıyordum. İnsan kadın adımlarını yavaşlattı, sonra kollarını kavuşturarak dolaplara yaslandı. Neredeyse çoğu fae kadar uzundu. "İblis arkadaşın buralarda olacağını söylemişti, ama bu bir

Bu labirentte kimseyi bulmak kabus. Bu arada, tahıl deposu arıyorsanız burası doğru koridor değil.

Thysandra son cümleyi zar zor duydu bile.

İblis arkadaşın.

Naxi. Bu sefer nasıl bir oyun oynuyordu, insanları ... peki, ne için gönderiyordu? Bu salkım söğüt kızın -ya da kadın, her neyse- onu şiddetle gasp etme niyetiyle burada duruyor olması pek olası görünmüyordu. Öte yandan, herhangi bir insanın hâlâ adada dolaşıyor olması da pek olası görünmüyordu; Emelin hepsini derhal evlerine geri göndereceğini açıklamamış mıydı?

"Sen de kimsin be? Thysandra ağzından kaçırıldı, Yüksek Hanımefendilerin muhtemelen daha ağırbaşlı bir şekilde bilgi istemeleri gerektiğini bir an geç fark etti.

"Inga. Sanki ihtiyacı olan tek cevap buymuş gibi. "Eğer yardımı olacaksa, eski kölelerinizden biriyim.

Davranışları eski bir hizmetçinin davranışları değildi. Olsa olsa, eline bir balyoz alıp duvarları paramparça etmek için sabırsızlanan bir kadının tavırlarıydı - tamamen silahsız görünse bile belli belirsiz endişe verici bir düşünce.

Thysandra yavaşça çekmecelerden uzaklaştı ve diğer kadını buradan çıkarması için gereken birkaç dakika boyunca belki de bu meselenin tüm dikkatini vermesini hak ettiğine karar vererek tam boyuna doğru doğruldu. "Peki tüm insanların şimdiye kadar adayı çoktan terk etmiş olması gerekirken senin burada tam olarak ne işin var?

"Hepsi değil," dedi Inga sert bir ifadeyle. 'Aslına bakarsanız birkaç yüz istisna var. Bazılarımızın gidecek başka yeri yok, görüyorsunuz.

Bu da ne böyle?

Ama o daha tek bir soru bile sormadan hizmetçi - hayır, *eski* hizmetçi - kaşlarını çattı ve bir avuç sarı saçını kenara iterek ...

Fae kulakları.

Bu birçok şeyi açıklıyor.

"İnsan adalarında yarı fae'lere pek iyi gözle bakmazlar," dedi Inga, sesi düzdü. 'Dürüst olmak gerekirse, *bu* lanet adada bile yarı fae'lere iyi gözle bakmıyorlar, ama en azından buradaki insanları tanıyorum. Benim gibi başkaları da var. Yarı fae. Çeyrek Fae. Aileleri uzun süredir burada yaşayan tam insanlar.

Nesillerin geri dönecekleri net bir yer yok. Biz sığır değiliz, biliyorsunuz. Öylece parçalayamayacağınız bir topluluğumuz var.

Thysandra ağzının hâlâ açık olduğunu bir an sonra fark etti; ağzından çıkmasını umduğu karşılık aslında çıkmamıştı.

"Yani. Inga omuz silkti. 'Bizim hakkımızda bir şeyler yapmanızı söylemek için buradayım.

İhtiyacınız olursa bazı önerilerde bulunmaktan memnuniyet duyarım.

Öneriniz var mı?

Sesini dizginlemek için elinden geleni yaptı. "Tam olarak ne-

"Her şeyden önce tam vatandaşlık hakları istiyoruz. Sert bir bakış. "Yani bizi öldürmek ya da bize saldırmak yasal olarak cezalandırılabilir hale gelecek. Ve eğer çalışmaya devam etmemizi istiyorsanız bize ödeme yapmanız gerekecek. Bizi barındırdığınız barakalardan daha iyi bir yerde yaşamanız takdire şayan olurdu - dürüst olmak gerekirse, artık kim bilir kaçınız tiranlık uğruna ölesiye savaştığınıza göre sorun olmamalı. En azından birkaç kale odanızın olması gerektiğini düşünüyorum.

Hizmetçinin terbiyesi buraya kadarmış. 'Eğer yapsaydım bunun neden olacağı kargaşa hakkında en ufak bir fikriniz var mı-'

"Ah, evet. Inga omuz silkti, uzun saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. "Bununla başa çıkarken sana bol bilgelik diliyorum. Yine de bununla başa çıkmanı öneririm.

"Sen kim *olduğunu* sanıyorsun? Thysandra öfke ve şaşkınlığın sonunda kendisini ele geçirmesiyle tersledi. 'Artık burada çalışmıyorsun diye buraya gelip taleplerde bulunamazsın. Kararlarımı nasıl uygun görürsem öyle veririm ve-'

"Ah, evet. Diğer kadın iç çekti. "Emelin bu konuda biraz inatçı olabileceğinizi söylemişti.

Thysandra'nın zihni bulanıklaştı.

"*Emelin?*" Çileden çıkarıcı bir şekilde soluk soluğa çıkmıştı. 'Bu dünyada ne *Emelin*'in bununla ne alakası var?'

Inga kuru bir sesle, "Ah, o aşağı yukarı benim yeğenim," dedi. 'Ben Allie'nin kız kardeşiyim - Allie'yi tanıyorsun, değil mi? Çok dokunaklı bir aile buluşması olduğunu söyleyebilirim. Çok da faydalı oldu. Emelin bana İttifak'la geçirdiğiniz zaman hakkında son derece ilginç şeyler anlattı.

Sikeyim.

Sikeyim.

"Bu yüzden altında yaşayan insanlara iyi bir gelecek sağlamak için iyi bir girişimde bulunmanızı şiddetle tavsiye ederim. Inga sonunda kendini yaslandığı raflardan kaldırdı ve doğruldu, ellerini hizmetkâr elbisesinin ceplerine sokarken hâlâ gülümsemiyordu. 'Biri intikam duygularına kapılıp senin hain boğazını keserse çok yazık olur. Yine de yardımcı olabileceğim bir şey olursa bana haber verin - genellikle Rustvale'de bulunabilirim.

Thysandra son cümleyi zar zor duymuş, omuzlarına bir başka karmaşanın ağırlığı çökerken yükselen kitaplıkların arasında felç olmuş gibi duruyordu. Cenazeler ve festivaller. Hayatında anlam veremediği kilometrelerce uzunluktaki arşivler. Sanki kana susamış fae'lerle dolu bir sarayı kurtarmak zaten yeterince büyük bir yük değilmiş gibi, şimdi de lanet olası insanlar *hak* istiyordu.

Bereas ve arkadaşlarına, sarayın kıt kaynaklarını neden bir grup eski hizmetkârla paylaştıklarını açıklamasının hiçbir yolu yoktu. Daha da kötüsü, bunu Nicanor'a bile açıklayamayabilirdi.

Ve sonra merak ederler...

Av köpeklerine yem.

"Açıklığa kavuşturmam gereken başka bir şey var mı? Inga, kilometrelerce öteden gelen vurdumduymaz sesiyle ekledi. 'Aylardır ilk boş günüm. Zaten tamamını işte geçirmemeyi tercih ederim.

Yıldırım çarptı.

tahıl deposu arıyorsanız burası doğru reyon değil...

"Bekle. Çok yüksek, çok ani - sesi arşivlerin ürkütücü sessizliğinde bir gök gürültüsü gibiydi. "Bir dakika bekleyin lütfen. Burada çalıştığınızı mı söylüyorsunuz?

Inga'nın gözleri kısıldı. "İşe yaradı.

'Evet, evet,' diye aceleyle kabul etti Thysandra, çünkü lanet olsun, şu anda ilgilendiği şey fiil zamanları değildi, 'ama burayı biliyor musun? Bir süredir burada mısın?

"Son yirmi yıl. Bir homurtu. "Agenor, Al adadan sürüldükten sonra beni güvende tutmak için bu işi bana verdi. O zamanlar onunla konuşmayı reddettiğimi düşünürsek, oldukça iyi biri ama sanırım genel olarak çok da kötü biri değil.

Thysandra'nın belki de saraydaki herkesten daha çok saygı duyduğu bu erkek için pek de övgü sayılmazdı ama bu noktayı unutmaya karar . "Öyleyse eğer

Benim için bazı rakamları araştıracak güvenilir birine ihtiyacım var, bunu yapabilir misiniz? Bu arada ben de insan meselesine bakacağım. Basit bir pazarlık yapabiliriz-'

"Hayır," diye araya girdi Inga, gözle görülür bir şekilde geriye doğru çekilerek. Yüzü iğrenmiş bir ifadeye büründü. 'Kötü büyülerinizi bedenimden uzak tutacaksınız Majesteleri. İşinize yarayacaksa kayıtlara bakabilirim ama ya sözüme güvenirsiniz ya da bana hiç güvenmezsiniz - kendimi size bağlamayacağım.

Oh, *hadi* ama.

'Beni de sözlerime bağlı tutabileceğin anlamına gelse bile mi? Thysandra en kötüsünden korkarak denedi ve neredeyse insan olan yüzün daha da kararmasıyla şüphelerinin doğrulandığını gördü. 'Eğer insanların durumu hakkında bir şeyler yapmak için pazarlık edersem...'

"Bunun için pazarlığa ihtiyacım yok," dedi Inga oflayarak. 'Eğer bizi yüzüstü bırakırsan, halkına İttifak'ın bağları hakkında saçmalayarak onları sattığını söylerim. Bu seni herhangi bir pazarlıktan daha hızlı öldürür.

Cehennem onu alır; alırdı.

Thysandra gözlerini kapadı. O zor kazanılmış güvenlik yanılsamalarının sonuncusu da hızla çözülüyordu.

"Pekâlâ. Derin nefesler. Hızlı düşünceler. Şimdi kendini toparlamak zorundaydı; arşivin soğuk zemininde parçalanmak onu hayatta tutmayacaktı. 'Başka bir yaklaşım deneyelim. Bana Gadyon hakkında ne anlatabilirsin?

"Çoğunlukla iyi," dedi Inga, bunu kabul etmek istemiyormuş gibi bir sesle. 'Köy denetçileri bize tayin verdiğinde gizlice fazladan yemek yediriyor.

Bu da arşivlerin yeni başkanının ahlaki bir pusulası olduğunu gösteriyordu. Anne'ye karşı da belli bir meydan okuma ve gurur ve şandan başka bir şeye dayanmayan kararlar almak yerine mantıklı olanı yapmaya isteklilik - devam etmek için fazla *bir şey* değil, ama en azından *bir şeydi*.

"Güzel," dedi, kendine düşünmek için daha fazla zaman tanımayarak. 'O zaman onunla bu pazarlığı yapacağım. Size ve diğer gönüllülere çalışmalarınızda yardımcı olabilir ve ilgili tüm bilgileri topladıktan sonra rakamları iki kez kontrol etme görevini ona bırakacağım. Sonuçları tartıştığımızda bize katılabilirsin. Olur mu?'

"Etrafındaki tek bir kişiye bile güvenmemek seni daha güvende hissettirecekse," dedi Inga ve gri gözlerindeki alaycı bakışlar onu aniden özellikle yakıcı bir Naxi'ye benzetti, "sanırım bu işe yarar, evet. Başka bir şey var mı?

"Sadece dikkatli ol. Sözcükler iki kez düşünmesine fırsat kalmadan ağzından - tehditler savuran *kendisiyken* neden bu kadını uyarma zahmetine girsin ki? 'Aradığınız değişikliklerin hiçbiri insanların gitmeyecek. En kötü ihtimalle size saldıracaklar ve-'

Inga homurdanarak, 'Elbette öyle olacak,' dedi. "Ne olmuş yani? Ben Kızıl Saray'da insan görünümlü bir yarı fae'yim. Sevgili tebaanız ben hayatta olduğum sürece bana saldırmaktan *başka bir* şey yapmadı.

Bu, kelimeleri Thysandra'nın beyninden tekrar söküp attı.

"Arşivlerden ne istediğinizi bana bildirin. Inga ilk kez gülümsedi - sert, çelik kenarlı bir gülümseme, içinde en ufak bir neşe belirtisi yoktu. "Ve bu tartışma için ne zaman bir araya geleceğimizi. O zamana kadar kimse beni öldürmezse, orada olacağım.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

AKŞAM OLDUĞUNDA, THYSANDRA uçamayacak kadar yorgundu.

Ama henüz kimse onu öldürmemişti ve kimse kimseye savaş ilan etmemişti; dünya son birkaç gündeki sarsıcı değişikliklerden sonra kendini toparlamaya başlamıştı. Nüfus dairesindeki memurlar kayıtları güncelliyorlardı. Diğer fae adalarından Kızıl Saray'a bağlılık yemini eden ilk mektuplar gelmişti. Nicanor'la yaptığı son hızlı toplantı yeni bir zorluk çıkarmadı ve daha da iyisi, insanların taleplerini, onları eğlendirmek için nedenleriyle ilgili herhangi bir şüphe uyandırmadan ona bildirmeyi başardı.

Bu da kendini odalarına sürüklerken kontrolün hiç olmadığı kadar kendisinde olduğu anlamına geliyordu, bacakları altından çekilmekle tehdit ederken bile yüzünde metanetli bir ifade vardı.

Bu da kontrolün tamamen *kendisinde* olduğu, iblis yardımına gerek olmadığı anlamına geliyordu.

Kendi katına ulaştığında Naxi'yi bu durumdan nasıl haberdar edeceğine hâlâ karar verememişti. İki fae cesedi merdivenlerin üst basamaklarına yayılmış, göğüslerinde bıçaklar ve elleri kabzalarında yatıyordu - iblis misafirlerini yalnız bırakma emrini açıkça göz ardı etmişlerdi. Kapıda belli belirsiz bıçak ve levye izleri vardı. Hiçbiri geçememişti; Anne'nin koruyucu büyüü şu anda bile etkisini sürdürüyordu.

Bir hainin kızı.

Bir zamanlar Thysandra'nın sarsılmaz sadakatini satın alan iyiliklerin şimdi onu koruyan iyilikler olması ne kadar ironikti.

Kırmızı büyüünü doğru noktada ateşledi ve kilitler tıkırdayarak açıldı. eşiğindeki ölü fae'ye bir kez daha bakmadan, kolu çevirdi ve Naxi'nin artık yardımına ve sadakatine ihtiyaç duyulmadığı haberine vereceği öfke, gözyaşı ya da başka bir tepkiye kendini hazırlayarak içeri girdi ...

Odaya yarım adım atabildi. Sonra tekrar dondu.

Döndüğünde ne bulmayı ummuş olursa olsun, listesinde patlayıcı bir ev bitkisi istilasası yoktu. Yine de altın akşam ışığında onu karşılayan manzarayı tarif etmenin başka yolu yoktu - pencerelerdeki ve odanın köşelerindeki tanıdık, özenli saksı sırası değil, çevresindeki her yüzeyi ele geçirmiş gibi görünen bir yeşillik yumağı. Kalp yapraklı sarmaşıklar balkon kapılarını çerçeveliyor, duvardaki kitap raflarının etrafına zarifçe dolanıyordu. Canavar otu kabus gibi büyümüş, yaprakları oturma alanının yarısını gölgeler içinde bırakmıştı. Kan kırmızısı begonya çiçekleri saksılarında canlı kalpler gibi titreşiyor, koyu kırmızı şaraba batırılmış süngerler gibi boyutlarının iki katına kadar şişmişlerdi.

Oda aniden orman kokmaya başladı. Nemli toprak ve tatlı çiçeklerin baş döndürücü karışımı, kapının girişinde felç olmuş gibi durduğu anda bile başını döndürüyordu.

Sonra Naxi'nin sevinçli sesi haykırdı: "Ah, Sashka!"

Naxi.

Peri büyüü.

Suçlu, güneşin kendisi gibi kızarmış ve ıslıl ıslıl parlayarak dans ederek ortaya çıktığında, farkına varma süreci hâlâ devam ediyordu. Sarı ve pembe bukleleri, kurdele ve saçın eşit parçaları gibi görünen dağınık bir örgüyle bağlanmıştı. Yanakları pembeydi; çıplak ayakları tertemizdi.

En şaşırtıcısı da Thysandra'nın kendi bornozlarından birini giymiş olmasıydı - siyah, dantelli bir şeydi, hafif vücudunun etrafından su gibi akıyordu, kolları küçük ellerinin hemen yanından sarkıyor, etekleri arkasındaki döşeme tahtalarının üzerinden geçiyordu.

Son derece neşeli görünüyordu.

Daha da kötüsü...

Çok, *çok* daha kötüsü, bu manzara karşısında Thysandra'nın aklına gelen ilk kelime affedilmez bir *lezzet* oldu.

"Geri döndün!" diye zaferle ilan etti işkencecisi, yanından hızla geçip kapıyı kapattı, sonra da dönerek büyümüş odanın içinde zıpladı. Zarif siyah ipek ona gece yarısının parlak renkli bir kelebeğe yakıştığı gibi yakışıyordu - hiç de değil - ve yine de bu kontrastta garip bir şekilde baştan çıkarıcı bir şey vardı, pürüzsüz karanlık o ince, solgun bacakların üzerinde fırçalanıyordu. 'Günün nasıl geçti? Seni dinliyorlar mı? Birini öldürdün mü, yoksa tek eğlenen ben miyim?

"Ben... Ben yapmadım. Cevap dudaklarından mekanik bir şekilde döküldü, sersemlemiş zihni odaya sendeleyerek girerken bu soruların can simidini kavradı. Sarmaşıklar aynanın üzerine de yayılmıştı ve devasa bir yabanasması küçük mutfak tezgahının yarısını kaplamıştı. 'Ve beni şimdilik kabul ediyorlar, aşağı yukarı. Ne yaptın sen-'

"Oh, sadece ortalığı biraz neşelendirdim," diye araya girdi Naxi parlak bir şekilde, kanepeye otururken kalp yaprağı sarmaşıklarını kenara itti. 'Zavallı şeyler o korkunç saksılara hapsolmuş, perişan haldeydiler. Sen de oturmalısın, biliyorsun. Kesinlikle çok yorgunsun. Biraz peynirli börek ister misiniz?

Ne?

Çok fazla gelişme var. Çok fazla sürpriz. Zihni daha ilkini işlemeyi bitirmemişti bile ve gözlerini kırıştırıp "*Peynirli börekleri* de nereden buldun?" diye kekelemesi çok uzun sürdü.

"Oh, pencereyi açtım ve yoldan geçen bir fae erkeğini korkutarak onları bana getirmesini sağladım. Naxi ona geniş, keskin dişli bir sırıtış gönderdi. 'Görünüşe göre yeterince hızlı olmazlarsa onları uzaktan lanetleyebileceğime inanıyorlar. Çok faydalı - bunu aklımızda tutmalıyız. Ayrıca bize biraz tarçınlı çörek getirdi, eğer canınız daha tatlı bir şeyler istiyorsa. mısın? Biraz bunalmış hissediyorsun.'

Thysandra kanepenin üzerine düştü. Titreyen dizleri ona fazla bir seçenek bırakmamıştı.

"Böylesi daha iyi," diye mırıldandı Naxi, en yakındaki sandalyeden bir battaniye alıp telaşlı ama deneyimsiz bir hemşire gibi beceriksizce kanatlarına ve omuzlarına örttü. Narin elleri hareketliydi, canlıydı, bir an bile duraksamıyordu. 'Kımıldama. Sana yemek ve çay getireceğim, sonra bana gününü anlatabilirsin, tamam mı?

Yemek mi?

Çay mı?

Hayır. Hayır, bu hiç de böyle olmamalıydı, aralarındaki samimi yakınlığın çarpık bir taklidi - çünkü küçük tehdit *gidecekti*, ne kadar erken olursa o kadar iyiydi ve bu basit gerçek yemeklerinin her saniyesinde belirecekse bu maskaralığa devam etmenin anlamı neydi? O kararsız iblis duygularıyla bu şekilde oynamak adil olmazdı, değil mi?

Naxi'nin duygularını önemsemesi gerektiğinden değil elbette, ama yine de ...

"Konuşmamız gerek," dedi zayıf bir sesle, kendini bakıcı ilan eden kişi odanın içinde koşuşturup dolaplardan tabakları ve fincanları çıkarırken gözlerini ayıramıyordu. 'Teklif ettiğin yardım hakkında düşünmek için biraz zamanım oldu ve-'

"Oh, sus," diye araya girdi Naxi, ona vurarak. 'Boş mideyle siyaset konuşulmaz, Sashka.

"Ama-

Naxi ona ters ters baktı ve hamur işlerini saklayan temiz beyaz bezi geri çekti.

Thysandra ancak o zaman - o lapa lapa, altın sarısı iyiliği görünce - aniden açlıktan ölmek üzere olduğunu fark etti.

Bunu fark etmemişti bile. Daha önce aç karnına çok daha uzun süre çalışmış, gurultulara ve içi boş ağırlara dikkat etmemek için kendini eğitmişti... ama şimdi, eritilmiş tereyağı ve ızgara keçi peynirinin tuzlu kokusu odayı doldururken, o sabahki aceleyle yaptığı kahvaltıdan beri bir şey yemediğinin ani ve keskin farkındalığından kaçınamazdı. Bu bir mazeret değildi elbette. Dünyadaki tüm bitkiler ve hamur işleri, yapmak üzere oldukları konuşmanın gerekliliği hakkında hiçbir şeyi değiştiremezdi, bu konuşma hakkında gerçekten gergin bir korku hissetmiyordu ...

Ama en son ne zaman biri onun için akşam yemeği hazırlamıştı?

Ve en son ne zaman biri kucağına Naxi'nin şu anda yaptığı gibi aşırı ve titiz bir özenle bir tabak yemek koymuştu? Bu sarayda insanlar ona *hizmet etmiyordu*. Başkalarına hesap veren, her istek ve kaprislerini şikâyet etmeden yerine getiren oydu; şımarık rolü rahatsızlık verecek kadar tuhaftı, ayağa kalkıp kendi çatal bıçağını alma dürtüsü o kadar baskındı ki, dizleri bükülmesine buna itaat edebilirdi.

Bunun yerine, Naxi'nin birkaç dakika daha etrafı karıştırmasını, iki fincan sıcak çay doldurmasını, bir kavanoz hafif kristalize bal bulmasını, çekmecelerden bıçak, çatal ve peçete çıkarmasını izledi. İblis kendi yemeğiyle birlikte büyük yeşil koltuğa kıvrıldığında, oracıkta ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Zayıflık. Daha iyi bilmesi gerekirdi.

Gözlerini kaçırdı ve onun yerine yemeye başladı.

Hamur işleri çok lezzetliydi - dışı gevrek, içi kremamsı, tuzlu peynir ve kekik tatları birbirine karışarak dilinde tamamen ilahi bir şey yaratıyordu. İki tane yedi, sonra bir tarçınlı rulo, ardından bir hamur işi daha. Burada battaniyesi ve çayıyla oturup kendini bu ikramların içinde boğulmaya bırakmak dayanılmaz *derecede çökmüş* hissettiriyordu... ama Naxi tamamen doymadan konuşmasına izin vermezse ne yapabilirdi ki?

Bir tarçınlı rulo daha yedi.

Ancak midesi patlama noktasına gelecek kadar dolduğunda tabağını bir kenara itip minderlere yaslanmayı başardı. Koltukta oturan Naxi, yuvarlak yanaklarından biri yemekle şişmiş bir şekilde kendi ekmeğini kemiriyordu.

"İşte. garip bir şekilde sevimliydi. 'Bu daha iyi, değil mi?'

Hiç de iyi değildi.

Tam tersine, çok çok daha kötüydü.

Bu zekice bir numara mıydı? Zalim bir iblisin oyunu mu? Naxi ne söylemek üzere olduğunu biliyor muydu ve Thysandra'nın kendisini o kadar aptalca huzurlu, o kadar gülünç derecede rahat hissetmesini sağlayarak, o lanet kelimeleri söylemeyi neredeyse imkânsız hale getirerek, acı ve basit gerçeklerden bu şekilde mi kaçmaya çalışıyordu?

Gitmen gerek.

Ama onları konuşmak zorundaydı. Yapmak *zorundaydı*. Artık yardıma ihtiyacı yoktu ve bir iblisin onun sarayında bulunması bile onun için bir ateş kutusuydu.

Bu basit bir pragmatizmdi, temel bir politikaydı ve rahatlık gibi aptalca bir şeyin kendi hayatta kalmasının önüne geçmesine izin vererek ne düşünüyordu?

Naxi'nin uzun, melodramatik iç çekişi düşüncelerini böldü. '*Peki*, Sashka. Çıkar o zaman.'

Tanrı'nın cezası iblis hisleri.

"Yardım teklif ettiniz. Sesini düz, neredeyse kısık tutmak, kelimeleri dudaklarından geçirebilmesinin tek yoluydu. "Ben de kabul ettim çünkü buna ihtiyacım vardı. Şimdi etrafımda güvenilir bir müttefik grubu oluşturmak için bir gün harcadım ve artık dışarıdan yardıma ihtiyacım yok. Bu da demek oluyor ki... şey... bilirsiniz..."

Git.

Bu zor değildi. Bu zor olamazdı. Dudakları yine de titredi.

"Ah," dedi Naxi neşeyle, memnun bir kedi gibi koltuğa uzanarak. Siyah ipek, derinleşen alacakaranlıkta etrafında bir gölge gibi dalgalanıyordu. "Bana buradan gitmemi söylüyorsun, değil mi?"

Thysandra gözlerini kırıştırdı.

"Çok tahmin edilebilirsin, Sashka. Sevecen, ışıltılı bir gülümseme. 'Ama merak etme, eğer gerçekten istediğin buysa seni yalnız bırakacağım. Gördüğün gibi ben bir canavar değilim.

Son cümle kesinlikle yalandı.

Bu da bir öncekine pek güven vermiyordu - çünkü Tanrı aşkına, bu yine çok ama çok kolaydı. Şok neredeydi? Yalvarışlar neredeydi? Thysandra ona uzak durması için ne kadar bağırırsa bağırınsın, o lanet yeraltı hücrelerine defalarca gizlice giren aynı kadındı bu... öyleyse kaçınılmaz olanı kabul etmeden önce tek kelime bile tartışmadan şimdi pes etme ihtimali neydi?

"Bunda ne var? Thysandra yavaşça sordu.

"Yakalamak mı? Ne yakalaması?" Naxi'nin gülümsemesi daha da yumuşadı. 'Bana gitmemi söylüyorsun, ben de sabah ilk iş gideceğim. Başka bir şey olması gerekmiyor, değil mi?"

Sabah ilk iş.

İşte oradaydı.

"Geceyi burada geçirmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Sesi çatallaştı. Seni bildiğin halde mi? Seni durduran ne?

Uykumda beni boğarsan-'

Naxi gözlerini devirdi. "Dramatik olma, Sashka. Tabii ki seni boğmayacağım. Peki başka ne yapmayı planlıyordun - gecenin bir yarısı beni sokaklara mı atacaktın? Günün bu saatinde beni buradan çıkaracak bir gemi ya da bir alf bulamayacağımı sen de benim kadar iyi biliyorsun.

Bu sinir bozucu derecede iyi bir noktaydı.

Gerçekten bu kadar ilerisini düşünmemişti ama aynı zamanda ... 'Tek bir gece için gayet iyi hayatta kalırsın. İhtiyacın olursa Labirent'e tekrar sığınabilirsin.

"*Yatağı* bizim için ben yaptım," diye yakındı Naxi, kendini dramatik bir şekilde yastıklı kolçağın üzerine bırakarak, nemli mavi gözlerle Thysandra'ya baktı. 'Gerçekten de beni sert taş üzerinde uyutmak mı istiyorsun-'

"*Yatağı* sen mi yaptın?

"Evet? Asık suratlı, ürkütücü derecede cazip bir dudak büküş. 'Seninle ilgilenebileceğimi düşündüm, ayrıca yoldan geçen fae'leri korkutmaktan başka yapacak bir şeyim de yoktu. Tam olarak neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?

'Sen... sen ki...' Aynı anda hem kelimeleri hem de anlamı tükeniyordu. "Seninle yatağa gireceğimi mi düşündün? Öylece? *Seninle* mi? Sonra... sonra...'

"*Uyumayı* öneriyorum, Sashka. Naxi telaşlı bir hareketle tekrar dik oturdu, çevik parmakları siyah elbisenin kuşağıyla oynuyordu. Birkaç santim açılmış, ince bir omuz, kırılğan bir köprücük kemiğinin çıkıntısı ve altında kesinlikle başka hiçbir şey görünmüyordu. "Aynı yatakta sevişmeden yatmanın mümkün olduğunu biliyorsun, değil mi?

Öyle mi yaptı?

Yani... tabii ki biliyordu. Erkek ya da kadın asker arkadaşlarıyla dar çadırları paylaşarak pek çok gece geçirmiş ve ara sıra etrafta uçuşan rahatsız edici dirsekler dışında hiçbir şeyle temas etmemişti - bu tür bir uyku sadece işti, sadece pragmatik bir gereklilikti. Ama bu çadır arkadaşlarının hiçbirisi, küçük, ipek giysili, canlı elleri ve dudaklarıyla yalvaran iblisler olmamıştı.

Hayır.

Hayır, kimseyi öpmeyi düşünmeyecekti.

"Seninle aynı yatakta yatmayacağım," dedi dişlerini sıkarak ve gözlerini kaçırdı. Gözlerini kaçırmak bir teslimiyet gibi geliyordu - ama bu basit cümleyi tekrarlamaya devam ederse, hiçbir şeye ikna edilemezdi, değil mi? Küçük teröre herhangi bir açıklama borçlu değildi. Açıklamalar

sadece kaybedebileceği tartışmalara yol açacaktır. Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar. Ya şimdi git ya da yarın git, ama-'

Naxi hülyalı bir sesle, 'O zaman kanepeyi sen almalısın,' dedi. 'Beni kendi yaptığım yataktan kovamazsın. Bu haksızlık olur.

Kendi lanet kanepemde uyumayacağım! I-'

"Mükemmel. Naxi ona gülümsedi. 'O zaman ben de seninle yatağa gireyim ve ikimiz de gül gibi uyuyalım. Bu çok mu zordu?'

Tanrı aşkına.

'Odamdan çık,' diye bağırdı, çünkü alternatifi bir an bile o görüntüyü düşünmekti - battaniyesine dolanmış kıvrak uzuvlar - ve o iblis oyunlarının bir kez daha onu alt etmesine izin verirse lanetlenecekti. '*Hemen* odamı terk et. İstersen Faewood'da uyu, umurumda değil ama-'

"Ne yazık ki sana itaat etmek için pazarlık yapmadım," diye araya girdi Naxi, bileğindeki pembe pazarlık işaretine takdirle bakarak. 'Ve herhangi bir acı hissetmediğim için, itaatsizliğimin sana zarar vermeme sözümü de ihlal etmediğini varsayacağım - komik, değil mi?

"Pazarlığın ne düşündüğü umurumda değil! Thysandra sesinin tizleşmesi üzerine kekeledi. "Sana söylüyorum, istemiyorum-

"Tabii ki istiyorsun. Derinleşen alacakaranlıkta bile görülebilen bir göz kırpması. 'Ama iyi, bir anlaşma yapalım. Basit bir şartla kanepeyi alacağım.'

Basit koşullar *asla* basit değildir. Kendini hazırlayıp "Evet?" diye sorarken, avcının tuzağına doğru ilerleyen iri gözlü bir geyik yavrusu gibi hissediyordu.

"Önce sen beni öp," dedi Naxi parlak

bir sesle. Kalbi tekledi.

"Ne? Yanlış duymuş olmalı. *Öyle olmalı* - çünkü bu akli başında ya da deli hiç kimsenin aklına gelebilecek bir öneri değildi, değil mi? "Sen-" mi dedin?

Naxi koltukta öne doğru eğildi, pembe saçları sabahlığının siyah ipeğinin üzerinden dökülüyor, dudakları büyüleyici küçük bir gül goncası gülümsemesine dönüşüyordu. "Beni öpmek mi?

Hayır.

Hayır.

Kalbi çırpınıyordu ve en kötüsü de bunun tamamen tiksinti olmamasıydı - göğsünde canlanan küçük beklenti kıvılcımını, *hevesi* inkâr etmesi mümkün değildi. Gitmeyecek olsalar bile

Öpüşeceklerdi. *Tabii ki* öpüşmeyeceklerdi. Öpüşmek sadece duygulara yol açacaktı ve duygular ikisinin de ihtiyaç duyduğu son şeydi - ve her neyse, o bunu *istemiyordu* bile, gerçekten değil. Şüphesiz bu sadece... sadece...

Sadece merak mı?

Sadece anılar. Sadece Son Savaş gününün ona geri dönüşü, beyaz tepeler ve ölmekte olan çığlıklar ve vücudunun her santiminde yumuşak, yumuşak dudaklar-

Naxi kıkırdadı.

Sikeyim.

"Hayır! Thysandra, en az beş kalp atışı önce itiraz etmesi gerektiğini ancak o zaman fark ederek kekeledi.

"Hayır mı? Bu tek kelimenin sesi o kadar sinir bozucu bir şekilde biliniyordu ki, bir soru olarak bile sayılamazdı. "Bundan gerçekten emin misin, Sashka?

"Elbette eminim! Kalbinin çılgınca atışı aksini söylüyordu. Serin bir nefes aldı ve aceleyle ekledi, 'Ve ben size odamdan çıkmanızı söylemedim mi? Bu konuşma burada bitmiştir. İşimiz *bitti*. Seni öpmek gibi bir niyetim kesinlikle yok ya da-'

"Çok yalancısın," dedi Naxi sevgiyle, sandalyesinden kalkarak.

"Ve benden uzak dur! Önce kanepeye, sonra da ayağa fırladı, her şeyi gören o mavi gözlerden uzaklaştı. Ona yaklaşmasını fısıldayan pürüzsüz, savunmasız teninin her santiminden uzaklaştı. Olduğun yerde kal. I-'

"Peki ya yapmazsam? Naxi'nin parmak uçlarına basarak attığı adımlar yavaşlamadı, hareketleri o kadar hafifti ki neredeyse uhrevi görünüyordu, başı alaycı bir açıyla eğilmişti. 'Ya tam olarak ne istediğini zaten biliyorsam? Sana verebilirim, biliyorsun. Kendini mahrum bıraktığın tüm o küçük şımarıklıkları ve-'

Thysandra geri çekilmek için acele ederken neredeyse kendi ayağına takılıyordu. "*Kes şunu!*

"Neden? Yumuşak, melodik bir kahkaha. "Kendini durduramadığın için mi?" "Hayır," diye soludu Thysandra, kanatları aşırı büyümüş kitap rafları. Kendini pencereden dışarı sürece daha fazla geri çekilmesine imkân yoktu. 'Hayır, çünkü... çünkü...'

"Beni durduramayacağın için mi? Naxi dokunacak kadar yakındı ama yine de elini uzatmadı. Thysandra'dan bir baş daha kısa, onun yarısı kadar genişti ve yine de yarı fısıldayan sesi ihtiyacı olan tek silahtı. 'Bu yüzden benimle kendi yatağında uyumayı reddediyorsun, değil mi Sashka? Çünkü seni öpebilirim ve sen de bana o güzel dudaklarını seve seve verirsin. Parmaklarımı kaydırabilirim-'

"Kapa *çeneni*. Neredeyse bir inilti gibiydi. Naxi kıkırdadı. "Neden?"

Göz açıp kapayıncaya kadar kararını verdi.

İyi tanımlanmış bir plandan ziyade çaresiz bir refleks, ama işe yaradığı sürece kimin umurundaydı? Onu pişman olacağı aptalca bir hatadan kurtardığı sürece kimin umurundaydı ki? Eli arkasındaki raflara gitti, kitapların arasına sakladığı bıçağı yakalamaya çalıştı - evet, pürüzsüz deri kabzası oradaydı-

Sağ elini yukarı doğru savurduğunda alacakaranlığı bir ışık parıltısı yardı. Bıçağın kenarı hemen ardından Naxi'nin solgun boğazına kayd - ham çelik savunmasız tene değdi ama Thysandra'nın parmakları titremedi.

"Şimdi mutlu musun? Sesi sertleşmişti. '*Hayır*' kelimesi sizin için bir şey ifade etmiyorsa, belki de bu benim ne demek istediğimi anlatıyordur. Benden uzak dur ve-'

Naxi'nin dudaklarının kenarları titriyordu.

Olamaz. Hayır, hayır, hayır. "Sen neye gülüyorsun?"

"Çok tatlısın, Sashka. Yuvarlak, kızarmış yüzünde büyüyen sırtış ürkütücü olmaktan başka bir şey değildi - köpekbalığı dişleri ve ısıltılı kötülük. "Gerçekten bu numaraya ikinci kez kanacağımı mı sandın, sevgilim?"

"Ne-" diye başladı ve sonra boynuna bir şey dolandı. Omzuna.

Bileklerinin etrafında.

Soğuk, kösele gibi bir dokunuş, ip gibi kaba değil ama en endişe verici şekilde pürüzsüz, kızgın teninde kayıyor ve kollarını, göğsünü sıkıyor...

Sarmaşıklar.

O lanet olası *sarmaşıklar* yılan gibi bir hızla duvarının üzerinde sürünüyor, ayak bileklerine, kalçalarına dolanıyordu... Bıçak elini geri çekip Naxi'nin boğazından uzaklaştırdılar. Hançer işe yaramaz bir şekilde döşeme tahtalarına çarptı. Bitkilerin işi hâlâ bitmemiştir, Naxi'nin kol ve bacaklarını gittikçe daha sıkı sarıyor, Naxi bağlarından kurtulmak için ne kadar çabalarsa çabalasın onu kitap raflarına sıkıştırıyorlardı.

"Onlarla savaşmayı pek tavsiye etmiyorum," diye mırıldandı Naxi, geri çekilip koltuğun kol dayanağına yaslanarak. Gözleri şeytani bir zevkle parlıyordu. 'Kaçmaya çalışırsan seni daha sıkı tutarlar. Elbette kendi güvenliğinin için - seninle dövüşmek zorunda kalmak istemiyorum.

Kelimeler zar zor kaydedildi.

Sarmaşıklar hâlâ Thysandra'nın çıplak teninde geziniyordu, ama artık neredeyse *şefkatle* - aynı anda binlerce çıldırtıcı dokunuş, boğazının çukurunu, bileklerinin içini okşuyordu. Derin bir nefes almaya çalıştı ve bitkilerin göğsünü de sardığını fark etti. Yapraklar uyluklarının iç kısmına bir sevgilinin parmakları gibi sürtünüyordu ve kendini toparlayamadan vücudu bir sıcaklığın etrafında sıkıştı...

İniltisini yutmak için tek yapabildiği buydu.

"Ah, canım," diye mırıldandı Naxi başını eğerek. 'Eminim bundan hoşlanmıyorsundur, değil mi Sashka?

"Tabii ki değilim," diye mırıldandı, daha iyi bilmesine rağmen, kendi vücudu her kesik nefesinde ona ihanet etmesine rağmen. Gözlerini bir anlığına kapatması her hissi *daha* yoğun yaşamasına neden oldu; yapraklar yaralı kanatlarını, ensesini, kulağının arkasındaki hassas noktayı okşuyordu. "Neden zevk alayım ki-

Sarmaşıklar kalçalarını pençeleyen parmaklar gibi gerilmişti.

Kalçaları öne doğru eğildi, utanç verici, kasıtsız bir itiraftı - vücudundaki her lif, uzak durmayı ne kadar iyi bilse de Naxi'nin uzak, narin silüetine yaklaştırmaya çalışıyordu. Naxi tekrar gülerek yaklaştı. Artık gözlerinin parıltısından, bakışlarındaki doyumsuz yoğunluktan başka bir şey göremeyecek kadar karanlıktı.

Ve sonra Thysandra'nın yanağından, çenesinden, boğazından aşağı kayan başka bir öldürücü yeşillik parçası değil, onun *parmağıydı*... su perisi büyüsünün amansız kontrolüne karşı anlaşılmasız derecede tatlı, yumuşacık bir dokunuş.

"Bana yalan söyleyemezsin. O melodik şarkı sesi, Thysandra'nın kafasındaki uğultunun arasından kilometrelerce öteden geliyordu. 'Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın, Sashka. Benim merhametime kalmak hoşuna gidiyor mu?

Evet.

"Hayır," diye nefes nefese kaldı.

"Ve hala beni kandırmaya çalışıyorsun. Daha fazla parmak. Köprücük kemiği boyunca kayıyor, kabarık göğüslerinin üzerinde boş boş dönüyor. 'İyi ki senin aptalca sözlerini dinlememeyi biliyorum, o lezzetli vücudun bana bilmem gereken her şeyi anlatırken - dudaklarımı istiyorsun, değil mi Sashka? Onlara *nerede* ihtiyacın *olduğunu* bana söylemek ister misin?

Vücudu pis bir haindi.

Sıcak, kaygan bir uyarılma kayması onu yaktı, aşağı, aşağı ve aşağı, uyluklarının tepesinde çıldırtıcı bir ağrıya dönüştü - ve sarmaşıklar anında karşılık verdi, ayak bileklerini, dizlerini çekiştirdi, küfrederken ve insanlık dışı tutuşlarına karşı güreşirken bile bacaklarını ayırmaya zorladı.

Buna ihtiyacı vardı. *Umutsuzca* ihtiyacı vardı ama yine de buna sahip olmayı asla ama *asla* göze alamazdı - bu dünyada bir ay, bir *gün* daha hayatta kalmak istiyorsa *asla*. Bu bir zayıflıktı, utanmaz şehvet alt tabakasını ıslatıyordu. Tüm kontrolünü kaybetmek tam bir aşağılanmaydı. Ve zayıflık onu daha önce bir kez neredeyse öldürmüştü, asla gelmeyen bir aşk için duyduğu acınası özlem; geride bıraktığı delik hala göğsünde açık bir oyuktu, gölgelerine bir kez daha düşmekten kurtulamayacak kadar dipsizdi ...

Artık zar zor düşünebiliyordu bile.

Tek bildiği, iliklerine kadar, bunu yapamayacağıydı, İhtiyacının affedilmez derinliklerini açığa vurmasına izin *veremezdi*.

"Dur. Sesi bir hırıltıdan öteye geçmiyordu. "*Dur*. Sarmaşıklar yavaşladı.

Düşünecek zaman yok. Yeniden düşünecek zaman yok. Kelimeler dudaklarından karmakarışık, çaresiz bir karmaşa içinde döküldü. "İyi. Tamam. Vazgeçiyorum. Sen kazandın. O lanet olası kanepede uyuyacağım. Ben-"

Naxi kısa bir an için kaskatı kesildi, sonra kahkahayı bastı.

"Lütfen. Thysandra kelimeyi neredeyse hıçkıra hıçkıra söyleyerek raflara yaslandı. Bu kahkaha çok hafifti. Bir an için bütün gölgeleri kovdu. "Bu... anlaşma buydu. Beni rahat bırakırsan yatağı almana izin veririm, *lütfen*. Ben... Ben yapamam...'

"Nasıl istersen, Sashka. Bir anda o boğucu cazibe, o sıkı sıkıya sarılmış yırtıcı hayvan odağı kayboldu. Sarmaşıklar yılanlar gibi sürünerek inlerine doğru uzaklaşırken Naxi yatak odasına doğru sıçradı - adımlarında bir an önceki acımasız baştan çıkarmadan neredeyse daha dehşet verici bir sıçrama vardı. 'Burada rahatına bak o zaman. Fikrini değiştirirsen her zaman bana katılabilirsin.

Bir sonraki an, yatak kapısı arkasından kapandı. Sanki

kayda değer hiçbir şey olmamış gibi.

Thysandra kanepeye doğru sendeleyerek geri döndü, utanç ve tahrik duygusu içinde savaşıyordu - o insanlık dışı okşamaların anısı, sarmaşıklar geri çekildikten çok sonra bile devam ediyordu. Kapalı kapı ona gülüyor gibiydi. O kolu çevirmek ne kadar kolay, ne kadar anlaşılmasa derecede kolay olurdu ve-

Bir hainin kızı.

Sikeyim.

O halde hayatının geri kalanında yapacağı tek şey bu muydu - ilkelerini tekrar tekrar zevk için feda etmek?

Kendini kanepenin yumuşaklığına bıraktığında kadife minderler onu sarmaladı, gözleri kapalıydı, teni boşlukla ağrıyordu. Tıpkı yıllar önce, Son Savaş'tan sonra olduğu gibi. Tıpkı sarayda onu bekleyen övgü ve zaferle yüzleşemeyerek pencere kenarına kıvrılıp geçirdiği tüm o geceler gibi... Çünkü istediğin şeyin en küçük tadını bile kendine verdiğinde olan buydu, değil mi?

Artık onu arzulamadan duramıyorsun.

Zırhınızda bir çatlak olsa, zayıflık bir daha asla durmaz.

Sadece bir gece - kanatlarını vücuduna sararken ve yatak odasının kapısını görmemek yüzünü kollarının arasına saklarken bu sözleri kendi kendine tekrarlardı. Sadece birkaç saat daha. O zaman Naxi bir daha dönmek üzere Kızıl Saray'dan gitmiş olacaktı ve o da bu çıldırtıcı arzulardan, bu sürekli teslim olma ve kendini bir başka aşk illüzyonuna teslim etme isteğinden kurtulacaktı...

Bir gece.

O zaman tekrar güçlü olacaktı.

OceanofPDF.com

Chapter G

Kapısına vurulan yumruk sesleriyle uyandı.

Kanepeden yuvarlanıp sendeleyerek ayağa kalkarken bir an için nerede olduğunu bilemedi, etrafındaki yaprak ve sarmaşık cümbüşü tanıdık oturma odasından o kadar farklıydı ki uyku sisi içindeki zihni onu tanımayı reddetti. Sonra dizini alçak masaya çarptı ve acı ile hafıza birlikte çiçek açtı.

Tamam.

Kanepe.

Naxi.

Ve kapısının eşiğinde tiz, acil bir ses, adını haykırıyordu.

Rotasını değiştirerek aceleyle elini karmakarışık saçlarında gezdirdi ve dün geceki hançeri yerden kaptı. Bu bir tuzak olabilir miydi? Bir tuzak olabilirdi. Belki de barışçıl niyetlerine kefil olması için önce Nicanor'u getirmelerini talep etmeliydi. Yine de bu onu Nicanor'a daha fazla borçlandıracak ve mahkemeye kendine güvenmeye cesaret edemediğini gösterecekti ki-

Yatak odasının kapısı hızla açıldı ve Naxi sanki bir yaz pikniğine gitmek üzereymiş gibi odaya daldı.

Yine kendi çiçekli elbisesini giymişti ama üzerinde kan lekeleri yoktu; önceki gün yıkamış olmalıydı. Saçları omuzlarına dökülmüştü. Yüzündeki gülümsemeye bakılırsa *yıllardır* bu mahallede yaşadığı düşünülebilirdi - sanki bir asmayı daha kımıldatmadan buradan gideceğini unutmuş gibi, şüphe uyandıracak kadar kayıtsız bir gülümseme.

Ya da... en azından bu daha acil sorun halledilir halledilmez.

"Günaydın, Sashka!" diye güneşli bir şekilde selam verdi, küçük bir esnemeyi elinin arkasına saklayarak. 'Dışarıda gerçekten panik içindeler, eğer bilmek istersen. Seni bekleyen öldürücü duygular yok.

Doğru.

Bu bir güvence olmamalıydı.

Gerçekten de bu hain küçük yaratığın söylediği ya da yaptığı *hiçbir şey* onu daha güvende hissettirmemeliydi... ama yine de kapıya doğru iki adım atıp kapıyı açarken omuzlarının gevşemesine engel olamadı. İhtiyatın canı cehenneme o zaman. Eğer biri ona saldırırsa, en azından arkasını kollayan bir iblis olacaktı.

Kapının eşiğinden yuvarlanarak gelen siyah saçlı kadının aklındaki son şey birine saldırmakmış gibi görünüyordu.

"Thysandra. Bu ismi soluk soluğa söyledi ve menekşe rengi kanatlarını açarak dizlerinin üzerine çöktü. "Majesteleri, yani. *Oğlum*, Majesteleri - oğlum Labirent tarafından kaçırıldı! O hiçbir yerde bulunamıyor, diğerleri de yok ve-'

Thysandra kaskatı kesildi.

Zihninin değişmesi için yarım saniyeye ihtiyacı vardı - beklediği basit saray kavgalarından çok daha kötü olma potansiyeli bir şeye neredeyse fiziksel olarak acı veren bir uyum. Lanet olası *Labirent* mi? Ama dün o lanetli yere kimsenin girmemesi için emir vermişti, değil mi? Meraklı aptalları dışarıda tutmak için kemik salonunun etrafına fae'ler yerleştirmişti.

Belli belirsiz, arkasında Naxi'nin boğuk farkındaydı.

"Bunu tekrarlayabilir misiniz," dedi yavaşça, oymalı kapı çerçevesine yaslanarak, "ve sonra baştan başlar mısınız, lütfen?

"Bu... dün gece başladı," diye kekeledi diz çökmüş dişi, mor kanatları titriyordu. Thysandra'nın ancak o zaman fark ettiği gibi, üzerinde son derece dayanıksız bir iç çamaşırı vardı ve başka hiçbir şey giymiyordu; etrafındakilerin çoğu

benzer şekilde giyinmişti, daha doğrusu zar zor giyinmişti. "Kemik salonundan garip ışıklar geliyordu. İlk başta endişelenecek pek bir şey yokmuş gibi görünüyordu ama şimdi insanlar içeri girmeye başladı ve-"

"Bana bundan biraz daha bahset," diye sertçe araya girdi Thysandra. "Kim? Neden? Dün hiç kimsenin hiçbir koşulda oraya yaklaşmaması için kesin emirler verdiğimi hatırlıyor gibiyim."

Ayaklarının dibindeki kadın ürpertici bir feryat kopardı. "*İsteyerek* olmadı, Majesteleri!"

Şaşırtıcı bir sessizlik çöktü.

"Gönüllü olarak... değil mi? Thysandra tekrarladı, bakışlarını koridorda toplanmış halde duran diğer arkadaşlarına çevirdi - akıllıca beklentilerinin aksine, içlerinden birinin öne çıkıp bu çılgınlığı akla çevirmesini umuyordu. 'Biraz daha açabilir misiniz? İnsanları Labirent'e girmeye *zorlayan* birileri var mı?"

Sadece dantelli bir sabahlık giyen sırık gibi bir erkek boğazını temizledi ve endişeyle Thysandra ile yerdeki kadın arasında ileri bir geri baktı. "Görünüşe göre... Labirent'in kendisi."

Yüzyıllar boyunca yüzünü asmamak için gösterdiği çaba, ifadesini kontrol altında tutmaya ancak yetmişti. "Yine mi geldin?"

"Görünüşe göre... insanları büyülüyor?" Gözle görülür bir şekilde yutkundu 'Gözleri kamaşıyor ve girişlerine doğru ilerliyorlar. Ben oradan çıkmadan önce üç ya da dört kişinin kemik salonuna daldığını gördüm, ama diğerleri-"

"Oğlum," diye hıçkırdı menekşe kanatlı kadın. "Oğlum batı koyunun yakınındaki kapıya çekildi, Majesteleri!"

"Ama o kapı *mühürlü*," diye *mırıldandı* Thysandra, bunun bu durumla ilgili en önemli nokta olmadığını çok iyi biliyor ama yine de görmezden gelemiyordu. 'Anne burayı yüzyıllar önce kapattı. Nasıl olur da biri-'

"O küçük melez açtı!" diye haykırdı çaresiz anne. "*Emelin!* Oh."

Aman Tanrım.

Naxi, kemik salonda kendisine ulaşmaya çalışan fae'lerden söz ederken, *hepsini alaşağı* ettiğini söylemişti - ama bu sadece kemik salonda ve sadece Labirent'in erişim alanında aktif olarak uçacak kadar akılsız olan insanlardı. Neden kimse ona mağaraların diğer girişlerinin de açıldığını söylememişti? Tanrılar aşkına, o bu sarayın lanet olası Yüce Leydisi'ydi.

Tanrı aşkına, hiç kimse onu tehlikelerden haberdar etmemişken, o insanları nasıl koruyacaktı?

Pekâlâ," dedi, boğazına dolan çığlığı bastırmak için dişlerini sıkarak. *Kafa karışıklığı gösterme*, diye düşündü. *Zayıflık gösterme*. 'Sen oradaki - bana bir saat içinde açılan kapıların listesini getir. Siz ikiniz, dağda kaybolan insanların isimlerine ihtiyacım var. Bu arada-'

"Gidip bir bakabilir miyim? Naxi'nin parlak sesi araya girdi.

Thysandra hiçbir şeyin kapının etrafında toplanmış olan fae'leri daha fazla ürkütebileceğini düşünmemişti ama sevimli pembe elbisesi içinde genişçe gülümseyen bir iblisin varlığının, ayaklarının dibindeki feryat eden dışıyı bile sersemletip sessizliğe boğmaya yettiği ortaya çıktı.

"Sen mi?" diye mırıldandığını duydu ve sesinde çok fazla şok vardı. "Ama-
Ama sen gidecektin. Neredeyse o acınası sözlerin, salonun yarısının duyması için dudaklarından dökülmesine izin verecekti - *ama artık sana ihtiyacım yoktu. Sonunda beni yalnız bırakman gerektiğini o kadar kolay kabul ettin ki...*

Çok, çok kolay.

Zemin ayaklarının altından kayıp gidiyordu.

'Labirent doğal bir fenomendir. Duyguları olan. Naxi, sanki büyüğü artan paniğin her dalını algılamıyormuş gibi ona gülümsedi. "Su perisi ve iblis büyüğü bu görev için oldukça uygun görünüyor, sizce de öyle değil mi Majesteleri?

Majesteleri.

En azından *Sashka* değil. Neredeyse minnettardı.

"Bununla bir ilgin var mı?" diye ısırdı, gergin sesi dış dünya ile soğukkanlılığının tamamen çökmesi arasındaki tek kalkandı. Bir an önceki o küçük kıkırdama. O bilmiş gülümsemeler - sanki iblis dün gece bu alarla uyanacaklarını *biliyormuş* gibi. "Bekliyor muydun-

"Hiçbir şey *beklemiyordum*," diye itiraz etti Naxi, o dolgun alt dudağı yine somurarak. Diğer fae'lerden birkaçı aceleyle geriye doğru kaydı. 'Ama zavallı şeyin dün hala oldukça huysuz olduğu yeterince açıktı, değil mi? O yüzden böyle davranmasına pek *şaşırmadım*. Dürüst olmak gerekirse, eğer biri beni sekiz yüzyıl boyunca kilit altında tutsaydı ben de öfkelenirdim - bildiğimiz kadarıyla daha yeni başlıyor olabilir.

Toplanan fae'ler arasındaki tedirgin bakışlar artık çok açıktı.

"Pekâlâ," dedi Thysandra ve kararını bir çırpıda verdi - çünkü kalenin altındaki dağın ürkütücü ışıkları derinliklerine inmeyeceği kesindi ve kurtarma görevleri için başka pek çok gönüllünün bulunacağından da şüpheliydi. Bu sorun çözüldükten sonra bu kanlı tehdidi adadan kovmak için bolca zamanı olacaktı. 'Elinden geleni yap, ama kaleye doğru giderken tek bir fae bile ölürse, sonuçlarına katlanırsın. Anlaşıldı mı?'

Bir an için Naxi'nin itiraz edeceğini düşündü.

Daha da kötüsü, iblis yüzüne gülebilir ve ona talepte bulunacak konumda olmadığını hatırlatabilirdi, özellikle ilginç söylentilerin yayılmasını istemediği sürece - hainin kızı, sahte kraliçe ve bir avuç sarmaşık onu yalvaran bir karmaşaya düşürmeye yettikten sonra kuralları koyabileceğini düşünen kimdi?

Ama Naxi onu sadece üç kalp atışı boyunca düşündü. Gülümsemesi azaldı. Mavi gözleri düşünceli - hayır, *hesapçı*.

Sonra başını öyle derinden salladı ki neredeyse bir selam gibiydi ve Nasıl ,"
dedi. Thysandra şoku atlatamadan uçup gitti. Fae safları hafif formunun etrafında genişçe ayrıldı, sonra Thysandra'ya tekrar bakmak için döndü - korktuğu gibi öfkeyle değil, daha ziyade ... gibi bir şeyle.

şaşkın saygı?

Awe?

Ancak o zaman dünyanın geri kalanı için - dün gece odasında yaşananlara tanık olmayanlar için - bu değiş tokuşun nasıl görünmesi gerektiğini fark etti. Thysandra Demonbane, bir gün önce bir alayın hayatta kalan tüm üyelerini tek başına katleden canavarı cesurca tehdit ediyordu. Daha da beklenmedik bir şekilde, aynı kontrol edilemeyen iblis bu otoriteye *boyun eğiyordu*.

Thysandra'nın saray üzerindeki güç yanılsamasını kasıtlı ya da kazara pekiştiriyor.

Tanrılar merhamet etsin. Bu kaygısız görüntünün ardında herhangi bir siyasi zekanın saklandığını kim düşünebilirdi ki?

"Başka bir şey var mı?" dedi yüksek sesle, sessizlik sürerken bunu kendi avantajına kullanıyordu. "Hepsi bu kadarsa, girişlerden uzak durmanız ve iblis konuğumuz haberlerle dönene kadar beklemeniz için uyarıyı yaymanızı öneririm.

Daha fazla itiraz, yalvarma, dağın hilelerine yenik düşen çocuklar ve sevgililer için ağıt yakma bekliyordu. Ama ayaklarının dibindeki mor kanatlı kadın tek kelime etmeden yukarı tırmandı. Grubun geri kalanı çoktan arkalarını dönmüş, cüppelerini ve eteklerini topluyor, Naxi'nin az önce indiği merdivenlere temkinli bakışlar atıyorlardı. Bir dakika içinde gitmişlerdi, onun ulaşamayacağı bir yere doğru aceleyle ilerlerken kendi aralarında sessizce mırıldanıyorlardı.

Sorun çıkaramayacak kadar sersemlemişler miydi, yoksa bunu yapamayacak kadar ondan *korkuyorlar* mıydı?

Belki de bu sabah arşive giderken kimsenin onu rahatsız etmemesi bir tesadüftü ama Thysandra öyle olduğunu düşünmüyordu.

Arşiv salonunun dar koridorları artık bir önceki gün olduğu gibi tekinsiz bir sessizliğe bürünmemişti; fae'ler ve bir avuç insan, sürekli bir mırıltı eşliğinde dolaplar arasında koşuşturuyordu. Birinci salonun uzak bir köşesinde birisi yavaşça yüksek sesle bir isim listesi okuyordu. Başka bir yerde, kitapların masalara çarparken çıkardığı sıkıcı sesler, sessiz atmosferi ritmik bir şekilde bozuyordu. Labirent'in maskaralıklarının haberi bu loş odalara çoktan ulaşmışsa bile, kimse bundan çok rahatsız olmuşa benzemiyordu; daha büyük olasılıkla, katipler bunu duyamayacak kadar meşguldü.

Bunu onlara söyleyecek kişinin Thysandra olmayacağı .

Gadyon'un yeni ofisine giderken aldığı tüm selamlara karşılık verdi ama daha fazla sohbet etmek için hiç duraksamadı. Tanıdık yüzlerin eksikliği rahatsız ediciydi. Beyaz Şehir'deki katliamı mantıklı *bir şekilde biliyor* olsa da, kalbi hâlâ tüm gaip fae'lerin uzun bir tatile çıkmış olduğu gibi tuhaf bir yanılsamaya kapılıyordu; Anysia'nın her an kitaplıkların arkasından fırlayıp cehalet ve ordu hakkında cansız bir şaka yapabileceğini düşünüyordu.

Belki de orada olsaydı bu olayı daha kolay kavrayabilirdi. Çimenleri ıslatan kanı görseydi, ölenlerin çığlıklarını duysaydı.

Belki o da kendini daha az hain gibi hissederdi.

Sonunda Anysia'nın ofisine ulaştığında bu düşünceyi bir kenara itti, bir asırdan fazla bir süredir kapıyı süsleyen isim levhası artık yoktu.

Arşiv müdürü, geniş çalışma masası ve duvarlar boyunca uzanan oymalı kitaplıklar dışında seyrek bir şekilde dekore edilmiş geniş, sekizgen bir odada çalışıyordu. Kemerli tek bir pencere zeytinlerle kaplı tepelere ve ötesindeki masmavi denize bakıyordu. İlk başta, ofisi olası katillere karşı tararken, buranın boş olduğunu düşündü; ancak içeri adım attığında, masanın arkasındaki köşede toplanmış küçük şekli fark etti, içinden sadece sarışın bir kafa ve bir kolun çıktığı dağınık gri bir battaniye.

Bir fae kulağının sivri ucu, o soluk sarı buklelerin arasından belirgin bir şekilde dışarı çıkmıştı.

Thysandra kaşlarını çatarak odanın ortasında durdu ve Gadyon'u da bir şekilde gözden kaçırmadığından emin olmak için etrafına hızlıca bir göz attı. Ama kahverengi saçlı fae gerçekten de ortalıkta görünmüyordu ve burada yarı insan bir memur ofisinde kestiriyordu - acaba bir fikri var mıydı?

Lanet kadın neden evine gidip uyumamıştı?

Bir an için seçeneklerini düşündü, sonra kapıyı kapattı, boğazını temizledi ve temkinli bir şekilde "Inga?" dedi.

Allie'nin kız kardeşi, en uyanık askerlere rakip olabilecek bir hızla derme çatma yatağından fırladı.

'İznim var- Oh. Sensin. Kitaplığın kenarına yaslandı, yerden eski bir su torbası alıp bir yudum alırken sesi biraz alçaldı. "Özür dilerim. Siz gelmeden önce Gadyon'un beni uyandırmasını bekliyordum.

Bu da amirinin odasındaki katipten haberdar olduğunu gösteriyor.

Thysandra bir an için bunu düşündü ve ardından "Uzun bir gece mi?" diye sordu.

"Evet. Tüm evrak işlerini düzene sokmak için gün doğumuna kadar uyumadım. Inga birkaç yudum daha su içti, sonra gözlerini ovuşturdu ve ayağa kalkarak battaniyeyi kolaylıkla katladı. "Ve sonra artık eve gidemedim tabii ki.

Sesi sinirli gelmiyordu. Olsa olsa, kendisini bu sert ahşap zemine yatırmasına neden olan her neyse ona yorgun bir şekilde boyun eğmiş gibiydi.

Thysandra hissettiğinden daha büyük bir güvenle, "Ah," dedi. "Evet. Tam olarak neden?

Kaşlarını çattı. "Neden ne?

'Neden artık eve gidemedin? Gün doğumu saatler önceydi - bir sürü vaktin olacaktı-'

"Oh. Etrafta çok fazla Fae var. Inga omuz silkti ve davet beklemeden masadaki sandalyelerden birine oturdu. 'Kötü niyetli birine yakalanmamak için genellikle en iyisi gün doğumundan önce gizlice girmek ve akşam yemeği saatinde çıkmaktır. Bu toplantı bittikten sonra büyücülerinizden biri bana Rustvale'e kadar eşlik edebilirse çok memnun olurum.

Thysandra gözlerini kırptırdı.

Yakalanmamak için mi?

Böylesine yumuşak bir kayıtsızlıkla sunulan bir mantık silsilesi. Bu insanların her zaman yaptığı bir şey miydi? *Tüm* insanların yaptığı bir şey mi?

Nicanor gümüş saçları örgülü, damasko paltosu bugün daha makul bir siyaha bürünmüş halde odaya süzülürken Thysandra hâlâ aptal gibi görünmeden nasıl soracağını düşünüyordu. Inga'yı masanın yanında görünce yumuşak adımları kısa bir an için duraksadı; sonra hiçbir şey olmamış gibi kapıyı arkasından kapattı, selamlamak için Thysandra'ya başını salladı ve alaycı bir tavırla, "Cesur seçimlerle dolu bir sabah daha mı?" dedi.

O zaman Naxi ve Labirent'i çoktan duymuş olmalı. Bunu Inga'nın dikkatli gri gözlerinin önünde konuşmamak en iyisiydi.

Onun yerine, 'Bu Inga, Nicanor. Inga, Lord Koruyucumla tanış.'

Nicanor otururken küçük, sıradan bir gülümseme verdi. Inga'nın yanıtı, uzun sarı saçlarının gevşek tutamlarının arkasından uzun, sert bir bakış oldu.

Umut verici başlangıç.

Neyse ki sessizlik garip bir noktaya varmadan kapı gıcırdayarak açıldı ve bir yığın parşömen, onu taşıyan uzun boylu erkeğin ardından odaya girdi. Gadyon'un yüzü ve dağınık kahverengi saçları, emeğinin meyvelerinin arkasında zar zor görülebiliyordu. Yine de belirgin topallığı kimliği için yeterli bir kanıttı; Kızıl Saray'da çarpık ayaklı çok fazla fae yoktu.

Gerçekten, tek kişi o olabilir. Sarayın eğitim sistemi, savaş alanında dezavantajlı olanlara karşı pek nazik değildi.

Inga, arşiv müdürünün yükünü masasına boşaltmasına yardım etmek için sandalyesinden fırladı ve işini *sadece* Agenor'un müdahalesi yüzünden yapmadığını kanıtlayan bir çabuklukla kitapları ve parşömenleri yığınlara ayırdı. Gadyon bir teşekkür kelimesi mırıldandı ve Nicanor bir kez kapıyı kapatmak için ayağa kalktığı anda bir tane daha mırıldandı; yanındaki sandalyeye çöktü

Thysandra sanki yirmi dört saattir ilk kez oturuyormuş gibiydi.

"Yoğun bir gece," diye açıkladı başıyla parşömen yığınlarını işaret ederek. "Sanırım istediğiniz tüm bilgileri almış olmalıyız.

Nicanor sandalyesine dönerken en yakındaki yığından bir çarşaf kopardı, otururken buz mavisi gözleri satırların üzerinde gezindi. "Ah, yine mi yemek?

"Ne yazık ki," dedi Thysandra ekşiyerek, "tahıl dolu yirmi gemi bir gecede limanlarımıza gelemedi. Yani evet, yine yiyecek.

Hızlı bir sırtışıla ona hak verdi. "Ne durumdayız peki?" Gadyon şakağını ovuşturarak, "Durum oldukça kötü," diye mırıldandı. "Ben de Yüce Leydi'nin sorduğu gibi, sayılar üç kişi tarafından bağımsız olarak hesaplandı ve üç memur da aynı tahminde bulundu: şu anda depolarda yaklaşık iki aylık yiyeceğimiz kaldı. Belki iki buçuk, eğer ziyafeti sınırlarsak. Ondan sonra ...'

"Kışın ortasında erzaksız mı kaldık? Thysandra sözlerini tamamladı.

Yüzünü buruşturdu. "Evet.

"Peki ya diğer Fae adaları? Nicanor elindeki belgeye bakarken dudaklarını büzerek sordu. "Onların hasatları-

'-yeterli olmaktan çok uzak,' diye sözünü kesti Gadyon açıkça. 'Yine de asıl mesele, hangi adaların sonunda Kızıl Saray'a sadakat yemini edeceğinden tam olarak emin olmamam. Haraçlar ve vergilendirme departmanının başkanı öldü, bu yüzden yönetim o tarafta ciddi şekilde gecikti ve birçok ev karar vermeden önce zamanını bekliyor gibi görünüyor.

Üç yeni mahkemenin ne kadar başarılı bir şekilde yönetileceğini öğrenene kadar. Thysandra'nın bunu alevli bir felakete sürüklemeyeceğinden emin olana kadar. Kimse bu sözleri yüksek sesle söylemedi ama Thysandra onları odadaki her çift gözde okuyabiliyordu.

Boğazını temizledi. 'Ama diyelim ki kabaca üçte birinin sarayımızla müttefik kalmayı seçeceğini varsayalım...'

Gadyon başını sallayarak, "Kışın pek bir şey üretmeyiz," dedi. 'Birkaç araba lahana bu kaleyi beslemeye yetmez. Yani gelecek yılın ilkbahar ve yazında yerli üretimi iki katına çıkarabilirsek bile -ki bunun için yakında önlem almaya başlamalıyız, eğer ihtiyacımız olan buysa-

Yine de erzaklarımızın tükenmesi ve yeni hasatların gelmesi arasında birkaç aylık bir boşluk kaldı.

Bir kaç ay.

Thysandra, araştırmasının muhtemel sonucunun bu olacağını *biliyordu* ama yine de doğrulama karşısında midesine bir taş oturdu.

"Teşekkür ," demeye zorladı kendini, sakın ve , sesindeki korkuyu bastırmak için savaşıyordu. Bereas gibilerin bu sayıları duysalar ne diyeceklerini bilmek istemiyordu - silahlı baskınlar ve fetihlerle ilgili bir şeyler, büyük olasılıkla. 'En azından ne bekleyebileceğimizi bilmek güzel. Bu durumda, bana öyle geliyor ki tek makul seçeneğimiz gururumuzu bir kenara bırakıp diğer büyümlü topluluklara ulaşmak, öyle değil mi?

"Bu konuda iyi şanslar," diye mırıldandı Inga nefesinin altından.

Nicanor ona hızlı bir bakış attıktan sonra Thysandra'ya gümüşü bir kaş kaldırdı. 'Katılıyorum ama Lord Koruyucunuz olarak konuşuyorum, bu haberi nasıl yaydığınıza dikkat edin. Pek çok insan o yiyeceği zorla almayı tercih edecektir.

Inga'nın boğuk öksürüğü kuşkulu bir şekilde alay eder gibiydi.

"Evet, teşekkür ederim," dedi Thysandra aceleyle, Nicanor gözlerini kızgınlıkla kısmaktan başka bir şey yapamadan. 'Aslına bakarsanız bir sonraki sorum da bu olacaktı. Kararı iletmek için nasıl bir yaklaşım önerirsiniz?

Parmaklarını sivri çenesinin üzerinde gezdirerek, 'Şimdilik bu konuyu gizli tutmalıyız,' dedi - Inga'ya yönelik ısırtıcı sözleri dizginlemek için gözle görülür bir çaba sarf ediyordu. 'En azından takımadaların geri kalanının ne kadar fiyat talep edeceği konusunda bir fikrimiz olana kadar. Eğer mahkeme planı o zamandan önce öğrenirse, korku tellallığı ve spekülasyon almış başını gider ve bunu tamamen kontrol altında tutabileceğimi garanti edemem.

Mantıklı. Gadyon ve Inga'ya baktı, ikisi de başını salladı - birincisi daha hevesle, ikincisi ise karşı çıkmayı sevdiğini gösteren bir kaş çatmayla.

"Pekâlâ," dedi Thysandra kanatlarını ve omurgasını düzelterek. 'Bu durumda diğer halklardan bazılarını ulaşmaya başlayacağım - sanırım bunu şahsen yapmam en iyisi. Gadyon, bana bahara kadar ihtiyacımız olan minimum miktarı ve son on yılda ada başına aldığımız haraç miktarlarının bir özetini çıkarabilir misin?

Tekrar başını salladı, ardından biraz gereksiz bir "Elbette," diye ekledi.

Güzel. Bunun dışında, lütfen istediğim şehit savaşçıların listesi üzerinde çalışmaya devam edin ve bitirdiğinizde Nicanor'a gönderin. Nicanor, Orthea'ya ulaşip birlikte uygun bir anma töreni düzenleyebilir misiniz? Lütfen ona *her* olayın şarap ve seks partileri gerektirmediğini hatırlat.

Ekşimsi sırtışı bir hançer kadar keskin ama gerçek gibi görünüyordu. "Yapacağım.

"Mükemmel. Kendini toparladı ve mümkün olduğunca sakın bir şekilde ekledi: "Geriye şimdilik sadece insanlar meselesi kaldı.

Tüm gözler masanın yanındaki sandalyesine tünemiş olan ince bedene çevrildi.

"Aferin," dedi Inga test edercesine - sesindeki ısırik, altındaki gerginliği gizlemeye yetmiyordu. 'Hepiniz odadaki insanı başarıyla teşhis ettiniz. Dün Majestelerine bildirdiğim gibi, buraya tam vatandaşlık hakları, yasal koruma, makul ücret ve barınma talep etmek için geldim. Bunu detaylandırmama gerek yok, değil mi?

Birkaç dakika önce ne demişti? *En iyisi gün doğmadan içeri sızmak ve akşam yemeği saatinde dışarı çıkmaktır...*

"Hayır," dedi Thysandra, yüreğindeki kafa karıştırıcı sızıyı bastırarak. "Hayır, detay vermenize gerek yok, teşekkürler.

Inga çenesini sıktı, bekledi. Gadyon yine başını sallıyordu. Nicanor öne doğru eğilmiş oturuyordu, mavi kanatları omuzlarının arkasında hafifçe yayılıyordu... ama dün gece Inga ona konuyu özetlediğinde olduğu gibi itiraz etmedi.

Kadının *neden* böyle davrandığı, her kararına musallat olan tehditler hakkında en ufak bir fikri var mıydı?

"Talepleri yerine getirmeye niyetliyim," diye ekledi, neredeyse kelimeleri ağzından kaçırarak. 'Ve bunu mümkün olan en kısa sürede yapacağım. Bununla birlikte, bunu en iyi nasıl yapacağımızı bulmak için biraz zamana ihtiyacımız olabilir. Ücretleri kolayca belirleyebiliriz, ancak barınma konusuna gelince, bizi çok fazla fae'nin yerini değiştirmek zorunda bırakmayacak uygun bir yere karar vermemiz gerekecek.

"Ah, evet," dedi Inga acı acı. "Düşünsenize, insanları istekleri dışında başka bir yere yerleştirmek.

Thysandra'nın buna karşılık söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Denedi - bir karşı argümanın kendiliğinden aklına gelmesi umuduyla ağzını açtı - ama içinde kabaran kelimelerin hiçbiri en ufak bir su tutmadı. *Bu farklı*, demek istedi

Söyle. *Bu, insan adalarından hizmetçi toplamakla aynı şey değil.*

... ama , değil mi?

Eğer bir şey olursa, fae sadece aynı ada üzerinde hareket ettirilebilir.

İnsanlar takımadaların dört bir yanından getirilmişti.

Ve bu fark onun konumunu pek de güçlendirmede.

"Evet," dedi uyuşmuş bir halde, tam beş saniye geç kalmıştı. "Evet, iyi bir noktaya değindin. Inga'nın yüz ifadesi yumuşamadı.

"Yine de," dedi Nicanor, acı veren sessizliği nezaketle bozarak, "insanlar için yavaş hareket etmek daha güvenli olabilir. Etrafta, bu değişikliklere karşı çıktıkları takdirde öfkelerini sizden çıkarabilecek pek çok Fae var.

"Ah. Inga alay etti. "Ne kadar da uygun.

"Bu mahkemeyi kontrol altında tutmak için bir pazarlık yaptım," diye sertçe karşılık verdi Nicanor, üst dudağı endişe verici bir küçümsemeyle kıvrıldı. "Uygun ya da uygunsuz, hepimiz için elimden geleni yapmaktan başka seçeneğim yok. Adadaki hakimiyetimizi sağlamlaştırmadan önce haberi yaymayı tercih ediyorsanız, elbette devam edin, ama-'

Thysandra, Inga'ya uyarıcı bir bakış fırlatarak, "Sanırım hepiniz meramınızı anlattınız," diye araya girdi. "Teşekkür . Olabildiğince hızlı hareket edeceğiz ve bu arada bu planları bu odanın dışında sessiz tutacağız. Buna itirazı olan var mı?"

Nicanor kollarını kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslandı. "Ortak sessizliğimiz üzerine bir pazarlık yapmanın akıllıca olacağını düşünüyor musunuz?"

"Pazarlık falan yapmıyorum," diye tersledi Inga.

Thysandra bunun bir hata olmadığını ya da en azından küçük, kolayca düzeltilebilecek bir hatadan daha fazlası olmadığını umarak, "Sanırım bir sorun çıkmayacak," dedi. "Bilgi sızdırmaktan hiçbirimiz kârlı çıkmayız. Gadyon, lütfen personel departmanı için yeni bir yönetici bul ve insan çalışanların ücretlerini ayarlamaları için onlara talimat ver. Nicanor, komutanlarına bundan sonra insanlara yönelik saldırıları cezalandırılabilir suçlar olarak ele alacağımı bildir ve onlarla yaptırım konusunu görüş. Şimdilik bu kadar yeter mi Inga, yoksa konuşmamız gereken başka bir şey var mı?"

Bir an için Allie'nin kız kardeşi bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonunda sandalyesinden kalkıp battaniyesini ve şişesini aldı, hareketleri kaba ve sabırsızdı. "Eğer bugünlük bu kadarsa, içinizden biri bana eve kadar eşlik edecek kadar cesur olabilir mi? Döndü, Nicanor'a dik dik baktı ve sertçe ekledi: "Sen değil.

Isırgan bir gülümseme dudaklarını büktü. "Merak etmeyin. Bu görev için gönüllü olmak gibi bir niyetim yoktu.

"Seninle geleceğim, Inga," diye aceleyle teklif etti Gadyon, diğer ikisinin arasında tedirgin bakışlar fırlatarak. "Bu toplantı için hazırlıklar tamamlandığına göre, ayıracak birkaç dakikam var.

"Bu işe yarar. Thysandra'ya başını salladığında sanki yumruk atmamak için kendini zor tutmuş gibiydi. "Teşekkür ederim, sanırım. Yine de beni hayal kırıklığına uğratırsan sözümü geri alırım.

Thysandra alaycı bir tavırla, "O halde yapmamaya çalışacağım," dedi.

Bir sonraki an, iki arşivci gitmişti - kendilerini uzaklaştırırken ayak sesleri sessiz arşivlerde yankılanıyordu, onunki hızlı ve sabırsız, onunki düzensiz ve kanatlarının destekleyici tokatları eşliğinde.

Nicanor'un bir şey söylemesini ya da daha kötüsü bir şey *sormasını* bekliyordu. Kadının çirkin tavırlarına rağmen neden Inga'nın taleplerini yerine getirdiğini sorgulamanın tam sırasıydı. Neden pahalı anlaşmalar yerine çok daha popüler olan yiyecek baskınları seçeneğini düşünmüyordu. Naxi'nin neden hâlâ sarayda olduğunu ve bütün gece odasında bir iblisle ne yaptığını...

Ama yeni darp edilmiş Lord Koruyucu'nun sandalyesinden kalkıp zahmetsiz bir zarafetle kapıya doğru yürürken söylediği tek şey, "Labirent hakkında konuşalım," oldu.

Bölüm 10

KRIMSON MAHKEME korkudan sırlıslıkla olmuştı.

Bu, Mirova'daki en sıcak yaz günlerine benzemeyen bir histi; hava nemden o kadar ağırlaşmıştı ki nefes almak boğulmak gibi geliyordu... Tabii burada ağırlık sadece Naxi'nin iblis duyuları için geçerliydi ve tabii Mirova'yı herhangi bir şekilde bu cehennem gibi yerle kıyaslamak küfür olurdu.

Nefretle merdivenlerden indi, karşılaştığı her duvara ve pencereye baktı: aptal vahşi freskler, aptal gösterişli mermer, aptal gösterişli altın. Bu şatonun bir santimetrekaresi bile o alametifarıkası olan fae gösterişle lekelenmemişti. Burada hazineleri istiflemek, imparatorluğun çürümüş çekirdeği için bu görkemli ve ışıltılı cepheyi inşa etmek, dünya onun etrafında açlığa terk edilirken - Anne'nin herkesten daha iyi oynadığı bir oyundu, ama kesinlikle onunla bitmemişti.

Naxi'yi rahatsız eden şey yaşamı hiçe saymak değildi. Zaten kendisi de başkalarının hayatından pek rahatsız değildi.

Daha ziyade, sadece *Fae*'lerin sonuçlarına katlanmadan öldürme hakkına sahip olduğuna inanmanın küstahlığıydı. Arkalarında binlerce ölü bırakmalarına rağmen Mirova'yı yerle bir etmeleri ve bazı adalar onlara karşı silahlanıp karşılık verdikten sonra üzerindeki herkesi öldürmeleri.

Bu yerin her köşesine sinmiş olan korku, onun için hiç de istenmeyen bir şey değildi.

Ama Thysandra bu işin çözülmesini istiyordu ve o da Thysandra'yı istiyordu - bu yüzden sessiz koridorlarda hızla ilerledi, çevresinde *Fae*'lerin yakınlarda olduğunu gösteren duygu titreşimlerini taradı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bulduğu birkaç tanesi de ondan hızla uzaklaşıyordu. Tek istisna, yanından geçtiği yatak odalarından birinde korkudan çok acı yayan bir varlıktı; bir anlık odaklanma ona birinin zavallının dilini kestiğini ve bacaklarını kırdığını, sonra da muhtemelen onu yatağında ölüme terk ettiğini söyledi.

Crimson Court'ta eğlence ve oyun dolu bir gece daha. Naxi omuz silkerek yanından geçip gitti.

Aşağı inerken yanına başka kimse yaklaşmadı. Ana'nın kemik salonunun yıkık girişinde hiçbir *fae* savaşçısı nöbet tutmuyordu. Ya büyü onları mağaralara çekmişti ya da kaçmışlardı; kaderleri ne olursa olsun, yoklukları oldukça uygundu.

Ötedeki salon hâlâ bir gün önce olduğu gibi görünüyordu. Naxi parmak uçlarına basarak mermer zemindeki kraterin kenarına geldi ve aşağıdaki derinliklere baktı - Emelin'in birkaç el kırmızı patlamasıyla ortaya çıkardığı görkemli, ölümcül oyuk.

Labirent'in kalbi salonun kendisi kadar büyüktü, mürekkepten daha koyu kayaların şekillendirdiği geniş bir mağaraydı. Aynı kayalara gömülü yüzlerce, *binlerce* parlayan değerli taş olmasaydı kasvetli ve uğursuz görünebilirdi. Gökkuşağının tüm renklerinde ve daha fazlasında parıldayan bu taşlar, gece yarısı gökyüzündeki yıldızlar gibi alanı aydınlatıyordu.

Emelin, *ona iyi davrandığınız sürece çok dost canlısı* olduğunu söylemişti.

Böylece Naxi mermerin kenarına çömeldi, aşağıda titreyen mücevherlere en neşeli gülümsemesini takındı ve 'Merhaba tatlım' diye mırıldandı.

Işıklar bir an için parladı, sonra teker teker sönmeye başladı - yeşili, moru, sarıyı kararttı, geriye sadece bir tutam pembe kalana kadar, devasa mağarayı kızarmış bir parıltıyla örttü.

"Oh, en sevdiğim rengi hatırlıyorsun! Naxi ellerini çırpıp, aşağıdaki alacakaranlığa bakarak gülümsedi. 'Bu çok hoş bir davranış. Sence bu

Kanatlarım olmasa da bir şekilde aşağı inmem mümkün olabilir mi? Dn sadece kısa bir sohbet için zamanımız oldu ve seni biraz daha yakından tanımak için çok heyecanlıyım.

Bir an sessizlik oldu. Sonra dağ^ı gürlledi.

Kemik salonun yıkık duvarlarından ve kemerlerinden yankılanan derin, doğaüstü bir uğultu... ve onun altında, gölgeli derinliklerde, pürüzsüz kaya dalgalandı, sonra kabardı. Mağaranın tabanından bir dalga gibi yükseliyor, şekilleniyordu...

Merdivenler.

st basamak zeminin ufalanan mermer kenarına çarptığında dudaklarından bir kahkaha tufanı koptu; karanlık taşın üzerine zıplayarak aceleyle derinliklere indi. Arkasında, merdiven mağaranın pürüzsüz yüzeyine geri battı. Bu da Labirent'ten tekrar ayrılmak için izin istemesi gerektiği anlamına geliyordu... ama sonra, eğer onu tutsak etmek istiyorsa, muhtemelen bu bölüme dönmeden önce onu durduracaktı.

Çok endişeli değildi. Dağın duyguları daha alışıl gelmiş duyguları olan varlıklarinkinden biraz farklıydı ama yine de duyguydular, tıpkı bilinmeyen bir dilin yine de *dil* gibi ses çıkarması gibi. nceki gün Thysandra'nın gelmesini beklerken bir saat kadar onun tepkilerini ve yanıtlarını incelemişti. Çok yanılmıyorsa, şu anda onu çevreleyen ana duygu, sonunda karnını okşayacak birini bulan somurtkan bir ev kedisi gibi hafıf huysuz bir memnuniyetti.

Seni çok ihmal ettiler, değil mi?" dedi gözlerini yukarıdaki şatoya dikerek.

Işık pembeden kırmızıya yakın bir şeye dönüştü - açık kırmızı ama yine de kırmızı.

"Evet, biliyorum. Koyu renkli taşı seimpatik bir şekilde okşamak için en yakın duvara doğru sıçradı. Dokunulduğunda şaşırtıcı derecede sıcaktı. 'Doğrusunu isterseniz ben de burayı yakıp yıkmayı tercih ederdim. Ama arkadaşlarım burayı yok etmek yerine daha iyi hale getirmeye çalışıyorlar ve en azından onlara bir şans vermek kibarca olur, öyle değil mi?

Labirent kuşkulu hissetti.

"Göreceğiz," dedi Naxi felsefi bir tavırla ve en yakın tünele doğru ilerledi. Zemin ıplak ayaklarının altında kaygan buz gibi pürüzsüzdü ama

Bütün gün güneşin altında kalmış taşlar gibi çok daha sıcaktı. 'Şimdilik sadece sohbet edelim. Muhtemelen oldukça sıkılmışsındır, değil mi?

Etrafındaki tüm renkler yavaşça canlanmaya başladı ama sessiz kaldılar. Pembe ve kırmızı bile artık o kadar parlak değildi, neredeyse ... hüzünlü görünen bir donukluk?

"Ah, canım. İçini çekerek ilerideki mağaraların dolambaçlı karanlığına baktı. 'Emelin kapıları açtığına göre, bu yüzden mi insanları içeri çekmeye başladın? Tekrar bir arkadaşın olsun diye mi?

Taş, ayaklarının altında biraz daha serinledi. Öfke değil - etrafını saran duygu dalgası, gerçek öfkenin o kavurucu hissine hiç . Bunun yerine, dağ Naxi'nin sadece "geri çekilme" diyebileceği bir şekilde geri çekiliyor gibiydi.

Evet, *savunmacı*.

Aynı ev kedisinin mutfak tezgahından et çalarken yakalanması gibi.

"Merak etme," dedi, tamamen içten bir kıkırdama onu şaşırtmıştı. 'Aptallar *umurumda* değil. Bana kalırsa hepsinin ayak parmaklarını ve ellerini ezebilirsin. Sadece sana daha iyi bir eğlence bulup bulamayacağımızı merak ediyorum, çünkü bir grup korkmuş fae'nin gerçekten işe yaramadığını hayal ediyorum. Bana onları nerede tuttuğunuzu gösterebilir misiniz?"

İki sonsuz kalp atışı boyunca hiçbir şey olmadı.

Sonra ayaklarının altındaki zeminde damarlar parladı.

Bu sefer mücevher değildi. Daha ziyade, yüzeyin hemen altında akan ve solundaki alçak tünele doğru neredeyse düz bir çizgi çizen parlak pembe bir sıvı damlasına benziyordu. Naxi arkasını döndü ve parlayan izi labirentin derinliklerine doğru takip etti. Sağa, sağa ve tekrar sola. Mücevherlerle süslü bir sarkıt ormanının yanından geçti, o kadar dar bir geçitten geçti ki ancak yanlamasına ve nefesini tutarak sığabildi...

İşte o zaman, uzaktan gelen belli belirsiz bir duygu gıdıklamasıyla Labirent'in fae tutsaklarını ilk kez gördü.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu his esas olarak korkudan kaynaklanıyordu.

Bir bakıma onlar için iyi haber. Hâlâ korku yaşıyorlarsa, bu kurtaracak bir şeyleri kaldığını gösteriyordu.

Çığlıklar kısa bir süre sonra, aptalları ilk fark ettiği yerden bir iki viraj sonra geldi. Hıçkırıklar da. Yardım için boğuk çığlıklar. Lyn burada olsaydı, şüphesiz Naxi'ye bunların doğal olduğunu hatırlatırdı.

Bir dağ tarafından esir tutulmanın şokuna verilen tepkiler ve ihtiyacı olan çaresiz insanlara gözlerinizi devirmenin oldukça duygusuzca olacağı... ama doğal tepkiler olsun ya da olmasın, arka planda tüm o işe yaramaz sızlanmalar varken kim nasıl sağlıklı düşünebilirdi ki?

Naxi yine de gözlerini devirdi. Lyn görmek için burada değildi ve Labirent'in de muhtemelen onunla aynı fikirde olduğundan şüpheleniyordu.

Yanından geçen ılık hava dalgası gerçekten de öyle olduğunu gösteriyordu.

Yürümeye devam etti, artık daha yavaştı. Aşağı yukarı bu ana kadar meseleleri enine boyuna düşünmüştü ama Labirent'in misafirlerinin hâlâ hayatta olduğu gibi beklenmedik bir gerçekle yüzleştğinde, bu aptalları nasıl kurtaracağından pek emin olmadığını itiraf etmek zorundaydı. Bundan sonra daha iyi bir eğlence olmaları için onları ikna mı edecekti? Onlara tek yapmaları gerekenin ağlamayı bırakıp etraflarındaki mağaralara iltifat etmeye başlamaları olduğunu mu anlatmalıydı, tercihen gerçek bir heyecanla?

İblis duyularını saran boğucu panik dalgaları, çoğunun bu noktayı çoktan geçmiş olabileceğini gösteriyordu.

Hiç yardımcı olmadı. Yine gözlerini devirdi.

Zemindeki pembe damarlar son dönemecin etrafından dolandı ve önünde küçük bir mağara açıldı. Burada hiç renk yoktu, o uğursuz kırmızı bile. Hâlâ parlayan tek mücevher beyazdı, karanlık duvarları ve alçak tavanı hastalıklı soluk bir parlıltıyla örtüyordu; aralarında, çökmüş, kıvranan fae figürleri siluetten biraz daha fazlasıydı.

Onlar da sıkışmışlardı.

Bunu fark etmesi birkaç göz kırpmasını aldı: Labirent ayaklarını , aksine onları *gömmüştü*. Tutsakların her biri ayak bileklerine kadar mürekkep siyahı taş zemine gömülmüştü. Bazıları benzer şekilde ellerini kullanamaz hale gelmişti ve bir ya da iki kanatları duvarlara sıkışmıştı - uzuvlarını kesip kanayan kütükler üzerinde mağaradan çıkmaya çalışmadıkları sürece oldukça güvendeydiler.

Tabii ki Labirent buna izin vermezdi.

Şimdilik esirlerden hiçbiri *o kadar* umutsuz görünmüyordu. Çoğunlukla ağlıyorlardı. Mağaranın arka tarafında, uzun boylu bir erkek umutsuzca yere kırmızı büyü fırlatıyordu ama nafiye; bu yıkıcı gücün altında parçalanmış her taş parçası, bir sonraki darbe vurulmadan önce yerine geri dönüyordu.

"Hiç düşündün mü," dedi Naxi, olabildiğince sabırlı bir şekilde, "onu *inciterek* iyiliğini kazanamayabilirsin, seni aptal?"

Ona yakın bir fae dişisi herkesten daha yüksek sesle çığlık attı.

Sonra bir anda hepsi sustu, dillerini yutmuş gibi aval aval ona baktılar - daha önceki kakofoniye göre oldukça iyi bir gelişme, ama yine de çok verimli değildi.

Güzel bir sohbet zamanı o zaman. Naxi yere çöktü, eteğini dizlerinin etrafında dikkatlice yeniden düzenledi, sonra yukarı baktı ve toplanan şirkete gülümsedi. *Düşünceli ol, derdi Lyn*, bu yüzden henüz yapmadığı planlara doğrudan dalma dürtüsünü bastırdı ve bunun yerine parlak bir şekilde, "Görünüşe göre şu ana kadar pek de iyi bir sabah geçirmemişsiniz?" diye başladı.

Sıkışmış ayaklarının izin verdiği ölçüde ondan uzaklaştılar.

Korkuları aynı anda daha yoğun, *daha keskin hale* geldi - artık anlam veremedikleri genel ölümcül koşullara değil, onun kişisel görünümüne yönelikti. Bu da her zaman duyguların iblis duyularına daha sert çarpmasına neden olurdu ve burada yirmi beş kadar ruh aynı şeyi hissediyordu; dalga, kalkanlarını çekmeden önceki saniyenin çok kısa bir bölümünde ona tatsız bir güçle çarptı.

Lanet olsun.

Düşünceyi boş ver o zaman.

"Evet, evet, ben bir iblisim," dedi, tavana hoşnutsuz bir bakış fırlatarak. Haksızlıktı kuşkusuz. Tavan bu duruma yardımcı olamazdı. Ama *yardım* etmek için orada olsa bile her zaman korkutucu olan olmak aptalca bir şekilde *yorucuydu* ve tutsaklara öfkeyle bakmak sadece ondan daha fazla korkmalarına neden olacaktı. 'Ve evet, bazen insanları öldürüyorum. Hayır, sizi öldürmeyeceğim. Size işkence *bile* yapmayacağım. Belki birazcık, eğer özellikle sinir bozucu bir şey söylerseniz. Ama muhtemelen hiç yapmam.

Bakışlarını önündeki gruba indirdiğinde bu onları pek rahatlatmışa benzemiyordu. Kalkanlarının etrafına hızlıca bir göz attığında korkularının kavurucu bir yoğunlukta yanmaya devam ettiğini gördü.

"Sen... bizi buraya mı kilitledin?" diye fısıldadı genç bir erkek mağaranın sol tarafından.

"Tabii ki yapmadım. *Seni kurtarmak için buradayım* - ama yine de, bu muhtemelen Labirent'in kendisi için iyi gitmeyecektir. Dağın, şu ana kadarki dostluğunun sadece bir kandırmaca olduğunu düşünmesine ihtiyacı yoktu. 'Bak, zavallı Labirent'in sınırlarını bozuyorsun ve bu konuda bir şeyler yapmamız gerekiyor. Bu yüzden bunu büyük fae kelimelerimizle konuşabilir miyiz lütfen? Ağlayıp sızlanmadan?'

Ona öyle boş boş bakıyorlardı ki, bir an için Labirent'in onları yeniden hecelediğinden korktu. Ama kız ona baktığında duyguları değişmişti.

hızlıca bir kez daha tadına baktı - hala korku vardı, ama his yumuşamış ve o yünlü, bulanık kafa karışıklığı hissiyle karışmıştı.

"Labirent'in.. sınırları mı?" diye tekrarladı birisi, sesi boğuk çıkıyordu.

"Çok iyi. Kelimeler. Onlara cesaret verici bir şekilde gülümsedi, ancak bir başka anı korku parlamasıyla ödüllendirildi. Lanet olsun. 'Bakın, zavallı Labirent sadece biraz medeni arkadaşlık istiyor ve sizin çılgılık atmanızın ve kavga etmenizden *gerçekten* kimseye bir faydası olmayacak. Tamam mı? O yüzden tekrar deneyelim. Ona küçük bir el sallayın' - belki yardımı olur diye el hareketini gösterdi - 've onu kibarca selamla. "Günaydın, Labirent." Söz veriyorum zor değil.'

Fae grubu hareketsiz bir şekilde ona göz kırpmaya devam etti. Mağaranın arka tarafında, içlerinden biri yine hıçkırarak ağlamaya başladı - tiz, hırıltılı sesler.

Dalga yok.

Kibarca selamlaşmak yok.

Tüm görünür işaretler bunun işe yaramayacağını gösteriyordu.

Başka koşullar altında Naxi omuz silkip yoluna devam ederdi. Bir grup sümüklü fae'nin kurtarılmak istememesi onun sorunu değildi; belki de yerin altında aç susuz yirmi dört saat geçirdikten sonra onu dinlemeye daha meyilli olurlardı. Eğer değilse

...

Onları özlemezdi, değil mi?

Ama Thysandra isterdi. Thysandra akıl almaz bir nedenden ötürü aptalların kurtarılmasını istiyordu ve bu da Naxi'nin şimdi kaçıp onları burada ölüme terk edemeyeceği anlamına geliyordu. Bu çok can sıkıcıydı ama yine de ...

Thysandra ondan korkmuyordu.

Thysandra'ya, kendisine yansıyan o zehirli korkuyu hissetmeden gülümseyebiliyordu - öfke, hayal kırıklığı ve isteksiz uyarılma elbette, ama asla *korku* değil ve bu manikafalar grubunun kendisiyle o hayal bile edilemeyecek rahatlama arasına girmesine izin verirse lanetlenenecekti. Bu yüzden onların arkadaşlığına birkaç dakika daha katlanacaktı. Onları kurtaracak ve eve geri götürecekti, sonra da Thysandra'nın bir dahaki sefere onu göndermeye çalışmasını olabildiğince uzun süre erteleyecekti-

Oh.

Oh.

İlham bir gelgit dalgası gibi vurdu.

"Korkarım umutsuz," dedi, gözlerini felçli fae'den ayırıp sözlerini tekrar tavana yöneltti. Tamamen arkasını dönmedi,

Yine de. Tutsakların daha sonra bu haberi yayabilmeleri için onu duymaları gerekiyordu. 'Görünüşe göre senin ne kadar güzel olduğunu anlayamayacak kadar aptallar. Ya da çok kör. Belki de ikisi birden.

Etrafındaki hava aynı fikirde olarak ısındı.

Naxi pürüzsüz duvara yaslandı ve etrafında yeniden canlanan pembe taşlara bakarak sırttı. 'Sana bir önerim var. Bu sıkıcı aptalları bırakmaya ne dersin, onun yerine ben seni ziyaret etmeye devam edeyim? Her gün gelip merhaba diyeceğimden emin olabilirsin. Belki bir süre sonra başkalarını da benimle gelmeye ikna ederim - ama şimdi arkadaşlarını öldürürsen bunu kabul edeceklerini sanmıyorum.

Dağın tuhaf, her şeyi kuşatan duygusal manzarasında bir belirsizlik titreşimi vardı. Tam olarak şüphe değil, ama kesinlikle kaynayan öfke ve hayal kırıklığında bir çatlak... Naxi'nin ellerini bu insanlık dışı duyguların etrafında kaydırması ve onları ihtiyaç duyduğu şekle sokması için bir alan yaratıyor.

"Her gün," tekrarladı, fae'nin de onu duyduğundan emin olmak için net bir şekilde telaffuz etti. "Söz veriyorum. Eğer gelmeyi bırakırsam, onları tekrar mağaralarınıza sürüklemeye başlayabilirsiniz, bana kalırsa.

Fae grubunun içinden toplu bir ürperti geçti; birkaç boğuk inilti serbest kaldı. Ama Labirent...

Labirent tekrar hareket etti.

Uzaktaki gök gürültüsünün yankısına benzemeyen bir gümbürtüyle taş kaymaya başladı - kilitli kollardan, ayaklardan ve kanatlardan yavaşça uzaklaşırken mürekkep siyahı buz gibi eriyordu. Fae'nin nefesi kesildi ve sendeleyerek ileri atıldı. Renkli taşlar tekrar parladı. Binlerce farklı tondan oluşan sıcak, neredeyse *neşeli* bir kaleydoskop - sanki bu vaat tam da dağın talep etmeyi umduğu şeymiş gibi.

Eğer durum böyleyse, Naxi yardımları için nankör değildi.

"Gidelim zaman!" dedi, mağaradan uzaklaşıp pürüzsüz siyah duvarları okşayarak. "Lütfen bize en yakın çıkış yolunu gösterir misin, tatlım?

Pembe damarlar geri döndü ve bu sefer daha da parlak bir şekilde parladı.

Kendisinden birkaç santim uzakta durduklarını fark etmemiş gibi davranarak, tökezleyen bir grup fae'yi gösterilen tünele doğru yönlendirdi. İçlerinden bir ya da ikisi, aslında buranın çok güzel olduğu hakkında bir şeyler mırıldanacak kadar akıllıydı. Diğerleri labirentte aceleyle ilerlerken sadece birbirlerine sarıldılar, başları öne eğikti, herhangi bir kelime alışverişinde bulunmaya cesaret etseler bile sesleri kısıktı.

Patika eğimliydi ve daha da aşağı iniyordu - kemik salonunun kalıntılarına değil, Emelin'in kısa süren saray reformları sırasında açtığı diğer çıkışlardan birine. Naxi yönlerini takip etmedi. Labirent'i her fırsatta okşayıp övmekle meşguldü ve ayrıca nereye gittikleri kimin umurundaydı ki?

Ne de olsa bu adanın her yeri bir diğeri kadar çirkindi.

İblis duyularına karşı yaygara koparan histerik bir fae sürüsüyle sıkışıp kaldığı için, yürüyüş mahkûmlara giden ilk çok daha uzun Sonunda temiz deniz havasının ilk kokusu yeraltı tünellerinden ona ulaştığında yüksek sesli bir rahatlama tezahüratını zar zor bastırdı. Neredeyse bitti o zaman. Şimdi tek yapması gereken kazara himayesine girenleri Labirent'ten dışarıya, dış dünyaya kışkırtmaktı ve onlar da-

Yol son virajını döndü. Naxi dondu kaldı.

Önündeki açık kapı ya da uzaktaki dalgaların çarpma sesi yüzünden değil. Özgürlüklerinin kokusunu alarak dışarı fırlayan fae tutsakların rahatlama çığlıkları da umurunda değildi; kanatlarını açıp gözden kaybolurken, sesleri hızla uzaklarda kaybolurken hiçbirinin ona kısa bir veda bakışı atma zahmetine bile katlanmaması umurunda bile *değildi*.

Daha ziyade...

Onu dışarıda bekleyen hayaldi. Dışarıda onu bekleyen *ağaçlar*.

O kadar çoklardı ki, varlıkları su perisi büyüsunü köklerin verimli toprağı kazması gibi kazıyordu... kalbinin yüzyıllardır hissetmediğı bir duyuguyla sıkışmasına neden oluyordu, yaklaşan çıkışa doğru sendeleyerek ilerlerken çok yakından incelemeye cesaret edemediğı bir şeydi bu. Boğumlu gövdeler önündeki dünyayı dolduruyordu. Düğümlemiş sarmaşıklar. Her güneş ışığını yutuyor gibi görünen alacalı bir yaprak örtüsü, çalılıkların arasından kesinlikle doğal olmayan şekillerde kıvrılan gölgeler.

Bu tahta canlıydı.

Mirova'daki ormanların Ana'nın orduları tarafından son fidanına kadar yakılmadan önce olduğu gibi yemyeşil ve neşeli olmasına alışkın değildi. Bu ağaçların hepsi eğri büğrü ve çarpıktı. Damarlarında karanlık, vahşi bir şeyler vardı ve bu da tüm su perilerinin barış ve sevgi dolu şefkat ilkeleriyle alay ediyordu... ama ona şarkı söylemeseler, hırlayıp hırlayıp tıslasalar ne fark ederdi ki?

O da çok tatlı ve güler yüzlü değildi.

Zaten su perisi rolünde hiçbir zaman o kadar iyi olmamıştı.

Son nefes nefese adımlarını tökezleyerek ilerlerken Labirent etrafını ısıttı, sevgi dolu hisleri neredeyse bir kucaklama gibi onu yıkadı. Ancak o zaman anladı - yürüyüşünün ikinci kısmı ilkinden çok daha uzun sürmüştü.

Dağın rehberliği onu en yakın çıkışa götürmemişti .

"Biliyordun," diye fısıldadı, alt dudağının tehlikeli bir şekilde titrediğini hissederek. "Burayı anlayacağımı biliyordun.

Son bir ılık hava fısıltısı onu takip etti, sanki onu ormana doğru itmek ister gibiydi. Parmak ucunda dışarı çıktı, etrafındaki yapraklar ve dallar ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalırken bile esinti saçlarını ve eteğini yakaladı - belki de harekete geçmesini bekliyordu ya da sadece kendi alanlarına giren küçük iblisler gibi sıradan meseleleri umursamıyordu. Hiç kuş sesi duyulmuyordu. Cırcır böcekleri ya da çalılarının arasında dolaşan küçük hayvanlar yok. Sadece yakınlardaki denizin sürekli akıntısı ve ...

Uzak ama açık bir uluma.

O zaman Anne *tüm* av savaş alanına getirmemişti.

Naxi yüzünü buruşturdu ve yürümeye başladı, gri-yeşil kökler ve dikenli sarmaşıklar arasında tüy kadar hafif adımlarla yolunu buldu. Sağında dağ yüksek ve sarp bir şekilde yükseliyordu. Pürüzlü kenarlarının ötesinde, ormanın üzerinde yükselen kalenin kırmızı mermer duvarlarına göz attı. Bir şekilde eninde sonunda oraya geri dönmek zorundaydı... ama bu heyecan verici yerde, bu neşesiz ama canlı ağaçlarla çevrili yerde, biraz zaman alsa da umurunda değildi.

Gerçekten de, Thysandra Labirent'le yaptığı anlaşmayı duyduğunda yakınlarda olmaması belki de en iyisiydi.

Kendi kendine bir kıkırdama .

Orman yanıt vermedi, onun etrafında asık suratlı ve soğuk duruyordu. Her zaman böyle miydi? Anne'nin kızıl sarayını inşa etmek için burayı seçmesinin nedeni bu muydu, ölüm ve yıkım dürtüsü adanın toprağında zaten mevcut muydu? Ya da-

Tökezledi.

Bir köke ya da sarmaşığa değil - bitkilere *asla* takılıp tökezlemezdi, su perisi kalbi onları asla gafil avlanamayacak kadar farkındaydı. Bunun yerine...

Bir kemik.

Görünüşe bakılırsa bir kaburga kemiği, uzun ve kıvrıktı, sanki ölü sahibi mezardan ayak bileklerine uzanıyormuş gibi gri topraktan çıkıyordu. İskeletin geri kalanı hiçbir yerde görünmüyordu. Naxi'nin bu konularda uzman olduğu söylenemezdi ama iskeletin kendi başına başka bir yere gitmiş olması pek mümkün görünmüyordu - ki bu da *birinin* gitmiş olabileceğini düşündürüyordu-

Arkasından fırtınalı bir gecede rüzgârın ıslığı gibi bir uğultu daha yükseldi.

Doğru.

Lanet köpekler.

Anne'nin düşmanlarından kurtulmanın en sevdiği yoluydu... ve eğer bunu *burada*, bu ormanda yaptıysa, bu ağaçlar hakkında da bir iki şeyi açıklıyordu. Toprağı ıslatan onca kan ve umutsuzluk, yaşayan her şeyi mahvederdi.

Kana susamışlığıyla sarayının en iyi kısmını mahvedecek yaşlı kaltağa güvenin.

Naxi bu kez gözlerini topraktan ayırmadan koşmaya devam etti. Artık neye bakacağını bildiğine göre, izler her yerdeydi: yosunların arasında yatan bir kafatası parçası, sarkık eğrelti otlarının altında iki yıpranmış eklem kemiği... Fae'lerin buraya *Myriskeia* dediğini biliyordu. Ölüm Ormanı. Lyn ya da Tared adaya yaptıkları gizli gezilerden bahsettiklerinde hep biraz melodramatik bir isim olduğunu düşünürdü ama şimdi kulağa bir örtmece gibi gelmeye başlamıştı; gerçekten de buraya mezarlık demek daha uygun olurdu.

Önünde başka bir açıklık açıldı... ve onunla birlikte katliam.

Diğer kemikler eskiydi, onlarca hatta yüzyıllar önce bu ormanda ölmüş olan fae'lerin izlerini taşıyordu. Diğer yandan bu kasaplık, yakın zamandaydı. *Hem de çok* yeni. Kanın açıklığın etrafındaki ağaç kabuklarına yapışmaya devam etmesine yetecek kadar yeni; tazıların henüz tüm kurbanlarını yememiş olmasına yetecek kadar yeni. Naxi önüne serilen parçalara ayrılmış talihsiz ruhları pek umursamıyordu ama koku rahatsız ediciydi ve birkaç ağaç ötede dikkatini çeken tek bir ayrıntı olmasa hemen geri dönecekti.

Yarım mavi-gri kanat.

Alışılmadık bir desen gibi görünen bir şey tarafından gölgelendi.

Kenarları dişler, pençeler ya da her ikisi tarafından yırtılmıştı; bu kendi başına o kadar da tuhaf değildi. Ancak buruşuk kadifemsi yüzey boyunca kaba çizgiler oyulmuştu - *harfler*, muhtemelen o kanadın sahibi hâlâ hayattayken o hassas zara kesilmişti.

Artık sadece üç harf kalmıştı, kanadın geri kalanı tanınmayacak kadar parçalanmıştı. Naxi biraz çabayla onları seçebildi: ... *tor*.

Hain.

Omurgasına bir rahatsızlık sızısı yayıldı.

Çünkü bu Anne'nin işi değildi. Bu katliam gerçekleştiğinde Anne çoktan ölmüştü. Bu da başkalarının bu şanssız fae'leri ormanda dolaşan av köpeklerine yem ettiği anlamına geliyordu - hala sarayda olan, hala intikam peşinde koşan insanlar.

Elbette öyle olacağını *biliyordu*. Emelin'in tehditlerinin bir sebebi vardı. Yine de burada durup bir zamanlar yaşayan, nefes alan bireylerden geriye kalan bu acınası kalıntıları *görmek* tamamen farklı bir şeydi... Dağınık bir bağırsak yığını. Koyu renk saçlı bir kafa derisi. Birbirine bağlanmış iki el, ikisi de hala bileklere bağlı.

Ve şu yırtık kanat.

Hain.

Naxi'nin midesi ani bir önseziyle yuvarlandı ... ve sonra koşmaya başladı, yaşayan ağaçların ve onu bekleyen Labirent'in hazinelerinin canı cehenneme.

Thysandra'yı bugün yalnız bırakmamalıydı.

Thysandra'yı bugün yalnız bırakmamalıydı.

Bölüm 11

"HER TEK *GÜN* mü? Thysandra tekrarladı, yükselen sesi kaymaktaşı koridorda yankılanıyordu. "Bunu kasetmiş olamazsın-

Önündeki fae erkeği yüzünü buruşturdu ama geri çekilmedi, bakışları dikkatle onun ve yanındaki Nicanor'un arasında gidip geldi. "Ben... Ben sadece onun söylediklerini rapor ediyorum, Majesteleri. Elbette hiçbir şeyi onaylamak niyetinde değilim.

Tanrılar ona yardım etsin.

"Evet, elbette," dişlerini sıkmayı başardı. Kendini kontrol edemeyecek kadar çok insan dinliyordu, her kadar önemli bir kısmı toza dönüşüp bir daha asla ayağa kalkamayacakmış gibi hissetse de. Toz en azından keskin dişli baştan çıkarıcılarla uğraşmak zorunda kalmayacaktı. 'Bu konuda iblisin kendisiyle konuşacağım. Lütfen rapora devam edin.

Hikaye, Labirent'in bilinçli doğasının doğrulanması dışında hiçbiri özellikle alakalı olmayan bir sürü laf kalabalığıyla ortaya çıktı. Her nasılsa, yirmi dört saat boyunca, bu gerçek neredeyse

Thysandra'ya önemsiz bir ayrıntı gibi gelmeye başlamıştı; izleyicilerinin sarkan çenelerine ve genişleyen gözlerine, bunun sarayının diğer tüm üyeleri için tam tersi olacağını hatırlatmak için ihtiyacı vardı.

Belki de en iyisi budur. Bu şekilde, en azından hepsi Labirent haberleriyle o kadar meşguldü ki, Tanrı bilir ne kadar uzun bir süre boyunca katil bir iblisle *baş başa* kaldıklarını fark edemediler - ta ki Yüce Leydi'leri kalenin altındaki aynı derecede katil dağla başa çıkmak için başka bir yol bulana kadar ve ne yazık ki söz konusu Yüce Leydi'nin nereden *başlayacağı* hakkında bile hiçbir fikri yoktu.

Bu çılgınlığa son vermek için çok fazla.

Tekrar kendi yatağında uyumak için çok fazla.

"Teşekkür ederim," diye söze girdi hikâye bir nevi sona ulaşır ulaşmaz; etrafında toplanan fae sürüsüne tekrar histeriye kapılmaları için bir şans vermeyecekti. 'Hepinizin eve sağ salim dönmesine sevindim. Eğer Anaxia'ya rastlayan olursa, onunla konuşmak istediğimi söyleyin - ve lütfen aksi takdirde ondan uzak durun, olur mu?

yüzlere bakılırsa, kimsenin bu hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. "Gidin o zaman," dedi onlara.

Gittiler.

Şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde kolaylaşıyordu, sanki hak ediyormuş gibi komutlar veriyordu - ve daha da tuhafı, giderek daha fazla insan gerçekten *dinliyordu*. Naxi'nin varlığı başının üzerinde sallanırken bile, koridorun saniyeler içinde sessizleşmesinden duyduğu memnuniyeti hissetmemek zordu. Belki de etrafta bir iblisin dolaşması *o kadar* da kötü olmazdı. En azından artık dünyanın geri kalanı bunun Thysandra'nın kişisel tercihleriyle *hiçbir* ilgisi olmayan açık, nesnel nedenleri olduğunu biliyordu ve-

"Thysandra? Nicanor, harita odasının kapısını açık tutarak, kibarca önce onun gitmesini işaret etti. "İşe dönme vakti geldi o zaman?"

Bunu yapan umuttu.

İşlerin *yolunda* gidebileceğine dair aptalca, nemli gözlerle baktığı için, *her zamanki* gibi sağa sola bakmadan, yeni bir ortama girmeden önce *her zaman* yaptığı kontrolleri yapmadan o kapıdan geçip odaya adım attı - ve o aptalca, nemli gözlerle baktığı için, yüzüne doğru patlayan ilk kırmızı büyü parıltısından önce saldırganı fark etmedi.

Düşünmeden kaçtı.

Savaş refleksleri devreye girmiş, tehlikenin anlık varlığı, savunma ve hayatta kalmanın basit gerçekleri dışında dünyadaki her şeyi köreltmmişti. Kanatlı bir şekil dolapların arasından fırladı. Bir bıçak parladı. Etrafında döndü, kanadı tahtaya çarptı, boğazına doğru dalış yapan bıçağı kıl payı kaçırdı; zihni o siyah kanatları, o koyu renk bukleleri tanımlamak için dönerken kendi eli kırmızı elbisesine düştü. Bu erkeği daha önce nerede görmüştü?

Düşünecek zaman değil. Çoktan geri dönmeye başlamıştı. Elbisesinin rengini parmak uçlarından parlak kıpkırmızıya çevirdi ve saldırganın bileğini keserek bıçağını yere düşürdü. Bir darbe daha alırsa işi bitecekti. Nişan aldı, odağı savunmasız, koyu tenli bir boğazdan başka bir şeye odaklanmadığı için Nicanor'un alarm çığlığını zar zor duydu ...

"*Hain!*" diye bağırdı önündeki erkek.

Kadın kaskatı kesildi.

Tekrar öne doğru sıçradı.

Aynı anda görüşünü kırmızı bir renk kapladı ve sol omzunda, kalbinden birkaç santim ötede bir acı belirdi. Yaradan kan fışkırdı. Bu da harekete geçmesi gerektiği anlamına geliyordu. *Şimdi* harekete geçmeli ve kendini kurtarmalıydı ama-

"Tıpkı lanet olası baban gibi!" diye tükürdü o yarı tanıdık ses.

Baba.

Baba.

Ve bir anda artık orada değildi, Kızıl Saray'ın kalbindeki isimsiz bir harita odasında kanlar içinde ve sendeleyerek geri dönüyordu. Onun yerine Faewood'un üzerindeki uçurumda duruyordu, Anne'nin eli omzundaydı ve altında bir tazının çenesi babasının bacağına kapanmıştı. Kemikler kırılırken. Babası onun adını tekrar tekrar haykırırken ve o hareket edemezken, edemezken-

Kafası duvara çarptı. Zar zor hissetti.

Hain. Hain. Hain. Hizmet etmeye çalıştığı saray tarafından dışlanıp parçalanacaksa, savaşmanın ne faydası vardı? Elleri bağlı, kanatları bağlı. Babasının kaçmaya çalıştığı gibi ölümden kaçmak, tazılardan kaçmak yerine ona doğru-

"Thysandra!" diye bağırdı uzaktan biri. Babamın sesi değildi.

Kırmızı büyü donuklaştı, sonra da etrafında cızırdadı.

Nicanor - onu suçlayan kişiyi kendisinden uzaklaştıran *Nicanor*'du, solgun yüzü şok ve çabayla kızarmıştı. Ancak o zaman onun pençesinde çırpınan ve kıvranan genç fae'yi tanıdı. Symeon. Dün paspas getirip kan lekelerini temizlemesini söylediği aynı erkek - ama ona saldırmamasının nedeni bu değildi, değil mi? Bu çok saçma olurdu, değil mi?

Daha iyi olmasına rağmen-

Hain.

Kendini kımıldatamadı, atılmış bir bez bebek gibi önce duvara savruldu. Birkaç metre ötede Nicanor, Symeon'u en yakındaki dolaba doğru sürükledi ve nefes alır gibi can alan bir erkeğin rahatlığıyla kemerinden uzun bir hançer çıkardı.

Hayır, bağırmak istedi. Bekle.

Boğuk bir sestten başka bir şey çıkmadı. İki erkek de onu duymuyor gibiydi.

"Hayır! Symeon boğuldu, bıçağı gördüğünde gözleri dehşetle irileşti. 'Bekle, hayır, Nicanor! Ben sadece-'

Şaka mı yapıyorsun?

Dalga mı geçiyorsun?

Asla bilemezdi. Keskin çelik, o incecik bahanesini bitiremeden sallanan boğazını parçaladı ve son bir ıslak lıkırtıdan başka bir şey duymadan yere yığıldı. Nicanor'un seğiren bedeni yere yığılıp tamamen cansız bir şekilde hareketsiz kalırken, yere ve Nicanor'un tertemiz siyah paltosuna kan sıçradı.

Bir an için oda o kadar sessizdi ki, döşeme tahtalarına damlayan kanı duyabiliyordu.

Sonra Nicanor kısık sesle "*Siktir*" dedi.

Buna cevap vermeyi başaramadı. Adam ona doğru yürüyüp onu ayağa kaldırırken, sağ eli yarasına bastırırken sol eli paltosuna doğru kayarken zar zor hareket edebildi. *İyileşmesi için mavi*. O çizdikçe siyah dantel alaca bir kahverengiye dönüştü ve omzundaki yakıcı acı, sızlayan anıdan başka bir şey kalmayana kadar yumuşadı. Bu ve-

Hain.

Hala odanın içinde yankılanıyor gibiydi.

"Siktir," diye tekrarladı Nicanor, nefes nefese geri çekilip Symeon ile kadın arasında gidip gelirken. Parmakları bıçağının kabzasının etrafında kıpırdandı. "İyi misin? Ya da, şey..."

O iyi değildi.

Günlerdir olmadığı kadar iyi durumdaydı.

"O... o beni aradı..." Elleri arkasındaki duvara yapıştı, sanki bu asgari destek olmadan dizleri yeniden bükülecekti. "O...

"Evet. Siktir. Nicanor derin bir nefes aldı, Symeon'un cesedine bir kez daha temkinli bir bakış atarken gözleri biraz fazla genişti. "Umuyordum- Ama belli ki bu...

Adam bocaladı. Belki paniklemişti ve dövüşten dolayı hâlâ gergindi ama bağırsaklarında batan, mide bulandırıcı bir hisle fark etti ki şaşırıyordu.

Zar zor nefes alabiliyordu. Aklının bir köşesinde tazılar uluyor, hırlıyor, kendi boğuk sesinden daha yüksek sesle bağırıyordu.

"Ne umuyordun?" diye homurdandı, görüş alanının kenarlarını kaplayan karanlık lekeler.

"Bakın, bazı söylentiler var. Koridora aceleyle bir bakış fırlattı, sonra her zamanki buz gibi soğukkanlılığından hiçbir şey kaybetmeden kapıyı çarptı ve dönüp kapıya yaslandı. Şakağını ovuşturduğu eli kan içindeydi ve solgun teninde parlak kırmızı lekeler bırakmıştı. "Kimin başlattığından emin değilim - Bereas çok konuşuyor ama tek konuşan o değil sanırım... şey, bilirsin işte?

"Hayır!" Sesi çatallaştı. "Hayır, bilmiyorum, Nicanor.

"Bizi sattığını söyleyerek," diye aceleyle açıkladı, mavi gözleri temkinli bir şekilde bakışlarını onun üzerinde tutuyordu. Sanki her an saldırganlaşabilirmiş gibi. Sanki sarayın hakkında fısıldadığı o hain kaltak o *olabilirmiş* gibi. 'Bu saray karşılığında İttifak'ın savaşı kazanmasına yardım etmişsin. Echion'dan bahsediyorlar.'

Echion.

Lanet olası hain babası.

En kötüsü de... mıydı?

"Ama..." kekeleydi ne söyleyeceğini bilmeden - sadece *bir şey* söylemesi gerektiğini biliyordu. "Ama...

"Biliyorum. Yarım kalp atışı boyunca gözlerini kapadı, sonra gözle görülür bir şekilde kendini toparlayarak tekrar başını kaldırdı. 'Thys, bunu sorduğum için gerçekten çok üzgünüm ama herhangi bir şeye ihanet *ettin* mi? En ufak bir bilgi kırıntısı bile mi? Söylemiyorum-'

"Hayır!" diye tekrar bağırdı - çok hızlı, çok tiz, sesi bir yalancı gibi çıkıyordu. Kalp atışları parmaklarının ucunda bulanıklaşıyordu. 'Hayır, tabii ki yapmadım!

Beni yüzlerce yıldır tanıyorsun, Tanrı aşkına - beni bundan daha iyi tanıyorsun, değil mi?

Kanatları ve omuzları aynı anda sarktı. 'Evet, evet, elbette biliyorum ama...'

Aralarında küçük, damlayan bir sessizlik uzanıyordu.

Ama aynı zamanda hayatı da tehlikedeydi, bunu geç de olsa fark etti - en azından itibarı, ki bu da aynı anlama geliyordu. Suçlama yayılırsa, kendisini hain bir Yüce Leydi'ye bağlayan Lord Koruyucu olacaktı. Belki av köpeklerinden kurtulurdu ama yine de ölmüş olurdu.

Suçluluk duygusu dişlerini kalbine geçirdi ve zaten çılgınca atan nabzını hızlandırdı.

"Bereas'a da aynısını söyledim," dedi Nicanor sonunda, ince dudakları bu isimden bahsedildiğinde tanıdık bir alaycılığa dönüşüyordu. Tüm varlığıyla buna sarıldı - onun karakteristik olmayan paniği ve bunun sonuçlarıyla uğraşmaktansa, onu zehirli ve hesapçı görmek daha güven vericiydi. "Bu dünyada birine ihanet edecek en son kişi sen olurdun. Ben sadece... Biz seni hayatta tutmaya çalışırken İttifak'ın zarar verici herhangi bir bilgi yayınlamayacağından emin olmak istedim.

Boğazı uyarı vermeden sıkıştı. Emelin.

Lanet olası *Emelin*.

"Eğer öyleyse, yalancıdırlar," boğuk bir ses çıkardı - er ya da geç gelecek olan bu saldırıya karşı acınası bir savunma. 'Tanrılar bizimle nasıl bir oyun oynadıklarını biliyor ama-'

"Biliyorum," araya girdi, alnındaki kanı, soluk kaşlarını ovuşturarak. "Ama insanlar onlara inanacak, değil mi?"

Yaparlardı.

Lanet olsun. Gözlerini kapatmak istedi. Yere çöküp kanatlarını kendi etrafında kıvırmak istedi, o, sözleri ve Symeon'un kanayan cesedi yokmuş gibi davranmak istedi - siktir, siktir, *siktir*.

"Ne yapacağım?" diye sordu onun yerine, sesi bir çocuğunki gibi kısıktı.

"Emin değilim. Hızlı ve ölçülü adımları dışında bir an sessiz kaldı. 'Muhtemelen şu anda alevleri körüklememeye dikkat etmeliyiz. Belki de bir süre için mahkemenin çıkarlarına ters düşecek herhangi bir karar almamalıyız. İkimiz de olayların bundan daha incelikli olduğunu bilsek bile, Bereas'ın incelikleri pek umursayacağından şüpheliyim.

Evet, Bereas'ın gıda anlaşmaları ve insan hakları hakkında ne söyleyeceğini biliyordu - ama eğer bunlardan herhangi birini yapmazsa ...

Inga, *Emelin bana İttifak'la geçirdiğin zaman hakkında son derece ilginç şeyler anlattı, demişti.*

Onlara yardım ederse hain. Etmezse hain.

Yavaşça ve acımasızca saran ağdan kaçış yoktu. "... Bunu aklımda tutmaya çalışacağım. Zayıf, anlamsız kelimeler. Zar zor ilk bir zihin kalmıştı. "Dikkatli olacağım. Ben...' Yine söyleyecek sözü kalmamıştı.

Nicanor'un keskin yüz hatları, eğer onun bu kadar fedakâr bir duyguya sahip olduğunu düşünseydi endişe olarak adlandırabileceği bir şeye yumuşadı. "Sizi odalarınıza geri götürmem gerekiyor mu?

"Gerek yok. Oraya uçacağım. En son ihtiyacı olan şey, sarayın onu merdivenlerden yukarı taşıırken görmesiydi; bu sadece bir zayıflık işareti değil, aynı zamanda istenmeyen bir dedikodu kaynağı da olurdu. 'Symeon'un cesedini buradan çıkarın ve odayı temizlettirin. Ve... ve herhangi biriyle çalışıp çalışmadığını araştırın, olur mu?

Nicanor genç adamın bedenine buz gibi bir bakış fırlatarak alaycı bir ifadeyle, "Pek parlak biri değildi," dedi. 'Kendi başına böyle anlamsız bir plan yapmış olabilir. Yine de kontrol edeceğim.

"Teşekkür ederim. Kendini duvardan uzaklaştırırken vücudu beş kat daha ağırlaşmış gibiydi, elbisesini ıslatan ve tenini lekeleyen kana baktı. "Onu üzerimden çektiğin için de.

"Bir pazarlık yaptım. Elinin zarif bir hareketiyle bileğini çevirdi ve derisindeki mor lekeyi gösterdi - neredeyse her zamanki cılalı, hesapçı tavrına geri dönmüştü ama yine de her hareketinde gerginlik iplikleri oradaydı. Bir an için, büyümlü sadakat yükümlülüğü olmasa bile onu kurtaracağına inanmaya cesaret etti. "Ve seni çoğu insandan daha çok sevdiğimi söylemişim.

Şimdilik.

Eğer öğrenirse - ihanetini, yalanlarını ...

"Teşekkür ," tekrar nefes aldı ve sendeleyerek pencereye doğru yürüdü.

Çerçeveyi açıp kendini dışarı, açık havanın mutluluk veren boşluğuna bırakırken onu durdurmadı.

Kanatları onu düşüşünün ortasında yakalamak için açıldı ve tek bir an için ağırlıksız ve özgürdü - sanki istediği her an bu karmaşayı terk edebilirmiş gibi, sanki kendi suçlu sırları ve Emelin'in acımasız entrikaları tarafından arkasındaki mahkemeye zincirlenmemiş gibi. Sonra bakışları

Aşağıdaki arazinin, dağ yamaçlarının ve ötesindeki gri-yeşil ormanın üzerinde.
Faewood.

Hainlerin ölmeye gittiği yer.

Babasının ölümünün anısı onu tekrar ele geçirdi ve öyle bir güçle üzerine çöktü ki neredeyse kanat çırpışlarının kontrolünü kaybedecekti. Neden, *neden* o lanetli infaz hâlâ peşini bırakmıyordu? Bu cehennem gibi haftadan önce, yıllardır - *on yıllardır* - bunu hiç düşünmemişti. Yine de işte buradaydı, hain Echion Thenes, hayatını yeniden mahvetmek için mezarından kalkıyordu...

Gerçi bu sefer kesinlikle yardım almıştı.

Damarlarında yepyeni bir öfke kıvılcımlandı. Odalarının yüksek, asma çerçeveli pencerelerine ulaşmadan birkaç dakika önce rotasından saptı.

Ne elde etmeyi umuyordu? Bundan emin bile değildi. Ama korku ve çaresizlikten kabaran yeni öfke *hiçbir şey* yapmasına izin vermiyordu ve öfkesinin nesnesini herhangi bir yerde bulacaksa, bu kesinlikle odasının hermetik olarak kilitlenmiş güvenli sığınağında olmayacaktı ... Bu yüzden kulesinin merdiven boşluğuna doğru ilerledi, kana bulandı ve dehşete düşmüş öfkeyle titriyordu. Kendi katına çıkan son düzine basamağı da-

"Sashka!"

Naxi.

Onu bekliyorum.

Kızaran yüz aniden kararmadan önce parlayan mavi gözler ve öğle güneşi kadar parlak bir gülümseme bir anlığına görüldü, iblis duyuları kükreyerek gelen duygu fırtınasını yakaladı. Thysandra yavaşlamadı. Kapısının kilidini açıp ikisini de içeri, sarayın meraklı gözlerinden ve kulaklarından uzağa iterken tiz soruları ve açıklama taleplerini dikkate almadı.

"Elbisende kan var! Thysandra kapıyı arkasından çarparak kapatırken Naxi çığlık atarak tutmaya çalıştı. 'Seni kim incitti? *Kim zarar verdi?*'

"Kapa çeneni. *Kapa çeneni*. Kulaklarındaki telaş sağır ediciydi. Güreşçi iblisi kollarında kanepeye doğru sürükledi, birbirine bastırılmış bedenlerinin sıcak hissini bir kez olsun umursamadı - alevler tümüyle öfke, tümüyle şiddetli korku iken değil. Naxi'yi minderlerin üzerine fırlatırken yüzleri çok yakındı ve bu da onu rahatsız etmiyordu. Önemli olan tek şey içinde kaynayan öfkeydi - babasına, evet, ama babasına

ölmüştü ve burada, onu öldürecek olan bu çıkmazın bir diğer suçlusu oturuyordu...

"Neden?" diye soluduğunu duydu, göğsü kabarıyor, elleri ince, solgun omuzlarını pençeliyordu. "Neden *beni* Anne'ye karşı kıskırttın, seni lanet olası pislik?"

OceanofPDF.com

Bölüm 12

YANINDA, NAXI'NİN GÖZLERİ aniden genişledi, irislerinin parlak mavisi şok, anlayış ya da incinmişlikle koyulaştı.

Thysandra'nın umurunda bile değildi.

"*Biliyordun.* Kelimeler dudaklarından yanan asit gibi döküldü. 'Nereden geldiğimi biliyordunuz - bu mahkemede neler atlattığımı biliyordunuz - ve yine de lanetli küçük pençelerinizi bana geçirmeye mi karar verdiniz? *Herhangi birini* yakalayıp konuşana kadar işkence edebilirdiniz ama bunun yerine beni seçtiniz-'

"Oh," dedi Naxi nefes nefese. 'Oh, ama bu doğru değil. Bağlamalar hakkında bilgisi olan birine ihtiyacımız vardı.

"-hainin kızı, onca insan arasından?" homurdandı, şu anda böyle istenmeyen bir nedenle uğraşmak istemiyor ya da uğraşamıyordu. 'Bana zaten güvenmiyorlardı! Pek sayılmaz! Sonra sen ve lanet arkadaşların ben pes edene kadar kafamı karıştırmak zorunda kaldınız ve sonra da bu lanet mahkemeyi

Her şeyi *daha da kötüleştirmek* için. Tabii ki benim de onun gibi olduğumu düşünecekler! Elbette bunun sadece tarihin tekerrürü olduğunu düşünecekler, sadece-

"Thysandra," diye mırıldandı

Naxi. Başka bir şey demedi.

Tartışma yok, *Sashka* yok... ve yine de tiradı durakladı, dili ve dudakları sözsüz bir bakıştan başka bir şeyle boğuldu.

O mavi iblis gözlerinde kesinlikle anlayış vardı - anlayış ve garip, boyun eğmiş bir sakinlik, onların yerinde belirmesi gereken suçluluk dolu umutsuzluğun tam tersi. Ve Naxi minderlere sinmedi. Saldırmak için sarmaşıklarını göndermedi. Sadece orada oturdu, küçük ve boyun eğmez bir şekilde ve...

Ve Thysandra aralarındaki mesafeyi tam olarak fark edebilmek için bir anlık sessizlik yaşadığından çok daha yakındı. Her kirpiği ve çili ayırt edebilecek kadar yakındı. Kendi siyah saçlarının uçları hâlâ çaresiz bir güçle tuttuğu ince omuzlarına değecek kadar yakındı.

Aceleyle parmaklarını biraz gevşetti ve "Ne?" diye tersledi.

"Üzgünsün," dedi Naxi ona.

"Gerçekten mi?" Sesi yeniden yükseldi. 'Etrafta bir iblis olması ne kadar da faydalı! Henüz fark etmemiştim! Dinle, az önce biri beni *öldürmeye* çalıştı - tabii ki ben-'

"İnsanlar yüzyıllardır seni öldürmeye çalışmıyor mu? Naxi araya girdi, kaşları hafifçe çatıldı. Başını hafifçe eğerek yüzlerini birbirine daha da yaklaştırdı - burunları arasında en fazla beş santim vardı. 'Kızıl Saray'daki hayatın böyle olduğunu sanıyordum. O girişimlerin her birinde böyle bir durumda mıydın?

Hayır," dedi dişlerini sıkarak, "çünkü çoğu beni lanet olası *babam* gibi olmakla suçlamadı.

Naxi gözlerini kırptırdı.

Sadece tek bir göz kırpma, ama o her şeyi gören iblis gözlerinin bile şaşırabileceği kadar açık bir işaret. "Hepsi bu kadar mı?

Thysandra kesik bir kahkaha attı. "Bu yeterli değil mi?

'Kimse ölmedi mi? Başka kimse ağır yaralanmadı mı? Naxi'nin bakışları elbisesinin üzerindeki kana kaydı. 'Onarılamayacak kadar zarar görmedin mi? Sadece-'

"Yaralarım kimin umurunda?" diye patladı ve ellerini tavana doğru savurmak için geri çekti. 'Bunun yayılırsa beni öldürebileceğini anlıyor musun? Bu mahkemeye çıkmak kötü bir şey olurdu.

Hain bir aile geçmişi olmayan birini aramaya yeter! Ama babamın ne yaptığını bildikleri için...'

Bu cümleyi bitirmeye cesaret edemeyerek sustu - sonuçları yüksek sesle konuşarak gerçeğe dönüştürmeye cesaret edemedi.

Naxi hareket etmedi. Altın rengi güneş ışığında öylece oturdu, kaşlarının arasındaki küçük çatıklık ve peygamber çiçeğİ gözlerindeki pişmanlık ve suçluluk duygusuyla uzaktan yakından ilgisi olmayan bir şeyle yukarı baktı.

"Peki tam olarak ne yaptı?" diye sordu sonunda, alışılmadık bir yavaşlıkla. Thysandra kaskatı kesildi. "Pardon?"

"Baban. Naxi koltukta öne doğru itti, böylece koltuğın kenarına tüneyebildi ve ayakları ilk kez yere değdi. İnce dirsekleri uyluklarının üzerine yerleşti. "İdam edildiğini biliyorum ama-

"Anneye ihanet etti. Çok kaba. Çok keskin. Elinde değildi - o hırlayan tazıların görüntüsü hafızasında yeniden canlanırken değil. "Eğer bu çok açık değılse, hepsinin beni yapmakla suçlayacağı gibi.

"Evet, evet, çok tehlikeli, çok sorunlu - ama ona tam olarak nasıl ihanet etti? Bu tehlikeli baş eğme hareketi bir belanın işaretiydi. 'Takımadaların diğİer tarafında öldüğünÜ hepimiz duyduk ama ayrıntılar bana hiç ulaşmadı. İhaneti neyi gerektiriyordu?

Sessizlik sadece bir kalp atışı kadar uzun sürdü.

Thysandra'nın ayrılmış dudaklarındaki boşluk biraz fazla boştu.

"O..." kekeledi, çünkü kendine biraz zaman tanırrsa mutlaka aklına gelecekti, değıil mi? Şüphesiz bu da hafızasının derinliklerine gömdüğÜ şeylerden biriydi, bir daha asla bakmamayı tercih ettiğİ küçük gerçeklerden biri? "O... şey...

"*Bilmiyor* musun? Naxi gözlerini konuştu. Yine o hain sessizlik.

Hâlâ gelmemişti.

Olmalıydı. Hafızasındaki her şey, o tuhaf boşluğın yerinde bir şey olması gerektiğini hissettiriyordu - tam olarak bir *boşluk* olmayan bir bilgi eksikliği. Bir boşluk olduğunu fark ederdi. Merak eder, sorular sorardı. Bu... bu sanki var olan bir anı silinmiş ve zihnindeki diğİer her şey bundan etkilenmemiş gibiydi.

Travmanın yaptığİ şey bu muydu, hatırlayamayacağı kadar acı veren kısımlarını korumak mı? Ama sonra, o hırlayan tazıları asla unutmamıştı.

...

"Olay olduğunda çok küçüktüm," dedi zayıf bir sesle. "Ayrıntıları hiç sormadım.

Naxi'nin yüzündeki şüphe yumuşamadı. "Kaç yaşındaydın?

"On yaz falan. Tereddüt etti, sonra sendeleyerek dolgulu koltuğa uzandı ve kendini koltuğa bıraktı - haklı öfkesinin ne zaman bu derin kafa karışıklığına dönüştüğünden emin değildi, ama şimdi eski bağırışlarına geri dönemiyordu. En azından yüzü ellerine gömülüyken biraz daha iyi düşünebiliyordu. "Hayır, bekle. Resmi büyü eğitimime başladıktan birkaç ay sonraydı, yani on iki ya da on üç yaşında olmalıyım.

"Hmm. İblisin yüzünü görmese bile, bu kısa, mırıltılı sesteki memnuniyetsizlik açıkça duyulabiliyordu. "Ve sonra büyüdükçe kimse sana söylemedi mi?

"Ben... sanırım beni bu tatsızlıktan kurtarmak istemiş olabilirler? Thysandra mırıldandı.

Homurdanan bir huff. 'Yedek insanlar mı? Lanet Kızıl Saray'da mı?'

"Kulağa biraz olasılık dışı gelebileceğini biliyorum," dedi çaresizce, başını tekrar yukarı kaldırarak, "ama gerçek şu ki kimse beni ayrıntılarla rahatsız etmedi bile. Yani...'

Naxi, pembe ve sarı buklelerini bir münazarayı kazanmış biri edasıyla omuzlarının üzerinde sallayarak, "Yani mantıklı sonuç, onların da bilmediği," diye bitirdi. "Aksi takdirde bunu size karşı kullanmamaları mümkün değil.

'Ama...' Kahretsin, *neydi* bu, ne kadar bastırmaya çalışsa da elinden kaçan o ele avuca sığmaz anı? "Ama bu hiç *mantıklı* değil. Anne neden mahkemeye söylemedi ki? *Her zaman* söylerdi. Örneği takip etmemeleri için küçük bir uyarı olarak, bilirsiniz?

Naxi omuz silkti, yüzüne birdenbire keskin dişli bir gülümseme yayıldı. "Belki de ihanet yoktu?

"Ne? Thysandra tersledi.

Naxi sadece ellerini açmış, kendini beğenmiş görünüyordu.

"Hayır. Hayır, bu çok saçma. Anne masumlara iftira attığında, en azından dünyaya anlatmak için her zaman düzgün bir hikaye bulurdu ve ayrıca... 'Çok yanlış bir şey yapmadıysa neden onu idam etsin ki? Onun en güçlü büyücülerinden biriydi! Onun için öylece ortadan kaldırılamayacak kadar yararlıydı - Ophion bile bir iki kez sahip olmamanın can sıkıcı olduğunu itiraf etti-'

"Yine de burada *bir* terslik var, mi? Naxi neşeyle araya girdi.

Sessizlik işe yaramaz bir sessizlikti; gururlu, inatçı bir kabullenmeydi. Fikir ayrılığının olmaması söylenebilecek her şeyi söylüyordu - bir şeyler gerçekten de çok ama çok yanlıştı. O kadar bariz bir şeydi ki, daha önce hiç dikkatini çekmemiş olmasını hayal etmek bile zordu... Neden bu son derece basit soruları hiç sormamıştı?

Babasının varlığını bile unutacak *kadar* çaresiz miydi?

"Annene ne oldu? Naxi düşüncelerini yarıda keserek kanepede öne doğru eğildi, gözlerindeki parıltı avını koklayan bir yırtıcıyı andırıyordu. "Sen biliyor musun?

"O... o öldü. Babası hakkında ne kadar az düşünmeye çalıştıysa, bir şekilde annesinin anısı üzerine daha da az düşünmüştü - dünyanın basit ve mutlu görüldüğü bir zamandan kalan belirsiz bakışlar. "Sanırım babamdan bir süre önce öldü?

Gözler daha da kısıldı. "Nasıl?"

"Ne?

"Nasıl öldü?

"Ben..." Bocaladı, düşüncelerinde bir kez daha korkunç bir boşluk vardı. "Ben... Sanırım..."

Naxi kuru bir ifadeyle, 'Bilmiyorsun,' diye sözlerini tamamladı.

"Sanki ben bir aptalmışım gibi konuşmayın!" patladı, sesi ani bir hayal kırıklığıyla çatlıyordu. 'Tamam, sorabilirdim! Ve sormadım da! Ama babam her ne yaptıysa, neredeyse beni de öldürüyordu ve sadece Anne'nin merhameti sayesinde hayatta kaldım - bu yüzden *elbette* o geçmişini araştırmadım!

"Sashka. Derin bir iç çekiş. "Sana aptal demiyorum.

Gözlerini kırıştırdı. "Ama-

'Ama kendini aptal gibi hissediyorsun? Bu tamamen farklı bir şey. Naxi'nin sırtışı aynı anda hem kendini beğenmiş hem de garip bir şekilde yumuşaktı. 'Her şey çok ilginç, öyle değil mi? Hafızanızdaki bu kayıplar? Bunu araştırmam gerekecek.

"*Neyin* içine?" diye mırıldandı.

'Oh, önemli değil. Önce sakinleşmen gerek. Hissediyorsun-'

"Sakinleşmek mi? Bana *sakinleşmemi* mi söylüyorsun? Öfke bir anda geri dönmüştü, yeniden alevlenmiş bir alev gibi kafa karışıklığından parlıyordu - şimdi daha da güçlüydü, hatta arkasında o silinmiş anıların ağırlığı vardı. 'Mahkeme kellemini almaya gelmek üzereyken mi? İttifak son darbeyi vurmak için her an gelebilecekken? Ne yapmam gerekiyor-'

Naxi koltuğa geri yaslandı, yüz ifadesi bir göz kırpmasından kıl payı uzaktı. "Yapmayacaklar.

Alay etti. "Nereden biliyorsun-" "Oh, sana söyledim. Omuz silktili. "Seni koruyacağım.

"*Yapamazsın*. Sesi yine tizleşti. 'Yüzlerce büyücü peşime düşecek! Ve onları durdurabilsen bile, neden durdurasın ki? Sen bir iblissin! Sadakat hissetmiyorsun! Sıkılırsın ve gidersin ve-'

Arkasındaki cama bir şey çarptı. Ayağa fırladı.

İşte oradalar, diye haykırdı düşünceleri, *ilk fae pencerelere vuruyor, son kaçışını da kesiyordu* - ve sonra döndü, dışarıda görülebilecek tek bir çift kanat bile yoktu. Hareket eden tek şey korkunç bitkilerdi, sarmaşıkları ve yaprakları gözlerinin takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde birbirine örülüyordu ...

Camın üzerinde bir duvar şekillendiriliyor.

Dönüp baktı, yüreği ağzına geldi. Kapının üzerinden de geçiyorlardı, yeşilliklerden oluşan bir arapsaçı odalarından tek çıkışı kapatıyordu. Yatak odasından gelen sağır edici hışırtı, pencerelerin de aynı muameleyi gösteriyordu. Etrafında yapraklar ve çiçekler şekil değiştiriyor, keskinleşiyor ve uzuyordu; yapraklar, kesip açacak bir deri arıyormuşçasına klivya ve begonyalardan kıvrılan jiletler gibiydi.

Naxi henüz kıpırdamamıştı bile, kanepenin minderlerine pembe ve fildişinden bir görüntü yayılmıştı.

"Ne yapıyorsun sen? Thysandra tükürdü.

"Seni koruyorum. Kalp durduran, kan donduran bir gülümseme, o pembe yüzü, kararan odada gölgelerden oluşan sürükleyici bir maskeye dönüştürdü. 'Senin şu büyücülerin sana ulaşmaya çalıştığında ne olduğunu görmek ister misin? Eminim birkaçını denemeye ikna edebiliriz, sadece deneme amaçlı.

"Ben... *Hayır!* Sendeleyerek geri çekildi, büyümüş pencerelerden uzaklaştı. 'Ve hala bana onu terk etmemen için tek bir iyi neden göstermedin.

..'

"Çünkü sen benimsin," dedi Naxi, mavi gözleri sanki dünyadaki en bariz şeymiş gibi kocaman açılmıştı. "Ve insanların benim olanı mahvetmesinden nefret ediyorum, *nefret* ediyorum, nefret ediyorum.

Thysandra ona baktı.

Etrafındaki sarmaşıklar pencerelerin üzerinden kaymaya devam ederek güneş ışığının son huzmeleri hariç her şeyi kapatıyordu. Begonyalar yapraklarını sivriltmeye devam ediyordu. Yine de gözleri kanepedeki küçük iblis figüründen başka bir şeye odaklanmıyordu, pembe ve yumuşak ve muhteşem ve tamamen, şaşırtıcı derecede ölümcül ...

Kalbi sanki bir emir almış gibi yavaşladı. Omuzları temkinli bir şekilde gevşedi.

Ve sonra fark etti - vücudunun düşüncesiz reflekslerini bir an geç yakaladı - ve kalbi aynı anda baş döndürücü bir sarsıntıya geri döndü, çünkü ne *yapıyordu*? Kendisini daha önce iki kez atmış olan yaratık tarafından sapkın bir güvenlik parodisine çekilmesine izin mi veriyordu? Yalanlar, hepsi. Güzel, ölümcül yalanlar. Çok, çok daha iyi bilmeliydi.

"Ben *senin* değilim," *diye* boğuldu. "Ben hiç-

"Ah, bunun konuyla ilgisi yok," dedi Naxi parlak bir sesle, hızlı ve zarif bir zarafetle koltuktan atlayarak. Çiçekler o hareket ettikçe dönüyor, sanki güneşin kendisiymiş gibi onun yolunu izliyorlardı. 'Şimdilik buna razı ol, Sashka. Detayları sonra konuşuruz.

"Bunlar *ayrıntı* değil! Yeterince hızlı uzaklaşamıyordu, kalp atışları kontrolden çıkarken oda gözlerinin önünde bulanıklaşıyordu. *Sadece onunla birlikte git*. Peki ya kabul etmediğinde ne olacaktı? Naxi bile sonunda burada kazanacağı bir şey olmadığını kabul etmek zorunda kaldığında? 'Eğer bana var olmayan duygularım uğruna yardım ediyorsan-'

"Ah, hayır," dedi Naxi kuru bir sesle. "Sadece var olan duygular. Hay sikeyim.

Ne hissediyordu ki?

Panik - en büyük korkusu buydu - damarlarında saf, su katılmamış bir korku dolaşıyordu. Çünkü Naxi onu terk edecekti. Tıpkı Anne'nin yaptığı gibi. Orthea'nın ve dünyanın yollarını öğrenmeden önce safça dostum dediği diğerlerinin yaptığı gibi. Sonunda herkes giderdi, en çok da iblisler; bu, hiçbir güzel sözün değiştiremeyeceği basit bir hayat gerçeği idi.

Ama eğer onu böylesine büyük bir korkuyla felç eden şey bu kaçınılmaz ihtimalse...

Tanrılar ona yardım etsin. Bu, küçük tehdidin *kalmasını* istediği anlamına mı geliyordu?

Bu doğru olamazdı - bu doğru olamazdı - ve yine de dönen, sarmal zihni artık bunun *neden* bu kadar imkansız bir sonuç olduğunu anlayamıyordu. Mahkeme, arkadaşlığı yüzünden onu paramparça edecekti.

... ama mahkemeye bu iblisin varlığı için gayet kabul edilebilir bir sebep sunulmuştu. Naxi'yi *sevmiyordu* bile... ama yine de dün hamur işleri ve ekmekler yerken mükemmel, aptalca bir rahatlık içindeydi. Ve o lanet olası güzel dudaklar...

Bakmayı bırakamıyordu.

İstemeyi bırakamıyordu.

Sarmaşıklar görüş alanının kenarında sallanıyordu.

"Bunu kendin için çok daha kolay hale getirebilirdin, biliyorsun," diye mırıldandı Naxi odanın diğer tarafından, melodik sesinde kusursuz bir sempatik hüznü vardı. 'Başlangıç olarak dürüst olabilirsin. Bir savaşçı olman her zaman kendinle savaşman gerektiği anlamına gelmez.

Dürüstçe.

Dürüstlük de zayıflıktı.

"Yapamam," diye nefes aldığını duydu, başı dönüyordu, sersemlemişti. "Ben... Nasıl yapacağımı bilmiyorum.

"Farkındayım. Hızlı adımlarla ilerledi ve bir anda Naxi onun önünde durdu - gözleri loş ışıktaki parlıyordu, asi buklelerine iki ya da üç kan kırmızısı yaprak takılmıştı. "Yardıma ihtiyacın var mı?

Hayır, demeliydi, hayır, elbette kimseye ihtiyacım yok, en azından sana. Tanrılar aşkına, yardıma ihtiyaç duymak tehlikeliydi. Ve bir iblisin cazibesine boyun eğmek onu en başta bu noktaya getiren şeydi, kendi sarayında bir tutsak, keşfedilmek üzere olan bir hain; aynı hatayı tekrar yapmak için deli olmalıydı. O-

"Evet," diye fısıldadı.

Birdenbire kavga etmekten çok yorulmuştu.

"Oh, çok iyi. Naxi'nin sesi memnun bir mırıltıdan biraz daha fazlasıydı - ama *parmağı*, yüce tanrılar, parmağı yukarı çıktı ve Thysandra'nın yanağını buldu, çenesinden aşağıya doğru acı verici derecede yavaş bir çizgi çizdi. "Benden ne istiyorsun, Sashka?

O dokunuş.

O mutluluk verici, imkansız dokunuş.

Dudaklarını ayırmaya çalıştı ama yapamadı - nefes almaya çalıştı ama ciğerlerinin de aynı şekilde felç olduğunu gördü. Yumuşak, tüylü parmak uçları boğazının derisinde . Hak etmediği, karşılayamayacağı bir zevk. Bu yumuşacık okşayış dünyada kalan son şey olsa bile, kendi bedeni bunu kabul etmesine izin vermezdi.

"Duramazsın, değil mi? Naxi fısıldadı, kelimeler bir bahar esintisi gibi etraflarındaki hışırdayan yapraklara karışıyordu. "Zırhını bir dakikalığına bile bırakamıyor musun?"

Çünkü insanlar onu öldürmeye çalışıyordu. Çünkü bu odanın dışında, mahkeme onun yakın ölümünü planlıyordu ve nasıl, *nasıl* kendini akılsız şehvet içinde kaybedecekti-

Bir şey omzunu dürttü.

Gözleri açılıncaya kadar kapandığını fark etmemişti.

İlk sarmaşıkların kollarının üst kısmına dolanması tek bir soluk alma süresi kadar sürdü - yine aynı sinirli bağlar, duvarlardan ve tavandan sürünerek uzuvlarının etrafına dolanıyor, geri tökezlemekten başka çaresi kalmayana kadar bacaklarını çekiştiriyordu. Kanatları ve omurgası yeşil kuvars yüzeye çarptı. Bitkiler karnının, göğsünün ve boğazının üzerinden geçerek neredeyse hevesle onu duvara yapıştırdı.

En son bileklerine dolandılar, kollarını hızla yanlarına çekerken pürüzsüz ama ip gibi tenine yapıştılar.

Naxi hâlâ masumca gülümsüyordu.

"Ne *yapıyorsun*? Bir an önce mücadele edemeyecek kadar uyuşmuş olduğunu düşünmüştü ama uzuvları şimdi de aynı şekilde çırpınıyor, gevşemeyen bağlara karşı zorlanıyordu. Kesin şunu! Neden-"

"Sadece yardım ediyorum, Sashka. O tatlı, şarkı söyleyen ses, damarlarına yeniden dolan panik için çok ama çok eğlenceliydi. "Ben sadece... kavgayı senden uzaklaştırıyorum.

Sırtının alt kısmından, kanatlarının arasından ter boşanıyordu. "Ne oluyor be?"

"Gerçekten çok basit," diye açıkladı Naxi, sanki görünmez bir ipin üzerinde dengede duruyormuş gibi iki küçük, hantal adımla yaklaşarak. Asma kaplı pencerelerin arka planında, Thysandra'nın uzun zamandır görmediği kadar hafif ve kırılgan, daha çok su perisi gibi görünüyordu. 'Bu şekilde kendini suçlu hissedemezsin, değil mi? Daha iyisini bilmen gerekiyormuş gibi hissedemezsin. Eğer şeytani bir iblis seni zorluyorsa, istediğini elde ediyor olman gerçekten senin suçun değil.

Oh.

Oh.

Sadece bir an için savaşmayı unuttu, öfkelenmeyi ya da korkmayı unuttu, rahatlama dalgaları onu sardı. Sadece dudakları kıpırdadı, bilinçli bir düşünceden ziyade alışkanlıktan dolayı. "Ama-

"Sus, Sashka. İnce bir parmak dudaklarının üzerine yerleşti, dokunuş bir damga gibi içini yaktı. "Senin hissettiklerini hissediyorum, hatırladın mı?

Tanrı'nın cezası rahatlaması.

Daha da kötüsü, teni bağlarının kucağında uyanıyor, ağlıyor, arzuluyor, daha fazlası için yalvarıyordu... Dolgun, somurtkan dudaklar, kendisinininkine çok yakındı. Söğüt gibi uzuvlar, çevik eller, onlarca yıldır ateşli hayallerinde hissettiği parmak uçları. İçten içe yanan bir görüntü, göbeğinin altında erimiş ateş gibi yanan bir beklenti... ve Naxi'nin bundan haberi olacaktı.

Naxi *her zaman* bilirdi.

"Ben... Sana durmanı söyledim," fısıldadı, duvara doğru yığıldı. Sadece sarmaşıklar dizlerinin bükülmesini engelledi. Nefesi sık soluklarla geliyordu. "Gerçekten söyledim.

"Ah, evet," diye onayladı Naxi, parmak uçlarında yükselip parmağını Thysandra'nın çenesinin kenarına kaydırarak. 'Bana söyledin. Hem de çok ikna edici bir şekilde. Birçok kez.

"*Güzel*" demek için dudaklarını ayırdı. Naxi'nin ağzı zaten onunkinin üzerindeydi.

Islak, ılık ve bal gibi tatlı - tüm itiraz sözcüklerini bastıran, çalınmış anların ve ölümcül sırların tadına varan bir öpücük. Kendini durduramadan onun içinde eridi. Utanç verici bir teslimiyetti bu ama onu *tanıyormuşçasına* öpen, daha önce yüzlerce kez yapmışçasına sahiplenilen şeytani dudakların cazibesine karşı koymak mümkün değildi...

Ve belki de öyleydiler.

Rüyalarında, öyle olabilirler.

Naxi gülümser gibi öptü - sınırsız, özür dilemeyen, yüzeyin hemen altında hafif bir tehlike heyecanı. Küçük ellerinden biri Thysandra'nın saçlarında dolaşıyordu. Diğer Thysandra'nın vücudunda geziniyor, tüm doğru yerleri okşuyor ve çimdikliyor, boğazında, göğsünde, karnında kışkırtıcı bir çizgi çiziyordu... Bu dokunuşa karşı koymak mümkün değildi. Onu duvara bağlayan sarmaşıklar olmasaydı bile, şimdi geri çekilemez, bu yükselen dalgayı durduramazdı.

Hainin kızı.

Ama ihanetin tadı bu kadar, bu kadar güzelken buna nasıl engel olabilirdi ki? Bir miyavlama kaçtı, öpüşmeleri tarafından yutuldu.

Naxi'nin saçlarındaki parmakları daha da sıkılaştı. O zeki küçük parmaklar Thysandra'nın elbisesinin altından kayarak -tanrılar merhamet etsin- saçının iç kısmına doğru ilerlerken mükemmel bir acı, mükemmel bir zevk sızısına eşlik etti.

Kalçasını. Yasak okşamaya doğru eğilirken vücudundaki her kas gerildi, gurur ve utanç unutuldu. Sarmaşıklar tenine saplandı ve artık onları neredeyse hiç hissetmiyordu - onlara çaresizce ihtiyaç duyduğu yere gittikçe yaklaşan o narin parmak uçlarından başka hiçbir şey hissetmiyordu.

"Lütfen," inlediğini duydu. "*Lütfen...*"

Naxi öpüşmelerini aniden kesti - dudakları kızarmış ve ıslanmıştı, iri mavi gözlerinde çılgınca bir şey vardı. Parmakları çılgınca dolaşmaya devam etti, yukarı, aşağı ve asla yeterince yaklaşımadan fısıldadı, "Beni özledin mi, Sashka?"

Sikeyim.

"Hayır," diye nefes nefese kaldı. 'Tabii ki yapmadım-'

"Bana yalan söyleme. O tatlı ses bir anda jilet gibi keskin bir çeliğe dönüştü. Naxi'nin peygamber çiçeği gözleri karanlık odada neredeyse parlıyor gibiydi, delici ve açgözlü, bir iblisin açlığıyla parıldayan peri gözleri. 'Oyun oynamaktan bıktım. Beni özledin mi?'

Thysandra bir an için tereddüt etti.

Parmaklar uyluğunun iç kısmındaki eti sert ve acımasızca çimdikledi.

"*Siktir*. Sırtını tekrar duvara yasladığında yarı soluk, yarı çılgıktı, uzuvları o acımasız dokunuşa doğru geriliyordu. "Bana işkence etmeni özlemedim, lanet olsun sana!"

Acımasız, nefessiz bir kıkırdama. "Geri kalanını kaçırdığını mı söylüyorsun?"

Yüksek sesle söylemediği gerçeği biliyordu. Başka herhangi bir gerçek daha güvenliydi. "Bir keresinde sırf sana bir mesaj iletmek için Emelin'in kaçmasına izin vermiştim - bu yeterli değil miydi?"

"Fırsatın varken beni öldürmen gerektiğini bilmem için, evet. Naxi'nin sesindeki şeytani neşe onu korkutmalı, iliklerine kadar ürpertmeliydi. Bunun yerine, sadece omurgasından aşağıya, çekirdeğinde toplanan ısıya doğru ateşli bir ürperti daha gönderdi. "Demek sana musallat oldum, öyle mi?"

Thysandra artık düşünemiyordu.

Sadece bundan kurtulmak istiyordu.

"Musallat çok nazik bir kelime," diye mırıldandı, duvara doğru yığıldı, yumrukları prangalarında sıkıldı. 'Doğrusunu istersen sen lanet olası bir vebasın. Bir... ağır bir hastalık. En büyük zaferimi lanet bir kâbusa dönüştürdün - duymak istediğin bu mu yani? Bir asır boyunca seni hiç görmemiş olmayı dilediğimi mi?'

Naxi güldü, sesi aynı ölçüde şehvetli ve tüyler ürpertici derecede sertti. "Beni özlemekten vazgeçemediğin için mi?"

Yalan söylemenin ötesindeydi.

"Evet," diye hırladı. 'Ve cehenneme git, seni-' Bir parmağı bacaklarının arasında gezindi.

Sonunda, *nihayet* o alaycı okşayış zevkinin, rahatlamasının ve azabının kalbini aynı anda bulduğunda göz kapaklarının arkasında yıldızlar patladı. Dikkatli bir keşif yoktu, vücudunun şeklini öğrenmek için uğraşmak yoktu. Naxi'nin ilk darbesi acımasızca mükemmeldi, sanki o da aynı her ayrıntıyı hafızasına kazıyarak geçirmişti - parmağın ete tek bir dokunuşu, binlerce yeni açlığı ateşledi.

Thysandra haykırdı.

Bir başka morartıcı öpücük onun zevk sesini bastırdı.

İkinci bir parmak ucu ilkinde katıldı, iç çamaşırının sırlıslıkla keteninin altından kaydı. Gözlerini kapadı ve sonunda dizlerinin bükülmesine izin verdi, vücudunu onu bağlayan sarmaşıklara teslim etti; artık derisini ve kaslarını ısırın bağları neredeyse hiç hissetmiyordu. Naxi iki parmağını birden içine soktuğunda da hissetmedi. O parmaklar *hareket* etmeye başladığında değil, hem yavaş hem de acımasız çıldırtıcı bir ritim - onu nefes nefese, kıvranan bir karmaşaya indirgeyerek, onu kenara daha da yaklaştırdı.

"Şu haline bak," diye mırıldandı Naxi, nefesi hararetli bir fısıltıya dönüşmüştü. Duygu fırtınası arasında sözcükler zar zor kaydedildi. 'Çok güzelsin. Çok muhtaçsın. Daha fazlasını istiyor musun, Sashka?

"*Lütfen*," diye inledi, boş yere kalçalarını o nefes kesici sürtünmeye doğru eğmeye çalışıyordu. Son gururu da uzak bir anıya dönüşmüştü. 'Her şeyi yaparım -her şeyi-'

"Oh, buna hiç gerek yok. Keskin dişleri alt dudağını ısırıp ve tekrar nefesini kesmesine neden oldu. 'Haftanın her günü seni seve seve bedavaya beceririm. İstersen bunu benim kraliyete mütevazı bir hediyem olarak düşün.

Taç.

Oh, tanrılar, *taç*.

Bir an için zevk sarhoşluğundan sıyrıldı... ve sonra Naxi hiç uyarmadan üçüncü bir parmağını ona bastırdı ve tüm saygınlık ve saray entrikası düşünceleri kayalara çarpan cam gibi paramparça oldu. Duvardan uzağa doğru eğildi, kanatları acımasız sarmaşıklara karşı çaresizce çırpınıyordu. O zeki su perisi parmakları onu gittikçe daha derine dolduruyor, ileri geri hareket ettiriyor, onu iyice geriye geriye...

Ve sonra *kıvrıldılar*.

Aynı anda Naxi'nin başparmağı çarşafının altından kayarak dudaklarının arasındaki küçük tomurcuğun üzerinde dönmeye başladı ve Thysandra kırıldı.

Parçalanmış.

Binlerce küçük parça, her biri kalp kırıklığının, korkunun, acının başka bir parçası... ve tek bir mutlu an için artık hiçbirisi değildi, battaniyesinin altında saklanan küçük kız, her adımında omzunun üzerinden bakan sahte kraliçe. Tek bir an için, bu ham, çıplak, boş kaptan başka bir şey değildi. Arkasına saklanacağı hiçbir kalkan kalmamıştı. Saklayacak hiçbir sır kalmamıştı. Sadece damarlarında dolaşan zevk ve titreyip ürperirken onu usulca yere indiren sarmaşıklar, karmakarışık saçlarında şefkatle gezinen yumuşak eller...

"Ah, tatlım," diye mırıldandı Naxi ve Thysandra ilk kez aptalca, umutla bu mükemmel derecede ikna edici şefkat notasına eğilmekten başka bir şey yapamadı. "Buna ihtiyacın vardı, değil mi?"

Vardı.

Yıllardır buna ihtiyacı vardı.

Üzerini kaplayan duygu tuhaftı, o kadar nadirdi ki adını ancak dakikalar sonra duyabildi: sessiz, kemiksiz bir *huzur*. Sanki mahkeme tamamen ortadan kalkmış ve tüm cinayetlerini ve entrikacılarını da beraberinde götürmüştü. Ki öyle değildi - öyle olmadığını *biliyordu* - ve yine de burada, aşırı büyümüş oturma odasının zemininde otururken, kasları gevşemiş, kalçaları zevkten kayganlaşmıştı... bunun neden böyle bir sorun olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyordu.

"İşte," diye mırıldandı Naxi, çökmüş kanatlarındaki son sarmaşıkları da çözerek. "Şimdi sana yiyecek bir şeyler getirelim, tamam mı?"

Bu onu neredeyse baş döndürücü bir uyandırdı. 'İstemiyor musun -'

"Benim için endişelenme, Sashka. Köpekbalığının sırtışında kötücül bir bilmişlikten başka bir şey yoktu. 'Bunu kendi zevkim için yaptığımı düşünmene izin vermeyeceğim. Bunun için yalvardığın zaman, yüzüne oturmam için bir sürü fırsat olacak.

Thysandra kalbinin derinliklerinden boğuk bir alay çıkarmayı başardı. "Bu arada kimsenin beni öldürmeyeceğini varsayıyorum.

Gerçek korkunun ısırığından yoksun, zorunlu bir yumruk. Naxi'nin umursamaz omuz silkişine bakılırsa o da bunu fark etmişti. "Kimse seni öldürmeyecek, aptal.

Bir kez olsun buna inanmak garip bir şekilde kolay oldu.

Naxi neşeyle doğruldu ve mutfak köşesine doğru ilerledi, odanın küçük bir güneş ışını gibi süzülüyordu. Etrafında, bitkiler kayarak

Pencereleri açıp ışığı tekrar içeri alıyoruz. 'Anlaşmalar ve yasal değişiklikler için hazırlıklarınıza devam edeceksiniz - sadece henüz kimseye söylemeyeceğiz. Babana ne olduğunu da öğreneceğiz. Ve bu arada, ne zaman insan içine çıkmak gerekse mahkemenin yüceliğinden bahsedip duracaksın, tamam mı? Gelecek hafta yeni bir savaş başlatmayı planlamadığını kimsenin bilmesine gerek yok.

Thysandra zayıf bir kahkaha attı. "Kulağa kolaymış gibi geliyor.

"Belki de öyledir? Bahar sabahları gibi göz kamaştırıcı bir sırtıma daha. "Bir şey daha var, Sashka. Yine kendi yatağında uyuyacaksın.

Sertleşti.

"Hayır, kimseye söylemeyeceğiz," diye ekledi Naxi, söylenmemiş itirazı bir kenara iterken yüzünü buruşturarak. 'Söz veriyorum, Nicanor yüzünü her gösterdiğinde ağrıyan omurgamdan ve o korkunç koltuk minderlerinden şikayet edeceğim. Ama bu gece dinlenmeye ihtiyacın var ve en kötü ne ki? Birkaç kez daha çılgılık atarak mı geleceksin?

Thysandra yüzünü ne kadar dik tutmaya çalışsa da dudakları titremeye devam etti. "Şeytani bir iblis yüzüme oturabilir.

"O kadar da kötü olmazdı," dedi Naxi havalı bir şekilde, üst raftaki keten sarılı rulolara uzanmak için dönerek. "Çok lezzetliyim.

Muhtemelen karşı çıkıyormuş gibi yapmanın pek bir faydası yoktu.

Ama bu çılgınlıktı - pervasız, aptalca bir çılgınlık. Şimdiden çok kolay teslim oluyordu. Şimdiden küçük dehşetten *hoşlanmaya* çok yaklaştı, gözleri oturma odasında koşuşturan o hızlı, zarif ayaklara takılmıştı. Son Savaş'tan sonraki aylar kötüydü, çok kötüydü ve bu ...

Bunun bin kat daha kötü olma potansiyeli vardı.

Bunu kabul etmek bile zayıflıktı. Gerçi bu gerçeği görmezden gelirse iki kat daha zayıf düşecekti.

"Ciddiyim," diye mırıldandı, keşke sesi daha ikna edici çıksaydı. Keşke daha ikna edici olsaydı. Sonun başlangıcı olacağını biliyordu, bunun sadece tedbirsiz bir karasevdadan daha fazlasına dönüşmesine izin vermek... ama odasında dönüp duran, cazibe ve tehdit arasındaki o ince çizgide dans eden küçük yaratığa bakarken, son muhteşem bir hedef gibi görünüyordu. "Sadece uyuyacağım. Sevişmek yok. Bu şartlar altında kabul ediyorum.

'Elbette, Sashka. Bunu kendine söyle.' Naxi ona gözlerini devirdi, sonra arkasını dönerek ve çırpınarak mutfak tezgahına doğru gitti, hepsi kızardı

Yine masumiyet. "Neyse, öğle yemeği?"

OceanofPDF.com

Bölüm 13

ELİNDEKİ BELGE bir kâbustu.

Thysandra on dakikadır, mürekkep gözlerinin önünde bulanıklaşmaya başlayana kadar kağıda bakıyordu ve hâlâ rakamlar ve harfler kendilerini biraz daha lezzetli bir şeye dönüştürmeyi reddediyordu. Bunun *iyi* bir şeye dönüşmesini ummuyordu bile. *Kabul edilebilir* olmasına bile gerek yoktu. Tek istediği şey...

Pekala. *Bu* değil.

Sayfanın en üstündeki başlıkta *3215 yılındaki ölümler* yazıyordu ve bunun altında dehşet verici olduğu kadar çarpıcı bir liste vardı:

Kazalar (çiftlik, inşaat vb.) - 46 Enfeksiyonlar - 39

Çocuk Yatağı - 21

Çeşitli hastalıklar - 61

Açlık - 53

Yürütme - 7

Fae karşılaşmaları - 48

Ve listenin en sonunda, neredeyse sonradan akla gelen bir şey...

Yaşlılık - 2

Bu sabah ellinci kez olsa gerek, gözleri listenin başına geri döndü ve değişmeyen aynı kelimeleri tekrar taradı.

Hiç mantıklı değildi. Bu konudaki hiçbir şey en ufak bir anlam ifade etmiyordu. Enfeksiyonların ve hastalıkların insanları *öldürmemesi* gerekiyordu, Tanrı aşkına; bir parça mavi büyü en uç vakalar dışında herkesi iyileştirebilirdi. Peki *ya çocuk yatağı*? Bir başka idari belge ona o yıl adada yaklaşık yüz insan çocuğu doğduğunu bildirmişti... Bu da demek oluyordu ki, Tanrı aşkına, insan annelerin *beşte* biri doğum yaparken ölmüştü?

Fae istatistiği neydi? Binde bir mi?

Ve bir şekilde, imkansız bir şekilde, geri kalanı daha da kötüydü. Nasıl olur da her hafta lüks ziyafetlerin verildiği bir sarayda birileri açlıktan ölürdü? Korok'un alevli cehenneminde *fae karşılaşmaları* ne anlama geliyordu?

Inga *en iyisinin gündeğumundan önce gizlice girip akşam yemeği saatinde çıkmak olduğunu söylemişti* ve Thysandra'nın midesindeki boşluk hissi bunların tam da kızın türden *karşılaşmalar* olduğunu düşündürüyordu. Kırk sekiz kayıp. Ve olaya karışan tüm fae'ler yaptıklarını gururla itiraf etmedikleri sürece, bu tam olarak bu kadar bile olmayabilirdi. Faewood'da görülmemiş ve kayıtlara geçmemiş kaç insan cesedi gömülüydü? Kaç cinayet utangaç *bir* şekilde *kaza* olarak sınıflandırılmıştı?

Gözlerinin arkasında şiddetli bir baş ağrısı keskinleşiyordu.

Symeon'un onun hayatına kastetmesinin üzerinden beş gün geçmişti. Nicanor komutanlarını toplayıp onlara, insanlar artık sarayda kıt bir kaynak olduğundan, Yüce Leydi'lerinin onlardan daha fazlasını kaybetmekten hiç hoşnut olmayacağını bildirdiğinden beri dört kişi. Elbette bunu söylemenin en güvenli yolu buydu, İttifak'la komplo kuruyormuş gibi görünmeyen bir yoldu ve şimdiye kadar teknik olarak *işe yaramıştı* ...

Ama bu listeye bakarken - her yıl bu kör rakamların ardında saklanan acılar dünyasına bakarken - yumruğunu masaya vurmak ve onlara önce lanet olası *ahlakın* hatırı için emirlerine uymaları gerektiğini söylemek için pervasız, aptalca bir dürtünün üstesinden geldi.

Anne bunu biliyor muydu?

Mahkemesini nasıl yönettiğini bildiğinden, yönetmemiş olması pek mümkün görünmüyordu.

Thysandra lanetli parşömen kâğıdını alçak masanın üzerine bıraktı, sandalyesine çöktü ve gözlerini kapadı. Etrafındaki oda fazlasıyla sessizdi - bu rahatsız edici bir düşünceydi ve yine de şu anda Naxi'nin durumla ilgili her zamanki neşeli yorumunu *gerçekten* ama *gerçekten* kullanabileceğini inkâr edemezdi. Elbette buna *ihtiyaç duyacak* kadar değil. Neşeli bir yorum olsun ya da olmasın, kimseye ihtiyacı olmayacaktı. Ama konuşacak birinin olması yardımcı olabilirdi. Onu suçlamayacak ya da ona ters ters bakmayacak biri-

Odanın içinde bir kapı yankılandı.

Ayağa fırladı.

Naxi Labirent'ten çoktan dönmüş müydü? Bu erken bir ihtimaldi ama imkânsız da değildi - bu düşünceye kalbinin bir başka rahatsız edici atışı eşlik etti. Yine de başka bir katil aday olması da muhtemeldi. Henüz kapılarını ardına kadar açmasına gerek yoktu.

Boğazını temizledi. "Alo?"

Kapının diğer tarafından beklenmedik bir ses, "Oh iyi, buradasın," dedi - o kadar beklenmedikti ki, bir an için sesin kime ait olduğunu hatırlayamadı. Erkek. Kuzeyli aksanı. Sakin, alaycı ve eğlenceli bir ton. Sonra, tam kafasına dank etmişken ekledi: 'En sevdiğin arkadaşın bir mesaj iletmek için burada. Tamamen barışçıl niyetlerle.

Tared lanet Thorgedson.

O kanlı alf gözlerinin uzaktan okuyabilme ihtimaline karşı, insan kayıplarının listesini aceleyle ters çevirdi ve kapıya doğru yürüdü. Fae suikastçılarıyla komplo kurmak için burada olması pek olası değildi, öyle değil mi? Koridordan da olağandışı sesler gelmiyordu, bu da biraz güven vericiydi; eğer bütün bir alf sürüsü kaleye saldırmış olsaydı, buranın hâlâ bu kadar sessiz olması pek olası değildi.

Gerçekten de, kadın dikkatle kapıyı açtığında adam yalnızdı - uzun boylu, sarışın, her zamanki gibi sırtında kılıç. Tek selamlaması neşesiz bir yarım gülümsemeydi - "*Unutmadım, affetmedim ama merak etme, bu sefer diplomasi adına medeni olacağım*" diyen bir ifade.

O da aynı şekilde zoraki bir dudak büküşüyle karşılık verdi. "Günaydın.

"Sen de öyle. Başparmağıyla merdiven boşluğunu işaret etti, bir kaşı hafifçe yukarı kalkıktı. "Ve meraktan soruyorum, kapınızın önünde bir ceset yattığının farkında mısınız?"

İyi tanrılar.

"Oh. Omuz silktili ve dışarı çıkıp bir göz atma isteğine direndi. Herhangi bir alfin sığınağına gizlice girmesine izin verirse lanetlenirdi; Tared ilk kez içeri adımını atar atmaz, istediğı zaman geri dönebilirdi. "Sanırım Naxi'yi Labirent'e inerken durdurmaya çalıştılar.

"Ah," dedi, gülümsemesi hâlâ alaycıydı ama şimdi çok daha samimi görünüyordu. 'Şimdiden kendini evinde hissettiğini duyduğuma sevindim. Bu güzel sabahta beni kek ve bir fincan çay için davet edeceğinizi sanmıyorum?

"Doğru tahmin ettin," dedi alaycı bir şekilde, aynı anda bu kararla ilgili küçük bir sorun olduğunu fark . 'Aslında benim adıma teslim edebileceğin birkaç mektup var, nasıl olsa buradasın. Yani eğer yapabilirsen-'

"Git getir onları," araya girdi, ağırlığını kapı çerçevesinin dışına dayadı ve bir hafta beklemeye hazır bir erkek gibi ellerini ceplerine soktu. "Hareket etmiyorum.

Bu onun için gülünç derecede hayırseverce görünüyordu, ama masasına giderken omzunun üzerinden kaç kez bakarsa baksın, adam sözünü tutuyor gibi görünüyordu. Belki de o eşiğı geçme hatasını yapkadının şiddete başvurabileceğini biliyordu. Kimse onun saraydaki son güvenli sığınağını mahvedemezdi, barış ve Emelin'in tehditleri lanetlensin.

Diğer büyülü hükümdarların mektupları masanın kenarında, kolayca alabileceğı bir yerde duruyordu - küçük bir merhamet. Ve her ne kadar kabul etmek istemese de, Alfin varlığı uygun bir sürprizdi. Mesajları iki gün önce yazmış ve o zamandan beri içeriğinin sızma riski olmadan nasıl göndereceğini düşünmüştü - bir dizi alçakgönüllü özrün ardından anlaşma olasılığını tartışmak için temkinli bir davet. Nicanor'a bile plan hakkında bilgi verilmemişti. Bu aşamada ona haber vermenin pek bir faydası yoktu; diğer büyülü hükümdarların konuşmaya istekli olup olmadıklarını öğrendikten sonra sarayın görüşlerini tartışabilirlerdi.

Sadece Naxi kaçınılmaz olarak onun her bir cümle üzerine kafa yordüğünü, süreci bir şekilde kolaylaştıran yararsız öneriler sundüğünü görmek için etrafta olmuştu.

Al bakalım," dedi Tared'e döndüğünde, mühürlü beş parşömen yaprağını uzatarak. "Aralarında ulaşamayacağın biri olursa bana haber ver.

Dudaklarını büzdü, mektuplara göz gezdirdi. 'Beyaz Şehir sorun olmaz. Su perisi adaları da iyi. Anka kuşlarını ve vampirleri ziyaret etmeyi arkadaşlara bırakacağım, ama bunu oldukça hızlı bir şekilde ayarlayabilmeliyiz ve ...' Son mektupta durakladı, *bu günlerde alflerden kim sorumluydu* ona göndermişti. Yüzünü buruşturması neredeyse özür diler gibiydi. "Sanırım bunu kendime saklayacağım.

Kendilerine bahşedilen unvandan hoşnut olmayan tek kişinin kendisi olmadığını bilmek buruk bir memnuniyet yaratıyordu. "Peki sorabilir miyim, Alf adalarının görünürdeki lideri bugün neden haberci çocuğu oynuyor?

"Verimlilik meselesi," dedi omuz silkerek ve cebinden bir mektup daha çıkardı. 'Agenor'u başka bazı önemli ama son derece yorucu meseleleri konuşmak için ziyaret ediyordum. Bunu size iletip iletemeyeceğimi sordu.

Kalbi durdu.

Agenor.

Yemek anlaşmaları bir anda aklının bir köşesinde kayboldu. Masasının üzerindeki insan ölümlerinin lanet listesi bile artık o kadar acil görünmüyordu, yarına kadar pekâlâ bekleyebilecek bir sorun; utanç verici bir hevesle bir an için önemli olan tek şey, o alf elindeki katlanmış parşömendi, beraberinde ... Oh, *lütfe*n bilgi ile gelsin ...

Tared'in parmaklarının arasından kapıp kaçtı.

Adamın kıkırdaması, ardından gelen sözler gibi, kadının bilinçli zihnine zar zor ulaşabildi. "Beklenen bir mesaj, anladığım kadarıyla?

"Evet, lütfe,n," diye belli belirsiz mırıldandı. Hayır, bir dakika. Bu tutarlı bir cevap mıydı? "Yani, teslim ettiğiniz için teşekkür ederim ve eğer-

Geri çekilerek, 'Ne zaman kendimi gerektiğini bilirim,' dedi. "Naxi'nin başını okşa benden.

Bir sonraki an, hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuş, kendisi ve İttifak'ın geri kalanı bugünlerde nerede yaşıyorsa oraya geri dönmüştü. Bu yarı alakasız soruyu düşünmeye zahmet edemedi.

Agenor'un mektubu elinde yanarken, kapıyı fırlatarak kapattı, balmumu mührü kırdı ve daha masasına ulaşmadan parşömeni açtı. Sandalyeye çöktü ve bakışlarını tanıdık, dağınık el yazısı boyunca hızla gezdirdi.

Thys,

Sizden haber aldığıma çok sevindim. Umarım iyisinizdir ya da olabildiğince iyisinizdir; Inga'nın mektuplarından anladığım kadarıyla şu anda işler en azından kontrol altında gibi görünüyor. Herhangi bir konuda düşüncelerime ya da tavsiyelerime ihtiyacınız olursa lütfen bana bildirin. Yardım etmekten mutluluk duyarım.

O halde, daha ayrıntılı iyi dilekler olmadan da yapabileceğinizden emin olduğum için, doğrudan sorularınıza geçeyim-

Hayır, ben de Echion'un ihanetinin detayları hakkında hiç bilgilendirilmedim. Geçmişte bunu merak etmiştim ve en iyi açıklamam, yaptıklarının bir şekilde Achlys ve Melinoë'ye utanç verici bir şekilde kötü yansıması gerektiği idi. Aşağılanmayla pek başa çıkamazlardı. Eğer baban onları zayıf, cahil ya da başka bir şekilde kusurlu gösterdiyse, sessiz kalmaları beklenmedik bir şey olmazdı.

İkinci sorunuza gelince, daha fazlasını bilen biri var mı emin değilim. Her zamanki kaynaklar - özellikle Ophion ve Deiras - öldü. Aklıma gelen tek istisna Silas; son kontrol ettiğimde, onunla pazarlık yapanların hala işaretleri vardı, bu da hayatta olduğunu gösteriyor. Echion'un ölümünden hemen önce ortadan kaybolması, onun da duruma dahil olduğunu gösteriyor. Bununla birlikte, bunca zaman sonra onu bulmak zor olabilir.

Etrafa sormamı istersen, haberim olsun. Diğer büyülü halklarla birlikte saklandığına dair teoriler var; eğer durum buysa, İttifak daha fazlasını biliyor olabilir.

Şu anda daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm. Geçen hafta Crimson Court'tan aldığım evraklar üzerinde çalışırken gözümü dört ve konuyla ilgili bir şey bulursam yazacağım.

*En iyi
dileklerimle,
A.*

Gözleri ağrıyana kadar kelimelere baktı, içinde kıpırdanan duyguyu çalıştı - hayal kırıklığı olması gereken ama yine de ...

Ama öyle değildi.

Zihninde Agenor'un yazdığı bir şey tarafından hayata döndürülen düşünceler belirliyordu. Anıların parçaları. Derinlere gömdüğü ve unuttuğu kelimeler, görüntüler, olaylar şimdi ani bir şiddetle yüzeye doğru tırmanıyordu.

Thys, sevgilim, yakında bazı değişiklikler olacak ...

Babasının sesi.

O derin, rahatlatıcı tını.

Tekrar kanepeye düştü. Mektup elinden düşüp yere savruldu; felçli parmakları bunu fark etmedi bile.

Babasının sesinin neye benzediğini bile unutmuştu, sesinin hatırası yıllardır rüyalarında onu takip eden ölüm çığlıklarıyla boğulmuştu. Ama şimdi geri dönmüştu ve onunla birlikte o kadar eski bir konuşmanın anıları da gelmişti ki hatırlamak bile kendini yeniden küçük hissetmesine neden oluyordu... *Benim için bir sır saklamana ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin, Thys?*

Adam onu kenara çektiğinde elinde bir oyuncak bebek vardı. Hâlâ hatırlaması, yumuşak, yıpranmış kumaşı parmaklarında hissetmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Sen ve annen yarın küçük bir geziye çıkıyorsunuz, demişti, anısı birdenbire gün gibi netleşmişti - elleri onun zayıf omuzlarında, gözlerinin etrafındaki yorgun çizgilerin bir anlamı olduğunu ancak şimdi anlıyordu. Kimseye söyleme. Bu bir sürpriz. Ama bir şey olursa - kaybolursan ya da güvenmediğin biriyle karşılaşırsan - Ilithia'ya gidip onu bulmanı istiyorum-

"Silas Amca," fısıldayarak cümleyi bitirdi ve gün ışığı tekrar zihnine doldu.

Silas.

Aman Tanrım, *Silas*.

Annesinin... kuzeni, değil mi? Birdenbire, zihninin gözünün önünden parlak pazarlık izlerinin, patlayan havai fişekler kadar gürültülü bir kahkahanın, onu ayaklarından kaldıran ve sevinçten ağlayana kadar havaya fırlatan büyük ellerin görüntüleri geçti. Ortadan kaybolan Silas - evet, şimdi hatırlıyordu, o günlerde kimse ona bundan pek bahsetmemiş olsa da

...

Ilithia'ya mı?

Adada bir zamanlar, artık soyu tükenmiş olan Castor Thenes soyu yaşıyordu, toprakları o kadar çoraktı ki son thenessa'nın ölümünden sonra kimse sahip çıkmaya zahmet etmemişti. Saraydan sadece bir saatlik uçuş mesafesindeydi - on iki yaz yaşında yarı gelişmiş kanatlarıyla bile bu mesafeyi kat edebilirdi, değil mi?

Neden ?

Çok üzgünüm Thysandra, diye mırıldandı Anne, o ince, solgun kollarında hıçkıra hıçkıra ağlarken. Korkunç seçimler yaptı, senin

Baba. Senin iyiliğini düşündüğünü hiç sanmıyorum - gerçekten, aptallığıyla seni kolayca öldürebilirdi ...

Ve o da buna inanmıştı. Babasının talimatlarının anısını, çocukluğundan geriye kalan diğer tüm işe yaramaz parçalarla birlikte çok çok uzaklara itmiş ve sonunda unutmuştu - annesinin kaderi gibi hafızasında beyaz bir leke değil, sadece bir daha asla düşünmek istemediği bir zaman.

Bir anda ayağa kalktı, acelesinden kendi ayaklarına takıldı.

Çizme. Palto. Birkaç kısa saatliğine buradan çıkmak için daha neye ihtiyacı vardı? İnsanlar... şey, Nicanor'un emirleri yürürlükteyken insanlar bir gün daha hayatta kalabilirdi ve Tared mektuplarına cevaplarla dönerse, bunu gün batımından önce yapmayacağı kesindi. Naxi ...

Bocaladı, bir kolu çoktan ceketinin koluna girmişti.

Naxi onun yokluğunda bu odalara giremeyecekti.

Ama yine de son dört gün son derece sessiz geçmişti. Bu öğleden sonra birilerinin tekrar iblis avına çıkma ihtimali ? Öyle olsa bile, Labirent mükemmel bir saklanma yeri oluşturuyordu - yani Naxi'nin kendi başına gayet iyi idare edeceği kesindi ve buradan haber vermeden ayrılırsa kendini suçlu hissetmesi için hiçbir neden yoktu.

Sevgili değillerdi. Sadece... kazara oda arkadaşlarıydılar. Geçici müttefikler. Naxi de bir gün gidecekti.

Ve bu ihtimal karşısında kesinlikle herhangi bir korku hissetmedi.

Bir küfür savurarak pencerenin kilidini açtı ve arkasına bakma hatasını yapmamaya dikkat ederek kendini dışarı attı. Esinti onu tek bir kanat vuruşundan önce yukarı taşıdı. Kolayca doğuya saptı, gözleri kapalı bile gidebileceği sivri kulelerin ve kulelerin yanından süzülerek geçti; birkaç dakika içinde sarayı geride bırakmıştı, önünde uzanan engin denizden başka bir şey yoktu.

Kanatlarının her çırpışı onu aşağıdaki eşek arısı yuvasından biraz daha uzaklaştırıyordu. Tamamen kendisine ait olan bir hedefe, kendisine tehdit ve şantaj yoluyla bahşedilmemiş bir göreve daha da yaklaştırıyordu - ve belki de bu onu bir hain yapıyordu, yönetmesi ve koruması gereken insanlardan gizlice kaçıyordu ...

Ama yeterince hızlı uçarsa, suçluluk ve sorumluluk duygusu onu bir süre yakalayamazdı.

Çok geçmeden rüzgârın uğultusundan başka bir ses duyulmuyor, öndeki martılardan başka bir hareket görülüyordu. Küçük adacıklar kayarak geçiyordu,

Uçarken yönünü bulmasını sağlıyordu; onlarca yıl boyunca her işinde aynı sarp kayalıkların ve yarı su basmış resiflerin yanından geçtikten sonra, bunların konumlarını avucunun içi gibi biliyordu.

Bunu hayatının sonuna yapabiliirdi, sadece uçabilir ve rüzgârı saçlarında hissedebilirdi.

Ilithia'nın engebeli kıyılarının ufukta belirdiğini görmek neredeyse bir hayal kırıklığıydı - bu keyifli kaçışın bir sonu olacağını hatırlatan kaba bir hatırlatmaydı. Yavaşlaması onu varmaktan kurtaramadı. Sadece birkaç dakika sonra, kuru arazinin üzerinde daireler çiziyordu; her santimi hâlâ birkaç yüzyıl önceki son ve tek ziyaretinden hatırladığı kadar ölü ve ıssız görünüyordu.

Ada her yönde ancak bir mil kadar uzanıyordu. Kalbinde, bir zamanlar sakinlerinin görkemli koltuğu olan, şimdi zamanın akışına yenik düşmüş, efsanevi Castor Thenes'in kendi elleriyle inşa ettiği söylenen geniş bir kır evi duruyordu.

Ev, gölgeli bir avlunun etrafında geniş bir meydan oluşturuyordu; bu avluda birkaç dayanıklı sukulent dışında hiçbir şey günümüze kadar ulaşamamıştı. Sütun galerileri, bir zamanlar beyaz olan ve şimdi çevredeki toprağın tozlu bejiyle mükemmel bir şekilde karışan duvarlar boyunca uzanıyordu; çatlak pencereler ve parçalanmış çatı kiremitleri ilkbahar yağmurlarını ve sonbahar fırtınalarını çağırıyordu. Birkaç kuş yuvalarını boş nişlere ve leğenlere yapmıştı. Evin ön kapısının yanına inip kanatlarını dikkatlice omuzlarına doğru katladığında, tedirgin ciyaklamaları ve çırpınışları dışında hiçbir şey kıpırdamıdı.

Bırakın onlarca yılı, burada bir hafta bile yaşamış olması pek mümkün görünmüyordu.

Yine de Silas bir noktada burada vakit geçirmiş olmalı ve iz bırakmış olabilir. Belki daha sonra ortaya çıkarsa diye bir mektup? Bir harita? Anka kuşu işlemeli bir mendil, hayatının geri kalanında Phurys adasında saklanma niyetini akıllıca göstermiş olabilir mi?

Gıcırdayan ahşap kapıları iterek açıp kumlu avluda sağa sola göz gezdirdikten sonra binanın içine süzülürken içindeki şüpheyi görmezden geldi. Şüphe şu anda işine yaramıyordu. İşler ne kadar umutsuz görünse de, hiç bakmadan gitmek sadece zaman kaybı olacaktı.

Ve baktığı sürece, en azından mahkemede insan hakları ve yabancı yöneticilerle uğraşmak zorunda değildi.

Bir sonraki kapıyı iterek açtı, boş koridorlarda parmak uçlarında ilerlerken toz ve eskimiş bakımsızlık kokusunu içine çekti. Duvarlarda solmuş mozaikler. Örümcek ağlarıyla kaplı sakın heykeller. Fae yerleşimine dair neredeyse hiçbir iz yoktu. Aile buradan aceleyle, bir saldırı ya da doğal felaket korkusuyla taşınmamıştı. Son hanımları hastalandığında ve bir varisi olmayacağını anladığında burayı temizlemiş olmalı.

İlk başta evi metodik bir şekilde aradı, en küçük çamaşır dolabını bile taradı. Birkaç odada duvarlara isimler karalanmıştı - muhtemelen saraydaki bahislerin ve meydan okumaların sonucu olan fae gençleri. Bir odada bir partinin izleri , is lekeli zemin şömine olarak kullanılmıştı, etrafa saçılmış asırlık şişeler bolca içki içildiğinin açık bir işaretiydi.

Silas yok. Halıların altına ya da perdelerin arkasına gizlenmiş gizli mesajlar da yoktu. Büyük ve hayal kırıklığı yaratacak kadar boş yemek odasını geride bırakırken kendine lanet okumaktan kendini alamadı - ne bekliyordu ki, sadece beklenmedik macera hikâyelerinde rastlanabilecek türden bir şifre mi?

Thysandra, kuzey güneşini takip et ve beni bul. Şifre "mavi kaplan".

Saçma. Silas bundan daha mantıklı davranırdı ve o da imkânsız şeyleri umut etmekten daha iyisini bilmeliydi.

Evin dörtte üçünü dolaştığında, araması gittikçe daha da ağırlaşmıştı, sonuç alamaması artık titiz bir hassasiyet çabasına değmiyordu. Başka bir kapı, başka bir boş yatak odası. Başka bir kapı, başka bir kuş istilasına uğramış banyo. Başka bir-

Gözlerini kırptırdı ve elindeki kapı tokmağıyla durdu. Kapı kilitliydi.

Yoksa sadece sıkışmış mıydı? Ama tüm ağırlığıyla üzerine yüklense bile bir milim bile geri çekilmedi - o zaman bir kilit, hem de iyi bir kilit. Bu garipti, değil mi? Şimdiye kadar evdeki hiçbir şey kilitli değildi. Yaşlı thenessa mücevherlerini bir yere saklamak isteseydi, kesinlikle daha güvenli bir yer seçerdi ve her iki durumda da, arkasında değerli bir şey bırakmış olma ihtimali neydi?

Thysandra bir adım geri çekildi ve evin şimdiye kadar gördüğü planını düşündü. Büyük olasılıkla kapının ardındaki oda oldukça büyük bir odaydı - belki de bitişik banyosu olan başka bir yatak odası. Bu durumda, muhtemelen pencereleri vardır. Dışarı çıkabilir ve içeriye bir göz atmayı deneyebilirdi-

Arkasından bir kanat sesi duyuldu. Cansız koridorda bir ayak sesi yankılandı.

Çok yavaş tepki verdi, çok geç döndü. Alarm duyularından kaslarına yayılmadan önce, acımasız bir kol çoktan boğazına dolanmış ve onu geriye doğru çekmişti; aynı anda, bir bıçak görüş alanına girdi ve o daha haykıramadan çenesinin yumuşak alt tarafına yerleşti.

Tepeden tırnağa kaskatı kesildi.

Kulağına hırıltılı bir nefes çarptı.

"Tek hareket," diye homurdandı tanıdığı ve tanımadığı bir ses, bıçağın ucu derisine saplanırken kolları boğazını sıkıyordu. "Tek bir yanlış hareket ve ölürsün.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

Onu felç eden bıçak değildi.

Daha önce de boğazına hançer saplandığını hissetmiş ve bununla başa çıkmıştı. Her ne kadar nahoş olsalar da, nadiren bir kavganın sonu olurlardı; eğer sadece bıçak olsaydı, teslim olmak için ellerini kaldırır, konuşarak kurtulur, sonra da saldırganı elinden kurtulur kurtulmaz hızlı ve etkili bir büyü fırtınasıyla yere sererdi.

Ama silahı *tutan* kolun görüntüsü ...

Sadece ona bakarken bile yüzündeki kanın çekildiğini hissedebiliyordu.

Görünür her santimi pazarlık izleriyle kaplıydı. Gökkuşağının her renginden düzinelerce mücevher parçası, kendi teni kadar koyu bir tene dağılmıştı - ortaya çıkan desen garip bir şekilde Labirent'in mücevherlerle süslü duvarlarını anımsatıyordu. Ve yine, zihninin tozlu, örümcek ağlarıyla örülü köşelerinde asırlık, uzun zamandır gömülü anılar kıpırdandı ...

O zamanlar pazarlık yapmanın ne kadar tehlikeli olduğunu bile *bilmiyordu*. Birbiriyle uyuşmayan yükümlülüklerin ve kaçınılmaz

Ölüm. O tanıdık kucağa oturmuş ve işaretleri saymıştı. Her seferinde yeni bir favori renk seçti. Arkasındaki hikayeleri sordu ve gittikçe daha saçma uydurmalara kıkırdadı.

Ona *Pazarlıkçı* diyorlardı. Şimdi hatırladı.

"Silas Amca?" diye fısıldadı, sesi boğuklaşmıştı. "Sen... sen misin?" Adam onun arkasında donup kaldı.

"Oh, Tanrım. Neredeyse boğazına dayanan bıçağı unutuyordu, ancak son anda etrafında dönmemeyi hatırladı. "Benim. Thysandra. I-"

Boğazındaki el gevşedi. "*Thys?*"

"Aman Tanrım. Şimdi onun sesini tamamen tanıyordu, bu ses ona on yıllardır ziyaret etmediği eski bir evin kokusu gibi çarpıyordu. "Oh, *Tanrım*. Sen *gerçekten*-'

Adam onu bıraktı ve kız o kadar hızlı döndü ki kanadı onu birkaç santimle ıskaladı, kalbi kaburgalarına çarptı. İşte orada duruyordu, sadece üzerinde yükselen bir dev olarak hatırladığı erkek, şimdi aniden sadece yarım baş daha uzundu. Siyah saçları kısacık kesilmişti. Altın kanatları gergin. Ve kirli beyaz gömleğinin yakasının altında dünyanın en tehditkâr mücevheri gibi parlayan o pazarlık izleri...

"Ah," tekrar nefes aldı, duvarın desteğini bulmak için geriye doğru sendeledi.

"Nasıl olur da-" diye başladı, sonra aniden sözünü kesti, bakışları bir avcı şahinin uyanıklığıyla en yakın girişe yöneldi. O anki şaşkınlık, karşılıklı felç hali geçti; sesi göz açıp kapayıncaya kadar sertleşti, aceleci bir hal aldı. "Boş ver. Yanınızda başka kim var? Burada olduğunuzu başka kim biliyor?"

"Ben- Hayır. Hiç kimse. Kelimeler dudaklarından akılsız bir gevezelik gibi döküldü. Yalnızım. I-"

Altın rengi gözleri kısıldı - güvensizlik ve inançsızlık fırtına bulutları gibi kalındı. "Gerçekten mi? Seni buraya o mu gönderdi?"

O.

Kimden bahsettiğini anlamam bir anımı aldı.

"Hayır!" diye ağzından kaçırıldı, nefesi kesilmiş ve aceleyle. "Hayır, anlamıyorsun- O *öldü*. Anne *öldü*. Ben tekim-"

Sertleşti. "Ne?"

"Bir savaş vardı. Tanrım, nereden başlaması gerekiyordu ki? "Neredeyse iki hafta önce. Diğer büyölü halklara meydan okudu. Beyaz Şehir'de. Sonra kaybetti ve... ve onu öldürdüler.

Kelimeler ıssız koridorda sessiz ve boş bir şekilde yankılandı.

Silas bıçağını kınına sokmadan vücudunun tüm ağırlığını yavaşça ona doğru çevirdi, geniş çenesinde küçük bir kas çalışıyordu. Bu, tedirginliğinin dışı vuran tek işaretiydi. Sanki kanatlarındaki yara izlerinden ve kumlu çizmelerinden gerçeğı okuyabilecekmiş gibi ona iki kez yukarıdan aşağıya bakarken, geri kalanı neredeyse uğursuz bir hareketsizdi.

Sonunda öne doğru sarsıldığında, bu neredeyse bir rahatlamaydı. Elini kaldırdı ve ona doğru uzattı, daha fazla açıklama gerektirmeyen basit, sözsüz bir jestti bu.

Elini onun elinin içine koydu. Parmaklarının arkasında bile ara sıra pazarlık izleri görölüyordu; bu özel erkeğı herhangi bir yarı gerçek veya sahte vaatle kandırmaya çalışırken hiçbir şansı olmadığını hatırlatan pırıl pırıl, renkli hatırlatıcılar.

"Bu pazarlığı kapattıktan sonra sana soracağım ilk üç soruyu cevaplayacaksın," dedi, sesi de tutuşu kadar sıkıydı. "Dürüst cevaplar vereceksin, sadece ve sadece gerçeğı söyleyeceksin ve sözlerini yanlış anlamam için beni kışkırtmaya çalışmayacaksın. İlk üç sorunuzu aynı koşullar altında sırayla yanıtlayacağım.

Yutkundu. "Bir anlamamız var.

Büyü hızla parladı ve söndü. Bileğinin iç kısmında Naxi'nin, Nicanor'un ve Gadyon'un işaretlerinin yanında küçük, okyanus yeşili değerli taş belirldiğinde, üç garantili cevabını kullanmanın en iyi yolunun ne olacağını hâlâ bulamamıştı.

Silas'ın böyle bir derdi olmadığı açıktı. Silas sertçe, "Anne öldü mü?" diye sormadan önce elini bırakmıştı bile.

"Evet," ağzından kaçırdı, büyölü zorunluluk kendi kendine karar veremedi dudaklarını oynattı. "Öyle ve ben de bundan eminim.

Bir süre daha ona baktı, sonra küfredip arkasını döndü, sanki bu gerçeğı fiziksel bir güçle zihnine kazıyacakmış gibi avucunu yüzüne bir kez ve ikinci kez sürttü. Kadın ıssız sessizlikte bekledi, sonunda adam başını sertçe salladı, koluna baktı ve mırıldandı: "Hepsine ne olduğunu merak ettim.

"Ah," dedi uyuşukça. "Savaş.

'Evet. Birkaç saat içinde birkaç düzine iz kaybetti - Arion, Thyestes, Anysia...' Sol parmağı düşüncesizce izlerin olduğu noktaları işaret etti, artık pürüzsüz koyu ten dışında bir şey görünmüyordu. 'Bir sonraki yemek teslimatında bunu sormayı planlıyordum. Onu kimin öldürdüğünü duymak istiyorum.

Kesinlikle bir soru değildi. Bu da onu cevap vermeye zorlayan bir sihir olmadığı anlamına geliyordu, doğru cevap vermek bir yana... ama yine de bu konuda yalan söylemek için pek bir neden yoktu.

"Emelin," dedi açıkça. "Agenor'un kızı.

Silas gözlerini kırıştırdı. "Agenor'un bir kızı olduğunu bilmiyordum.

"Yakın zamana kadar başka kimse de değildi. Sesindeki acıyı saklayamadı. O yarı insan. Bağları yok. Agenor bir süre önce saraydan ayrıldı ve İttifak'a katıldı.

"Akıllı piç kurusu," diye mırıldandı Silas, kanadı karşı duvara çarpana kadar geri çekildi. Orada çömeldi, dirseklerini kalçalarına dayadı ve bir süre sessiz kaldı, gözlerini kırıştıırarak hiçliğe daldı. "Dürüst olmak gerekirse, ona verdiğim değerden daha mantıklı.

"Creon da firar etti. Yıllardır ona karşı çalıştığı ortaya çıktı. Sesindeki kin duygusu yine acı verecek kadar belirgindi. "Ophion'un bileğinden yukarısı kömürleşmiş halde bulunduğu söylendi - pazarlıkla öldürülmüş. Yine Emelin'in işi gibi görünüyor.

"Kız meşguldü," diye mırıldandı Silas, inlemeden önce koridora son bir bakış attı, ayağa kalktı ve cebinden bir anahtar çıkardı. Kızın bakışlarıyla karşılaştığında dudaklarından neşesiz bir kahkaha döküldü. "Bir fincan çay içelim o zaman.

Bir an için bocaladı.

Bu kötü bir fikir miydi? Aslında onu *tanımıyordu*. Aileden biriydi, evet. Ailesi ona güvenmiş gibi görünüyordu. Ama bu bir ömür önceydi ve bu süre zarfında kimse ondan bir iz görmemişti; bu süre zarfında neyin peşinde olabileceğini, bu ıssız yerde dört yüzyıl sonra ne gibi kötü fikirler beslemiş olabileceğini tanrılar biliyordu.

Sonra tekrar ...

Aradığı tüm cevaplar onda olabilirdi.

Dakikalar önce girmeye çalıştığı odanın kilidini açarken dikkatle onu takip etti, nereden başlayacağından emin değildi ve "Yemek teslimatlarından bahsetmiştiniz," demekle yetindi.

"Ah, evet. Omuz silkti ve ona kapıyı tuttu. 'Adı konmamış iyilikler için benimle pazarlık yapacak kadar akılsız birkaç kişi. Bana gizlilik ve erzakla karşılık vermelerini sağladım. İçeri girin.

Beklediği gibi eski bir yatak odasıydı, az önce keşfettiği evin geri kalanından sadece biraz daha yaşanabilir görünüyordu - yerdeki çatlak fayanslar, perdeler sütunlar arasına bağlanmış eski, güneşten solmuş battaniyelerden biraz daha fazlasıydı. Yatak dar ve sadeydi. Duvarın dibine derme çatma bir soba kurulmuştu; un, kök sebzeler, peynir ve yumurta çuvalları sobanın yanına yığılmıştı.

Dört yüzyılını hayatta kalmaktan başka bir şey yapmadan geçirmiş bir erkeğin odası... ama bir de masa vardı.

El yazısıyla yazılmış notlar geniş ahşap yüzeyin çoğunu kaplıyordu. Terziler tarafından kullanılan türden renk kılavuzları gelişigüzel bir şekilde aralara atılmıştı ve küçük deri ciltli kitap yığınları kenarlarda tehlikeli bir şekilde dengelenmişti. Karmaşanın ortasında, tek bir defter açılarak titizlikle düzenlenmiş iki sayfa gösteriliyordu: tablolar ve listeler, çevredeki yazılardan çok daha düzgün bir elle yazılmıştı.

"Tüm bu lanetli işin tek iyi yanı," dedi Silas'ın alçak sesi, o daha sormadan arkasından. 'Sonunda araştırmam için zamanım oldu. Sandalyeyi al - sadece biraz sallanıyor.

Odadaki tek sandalyeydi ama kibarca itiraz edecek soğukkanlılığı kalmamıştı. Kapıyı arkalarından kapattı, sonra ona bakmadan ocağa doğru yürüdü; adam çaydanlığı kor halindeki ateşten alıp iki antika fincanı koyu kahverengi, çimen ve acı kokan bir demlikle doldururken kadın konuşmadı. Akasya olabilir mi? Bu ölü, ıssız adada bile yetişebilecek bir çalıya benziyordu.

Adam eline bir fincan tutuşturup yatağının kenarına çökene kadar sessizce oturdu. İfadesi şaşkınlıktan surata dönüşmüştü, onu kesinlikle birlikte geçirdikleri eski güzel günleri düşünmeye davet etmediğini gösteren bir bakıştı

"Yani," dedi sonunda, bu tek kelimenin tadını çıkararak, gözleri aralarındaki zemine dikilmişti. "Seni Anne göndermediyse neden buradasın?"

Yine kendisine ait olmayan bir gücün çekimi vardı, dudakları ve dili itaat etmekten başka bir şey yapamadı. "Aileme ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Bir kaşını yukarı kaldırdı. "Bunca zaman sonra.

"Ne?" diye ağzından kaçırdı, bunun bir soru sayılabileceğini ancak bir saniye sonra fark etti... ama amcası cevap vermek için hiç acele etmeden sıcak çayından bir yudum aldı, bu yüzden üç değerli gerçeğinden birini boşa harcamadığına inanmaya cesaret etti. "Yani, ne demek istediğinden emin değilim.

"Bir süredir ölüler. Çenesinin keskin duruşu kelimelerin soğuk küntlüğüne uymuyordu. "Yani insan merak ediyor, onlarsız geçen tam dört asırdan sonra birdenbire merakınızı uyandıracak ne oldu?

Ona güvenmiyordu.

Bunun farkına varması yüzünde bir tokat gibi patlamamalıydı ama yine de etkisiyle neredeyse yüzünü buruşturacaktı - çünkü *elbette* öyle değildi. Yüzyıllar boyunca sadakatle Anne'nin yanında kalan oydu, değil mi? Onun zorbalığı uğruna savaşan ve öldüren kişi mi? O bu korkunç yerde saklanırken ve hayatı için korkarken - *onun* gibi insanların onu keşfedebileceğinden korkarken ...

"Beni kovdu," dedi sessizce. "Anne.

Hareketsiz kaldı, başı eğikti - gözleri daha iyisini istiyordu.

Söylenecek başka ne vardı ki? *Berbat durumdayım* - basit gerçek buydu. *Artık kime ya da neye inanacağımı bilmiyorum.* Sevdiğini düşündüğü mahkeme, tanıdığını düşündüğü insanlar, hepsi onu terk etmişti - bilinen tehlikenin tüm güvenliğinden yoksun olduğu, yeniden küçük bir yavru olduğu yepyeni bir dünya için taşındılar.

Annesi artık yanında olmadığına göre, kim elinden tutacak ve ona yol gösterecekti?

Eğer soruyu yüksek sesle sormuş olsaydı, ona söylemek zorunda kalacaktı. Sadece - bilerek ya da bilmeyerek - en azından onu bu aşağılanmadan kurtardığı için minnettar olabilirdi.

"Hayatımın büyük bölümünde bana yalan söylendiğini fark etmeye başlıyorum," diye mırıldandı - hâlâ zayıflık kokan bir itiraftı ama en azından kendini dizginleyebiliyordu. "Neredeyse her şey hakkında... öyle görünüyor. Anne hala hayattayken kabul ettiğim diğer her şeyden şüphe duymama neden oluyor.

Tozlu ışıktaki yüzü sert ve taş gibiydi. "Anlıyorum.

"Bu yüzden bilmeyi çok isterim..." Hayır, bekleyin. İhtiyacı olan cevabı aldığından emin olmak için elinde çok daha iyi araçlar varken, şu an sözsüz ricaların sırası değildi. "Babam tam olarak ne yaptı da öldürüldü?

Bir an için amcası hareketsiz bir şekilde oturdu.

Sonra yüzünü çevirerek, 'Bilmiyorum,' dedi.

"Ne? Dudaklarından çok büyük bir güçle döküldü. "Ne demek istiyorsun, sen-

"Sadece ufak tefek şeyler duydum. Yavaş bir nefes aldı, fincan mücevherlerle kaplı bir elinde dengede dururken diğer elini siyah saçlarının yarım santiminde gezdirdi. "Echion'un bana söylediği şeydu: "Tamamen akılsızca bir şey yaptım, bu benim sonum olabilir ve bir an bile pişman olmayacağım." Bana ayrıntı vermedi. Gerisini bilseydim ısrarla müdahale edeceğimi ve işleri daha da kötüleştireceğimi söyledi.

Thysandra nefes nefese, "Öleceğini biliyordu," dedi.

'En azından böyle bir olasılığa karşı hazırlıklıydı. Ayrıca sizi de kendisiyle birlikte aşağı çekmeden önce Cy'ı ve sizi dışarı çıkarmaya kararlıydı. Elini yine kırpılmış saçlarında gezdirdi - sarsıntılı, tedirgin hareketler. "Plan buydu, görüyorsunuz. İkinizi burada bekleyecektim. Gecenin bir yarısı bana katılacaktınız ve Cy biz mahkemeden uzaklaşırken her şeyi açıklayacaktı.

Sen ve annen yarın küçük bir geziye çıkıyorsunuz...

Boğazı aniden ve şiddetle sıkıştı. 'Yani o sırada hayattaydı. Annem.

"Ah, evet," dedi Silas acımasızca. "Echion ölmeden önceki geceye kadar kesinlikle hayattaydı.

'Ve... ve sonra...'

"O zaman ne olduğunu bilmiyorum. Nefesi zorlanıyordu. "Gelmesi gereken saatte buraya hiç gelmedi. Bu konuda sen de öyle. Takip eden günle ilgili duyduklarımın hiçbirinde ondan bahsedilmiyordu, bu yüzden sadece o gece boyunca bir şekilde öldüğünü varsayabilirim. Ve Echion-'

İçinde cam gibi bir şey paramparça oldu. "Evet.. Biliyorum.

Evet," dedi sıkıca, fincanını neredeyse bir gümbürtüyle komodine geri koyarken. "Unuttuğunu sanmıyorum.

Ve bir an için sessizlik farklı bir nitelik kazandı, eskisi gibi keskin ve güvensiz değil, neredeyse bir ateşkes gibiydi - çünkü o hâlâ bir yabancı olabilirdi ama yüzündeki karanlığı biliyordu. Kalbinin kimin için kanadığını biliyordu. Aralarındaki yıllar ne olursa olsun, aynı erkeği -arkadaşını, babasını- kaybetmişlerdi ve hayatında bir kez olsun *aynı* kişinin yasını tutmanın garip bir şekilde rahatlatıcı bir yanı vardı...

Hiç kimse onunla birlikte babasının yasını tutmamıştı.

Umursamış olsalar bile, bunu asla bilemezdi.

"Ve sonra sen burada kaldın," diye fısıldadı sonunda, temkinli bir şekilde, tek bir yanlış kelimenin aralarındaki o kırılğan anlayışı paramparça edebileceğinin fazlasıyla farkındaydı. "Tüm bu zaman boyunca, onlar seni ararken.

"Oh, hemen değil. Yine dudakları gerildi. "O ilk günlerde seni oradan çıkarmaya çalıştım. Alves ya da vampirlerin, bir sonraki an boğazımı kesecek olsalar bile en azından bir çocuğu kabul etmeye istekli olabileceklerini düşündüm. Yine de sana ulaşmayı başaramadım.

Gözlerini kırptırdı. "Ne?

"Gözü senin üzerindeydi. Anne. Bu unvanı duyunca parmak eklemleri gerildi; ellerinin arkasındaki izler tehlikeli bir şekilde parladı. 'En başından beri onun için ne kadar değerli olduğunu hafife almamalısın. Cy ve Echion kendi kuşaklarının en güçlü iki büyücüsüydü - elbette yaşlı sürtük böylesine gelecek vaat eden genç bir yeteneğin elinden kayıp gitmesine izin vermeyecekti.

Kendisini hiçbir zaman bir varlık olarak görmemişti.

Ya da belki de gerçek şu ki, ona hiçbir zaman bir hazine *gibi davranılmamıştı*, el üstünde tutulması ve kazanılması gereken değerli bir hazine gibi. O sadece... oradaydı. Kimse bundan şüphe bile etmemişi. O bundan hiç şüphe etmemişi. Varlıklar, Creon gibi üzerine titrenen ve tüm dünyanın görmesi için sergilenen insanlardı.

Ve yine de...

İyi korunacaksın, demişti Anne, bal gibi tatlı bir gülümsemeyle. *Artık korkmana gerek yok, tatlım. En güvendiğimiz insanların istediğin sürece sana yakın kalmasını sağlayacağız.*

Onu korumak için

değil. Onu kontrol

altına almak için.

"Hiçbir fikrim yoktu," diye fısıldadı - zihninde tepetaklak olan anılar için içi boş, ne yazık ki yetersiz kelimeler. 'I ...'

"Sen daha çocuktun," dedi Silas, sesi sertti. 'Tabii ki sana söylenenlere inandın. Çocuklar böyle yapar.

Dudaklarından ısırgan bir kahkaha döküldü. "Bir süredir çocuk değilim.

"Güven bana. Kendisine bir fincan çay daha koymak için yataktan kalktı.

"Ben

çok iyi biliyorum.'

Dört asırlık sorgusuz sualsiz sadakat. Dört asır boyunca Anne'nin her isteğine ve kaprisine itaat etmek - onu ölümden *kurtaran* Yüce Leydi

Tazılar belki, ama neden onca yıl boyunca kurtarıcısının aynı zamanda onu tehlikeye atan kişi olduğunu hiç fark etmemişti?

Ama sonunda onu yere serdim, diye neredeyse ağzından kaçırıyordu, amcasının çenesindeki gerginliğin yumuşaması için garip, umutsuz bir yalvarış. *En azından ben yardım ettim. Onlara bağları nasıl kıracaklarını söyledim.* Ama birilerinin onayını bu kadar hevesle beklememesi gerektiğini daha iyi bilmeliydi ve bu sır, birileriyle paylaşması gereken *son* şeydi...

Bir hainin kızı.

Çok, çok fazla insan zaten biliyordu.

"Ve o ilk günlerden sonra..." demek yerine kendini , şaşkınlığını, utancını, kalkanlarını çatlatan zayıflığını zapt etmeye çalıştı. "Bazı insanlar senin diğer büyümlü halklara sığındığını düşündü.

"Hiç denemedim bile. Yüzündeki gölgeler derinleşti. "Ana'nın onlara karşı yürüttüğü savaşlar sırasında kendimi biraz fazla kullanışlı hale getirdim. Benim zavallı boynum uğruna onun gazabını göze almaları için hiçbir sebep yoktu.

Bunu görebiliyordu.

"Ve başka pek fazla seçeneğim yoktu. Tekrar yatağın ayakucuna çöktü, altın kanatları geniş omuzlarının arkasında yayılıyordu. "Baban sahip olduğum en iyi arkadaştı. Cy benim için küçük bir kız kardeş gibiydi. Anne, onları yok ettikten sonra sessizce oturmayacağımı çok iyi biliyordu ve o zamanlar sarayın yarısı bana iyilik borçluydu - benim tarafımdan herhangi bir kamu meydan okumasını riske atamayacak kadar etkiliydim.

"Denemedin..." Duraksadı, kendi sözlerindeki içi boş saflığı duyuyor ama yine de duramıyordu. "Burayı *değiştirmeye* çalışmadın.

Kısa ve keskin bir kahkaha attı. "Kızıl Saray'ı değiştirmek diye bir şey yok.

'Ama tüm pazarlıklarınızı yaptınız! Kendin söyledin!' Kadının sesinde hiç iş birdenbire çok tiz bir sesle konuşmaya başladı - geçmiş geleceğe, sadece bir saat önce arkasında bıraktığı engerek yuvasına doğru kanıyordu. 'Eğer Anne sizi durdurmaya çalıştıysa, bu durdurulacak bir şey *olduğunu* düşündüğü anlamına gelir, yani-'

"Anne sorunun sadece yarısıydı, Thys. Öne doğru eğildi, dirseklerini kalçalarına dayadı, bakışlarını ona dikerken fincanı ellerinin arasında gevşekçe kavradı. 'En sadık takipçilerinden birini lanet köpeklerle yem ederken kimse tek kelime itiraz etmedi. Kimse tek bir soru bile sormadı. Mutlu bir şekilde ziyafet çekmeye ve gönüllerince sevmeye devam ettiler.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Yani yöneticileri değiştirebilirsiniz, her şeyin tepesine yeni bir yüz koyabilirsiniz, ama altta iltihaplanan şeyi değiştiremezsiniz. Çürüme buranın her zerresinde.

"Hayır," dedi nefes nefese - artık neyi inkâr ettiğinden bile emin değildi ama başka bir şey yapamıyor, adamın kurduğu mükemmel mantığı kabul edemiyordu. 'Hayır, bu doğru olamaz. Bir yolu olmalı. Her zaman vardır. I ...'

Fae karşılaşmaları.

Nefesi kesildi.

Ve düşmanı sandığı insanlar... Tared, kapısının önünde sabırla bekliyordu. Agenor, yardım teklif ediyor. Naxi ...

Naxi.

Birdenbire kamburunu çıkarıp yüzünü kollarının arasına saklama dürtüsüyle savaşımaya başladı. Sesi artık neredeyse yalvarır gibiydi: "Yapabileceğimiz bir şey olmalı.

"Biz ?" Geniş çenesi seğirdi. 'Deneyen ben olmayacağım, çok teşekkür ederim. İmkansız görevleri seviyorsanız, belki biraz daha yönetilebilir bir şeyle yetinebilirsiniz? Bir çay kaşığıyla okyanusu boşaltmayı deneyin ya da-'

"Bana onun Yüce Leydisi adını verdiler," diye mırıldandı. Çay fincanı dudaklarının yarısına kadar gelmişken kaskatı kesildi.

"Yani... yani özellikle başka bir seçeneğim yok. Göğsü daraldı. "Sadece ihtiyacım var-

"Bekle," diye kaba bir şekilde araya girdi, ince yarım santim yükselirken kanatları gerildi. 'Bekle bir dakika Thys, burada biraz daha içeriğe ihtiyacım olacak. Ne oluyor lan? Sana kim isim verdi?'

Üçüncü sorusuydu ve dudakları kıpırdarken bile bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. "Emelin, yine.

"Burayı kendisi için almadı mı?

"Hayır," dedi Thysandra, eğilip yüzünü ellerinin arasına saklayabilmek için el değmemiş çayını bir kenara bırakarak. "İmparatorluğu üçe böldü, Kreon'la birlikte Kobalt Sarayı'na kaçtı ve ortalığı bana bıraktı.

Silas nefesinin altından küfretti. "Altın Saray'ı kim aldı?"

"Agenor.

"Ah. Tabii ki. Duyulabilir bir nefes aldı. 'Şey, bu... birkaç şeyi açıklıyor. Burası için planınız bu mu yani? Düzeltmek mi? Kimsenin küçük bir terfi için arkadaşlarını sırtından bıçaklamadığı hoş, huzurlu bir ortama dönüştürmek mi?

Planı bu muydu?

Ardından gelen sözsüz sessizlikte, Anne'nin ölümünden beri kendisine bu soruyu soran tek bir kişi bile olmadığını fark etti - en azından *gerçekten*. Planı neydi? Niyetleri hakkında çok şey varsayılmıştı, kesinlikle. Ona zorla kabul ettirilmişti. O da fikirleri varmış gibi davranmış, diplomatik nedenlerden dolayı onların etrafında konuşmuş, barış, kanun ve düzen uğruna düşüncelerini bir kenara itmişti ...

Ama kalbinde her şey zayıf ve huzursuz hissediyordu, eski inançlarının güvenli, sert kabuğuna hiç benzemiyordu. Kendisi hariç herkesin parmak izleriyle şekillenmiş, sertleşmeyen ıslak bir kil gibiydi.

Ve bu onun hakkındaki *her şey* için doğru değil miydi?

Mahkemeyi kurtarın. Sarayı korumak. Bunlar onun görevleriydi, *bunu biliyordu* - öyleyse neden birdenbire bu kadar belirsiz, bu kadar sarsıcı bir şekilde kendisinden farklı göründüler? Ölümlülerin listesi önemli olmamalıydı. Ordunun savaşa olan açlığı, Symeon'un bıçağının ona saplanması, hatta ailesinin ölümünün gizemi... bunların hiçbirisi omuzlarına yüklenen, kabul etmeyi seçtiği sorumlulukla ilgili hiçbir şeyi değiştirmemeliydi.

Ve yine de...

"Evet," dedi sertçe, çünkü diğer seçenek bu düşünce zincirini takip etmesine izin vermektir ve *yapamazdı*, bu hain şüphelere teslim olamazdı. Tanrılar aşkına, hayatı buna bağlıydı. Emelin'in tehditleri hâlâ üzerindeydi ve zayıflık onu öldürebilirdi, sabit mahkeme olsun ya da olmasın. 'Evet, planım bu. Doğru insanları bana bağla ve diğer herkesin uslu durduğundan emin ol.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, neredeyse ikinci sorusunu onu *konuşturmak* için soracaktı - o misafirperver olmayan yatağın kenarında oturmuş, kısılmış gözleri ve sert, düz çizgilerle belirlenmiş dudaklarıyla onu izliyordu. Boynundaki ve kollarındaki pazarlık izleri tozlu ışıktaki parlıyordu. Düzinelercesi, zar zor hatırlayabildiği bir geçmişin rengârenk kalıntılarıydı.

Sonunda derin bir nefes alıp 'Pekâlâ' diyene kadar yarım asır geçmiş gibiydi.

Ses tonu bir tür sonuca varıldığını gösteriyordu. Gözlerini kırıştırdı ve "Ne-" diye başladı.

"Gitme zamanı o zaman. Çayının geri kalanını tek bir yudumda içti, fincanını komodinin üzerine bıraktı ve bir erkek havasıyla ayağa kalktı

kendini savaşa hazırlıyordu. 'En önemli eşyaları toplamam için bana birkaç dakika ver. Geri kalanlar için daha sonra birini gönderebiliriz.

"Biz- Ne? Kız ona bön bön baktı. "*Şaka* mı yapıyorsun?

Bir soru; bunu ancak adam bir anlığına kaskatı kesilince fark etti. "Hiç de değil.

"Ama hiç istemediğini söylemiştin-

"Elbette geri dönmek istemiyorum. Yatağın yanına çömeldi, altından yıpranmış bir çanta çıkardı ve altındaki yırtık bir deliği iyileştirmek için brandaya mavi bir kıvılcım çaktı. "Bu lanet yer ruhları kahvaltıda yiyor ve öğle yemeğinde tekrar tükürüyor. Ama Cy ve Echion'a sana göz kulak olacağıma söz verdim ve orada bir yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor.

Hay sikeyim. "Ben *iyiyim*.

Kaşlarını kaldırarak ona bir bakış fırlattı.

"Yardıma ihtiyacım yok," zayıfça ekledi - çünkü *yoktu, değil mi?* O güçlüydü. Güçlü değilse bile en azından güçlü *görünmeliydi*. Ve tüm hayatını pazarlıklar üzerine çalışarak geçirmiş olan bu adamın kendisine iyi niyetle katıldığını nereden bilecekti? Sadakati için ona kefil olsa bile, sözünü fiilen anlamsız kılacak tüm hileleri bilirdi ve sonra-

"Bana sor," dedi, iki kitabı çantasına atarken başını bile kaldırmadan.

Oh.

Bir soru kaldı.

"Sen..." Boğazını temizledi, sallanan masa sandalyesinde kendini çileden çıkaracak kadar genç hissediyordu. "Bana zarar vermeyi ya da herhangi bir şekilde başıma dert açmayı mı planlıyorsun?

"Kendi kanatlarımı koparmayı tercih ederim," dedi, sesi düzdü. Kadın dudaklarını ayırdı.

Hiçbir kelime çıkmadı.

Bir anda, utanç verici bir şekilde ağlamaya yakın hissetti.

Bölüm 15

BİR SAAT, düşüncelerini yeniden düzene sokmak için yeterli değildi.

Bu da bir sorundu çünkü düşüncelerinin aynı hızda olması gerekiyordu - bir sonraki gün doğumuna kadar hayatta kalmak istiyorsa, dönüp duran bir zihin ve kekeleyen bir sesle Kızıl Saray'ın karşısına çıkamazdı. Ama Silas'ın yanındaki kararlı kanat çırpışları ona yardımcı olmadı. Ne de döndüğünde onu neyin beklediğini bilmesi, savaş için yaygara koparıp kendi halkını öldürürken bile bir şekilde kendisinden korumak zorunda kalacağı saray...

Yani burası için planın bu mu?

Bu soru kaşındırdı. Kaşındırdı.

Çok geçmeden, sivri kulelerden oluşan tanıdık labirent ufukta yükseldi; dakikalar sonra, altlarında kırmızı mermer ve parıldayan altınla yayılmış olan sarayın kendisine iniyorlardı. Yanında Silas'ın ifadesi hiç değişmedi, sert çenesi eski anıların geri döndüğünün tek kanıtıydı - bir günden diğerine her şey yıkılana kadar burada sürdürdüğü koca bir hayat. Her koridorda ve kapı aralığında bunun yankılarını göreceğinden şüphe duymuyordu.

"Eskiden odanız neredeydi?" diye bağırdı rüzgara karşı, onu bir yere yerleştirmesi gerektiğini geç de olsa fark etmişti.

Alay etti. 'Beni eski odalarımaya geri göndermediğiniz sürece beni ahırlara koyun, umurumda değil.

Yeterince adil.

"Kendi kulem o zaman. Yönünü sola, aşağıdaki eğitim alanına çevirdi; yarım bir bakışla fark etti ki burası garip bir şekilde boştu. Nicanor'a sorulacak bir şey. 'Şu anda epeyce boş kat var. Eminim yapabiliriz-'

Bağrısmalar kaleden ona ulaştı.

Daha doğrusu ... bir bağırış *korosu*.

Tek tek sözcükleri seçemeyecek kadar uzaktı, uzaktaki o belli belirsiz gürültü. Yine de bağırın bir kalabalığın o kusursuz ritmik temposunu ayırt edebiliyordu. Düzinelerce, hatta yüzlerce sesin katmanlı sesi.

Bu da ne böyle?

Bir yerlerde hazırlıksız bir düello mu oluyordu? Ancak dövüşler genellikle eğitim alanlarında yapılırdı, yine de altlarındaki avlular şüpheli bir şekilde terk edilmişti. Ve bu tuhaf ama masum gerçek bir anda bambaşka bir anlam kazandı - çünkü savaşçıları *orada* değilse, her zaman oldukları yerde eğitim yapmıyorlarsa ...

O zaman o piçler ne yapıyordu?

"Bir sorun mu var? Kadın havada dönerken Silas sertçe sordu.

"Muhtemelen. Cehennem onu alsın. Üç saat önce gitmişti, beş gün sonra mutlu bir huzur içindeyken, mahkemenin yeniden sorun çıkarmaya karar verdiği an *bu muydu*? 'Bu konuda endişelenmeyin. Ben ilgileneneğim. Birazdan doğu uçurum kulesinde görüşürüz - beşinci kat.

Adam itiraz edemeden ve onu takip etmeye çalışmadan, kadın hızla uzaklaştı. Avlunun etrafına çökmesi yeterince kötüydü - ne kadar kötü olduğunu bilmesine gerek yoktu. Öğrenirse muhtemelen geri döner ve canını kurtarmak için kaçardı.

Kemik salonunun üzerinden son hızla uçarken, sağındaki simetrik kuleleri, yemekhaneleri ve hamamları geçerken bağırış sesleri gittikçe yükseldi. Görünüşe göre sesler akademi galerileri yönünden geliyordu - hayır, *arşivlerden* - ki bu hiç mantıklı değildi. Gadyon sorun çıkaracak en son kişiydi ve Tanrı aşkına neden biri evrak işleriyle dolu bir salona saldırmak istesin ki?

Ve yine de elik giriş kapılarının önünde nihayet kargaşanın kaynağını buldu.

Yüz, belki de yüz elli fae'den oluşan bir kalabalık, silahlar, ipler, meşaleler taşıyarak, onları alamayacak kadar dar bir koridorda toplanmıştı. Yumruklar havaya kalkmıştı. Kalabalıktan kırmızı flaşlar patladı. Yüksek mermer tavanda yankılanan ilahi sesler, haykırılan sözcükleri anlaşılmaz kılıyordu - ama saldırganların birkaçından fazlası sadece Korok'un festivallerinde takılan korkunç kafatası maskelerini takmıştı ve bunların anlamını bilmek için sözcüklere ihtiyacı yoktu.

Tanrılar ona yardım etsin.

Ne yapmışlar?

Ancak yüksek, açık bir pencereye indiğinde, kapıların yanındaki ölü fae'lere bir an için göz atabildi; kanları koridor boyunca yüzlerce parlak kırmızı ayak izine bulaşmıştı. Seebildiğı ilk ikisi boğazlarına aldıkları basit bir büyü darbesiyle ölmüş gibi görünüyordu, ama üçüncüsü ...

Elleri göğsündeki bıçağın etrafında. Yüzü iblis büyüünün verdiği acıyla buruşmuştu.

Naxi.

Bir an için temkinli olmayı unuttu.

"Burada ne haltlar dönüyor?" diye bağırdı ve sesi gürültünün üzerine çıkmasa da, onu görmek için etrafta dolanan ilk birkaç fae komşularını yeterince uyardı. Saniyeler içinde koridora ani bir sessizlik yayıldı. Gözler ona doğru döndü; yumruklar öfkeli pompalamalarını durdurdu. Sadece bir anlık çıkmaz, ve sonra-

"İşte buradasın," diye alay etti tanıdık bir ses.

Bereas kalabalığın arasından dirsek atarak geldi, uzun kıvıl saçları özellikle dramatik bir şekilde alnına dökölmüşü; kanatları kadar kırmızı bir kan izi pazularından ve kolsuz gömleğinden aşağı damlıyordu. Yine de sırtıyordu, vahşi, vahşi bir sırtış - nihayet kafesinden çıkmış bir kaplanın bakışı.

Nicanor hangi cehennemdeydi?

Bu durumda ordusunun geri kalanı neredeydi?

"Beni özlemiş olman ne kadar dokunaklı olsa da," ısırdı, "bu lanet şeyin anlamı ne-

"Bize ne zaman söyleyecektin? Bereas elini geniş ve teatral bir şekilde sallayarak araya girdi - bu jestin ondan ziyade izleyicilere yönelik olduğuna şüphe yoktu. alkışlar yükseldi. 'Siz bu sırada

Belki de bizi evlerimizden atmayı? Yoksa en azından birkaç dakika önceden bizi uyarmayı mı ?

Ona göz kırptı.

Zayıflık, tüm dünyanın görmesi için sessizlik içinde sersemlemesine izin vermek - ama tanrılar neden bahsediyordu? Onu *kovmak* mı? Neden birini dışarı atsın ki-

"*İnsanlar*," diye hırladı Bereas. 'Gerçekten öğrenmeyeceğimizi mi sandın? Bizi evlerimizden çıkarıp yerine lanet *hizmetkârların* yaşamasına izin verme planlarınızı?

Arkasındaki kalabalıktan tıslayan küfürler ve bağırان anlaşımlar korusu yükseldi. Görünüşe bakılırsa, birisi sadece bir noktaya dikkat çekmek için arşiv kapılarına yakıcı bir kırmızı ışın fırlattı; çelik bir an sonra tekrar yerine oturdu.

Diğer taraftaki büyücüler. Nicanor oraya mı gitmişti?

"Benim... benim planlarım? Dikkatini tekrar önündeki geniş göğüslü, etli boyunlu erkeğe vermeye zorladı ve ipuçlarını birleştirmeye çalıştı. Bu, Inga'ya verdiği sözle mi ilgiliydi, sarayda kalan insanlar için uygun yaşam alanları mı? Ama o toplantıda hiçbir fae'nin yerini değiştirmeyeceğini *söylemişti*, değil mi? "Hiçbir planımız yok-

Alay etti. "O zaman evcil iblisinize söyleyin kenara çekilsin ve biz de hizmetkârlara saraydaki yerlerini hatırlatalım, çünkü öyle olduğunu düşünüyorlar.

Onlara hatırlatın.

Fae karşılaşmaları.

"Böyle bir şey yapmayacaksın. Sesi çatallaştı. Lanet olsun. 'Buradan defolup gideceksin ve-'

Bereas omuz silkti, başka bir şey söylemeden ona sırtını döndü ve kasap bıçağını savurdu. "Hadi işimize bakalım, arkadaşlar!

Kalabalık dikkatini arşiv kapılarına verdiğinde daha yüksek sesli tezahüratlar yükseldi. Meşaleler titredi. Kırmızı büyü havada çatırdayarak bir düzine elden aynı anda fırladı; kalın çelik parçalanarak hiçliğe karıştı ve mavi bir fırtına girişi tekrar eski haline getirmeden önce Nicanor'un adamlarının arkasında tek bir bakış yakaladı.

Birkaç metre , daha küçük bir grup, böyle bir savunmanın bulunmadığı duvarları aşmaya başlıyordu.

Tanrılar merhamet etsin.

Ne yapabilirdi ki? Omzunun üzerinden bir bakış fırlattı - ordu yoktu, takviye yoktu. Sadece en güçlü yüz üyesi gurur uğruna en zayıflarına işkence etmeye başlarken çok ama çok sessiz kalan bir saray. Açgözlülük. Zalimlik. Anne bunu durdurabilirdi, bu vahşileri bile kaçıp yataklarının altına sığınmaya sevk edecek kadar korkutucu olabilirdi... ama Thysandra korkutucu değildi.

Sadece korkmuştum.

Eğer mücadeleye girerse, onları durdurmaya çalışırsa, ne yaparlardı? Ona hain deyip onu da mı öldürürler? Kanatlarının arasından ter boşanıyordu - hayır, bu riski göze alamazdı, son kalan otoritesini de tebaasına *karşı* aktif olarak kullanarak harcayamazdı. Bunu durdurmak için başka bir yol bulmalıydı. Arşiv pencerelerine uçmak ve duvarlar yıkılmadan önce insanları tahliye etmek mi? Kesinlikle daha iyi bir plan-

"Kaçmasına izin vermeyin! Bereas kalabalığının ortasından bağırды.

Kimden bahsettiğini merak edemeden, kırmızı ışınlar pencerenin çerçevesini kanatlarının açılmasına birkaç santim kala parçaladı.

Hayır. *Hayır*. Başka bir yaylım ateşinden kaçınmak için tam zamanında eğildi - ama ciddiyetle *ona* saldırmayı planlıyor olamazlardı, değil mi? O bu sarayın Yüce Leydisi'ydi, Tanrı aşkına! Kanlı bir ordusu vardı! Ancak aynı ordu şu anda ortalıkta görünmüyordu ve kalabalığın giderek daha fazla üyesi ona doğru dönüyordu, nereye baksa kılıflarından bıçaklar çekiliyordu ...

Sikeyim.

Kaçabilir miydi? Ama havada savaşmak onlara saldırmak için daha fazla boyut kazandırırды ve eğer gerçekten kan arıyorlarsa-

Kırmızı büyü yüzünün yanından geçerek kulağının kenarını yırttı.

Refleksleri devreye girdi.

Midesi şoktan kasılsa da, savaş alanı alışkanlıkları daha güçlüydü. Geri çekilmesini beklerlerdi ve o da bağırان fae'lerin arasına umutsuzca daldı, daha ayaklarının üzerine bile basmadan ilk vahşi kırmızı darbesiyle üçünü yere serdi. Sol omzunda bir acı patladı. Etrafında döndü, içgüdüsel olarak saldırganın kanadını kendisiyle arkadaşları arasına koydu; hançeri çekmeye karar vermeden önce elinde duruyordu. Boyun, savrulma, kan fışkırması. Önündeki erkek yere yığıldı.

Kendisine doğru patlayan bir sonraki kırmızı patlamadan zar zor kurtuldu.

Hainin kızı. Dünya onun etrafında dönüyordu. Vücudu hareketleri yaparken bile, bunların hiçbirisi gerçekten, tamamen gerçek, her an uyanabileceği bir kabus gibi görünmüyordu. Beş sakın gün ve bunu hak edecek ne yapmıştı-

"*Soluna doğru!* Bereas koridorun diğer tarafından bağıyordu ve bu numaraları daha önce de duymuş olduğu için körü körüne ters yöne döndü. Hançeri tam zamanında kendisine sinsice yaklaşan kadının göğüs kafesinin altına saplandı.

Büyü dizlerinin arkasını ısırdı, neredeyse onu yere düşürecek kadar şiddetliydi.

Kalan rakipleri ona doğru yaklaşırken paniğin verdiği telaşla sendeledi ve dikkati keskinleşti. Hızlı bir kırmızı yaylım ateşi belki de beşini yere serdi. Etrafında dişlerini göstermiş ve hançerlerini çekmiş birkaç düzine kişi kalmıştı. Kendini koruyamayacağı kadar çoklardı. Yüzüne doğru gelen bir başka büyü patlamasını zar zor savuşturdu, ardından kanadına fırlatılan bıçağı savuşturdu, böylece bıçak sadece savunmasız zarın dış kenarını yırttı; acı onu bir buçuk anlığına kör etti ve o zayıf anında kendisine doğru hamle yapan iki erkeği ancak alt etmeyi başardı.

Görülecek bir yardım yok. Onu kurtarmak için gelen bir ordu yok. Tanrılar merhamet etsin. Burada mı ölecekti?

Öfke, acının sisi içinde devam etmesini sağladı, yaralarından akan kan gibi ellerinden kırmızı büyü dökülüyordu. Fae onun önünde yere yığıldı. Büyü onu yan tarafından, karaciğerinin hemen altından vurdu. Bir çılgılığı bastırarak eğildi ve başının üstündeki duvar patlayarak boynuna, omuzlarına saplanan parçalara dönüştü.

Bu sondu.

Sendeleyerek geri çekilirken, yaklaşmakta olan fae sürüsüne son bir umutsuz hücum ateşi açarken bunu biliyordu. Kanatları duvara çarptı. Aşağı inmekten başka gidecek yeri kalmamıştı ve artık saniyeler meselesiydi. Peki ne ? Kalbe bir bıçak mı? Boğazına kırmızı bir ışın mı? Yoksa tüm hayatı boyunca kaçtığı Faewood'daki kana bulanmış ölüm olan tazılar mı olacaktı?

Ve ancak o zaman, damarlarında dolaşan korkunun da etkisiyle, kırmızı fırtınanın söndüğünü fark etti.

Kalabalık artık hareket etmiyordu.

Daha da tuhafı... aşağılayıcı gözyaşlarını kırıştırtarak başını kaldırdığında, başının üstündeki pencereden bakan gözler etrafını sarmıştı.

Dudakları soluk soluğa kalmıştı; ayakları sendeleyerek geri gidiyordu. Bu bir tuzak gibi görünüyordu, dikkatini dağıtmak için sinsice bir girişimdi - ama dikkatinin dağılmasını gerektirmeyecek kadar ileri gitmişti ve birkaç metre ötede Bereas bile bembeyaz kesilmişti.

Omzunun üzerinden riskli bir bakış attı - ve dondu kaldı. Silas.

Silas'tı.

Geldiği pencerenin önünde duruyordu. Altın kanatları omuzlarının arkasında genişçe açılmıştı. Yıpranmış, tozlu gömleğini nerede bıraktığına dair en ufak bir fikri yoktu - ama şimdi muhteşem bir kan kırmızısı giymişti, bu renk aynı anda hem bir silah hem de bir uyarıydı. Güneş ışığında, pazarlık izleri yanık sarı teninde çok renkli kedi gözleri gibi parlıyordu.

Kaçacak gibi görünmüyordu.

Aksine, birinin kafasını ısırp koparmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Arkasından biri, "Bu *Pazarlıktı*," diye nefes aldı ve ayak sesleri, saldırılarını sadece bir şaşkınlıktan daha fazlasının durdurduğunu gösteriyordu.

Silas hareket etmedi. Saldırmadı. Bakışlarını bir kez savaş alanında gezdirdi, etrafa saçılmış cesetlerin üzerinde kısa bir süre durduktan sonra sakince, "Bereas?" dedi.

Thysandra acı dolu sisin içinden piçin neden birdenbire solgunlaştığını anladı.

"Bana borçlu iyiliklerin ilkini yapıyorum," diye devam etti amcası aynı düz, alçak sesle. 'Bir dakika dolmadan bu koridoru terk etmeyen olursa, onu öldüreceksin. Bu arada yeğenime saldıran olursa, onu da öldüreceksin. Teşekkür ederim.

Bir anlık felç olmuş bir çıkmaz vardı.

Sonra Bereas'ın sesi aniden tizleşerek, "*Defolun*, sizi aptallar!" diye bağırdı.

Ayak sesleri etrafında gürledi. Başını çevirmeye çalıştı ve görüşünün o kadar şiddetli bir şekilde yüzdüğünü fark etti ki neredeyse yarı ayakta durduğu, yarı duvara yaslandığı yere yığılacaktı. Kahretsin. *İyileşmek için mavi* - yerde kan kaybından ölmeden önce hemen şimdi renkli bir yüzey bulması gerekiyordu ...

Sert bir el omzunu kavradı ve sol tarafındaki acı hafifledi. "Sakin ol, Thys.

Bu kez parlak gök mavisinin parıltısını çarpmadan önce gördü; Kanadındaki akıllara durgunluk veren acı, hafif, kontrol edilebilir bir ağrıya dönüştü. Silas onu bırakmadı ve acımasızca ekledi, "Hareket etme. Nefes almaya devam et. Ben seni dikene kadar hiçbir yere gitmiyorsun.

Dili inanılmaz derecede ağırlaşmasaydı ve aynı anda bir kapı çarparak açılmasaydı, bir karşılık verebilirdi.

Naxi'nin sesi "*Sashka!*" diye bağırdı.

Halkın saygı yanılması için çok fazla.

Ama Bereas artık yakınlarda değildi ve arşivin kapısından dökülen diğerlerinin hiçbiri ona ne dendiğini umursamıyor gibiydi. Nicanor'un yüzü gümüş saç örgüsü kadar solgundu. Kanatlarından ve giysilerinden mavilikler akan bir avuç büyücü de onu takip etti. Ve Naxi - kendinden başka kimseyi umursamaması, kendi iyiliği için olanlar dışında hiçbir kavgaya karışmaması gereken *Naxi* - bitmek bilmeyen bir soru seli içinde ona doğru uçarak geldi - '*Neredeydin, ne oldu, ne yaptın-*'

Nicanor aynı anda, elleri hâlâ bıçağının üzerinde kapıdan çıkarken, "Lanet olsun," diye mırıldandı. "*Silas?*"

Karşılığında aldığı tek selam sert bir baş sallama oldu. "Komutan. "Lord Protector, bu günlerde," diye alaycı bir şekilde düzeltti Nicanor, bir bakış atarak

Thysandra'nın indirdiği yirmi, otuz fae cesedi. 'Şu anki durum yeteneklerim için parlak bir tavsiye değil kuşkusuz, ama

-'

"*Neredeydin?*" Naxi yine ciyakladı, sesi her zamankinden iki kat daha yüksekti. Thysandra kendini ayağa kaldırmak için cesurca bir girişimde bulunarak, "Ailemi bulmaya çalışıyordum," dedi. Silas'ın omzundaki eli gevşemedi. 'Bu insanların herhangi biri, bir aileyi zorla alıkoymayı planladığımız fikrini nereden edindi?

Fae'leri evlerinden çıkarmak mı?"

"En ufak bir ipucu bile yok. Nicanor şam teli kaplı omzunun üzerinden hızlı bir bakış fırlattı. "Onlardan birkaçını bulup konuşmamı ister misin?"

Neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktı. "Evet, lütfen.

Yarım bir selam verdi, parmağını şakağına götürdü, sonra topuğunun üzerinde döndü ve buz mavisi kanatlarını açarak dışarı fırladı. Kalan fae'ler bir an için tereddüt eder gibi oldular, sonra aceleyle açık pencerelerden onu takip ettiler - her şeyden çok, Naxi'nin çevresinden uzaklaşmak için bir bahaneleri olduğu için rahatlamış görünüyorlardı.

Naxi'nin kendisi de endişe verici bir şekilde sessizleşmişti.

Thysandra bir kez daha ayağa kalkmaya çalışırken, "Pekâlâ," diye mırıldandı. Bu kez başarmıştı, hatta ileriye doğru iki temkinli adım atarken en yakındaki fae cesedine takılmamayı bile başarmıştı. "Şimdi bana *neler* olduğunu anlatmak isteyen var mı?"

Başka kimsenin de ne olduğunu tam olarak bilmediği ortaya çıktı.

Son olaylar yeterince açıktı. Birileri Bereas'ın eğitim alanlarında kanlı bir intikam vaazı verdiğini duymuştu. Büyük insan personeliyle arşivler muhtemelen iyi bir ilk hedef olarak görünmüştü. Nicanor kalabalığı dağıtmaya çalışmış ve ordusunun önemli bir kısmı insanların yardımına gelmeyi reddedince, bunun yerine savunma önlemlerine yönelmişti; grupla ters düşen Naxi'ye de ona katılmaktan başka seçenek bırakılmamıştı.

Ancak kimsenin ona söyleyemediği en önemli kısımdı: sözde haberin ilk etapta nasıl yayıldığı.

Sadece açıkça özel bir toplantıda konuşulmuş bir haber. Sadece olabilecek en kötü kulaklara sızmakla kalmamış, aynı zamanda *yanlış* bir şekilde sızmış olan haberler - öyle ki kaynağın sonuçlarının ne olacağını bilmesi gerekiyordu. İnsanlardan biri mi? Bereas hizmetkârların bir şeyler olacağını düşünüyor gibi göründüklerinden bahsetmişti ve Inga o toplantıda pazarlık yapmayan tek kişiydi... ama o zaman, fae halkını kendilerine karşı kışkırtarak ne kazanabilirlerdi ki?

Thysandra artık düşünmek istemiyordu.

Sadece saklanmak, saklanmak, saklanmak istiyordu.

Ama mahkeme hâlâ oradaydı ve bu yüzden başka seçeneği yoktu. Bir şekilde soğukkanlılığını toplayarak Silas ve Nicanor'un kalan adamlarını insan arşivcilere evlerine kadar eşlik etmeleri için gönderdi. Gadyon'a onlara kalacak daha güvenli bir yer bulmasını emretti. Sonra aniden salon neredeyse boşaldı ve yazı masalarının yanında sadece Inga ve Naxi kaldı - ilki her zamankinden daha öfkeli görünüyordu, ikincisi hala garip bir şekilde sessizdi.

Ağlamak için korkunç bir andı ama yine de Thysandra'nın canı çok çekmişti. Ölmüş olabilirdi.

Katillerden oluşan bir mahkemeyi yönetiyordu.

Dört yüz yıldır oynadığı oyun ona karşı dönmüştü ve birdenbire her adımda yenilgiye uğruyordu. Bu da plan yapması, güçlü ve inatçı olması ve piçlere günlerini göstermesi gerektiği anlamına geliyordu... ama yine de tek yapabildiği sessizce oturmak, acı çekmek ve uyuşmaktı,

Sonunda arşivin kapıları tekrar açıldı ve Nicanor zincire vurulmuş, kanlar içindeki bir erkek fae'yi salona sürükledi.

İlerleme, teoride.

Buna sevinecek enerjiyi kendinde bulamadı.

"Bereas hiçbir yerde bulunamıyor," bildirdi Lord Koruyucusu, küfreden esirini en yakın sandalyeye sürüklerken acımasızca. Erkeğin elleri bağlanmış ve beyaz bir beze sarılmıştı - büyü yapmasını engellemek için basit ama etkili bir önlem. 'Arkadaşlarının çoğu da ortalıktan kaybolmuş gibi görünüyor. Bunu da kaçmak için eşyalarını toplarken bulduk.

"Orospu," diye tükürdü erkek fae, zincirleriyle boğuşurken. 'Pis, hain-'
Sonra nefesi kesildi.

Yüzü buruştu.

Sandalyesine yaslanırken boğazından acı dolu bir uluma çıktı, kanatları büzüşme noktasına kadar kasılmıştı. Sesi bir buçuk oktav yükseldi ve bir çığlık daha attı, ardından bozuk bir şekilde, 'Hayır, hayır, lütfen, *lütfen*, ben-'

Thysandra gözlerini ovuşturarak, "Naxi," dedi. "Sanırım bu kadar yeterli.

Çığlıklar bir anda kesildi ve geride sadece sessiz hıçkırıklar kaldı. Naxi yazı masasının kenarından oflayıp pufladı, ayakları yerden birkaç santim yukarıda sallanırken tutsağa bakıp homurdandı: "Terbiyesiz herif.

Erkek sessiz bir inilti çıkardı.

"Etkili," dedi Nicanor, kollarını kavuşturup çökmekte olan fae'ye düşünceli bir bakış atarken hafifçe rahatsız ama derin bir merak içinde görünüyordu. "Şimdi konuşmaya daha mı meyillisin, Lyron?

Başka bir acı inilti.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Thysandra'ya yan gözle bir bakış attı. "Soruları size bırakıyorum, Majesteleri.

Soru sormak yapmak istediği son şeydi. Daha fazlasını keşfetmesine yol açabilirlerdi ve zaten çok, çok fazla şey keşfetmişti.

Yine de derin bir nefes aldı ve "Fae'lerin insanlar için yer değiştirmek zorunda kalacağını sana kim söyledi?" dedi.

Lyron'un kan çanağına dönmüş bakışları önce Naxi'ye, sonra da yanındaki Inga'ya kaydı. Dudakları bir an için sessizce kıpırdadı ve ardından "Bereas" diye mırıldandı.

"Peki Bereas'a kim söyledi?

Yine o sessizlik anı. Sonra, daha da sessizce, "Iaris" diye mırıldandı.

Nicanor alışılmadık bir dizi küfür savurdu.

"Ne? Thysandra sandalyesinde dönüp durarak sertçe konuştu. Beklenmedik bir haberdi belki ama terzinin yakaladığı her dedikodu kırıntısı hakkında durmadan konuşmaya olan talihsiz eğilimi düşünüldüğünde *o kadar* da beklenmedik değildi. "Adamlarınızdan birine söyler misiniz-

"Konu bu değil," diye sözünü kesti Nicanor, üst dudağı en büyük sıkıntının işareti olduğunu bildiği bir küçümsemeyle seğiriyordu. Uzun parmakları kollarının dantel uçlarıyla oynuyordu. "Iaris'i birkaç saat önce boğazı kesilmiş halde bulduk.

Thysandra ona bön bön baktı.

Yüzünü buruşturdu, mavi gözleri özür diler gibiydi. "Biliyorum.

"Iaris? Sesinin kırılması umurunda bile değildi. "Birinin onu öldürmüş olabileceğini mi söylüyorsun-

"Yani bize kaynağının kim olduğunu söyleyemedi mi? Nicanor sözlerini sıkıca tamamladı. "Öyle göründüğünü kabul etmek zorundasınız, değil mi?

Tanrılar ona yardım etsin.

Lyron sandalyesinde çok sessizleşmişti, gözleri sanki bir kaçış yolu arıyormuş gibi şirketin her bir üyesi arasında gidip geliyordu. Inga sert ve öfkeli bir sessizlik içindeydi. Naxi çenesini avucunun içine almış oturuyor, parmaklarıyla çenesine vuruyor, sanki tanıklarına birkaç dakika daha işkence etmesinin başına ne kadar bela açacağını düşünüyordu.

Thysandra artık işkenceyi umursamıyordu bile.

Tek istediği, giderek derinleşen bu kâbustan kurtulmaktı.

"Hepsi bu kadar," derken kendini duydu. 'Misafirimize başka sorusu olan yoksa...'

"Şimdi sen söyleyince," diye kaba bir şekilde araya girdi Inga, "biliyorum. Arşivlere girip bizi bulduktan sonra bana ve diğerlerine tam olarak ne yapmayı planladığınızı bilmek istiyorum, eğer detaylandırmak isterseniz?

Odada şaşırmış görünmeyen tek kişi Naxi'ydi. Nicanor bile yüzünü her zamanki sinsi, cilalı maskesine geri çekmeden önce neredeyse baykuş gibi tanımlanabilecek tek bir göz kırptı.

"Muhtemelen birkaçınızı öldürürüm? Lyron dudak büktü, bakışları şimdi de aynı etkiyi yaratmak için büyük çaba sarf ediyordu. "Bu ne cüret!

Naxi gözlerini devirdi.

Kan donduran bir çığlık daha attı.

"Hiç zahmet etmeyin," dedi Inga sınırcasına, Naxi'ye bakmadan elini ona doğru sallayarak. 'Onun sorularıma cevap verebilmesine ihtiyacım var. Tam olarak *neden* ölmemizi istediğinizi açıklayabilir misiniz? Sızıntı yapan kulübelerde yaşamayı tercih etmediğimiz için mi? Bu öldürmeye değer bir suç mu?

Lyron tekrar sandalyesine yığıldı ve iblis büyüü azalırken nefes nefese kaldı. 'Siz ölümlüler zaten öleceksiniz. Birkaç yıl az ya da çok kimin umurunda?'

Thysandra ağzının açık kaldığını hissetti.

Inga'nın burun delikleri alevlendi ama bir şekilde bağırmadı, tartışmadı. Tek söylediği, sert ve soğuk bir şekilde, basit bir "Teşekkür ederim" oldu.

Ve neden başka hiç kimse uzaktan bile olsa şok olmuş görünmüyordu?

"Çıkarın onu buradan," diye boğuldu Thysandra, nefesi hızlanmıştı. Elbisesinin kırmızısı parmak uçlarının altında kaşınıyor, kurtulmak için yalvarıyordu. 'Onu götür ve bir daha asla ama *asla* yüzünü görmek zorunda kalmayacağım

Nicanor başını salladı ve zincirlenmiş erkeği zarif bir kolaylıkla sandalyesinden kaldırdı. Bu, derisinin altında patlama noktasına kadar ısınan huzursuz öfkeyi yatıştırmaya yetmedi, *neredeyse* yetmedi. *Siz ölümlüler nasıl olsa öleceksiniz*. Ve bu piç kurusu yakında boğazında bir bıçakla son nefesini verecek olsa bile... bu lanetli yerde onun gibi kaç kişi daha dolaşıyordu? Mahkeme mi? Diğer Fae adalarında mı?

Inga yorgun ve şaşkın görünüyordu. Naxi öfkeli ve şaşkın görünüyordu.

O zaman çok fazlalar.

Hayatının dört yüzyılı boyunca göz ardı ettiği şey *buysa*, nasıl da kör olmuştu? Ve sonra hala mahkemeyi kendi mahkemesi olarak adlandırması gerekiyordu - onu bitirmeye çalıştıktan sonra bile ona hizmet etmesi ve onu savunması mı gerekiyordu?

kurtaramazdı.

Deneyemediği için değil, artık denemek *istemediği* için.

Gerçekleşme bir rüya gibi uzak geliyordu ama yine de çok kolay bir şekilde yerine oturdu, zihnine yerleşirken hiçbir şok ya da sürpriz yaşamadı. Hayatı boyunca bildiği versiyonuna aitmiş gibi görünmüyordu. Her zaman dünyanın emrine amade olan yaşlı, vefalı Thysandra bu düşüncelerin gün ışığına çıkmasına izin vermeden ölür, onları hafızasının en derin çukurlarına tıkar ve bir daha asla yüzlerine bakmazdı.

Yeni Thysandra'da hizmet edecek kimse kalmamıştı.

Kararlar sanki her zaman varmış gibi şekillendi.

"Birkaç saat daha burada olmayacağım. Kelimeler sanki başka biri tarafından söylenmiş gibi dudaklarından döküldü; ayakları onu tamamen başka bir zihne itaat ediyormuş gibi pencereye doğru götürdü. 'Lütfen Silas ve Nicanor'a haber ver. Ve ben dönene kadar kendinizi güvende tutun, olur mu?

Tekrar kaçmak bu kadar kolaydı.

Birkaç dakika içinde kale kilometrelerce gerisinde kalmıştı. Aynı anda, göz alabildiğine parlak masmavi açık denizin üzerinde bir kez daha süzölüyordu - varış noktasıyla arasında zaman, rüzgâr ve sudan başka bir şey kalmamıştı.

Emelin.

Creon.

Lanet olası Kobalt Mahkemesi.

OceanofPDF.com

Bölüm 16

Ufukta yıkılmakta olan duvarların ve kulelerin görüntüsü çok özel bir acı-tatlı tadı veriyordu.

Kobalt Mahkemesi, Anne'nin bağlarını sakladığı yerd i - hükümdarlığının o küçük köşe taşları, yönetimi altındaki tüm bireylerin ona karşı büyü kullanmasını engelliyordu. Thysandra'ya, sadece Thysandra'ya emanet edilmiş bir sır. Harabelerin sihirli kalkanının tek anahtarı onundu; o binlerce ıvır zıvırın katalog kitabı onun eliyle yazılmıştı. Kısa bir süre önce, bunun Yüce Leydisinin en azından sadakatının bir kısmını gördüğünün ve değer verdiğinin kanıtı olduğuna inanmıştı.

Sonra İttifak onu tam da aynı yerde yakaladı.

Ve şimdi, altın ve mor sonbahar günbatımında o jilet gibi keskin kayalıklara doğru uçarken, Anne'nin onu bir tehlike olamayacak kadar kör ve bilgisiz olduğu için mi seçtiğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Son birkaç hafta içinde kale kalıntılarında çok az şey değişmişti. Aynı büyümüş bahçeler, içlerinde tek bir cam parçası bile kalmamış aynı sivri pencere kemerleri. Kayalık topraktan yükselen aynı yalnız, neredeyse iskelet halindeki kule. Ama kalenin kalbinde, çatısı hâlâ ayakta olan son birkaç odada, bir ateşin parıltısı duvarları aydınlatıyordu ve harabelerin hızla uzayan gölgelerinde iki ya da üç figür hareket ediyordu.

Savunmalara ya da alarmlara karşı dikkatli bir şekilde daireler çizerek aşağı indi. Yine de ıssız bir avluya indiğinde kimse onu durdurmadı; birkaç duvar ötedeki seslerden başka hiçbir şey aşağıdaki kayalıklara çarpan dalgaların hiç bitmeyen temposunu bozmuyordu.

Temkinli bir şekilde yürümeye başladı.

Kızıl Saray ne kadar dağınık olursa olsun, baktığı her yerde yabani otlar ve enkaz varken birilerinin gönüllü olarak *burada* yaşamayı seçeceğine inanmak zordu. Bu yıkıntıdan bir kaleye benzeyen bir şey inşa etmek yıllar alırdı. Onlarca yıl, belki. Eğer biri takımadalardaki her bir fae adasını sahiplenebiliyorsa, neden-

Yüksek sesli bir gıcırta düşüncelerini böldü.

Solundaki açık kapıdan gürültülü, beyaz ve kabarık bir şey fırladı, neredeyse şakağına çarpacak kadar hızlıydı.

Thysandra iki adım geriye doğru sendeledi, ancak zaman avucuna sığacak kadar küçük bir kuştan kaçtığını fark etti - küçük, beyaz ve gri bir şahin, önünde havada süzülürken çığlık atıyor ve çırpınıyordu. Bu etki bir kuğunun yavrularını korumasına benzeyebilirdi, ancak bu küçük canavar tehdidi desteklemek için gerekli boyutlardan yoksundu.

Yine de yürümekte tereddüt etti. Ya biri onun lanet kuşa saldırdığını düşünürse?

"Alyra?" diye bağırdı tanıdık bir ses yakınlardan. "Nesin sen-"

Sessizlik.

Ve sonra, sahte olması gereken ani bir sevinçle, 'Ah, Thysandra!

Kobalt Sarayı'nın Yüce Leydi'si bir sonraki anda alçak kapı aralığından terlikleri ve orijinal renginin ne olabileceğini söylemenin zor olduğu tozlu bir diz boyu tunik giymiş olarak çıktı. Kahverengi saçları dağınık bir örgüyle toplanmıştı. Elllerinde bir yığın harita ve eskiz vardı, hepsi de ağarmış parşömen kâğıtlarıydı, üzerlerinde tek bir renk lekesi bile yoktu - bir resmiyet, bir *kırılmalık*,

Thysandra'nın haftalardır kâbuslarında yer alan kadınla tamamen uzlaşmaz görünüyordu.

Emelin'in bunu bilmesi ya da en azından şüphelenmesi gerekiyordu ama yine de tek söylediği, "İçeri gelmek ister misiniz?" oldu. Bir süredir uçuyor olmalısınız.

Thysandra ona kaleden mümkün olduğunca uzakta kalmayı tercih ettiğini söyleyecek aklı toplayamadan yarı yıkık odada gözden kaybolmuştu.

Lanet olsun. Aralarında duvarlar ve kızgın bir kuş varken önemli kararları hakkında bağırmaya başlayamazdı; zaten hissettiğinden daha da gülünç görünürdü. Boğuk bir lanetle kanatlarını salladı, katladı ve alçak kapı pervazının altına eğilerek, ötesindeki karanlık boşlukta her ne bekliyorsa ona karşı kendini hazırladı. Tuzaklar mı? Çöken tavanlar mı? Lanet olası Creon Hytherion mu?

Ancak oda rahatsız edici derecede zararsız görünüyordu - neredeyse bir tür komuta merkezi gibi. Büyük bir orta masa. Uyumsuz bir kupa ve bardak koleksiyonu. En *çok* da evrak işleri, duvarda, masada ve hatta yerde bir sürü evrak, harita ve kroki...

Emelin başını kaldırmadan bir yığın defteri karıştırırken neşeyle, "Tam bina planlarımız üzerinde çalışıyoruz," diye açıkladı. Muhtemel bir düşmanla birlikte olduğu gerçeği onu en ufak bir şekilde rahatsız ediyor gibi görünmüyordu. 'Burada olduğunuza göre, yatak odanızın balkonunun doğuda mı yoksa batıda mı olması daha iyi olur sizce? Odanızda güneş ışığıyla uyanmak için söylenecek bir şey var, ama-'

Thysandra, 'İstifa ediyorum,' dedi.

Düşen sessizlikte biraz yankılandı - içi boş, tozlu bir ses.

Emelin bir kez göz kırptı. Ne başka bir şey, ne de başka bir şey, defterleri bırakıp bakışlarını kaldırdığında, tozla kaplı yüzünde hafif bir endişe ifadesi belirdi. Sonra yine kayboldu - gülümsemesi neredeyse anında yerine geldi.

'Tabii ki değilsin,' dedi.

Kulağa tehdit gibi bile gelmiyordu. Olsa olsa, birbirlerinin yanında birkaç yüzyıl geçirdikten sonra birbirlerinin saçmalıklarına alışan arkadaşların o sevimli, alaycı tonu vardı - Saçmalama *Thys*, *bunu hep söylüyorsun ve bir kez bile ciddi değilsin ...*

"Ne? Thysandra söyledi.

"Hiç de senlik bir şey değil," dedi Emelin, hiçbir şey olmamış gibi eskizlerine geri dönerek. 'Bu kadar pes etmek

Kolayca yani. Her neyse, düşünüyorum ... eğer bu pencereleri doğu tarafına koyarsak...'

"Ben *ciddiyim*! Thysandra tükürdü, iki adım ileri sendeledi, sonra küçük kuş tiz bir protesto sesi çıkarınca daha iyi düşündü. 'Ve şantajın da bir fark yaratmayacak, çünkü zaten beni öldürmeye çalışıyorlar, bu yüzden-'

"Ah, Thys?" diye arkasından daha da hoş olmayan bir ses kesildi ve bu kez gelen, aynı derecede tozlu, hafif biçimsiz bir kazakla odaya giren Creon'du. Ona doğru yavaşça sırtması sadece biraz zorlama görünüyordu. "Bu onuru neye borçluyuz?"

Emelin onun yerine, 'İstifa edeceğini söylüyor,' dedi.

Creon masanın kenarına yerleşirken kaşlarını kaldırdı, sevgilisi kadar rahatsız görünüyordu. "Açıkçası bu bana pek olası .

Emelin omuz silkti. "Aynen söylediğim gibi.

"O zaman doğru olmalı," diye kuru bir sesle kabul etti, ancak sonra tekrar Thysandra'ya baktı. 'Akşam yemeğine kalacak mısınız? Arpa yahnisinden nefret etmediğinizi varsayarsak tabii.

İkisine de ağzı açık baktı.

"Arpa yahnisinden nefret ettiğini sanmıyorum," dedi Emelin sandalyeden bir palto kapıp omuzlarına atarken. 'Ve genel olarak arpa yahnisinden nefret etse bile, kimsenin *seninkinden* nefret edebileceğini sanmıyorum.

Ona bir sırtış fırlattı. 'Bu durumda, alfler hepsini mideye indirmeden önce harekete geçsek iyi olur. Geliyor musun, Thys?'

Gerçekten başka seçeneği yoktu.

Onlara katılmayı açıkça reddetmek onu ilkeli olmaktan ziyade çocuksu gösterecekti. Kalmalarını ve kendisiyle sohbet etmelerini talep etmek ise onu güçsüz göstermekten başka bir işe . Bu yüzden kendini bir aile toplantısındaki isteksiz bir genç gibi peşlerinden sürüklenirken buldu, "Alves?" diye kekelerken sesindeki şaşkınlığı tutamadı.

Creon omzunun üzerinden, bir eli Yüce Leydisinin sırtında, 'Bina planlarını anlamamıza yardımcı oluyorlar,' dedi. 'Çok yardımcı oluyorlar, kahvaltılarının maliyetini hesaba katsanız bile. Şuradaki deliğe dikkat edin - hâlâ tamir ettirmemiz gerekiyor.

Endişe verici derecede düşünceli bir uyarı: Asmalarla kaplı koridorda, duvardaki boşluklardan içeri sızan son birkaç güneş ışığından başka bir şey yoktu.

ayak bileğini kırana kadar yerdeki çatlağı görememişti. Şimdi bir sonraki odaya adım atmadan önce onu atlatmayı başardı. İşte daha önce yukarıdan fark ettiği ateş, yarı yarıya yok olmuş bir tavanın altında yanıyordu - ortaya çıkan boşluk, yukarıda kararan gökyüzünün, batıda pembe ve mor çizgilerin ve doğuda beliren ilk yıldızların çarpıcı bir görüntüsünü sunuyordu.

Üç alf şöminenin etrafında, türlerinin tüm üyeleri gibi gürültülü bir şekilde oturuyordu, tabaklar çoktan kucaklarındaydı. Onun gelişiyile kısa bir süre başlarını kaldırıp yarım ağızla el salladıktan sonra, cinayet işlemeyen bir tartışmayı kazanmanın kabul edilebilir yolları üzerine gürültülü ama samimi tartışmalarına devam ettiler. Emelin onların yanına otururken burun kırmakla ilgili bir şeyler söyledi. Görünüşe göre bu çok komikti.

Kreon Thysandra'nın eline bir tabak tutuşturdu. Yahni rahatsız edici derecede lezzetli kokuyordu.

Oturdu ve şaşkın bir sessizlik içinde yemeğini yedi, etrafındaki konuşmalar alfçe tartışma teorisinden kart stratejilerine, Creon ve sayılarla ilgili bir şeye dönüştü. Thorir adındaki bir alf, mimari hakkında bir iki şey biliyor gibiydi. Diğer ikisi bir kapıyı pencereden ayırt etmekten acizdi ama bütün gün taş parçalarını ileri geri sallamaktan çok mutlu görünüyorlardı. Kimse unvanlarla uğraşmadı. Kimse titreyen gölgelere bir kez bile ihtiyatlı bakışlar fırlatmadı. Yemeğin sonlarına doğru Thorir, Emelin'i düelloya davet etmek için bir bahane buldu ve Emelin de bunu hayatından endişe duymadan neşeyle kabul etti.

Tamamen şaşırtıcıydı.

Herkes tabaklarını boşalttığında ve Emelin ile alfler eğlence amaçlı şiddet için daha uygun bir yer aramak üzere oradan ayrıldıklarında Thysandra hâlâ kendini toparlayamamıştı. Creon masayı toplarken ve çaydanlığı doldururken sessizdi - her zamanki tehditkâr sessizliğinden o kadar farklı, tuhaf bir şekilde rahat, memnun bir sessizlikti ki Thysandra bunun aynı kişiye ait olduğunu hayal etmekte zorlandı.

Adamın siyah bile giymediğini geç de olsa fark etti. Onu siyahtan başka bir şey giyerken *hiç* görmemişti ama yine de ateş ışığında, kazağının tozun altında huzurlu bir koyu yeşil olduğunu inkâr edemezdi.

Belki de son birkaç haftanın tek yeniliği Yeni Thysandra değildi.

Temizliğini bitirdiğinde gökyüzü simsiyahtı ve çaydanlığın dumanı tütüyordu. Görünüşe göre o an

Başını okşayarak ve birkaç iyi niyetli tehditle onu evine gönderdi... ama tek yaptığı bulaşık havlusunu bir köşeye fırlatmak, tahta bir sandıktan iki kupa çıkarmak ve karşıdaki bankın üzerine çöküp dalgın dalgın pırıl pırıl yanan ateşe bakmak oldu.

Bir an için, kayalıklara çarpan dalgalar ve arka plandaki bir parça alvce bağırıştan başka bir şey duyulmadı.

Sonra Kreon gözlerini titreyen alevlerden ayırmadan nefesini tuttu ve "Konuşmak ister misin?" diye sordu.

Neredeyse kendi dilinde boğuluyordu.

Dirseklerini kalçalarına indirip kanatlarını omuzlarının arkasına doğru katlarken neşesiz bir sırıtış belirdi. "Seni korkutmak istememiştim.

"Ne zamandan beri *konusuyorsun*?" diye mırıldandı.

Omuz silkti. "Ne zamandan beri bırakıyorsun?

Haklı bir noktaydı ve onca insan arasında *bunu ondan* duymak hiç de hoş değildi. Yüzyıllardır süregelen böbürlenmelere, aralarında hiç şansı olmadığı o bitmek bilmeyen rekabete çok yakındı. Kızıl Saray'ın sevgili prensi, sesinin elinden alındığı yıllardan önce bile hiç *konuşmamıştı*; sadece kasıla kasıla *konusuyor* ve kızın değer verdiği her şey pahasına, kendi varlığının zaferinin tadını çıkarıyordu.

Ve işte . Mutluydu. Seviliyordu. Evinde.

Onun bir kez daha kaybetmesini izliyordu.

"Kendini tebrik mi ediyorsun?" diye mırıldandı, gözlerindeki ani parıltıyı görmeden önce gözlerini kaçırdı. Faydasız bir meydan okuma. Bu onu adamın her şeyi bilen iblis hislerinden korumayacaktı. "Eğer buraya benim yerimde olsaydın her şeyi daha iyi yapacağını söylemeye geldiysen, beni yalnız bırakmanı tercih ederim.

İç çekti. "Ben değilim.

Bu iki kelimedede bir yorgunluk vardı. Eski, karanlık ve *iliklerine* kadar işleyen, gerçekten hissetmeye hakkı olmayan türden bir yorgunluk.

" zaman ne istiyorsun?" diye ısırdı, sesindeki titremeyi örtmenin tek yolu keskinlikti.

Yine bir an sessiz kaldı. Aralarında, ateş gece esintisinde sessizce dans ediyor, çaydanlık közlerin arasında unutuluyordu. Uzaklardan gelen çeliğin çeliğe çarpışının çılgılığı, Alves'in savaş alanını bulduğunu gösteriyordu.

"Sadece nasıl bir his olduğunu bildiğimi söylemek istedim," dedi Creon sonunda, yavaşça, sessizce, bakışları hâlâ alevlerin üzerindeydi. "Bir gün uyanmak ve fark etmek

Oyun sandığınız gibi bir oyun değil, müttefikleriniz sandığınız gibi insanlar değil ve dünyanın geri kalanı sizi kötü adam olarak görmekte haklı. Ben de o yollardan geçtim. Bu yüzden bunları görmezden gelmekte özgürsünüz, ama eğer düşünceler arıyorsanız ...'

Sesi gecenin sessizliğinde eriyerek tekrar kayboldu. Oturduğu bankta donup kaldı.

Tehlike, diye bağıırıyordu zihni, ezici, felç edici bir refleksle. *Kaçın buradan. Bu bir tuzak.* Öyle olmalıydı, çünkü alternatif açıklama Creon Hytherion'un kendisinin *savunmasız* olduğu ve tanrıların er ya da geç hayata döneceğiydi. Ama...

Burada, bu yıkık dökük, çürüyen harabede *olması* dışında.

Sahadan ve bir zamanlar mükemmel bir şekilde oynadığı oyundan kilometrelerce uzakta. Kendi başına kolayca geçirebileceği taçtan, son birkaç on yıldır verdiği her kararın ardında yattığını belli belirsiz varsaydığı arkadan bıçaklama ve stratejik ihanet planındaki nihai zaferden kilometrelerce uzakta.

Kobalt Sarayı, dünyanın gelmiş geçmiş en güçlü fae büyücüsü için anlamsız derecede mütevazı bir yerdi ve tanıdığı Creon da bu konuda onunla hemfikir.

"Kimsin sen?" dedi zayıf bir sesle.

Neşesiz bir kahkaha attı. "Bir aptal.

Bu daha da sinsi bir hile olmalıydı, çünkü elbette Anne'nin oğlu kendisini asla kurnazlık ve ihtişamın timsalinden daha azı olarak tanımlamazdı. Ama yüzündeki ifade daha önce hiç görmediği bir ifadeydi - koyu renk gözlerindeki boşluk, yukarıdaki siyah gökyüzünden çok daha boştu.

Eğer bu bir yalansa, tuhaf bir yalandı. Onu sadece kendini daha güçlü, daha cesur, daha sert göstermek için yalan söylerken görmüştü.

" zaman buna hakkım var mıydı?" diye sordu, onu yakından izleyerek maskenin çatlamasını bekliyordu. "Seni bir kötü adam olarak görmeye?

Tereddüt etti.

"Yoksa kefareti burada mı bitiyor?" Sesi yine dikenli bir hal aldı. 'Dünyanın geri kalanının öfkesini kabul etmek iyi ve güzel, ama oturan tek kişinin öfkesini kabul etmek değil-'

"Thys. Gözlerini kapattı. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim.

Tiz bir kahkaha attı. '*Senin* gözünde kötü biri olmak için ne yaptım ben? Ayaklarına kapanıp secde edemedim

ne zaman bir odaya girsen? Her göz kırpmışınızda yetersiz övgüler mi aldınız?

"Hatırlamıyor musun?" dedi ve şimdi gözlerini kaçırın o olmuştu. "Hani beni saklandığım koğuştta bulmuşsun? O gün on beşinci kez eğitim alanına geri sürüklenmemeye çalışıyordum?"

Bocaladı.

Hatıralar parça parça geliyor, hızla birbirine ekleniyordu - ahşap duvarlar, dar yataklar, keskin ter ve safra kokusu. Gençti. Çok gençti. Omzunda kanayan bir yara, yerde bir kustumuk birikintisi - Anne'nin acımasız eğitimi, aptal küçük ayaklarının her dönüşünde üzerine titremesini ve yaltaklanmasını sağlayan aynı eğitim.

Sızlanmayı kes, diye tersledi, onu yatağın altından çekip çıkardı.

Senin yerinde olmak için kaç kişinin cinayet işleyeceği hakkında hiçbir fikrin yok, diye tersleyerek onu kapıdan dışarı itti.

Şimdi ona baktı - tamamen büyümüş, yırtıcı hayvan boyutunda, eğitiminin mürekkep izleri derisinin bronzuna karşı kaba çizgiler - ve içindeki dehşetin yükseldiğini hissetti.

"Hatırlıyorsun," diye kesin bir ifadeyle sözlerini tamamladı.

"On yıllardır o günü düşünmemiştim," fısıldadı. "Biz... ikimiz de çok gençtik, değil mi?"

"Öyleydim. Gülümsemesi mezar kadar neşesizdi. "Sen biraz daha az.

"Bir yetişkinin yakınında bile değildim! Öfke kadar utanç da mide bulandırıcı bir sıcaklıkla kapladı içini. 'Ve senin üzerinden daha *yıllar* bile geçmemişti-'

"Thys, sana saldırmıyorum. Bir elini yüzünde gezdirdi, sonra duraksadı, kolunu tekrar indirirken onun bakışlarına karşılık vermedi. "Senden nefret etmeyi bırakmaya çalışıyorum. Ve bunun neden biraz çaba gerektirdiğini açıklamak, ne kadar rasyonel ya da irrasyonel olursa olsun.

Şaşkınlıkla ona baktı.

Ondan *nefret* mi ediyordu?

Elbette ondan hiç hoşlanmadığı yeterince açıktı. En başından beri onun kimseden hoşlanabileceğini düşünmemişti ve bu kurala bir istisna oluşturmak için en ufak bir çaba göstermemişti. Ama küçümseme, ilgisizlik, onun acı çekmesinden umursamaz bir zevk... Bunların hiçbirisi *nefrete* yaklaşmazdı, değil mi?

Kendisinin onun üzerinde bu kadar etkili olabilecek kadar güçlü olduğunu hiç düşünmemişti.

"Bunu Em'e haklı göstermeye çalışıyordum," ekledi, dudaklarının kenarlarında alaycı, kendini küçümseyen bir gülümseme seğiriyordu. "Senden hoşlanmayışımı yani. O da akıllara durgunluk veren bir noktaya değindi: Sevgili annemin en başta amaçladığı şey tam da buydu - hayatlarımızdaki tüm yanlışlar için birbirimizi suçlamamız. Sarayındaki en güçlü iki büyücünün, ikisinin de canına okuduğunu fark ettiğini düşünsenize.

Thysandra yutkundu. "Şey, *yaptın-*

"Ben *doğdum*, Thys. Onun sesinde umutsuzluğa bu kadar yakın bir şey hiç duymamıştı. "Sana söz veriyorum, ertesi gün seni tekmelemesini ben istemedim.

"Hayır," dedi uyuşukça. 'Hayır, sanırım , ama..' Ama ne?

Ama o zamandan beri üç buçuk asırdır çekilmez küçük bir pislik miydi? İnkâr edilemez bir şekilde doğru, ama yine de...

O da bu oyunu oynuyordu. "Siktir," diye mırıldandı.

"Biliyorum," dedi boğazı düğümlenerek ve sonra yine "Biliyorum," dedi.

"Emelin bana o lanetli sarayı bu yüzden mi verdi? Yıkık duvarlar ve kırık kemerler etrafında dönüyordu. "Sana davranış şeklimden dolayı senin adına intikam almak için mi?

"Hayır." Durakladı, sonra yavaşça ekledi, "Sanırım çoğunlukla seni seçti çünkü bir keresinde ona yardım teklif etmiştin. Anne beni esir aldıktan sonraki o gece.

Thysandra bir an için ona göz kırpmaktan başka bir şey yapamadı.

Her şeyin yer değiştirdiği o tuhaf, şiddetli gece... Kemik salonun tavanından kanatlarındaki kancalarla sarkan Creon. Emelin, küçük ve insan görünümlü ve pavyonun kapısının eşiğinde kaybolmuş gibi görünüyordu.

Yardıma ihtiyacın olursa beni görmeye gel.

Kız kaçmadan sadece birkaç saat önce. Thysandra'nın ona izin vermesinden sadece birkaç saat önce.

Bu..." Yutkundu. "Bu benim aptallığımdı.

"Belki," dedi kuru bir sesle, bacaklarını ateşe doğru uzatıp başını ona doğru eğerken yüz ifadesine her zamanki umursamaz kibirinin bir kısmı geri dönmüştü. 'Ama bunu yapmasaydın seni yemeğe davet etmezdim, yani en azından *bir şey* kazandın diyebilirim. Lafı açılmışken - çay?

"Onu zehirlemediğiniz sürece," dedi uyuşuk bir sesle.

Sırıtişında o tanıdık hınzırlığın hafif bir kenarı vardı. "Bardakları değiştirmekten mutluluk duyarım.

Evde olsalardı bariz bir çiftle blöf olurdu - ama evde değillerdi, kimse onlara içecek servisi yapmıyordu ve Silas'ın çaydanlığı ateşten almasını ve parmaklarında tek bir şüpheli kırıktanma olmadan iki fincan çay doldurmasını izledi. Silas'ın bu sabah ona servis ettiği demlikten çok daha iyi kokuyordu. Nane. Papatya. Tarçın gibi bir şey mi?

Parmaklarını sıcak, pürüzsüz toprak kapların etrafına doladığında, konuşma bir parça bile anlam kazanmaya başlamamıştı.

"Yani şunu mu ima etmeye çalışıyorsun..." Durakladı, kokulu buharı içine çekti. "Bunun bir çeşit ödül olduğunu mu ima ediyorsun? Büyük olasılıkla beni öldürecek bir rolü üstlenmem için bana şantaj mı yapıyorsun?

Creon sıraya geri yaslandı ve uzun saçlarını yüzünden çekerek yavaşça, "Daha çok... bir fırsat diyebilirim," dedi.

"Oh, kulağa umut verici geliyor. Keskin bir kahkaha attı. "Elimi tutan Yüksek Hanımlar olmadan nasıl yapacağımı görmek için mi?

"Hayır." Titrek ışıktaki yüzü yine yorgun görünüyordu. "Sadece... sadece daha iyisini yapmak için.

Bunun anlaşılması birkaç dakika sürdü.

Daha iyisini yap.

Soru sormayan, gözünün önündekini görmeyi defalarca reddeden Yaşlı Thysandra'dan daha iyiydi. Zirveye ulaşmak için o kadar çaresizdi ki, yukarı çıkarken kimi ezebileceğini umursamamıştı - ağlayan bir çocuğu işkencecilerinin ellerine geri sürüklemişti ve bu durumda da kendini mantıklı biri gibi hissetmişti.

Daha iyi.

Dünya parçalandı. Değişti. Kendini o kadar farklı bir resme yapıştırdı ki neredeyse tanınmaz hale geldi.

"Bekle. Nefesim kesildi. "Yani... beni oraya mahkemenin iyiliği için koymadığınızı mı söylüyorsunuz? Fae'ler için mi? Sen-"

Yaralı kaşı yukarı kalktı. "Oh, hayır. Hem de hiç. "Benim korumam gereken... *insanlar mı?*

"Ve dünyanın geri kalanı. Evet. Çayından bir yudum aldı, sonra ona neşesiz bir sırıtış gönderdi. "sana. Bunun birkaç ay daha sürmesini bekliyordum,

doğruyu söylemek gerekirse.'

"Birkaç- Seni *piç*! Sesi titriyordu. 'Bunu bana söyleyebilirdin! Sen-'

"Olabilirdi," diye alaycı bir şekilde itiraf etti, "ama anlar mıydın?

Hayatına kastedilmeden önce.

Bereas'ın ukala zalimliğinden önce. Inga'nın yorgun öfkesinden önce. *Fae karşılaşmalarından* önce, babasının ölümünün gizeminden önce, o affedilmez sözlerden önce - *yine de ölüyorlar*.

"Hayır," dedi

şaşkınlıkla. Kreon

sadece omuz silkti.

'Yine de...' Dudaklarından umutsuz bir kahkaha döküldü. 'Ya dünyayı kurtarmak *istemiyorsam*? Ya da lanet olası insanları? Bu ihtimali hiç düşündün mü?

"Şey," dedi, yüzü donuk, "istifa edebilirsin elbette. "Lanet

olası tehditlerin dışında-

"Ah, şunlar. Ona neşesiz bir gülümseme daha fırlattı. 'Sadece seni motive etmek için küçük bir dürtme. Sanırım oradan gerçekten istiyorsan onları geri alabiliriz.

"Eğer ben- Sen beni *dinliyor* muydun, Hytherion? Yarı kaynar haldeki çayını adamın sırttan fırlatmamayı başarması gerçekten de muazzam bir kendine hakim olma başarısıydı. 'Tabii ki çıkmak istiyorum! O tacı hiç istememiştim! Hayatımın geri kalanında bu lanetli yere gözümü dikmek istemediğimi anlamam için bunu sana kaç farklı şekilde etmem gerekiyor?

Yavaşça başını salladı, açıklamadan kuşkulu bir şekilde etkilenmemiş görünüyordu. "Peki ya sonra?

"Ne?" diye tersledi.

"Peki dışarı çıktığında ne yapacaksın? Yüzündeki kurlsız ilgi ifadesi, pazarlıksız bir vaat kadar ikna ediciydi. "Durgun bir adada huzurlu bir hayat yaşayıp unutmaya mı çalışacaksın?

Cevap vermek için dudaklarını aralamıştı ki, cevabı olmadığını fark etti.

Unut gitsin.

İnsanlar hâlâ acı çekip ölürken. Sarayın geri kalanı hiç şüphesiz mutlu bir şekilde zaten pek çok cana mal olan savaşa devam ederken, takımadaların geri kalanını yıllarca süren katliamlara geri atarken, gurur ve kibir uğruna galonlarca kan dökerken.

Yaşlı Thysandra'nın umurunda olmazdı. Farkına bile varmazdı. Ama artık bildiğine göre, artık gözlerini açtığına göre...

Kaçmanın ne anlamı olabilir ki?

Mahkemeyi terk edebilirdi, evet - ama mahkeme *onu* gerçekten terk edebilir miydi? "Seni *piç* kurusu," diye fısıldadı, farkına vardığı şey kalbinin etrafını sarmıştı.

buz gibi zincirler. "Sen... sen..."

Sadece iç çekti.

Böbürlenmek yok. Alay etmek yok. Son üç küsur yüzyılın herhangi bir gününde ona göndereceği o dayanılmaz kendini beğenmiş sırtıştan eser yoktu ve bir şekilde bu gerçek sempati her şeyi çok ama çok daha kötü hale getirmişti.

"Tüm bunlar ikiniz için de çok uygun, değil mi?" diye ekledi, çaresizlik sesine rahatsız edici bir tizlik katıyordu. Saldırmak daha kolaydı. Daha güvenliydi. 'Tehditlerin artık işe yaramadığına göre, beni buraya bağlamanın başka bir yolu mu bu? Emelin mi söyledi sana-'

"Em bana tek bir şey bile söylemedi," dedi, bu öneri karşısında anlaşılmaz bir şekilde eğlenmiş görünüyordu. 'Bizi biraz yalnız bırakabilir mi diye soran bendim. Yemek sırasında Thorir'i neden bu kadar çok iğnelediğini sanıyorsun?

Thysandra iğnelemenin olağandışı olduğunun farkında değildi. "Ben... onunla tek bir özel kelime bile konuştuğunuzu görmedim.

Yine o lanet olası kaşını kaldırdı. "Ellerimize göz kulak olmalıydık.

Oh.

Doğru

Oturduğu sıraya yığıldı, gözlerini kapamak ve karşısında oturan erkeği anlamlandırmaktan tamamen vazgeçmek için ani bir dürtüyle savaştı. Zalimlik ve saygı. Entrika ve samimiyet. Tehditler ve sonra bir şekilde alışılmadık derecede gerçek ve hatta belki de ... iyi niyetli görünen bu tavsiye?

Annenin oğlunu *iyi niyetli* olarak düşünme fikri

Bir insanı bir gün boyunca bayıltabilecek türden bir zihinsel zorlanma gerektiriyordu. "Ve neden," diye mırıldandı, gözleri kucağındaki çayda, "bir kelime istedin mi?

tam olarak?"

"Sana söylemiştim. Bir an durakladı. "Ben de oradaydım.

Kahraman, kötü adam. Bir anda oyun olmaktan çıkan bir oyunun galibi. *Ya sonra?* demişti ve kadın bu sorunun ardındaki acımasız ağırlığı ancak şimdi tam olarak anlayabiliyordu - bu soruyu kendisine de binlerce kez sormuş olmalıydı.

" kadar yer varken gelip burada yaşamaya karar vermenin nedeni bu mu?" diye sordu, etraflarını saran yosunlu, zaman aşımına uğramış duvarlara bakarak. "Bir kez olsun bir şeyleri yıkmak yerine inşa etmeyi deneyebileceğin için mi?

Sesinde hiç tereddüt yoktu. "Evet.

O şekilsiz, tozlu yeşil kazak. Üzerinde bıçak olmaması. Gözlerindeki garip sakinlik, artık ölümcül parıltılar, tehditkâr karanlık yoktu - sanki başka bir şey yaparak, tanıdığını sandığı erkek tamamen başka birine *dönüşmüştü*.

"Yardıma oluyor mu?" diye fısıldadı.

Elleri bir an için kupasının etrafında sıkıştı. "Düşündüğümde daha fazla.

Ve belki de uzun, kavgalı hayatlarında ilk kez ona güvenmişti.

OceanofPDF.com

Bölüm 17

Arşivde bunu yapacak başka kimse kalmadığı için Naxi, Inga'yı eve götürme görevini üstlendi.

Hoş bir yürüyüş değildi. Kızıl Saray bir kez daha korkudan sıırılsıklam olmuştu ve bu kez Naxi buna neden olacak hiçbir şey yapmamışken ve kendisi de neredeyse aynı derecede korkmuşken, bu sıcak ve nemli hissin bir zaferi yoktu. Thysandra neredeyse *ölüyordu*, Tanrı aşkına. Tam da kanlı burnunun önünde! Ve şimdi yine ortadan kaybolmuş, sarayı ve sızdırılan sırlarını bir grup potansiyel hainin eline bırakmıştı - gittiği yerden ne zaman döneceğini ise kimse bilmiyordu.

Dönüp dönmeyeceğini bile.

Inga'ya evinde eşlik etmek bir hayır işi değildi. Her şeyden öte, bu lanet olası şatodan çıkmak için çok hoş bir bahaneydi.

Dağın yamacından zikzaklar çizerek adanın kalbindeki tepeleri kesen vadiye inen patikadan aşağı inerlerken ikisi de konuşmadı. Sağlarında, ısıltılı fae evleri vadi boyunca uzanıyordu.

masmavi ve fildişi sahil şeridi. Buna karşılık insan köyü tozlu ve renksizdi, iki tepe arasındaki dar bir yarıktaki sanki dünyanın gözünden kaçmış gibi yuvalanmıştı.

Ayrıca şu anda Fae'lerle kaynıyordu.

"Rustvale'e hoş geldiniz," diye mırıldandı Inga onlar yaklaşırken - kaleyi geride bıraktığından beri söylediği ilk sözler. Öfkesi o kadar keskindi ki Naxi neredeyse tadını alabiliyordu. Ekşi ve keskin, bir ömür boyu demlenmiş ve mayalanmış bir tat. "Kanatlı efendilerimizin sığırları tutmayı sevdiği yer.

"Çoğu sığırı çoğu fae'den daha mı çok seviyorum? Naxi yardımsever bir şekilde teklif etti.

Inga bir kahkaha attı, acı bir eğlencenin parıltısı yaydığı öfkeyi yumuşatmaya yetmedi. "Oh, sen de ben de.

Nadir görülen bir anlaşma anı. Naxi, bu durumun kalbini saran güvensizliği en ufak bir şekilde azaltmadığını gözlemlemekten kendini alamadı.

Bir an sonra, arşiv kapılarını korumak için orada bulunan tanıdık yüzler olan iki devriye fae tarafından fark edildiler. Inga onların yanından geçip köye doğru ilerlerken selamlarına karşılık vermedi. Naxi, iki yepyeni korku iğnesiyle ödüllendirilmek için karşılık verdi.

Lanet olsun.

Tabii ki umurunda değildi.

Kumlu yolda birkaç düzine insan duruyordu, Inga'nın gelişiyi aralarından boğuk tezahüratlar ve rahatlama çığlıkları yükseliyordu. Çoğunun eşyalarını toplama sürecinde olduğu görülüyordu, çantalar ve sandıklar neredeyse her ön kapının yanında duruyordu. Birkaç bebek mutsuzca mızmızlanıyordu. On beş yaşlarında bir insan kızı babasının kollarında hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Hiçbiri Naxi'ye kısa bir bakış bile atmadı, çünkü Naxi bir sonraki adımda ne yapacağından emin olamadan köyün kenarında durdu.

Elbette onların bakışlarını da umursamıyordu.

O zaman onları kendi hallerine mi bırakmalıydı? Saraya geri dönüp Labirent'te saklanmalı ve Thysandra'nın yakında döneceğini mi ummalıydı?

Birkaç düzine metre ötede, yeni gelen Silas adındaki pazarlıkçı erkek fae Inga'nın yanına indi ve onunla birkaç kısa kelime konuştu. Inga'nın yüzlerce pazarlık işareti karşısındaki tiksinti dolu bakışı çok şey anlatıyordu ama yine de çabucak bir anlaşmaya vardılar; Silas tekrar uçup giderken, Inga köylülerinin yanına döndü ve kararlı el hareketleriyle evlere ve insanlara emirler yağdırmaya başladı. Kalabalıktan rahatlama dalgaları yükseldi. Sevgi dalgaları.

Belki de, diye düşündü Naxi orada durup onların yeni bir telaşla koşuşturmalarını izlerken, biraz daha yardım edebilirdi?

Bu düşüncenin nereden geldiğinden emin değildi. İnsanlara yardım etmek, onlar da size yardım etmedikçe zaman kaybıydı ve bu bitkin, yıpranmış insan topluluğunun onun için yapabileceği çok az şey vardı - en azından kendisinin yapamayacağı hiçbir şey. Onlar için de üzülüyordu. Hiç kimse için üzülmezdi. Fae'ler için işleri zorlaştırmak hoşuna gidiyordu elbette ama yaşlı bir insanın çantasını toplamanın Kızıl Saray'ın herhangi bir kanatlı vatandaşı için hayatı önemli ölçüde daha tatsız hale getireceğinden şüpheliydi; eğer intikam almak istiyorsa, birkaç tanesini daha öldürmesi daha iyi olurdu.

Ve yine de...

Yine de *bir şey* ayaklarını ileri doğru itti.

İnsanların birbirlerini teselli etmek için durdukları, harap evlerden ağır sandıkları birlikte taşıdıkları, birbirlerinin çocuklarını geçen fae'lerden uzaklaştırdıkları yere yaklaştıkça yaklaşıyorlardı. Boğucu korku hala havaya nüfuz ediyordu, ancak daha yumuşak bir şeyle karışmıştı - güven ve yoldaşlık ve cehennemle birlikte yüzleşen insanların zor kazanılmış bağlılığı.

Çalıntı tatlılar kadar bağımlılık yapan bir his. Belki de kimseye yardım etmesine bile gerek kalmayacaktı. Belki de sadece burada durabilir ve bu hissin, ev duygusunun, ait *olma* duygusunun yumuşaklığının tadını *çıkartabiliyordu*-

Yavrulardan biri panik içinde çılgılık attı.

Korku bir yaz fırtınası gibi çöktü, köydeki tüm fae ve insanlar aynı etraflarında dönmeye başladı, tüm dostluk ve akrabalık göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu.

Onlara en zararsız gülümsemesini fırlatmak düşüncesiz bir refleksti. Naxi ölümlülerin dişleri konusunda gergin olma eğiliminde olduğunu - ölümsüzlerin de öyle - ve belki de işe kendini açıklayarak başlaması gerektiğini ancak korkusu artınca hatırladı. Gecikmiş bir şekilde parmak ucunda iki hızlı adım attı, onlara küçük bir el salladı ve "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Bir bebek annesinin kollarında ağlamaya başladı.

Bir grup geniş omuzlu adamın arkasından Inga'nın sesi duyuldu: "Ah, Tanrı *aşkına*!"

Bir sonraki an, etrafındakilere bir şeyler mırıldanarak, düz ve öfkeli bir çizgide köyün kenarına doğru ilerlemeden önce tepinerek görüş alanına girdi. Bir an için Naxi'yi yakalayacakmış gibi göründü.

Ama son anda kendini tuttu; bunun yerine Naxi'nin onu takip etmesi gerektiğini belirtmek için sarışın başını sertçe sallamakla yetindi.

İtiraz etmenin pek faydası yokmuş gibi görünüyordu, bu yüzden Naxi itiraz etmedi.

Geldikleri yöne doğru ilerlerken Inga nefesinin altından, "Buradan gitmelisiniz," dedi. Çenesi acımasız bir çizgiye oturmuştu. 'O saldırıdan sonra zaten yeterince gerginler. İblislerle oylanmak içlerinden birinin ihtiyaç duyacağı *son* şey.

"Ama..." diye kekeledi Naxi, ayaklarının üzerinde tökezleyerek. "Ama ben sadece yardım ediyorum!"

"Açık sözlü olmak istemem," dedi Inga, açıkça açık sözlü olmak niyetindeydi, "ama bunu bir iblisin söylemesi kulağa pek olası gelmiyor, değil mi?"

"Şey, evet, ama-

Kız sonunda olduğu yerde durdu ve dönerek Naxi'ye soğuk gri bir bakış fırlattı. Sadece bu bakıştan bile ne kadar korkmuş olduğu anlaşılabilirdi... ama tabii ki korku hâlâ oradaydı, sadece iblis duyuları tarafından görülebiliyordu ve hayat boyu her panik kıvılcımını kırılmaz bir kararlılığa dönüştürmenin ardına gizlenmişti.

"Ama?" sertçe tekrarladı.

Naxi tereddüt etti, ne demek istediğinden emin değildi.

Ama Thysandra'nın kalma konusunda ciddi olduğumu bilmesini istiyorum - ki bu da işe yaramaz bir argümandı çünkü bu insanların hiçbirisi Thysandra'ya ona güvendiklerinden daha fazla güvenmezdi. *Ama gidecek başka yerim yok* - Thysandra dönene kadar onun odasına girememiş olsa bile bu bir yalandı. *Ama sıkıldım* - sanki herhangi bir insan ölüm kalım mücadelesinin onun için eğlenceli bir eğlenceden başka bir şey olmadığını düşünmek istemiş gibi.

Bu nedenlerin hiçbirisi hikayenin tamamını anlatmıyordu zaten.

Çünkü bazen, sadece bazen, senin gibi olmak isterdim.

Bu, yüksek sesle söyleyebileceği bir düşünce değildi.

"Bak, teklifin için çok minnettarım," diye ekledi Inga, Naxi sessiz kaldığında, çocuğuna acı bir gerçeği sunmak üzere olan bir anne gibi doğal olmayan bir sabırla. 'Ve eminim ki şu anda kimsenin bebeklerini yemek gibi bir niyetin yoktu. Ama zaten endişelenmemiz gereken birkaç bin fae varken, insanlardan evlerine bir masal canavarını da davet etmelerini istemeyeceğim, tamam mı?"

Ama *yardım* etmeye çalışıyordu.

Gerçekten yardım etmeye çalışıyordu.

"Evet," dedi Naxi, titreyen alt dudağıyla umutsuzca savaşarak. "Evet, tabii ki.

"Güzel. Inga başıyla onayladı, sonra onun yanından geçip gecikmiş bir "Kendine iyi bak" dedi ve bekleyen kasaba halkına doğru yürüdü. şimdi umutlu bir rahatlama dalgası yayan aynı insanlar, sanki Naxi her an arkasını dönüp çocuklarını parçalamaya başlayacakmış gibi, beklenti dolu bir korkuyla dağıldılar.

Masal canavarı gibi.

Aniden sulanan burnunu sildi ve koşmaya başladı.

Bu *adil* değildi, lanet olsun - gerçekten, *gerçekten* değildi. Arşivlerde onları savunmak için kendi hayatını tehlikeye atmıştı! Fae'lerden en az onlar kadar nefret ettiği açıktı! Babası bebeklerin tadının bile güzel olmadığını söylemişti, o halde neden onları beşiklerinden koparmak için bu kadar çaba sarf etmişti ki? Onu bu şekilde kovmaya hakları yoktu. Onlar... onlar...

bir ses çıkardı. Daha hızlı

koştu.

Saraya geldiğinden beri ilk kez arkadaşlarını özlüyordu. Onlarla hiçbir zaman tam anlamıyla evinde olduğu söylenemezdi, *gerçekten* değil - ama en azından onlar, kurallara uyması şartıyla da olsa, öyleymiş gibi davranmak için kahramanca bir çaba göstermişlerdi. Öldürme. Sakat bırakma. Duygular hakkında dedikodu yapmayın - talimatlara harfiyen uymıştı ve karşılığında onlar da ondan neredeyse hiç uzaklaşmamışlardı.

Onları öldürmek ya da sakat bırakmak bile *istememişti*. Birinin arkadaşlarını öldürmesinin dezavantajı, olaydan sonra artık hiç arkadaşının olmamasıydı.

şimdi

olduğu

gibi.

Buradaki

gibi.

Nefesi boğazında düğümleniyordu ama yine de koşmayı bırakamıyordu. O lanetli köyden uzağa. Lanetli kaleden uzağa. Belki de artık var olmayan bir yere doğru lanetli bir uçuş...

Home.

Keşke annesi hâlâ hayatta olsaydı, teyzeleri, kuzenleri ve yeğenleri de... Sonra *onları* da özledi, kalbinin derinliklerinde uyuklayan bir boşluk, altıncı alayın tamamı mezarlarında olsa bile küçülmemişti. Mirova'ya ait olduğundan da değil elbette. Annesinin her zaman mutlulukla en büyük hatası olarak nitelendirdiği, iblis bir erkeğin onu baştan çıkarmasına izin vermek; akıl almaz derecede sıkıcıyken değil,

papatya yetiştirir ve şarkılar söylerdi. Sonra babam ve iblis arkadaşlarıyla birlikte kaçıp gitmiş ve geri döndüğünde-

Küller.

Gözyaşlarının tuzu yanaklarını yakıyordu, çiğ ve acı vericiydi.

Emelin'e haftalar önce *yalnız* olmadığını söylemişti - iblisler böyle bir duyguya sahip olmamalıydı. Yine de şu anda, bu gerçek çözümün değil, sorunun yarısı gibi görünüyordu: farklı hissetmek için bir neden daha, her zaman, kaçınılmaz olarak bir yabancı olmasının bir nedeni daha.

Sadece *yardım* etmek istemişti.

Bencil nedenlerle, belki de aidiyet nedeniyle, ama bu teklifi daha az samimi yapar mı?

Önündeki tepelerin arasında gri ve koyu yeşilden bir duvar belirdi ve ancak o zaman ayaklarının düşünmeden hangi çağrıya cevap verdiğini fark etti. Faewood sınırına ulaştığında yavaşladı, bükülmüş gövdeler arasında tökezlerken gözyaşlarını koklayarak uzaklaştırdı - ormanın soluk ama kusursuz kalbinin dünyanın en rahatsız battaniyesi gibi üzerine çöktüğünü hissetti. Bu his dikenli ve çiğdi. Isırgan otlarıyla doluydu.

Yine de bir battaniye.

Sahilden çok da uzak olmayan, içinde hiç kemik ya da kanat parçası olmayan bir açıklık buldu ve son bir budaklı köklerin arasına gömüldü. Etrafındaki gölgeler tehditkâr bir şekilde hışırdıyordu. Uzaklardan gelen ulumalar dalgaların sesine karışıyordu. Ama kimse ona gitmesini ya da daha tatlı ve daha az vahşi olmasını söylemedi ve hiç kimse, çıplak ayaklarının altındaki en küçük yosun parçası bile ondan korkmadı.

Yüzünü kollarına gömdü.

Sefaletin onu yıkamasına izin verdi.

Akşama doğru artık uyuşukluktan başka bir şey hissetmiyordu, etrafındaki ağaçlara katılmış gibi toprağa kök salmasını sağlayan bir kayıtsızlık.

Muhtemelen bir noktada kaleye dönmesi gerekiyordu. Thysandra'nın gittiği yerden dönüp dönmediğine bakmalıydı. Bereas'ın ve onun arkadaşları dediği pisliklerin mahkemeyi henüz ele geçirmediğinden emin olmak için. Ama eğer geri dönerse, kızılağaç kapıyı büyülu kapısıyla birlikte bulabilirdi.

Kilit hala kapalıydı - ve eğer kendisini gerçekten güvende tutacak tek odaya giremezse bir sonraki adımda nereye gidecekti?

Etrafındaki orman neredeyse tamamen karanlıktı. Sadece ay ışığının en ince yaprakların arasından sızıyor, ağaç kabukları ve yapraklar üzerine gümüş lekeler çiziyordu; saatler ilerledikçe ve ay yavaşça gökyüzünde süzülükçe onların açıklığın üzerinde hareket edişini izledi. Belki de burada kalabilirdi. Yavaş yavaş kendisi de bir ağaca dönüşür ve insanlar ve onların korkuları gibi sinir bozucu şeylerle uğraşmayı bıraktı - ya da belki ...

Gözünün ucuyla bir şey hareket etti. Dondu kaldı.

Ama bu bir tazi ya da elinde bıçakla sırtan bir fae savaşçısı değildi ve onu bu ıssız yerde sihirli bir şekilde bulan Thysandra da değildi. Onun yerine...

Bir ışık şeridi.

Kızaran pembenin en yumuşak, en tatlı tonu, ormanın ay ışığıyla aydınlanmış gölgelerinden çıkıp budaklı gövdelerin arasından ona doğru kıvrılıyordu.

Baharın ilk çiçekleri gibi güzel ve narindi o kurdele, Elderburg kayalıklarında şarkı söyleyen sesler gibi cezbediciydi. Naxi, yaklaşıp açıklığın etrafında yavaş ve geniş bir daire çizerken ona baktı - hiç şüphesiz, ışık bir şekilde onun için buradaydı. Bunu en başından beri biliyor olmalıydı. Ne de olsa bu onun en sevdiği rengi.

Gerçi bunu ona soran çok insan yoktu.

Lyn, muhtemelen. Belki bir avuç su perisi. Onlar dışında... Labirent.

Birdenbire, hareket etmek artık o kadar da zor gelmemeye başladı.

Ayağa fırladı, parlayan pembenin kıvrımlı şeridinin peşinden koşarken içgüdüsel olarak köklerden ve karışık dallardan kaçındı. Dağ bu kadar uzağa ulaşabilir miydi? Ama sonra, fae'leri büyüleyip onları da kendine çekebilmişti ve bu etrafa ışık saçmaktan çok daha karmaşık görünüyordu - bu yüzden uzaktaki ulumaları ve çıplak ayak tabanlarının altındaki keskin çakıl taşlarını görmezden gelerek koşmaya devam etti. Dağın yamacının ana hatları, yıldızlı gökyüzüne karşı keskin bir şekilde çizilmişti. İşte Labirent'i girişi, etrafındaki ağaç gövdelerini aydınlatan çok renkli bir parıltıydı. Sonunda yapraklar ayrıldı, ay ışığı içeri süzüldü

...

Ve işte oradaydı.

Bir elinde kabzalı bıçağı, diğer elinde paltosuyla Echion'un evinden Thysandra, tüm nefes kesici ihtişamıyla.

Kemerli kapı aralığında dimdik durdu, gözlerini ormana dikti, teninin zengin umber rengi üzerinde binlerce rengin ışıltısı oynayıyordu. Duyguları bir an sonra ortaya çıktı, birkaç saat önce kendini arşiv penceresinden fırlattığından şaşırtıcı derecede farklıydı: ihtiyat, evet, *her zaman* aynı saray yetiştirmesi ihtiyat, ama bu sefer Naxi'nin sadece ... kararlılık olarak tanımlayabileceği bir şeyin kokusuyla karıştı?

Hatta özgüven?

Sonra Naxi ağaçların arasından sendeleyerek çıktı ve Thysandra'nın diğer tüm duyguları büyük, enfes bir rahatlama dalgasıyla bir kenara itildi.

"Naxi! Adının sesinde şaşırtıcı bir çatlak vardı - endişeye yakın, gerçekten şüphe uyandıracak kadar yakın bir şey. "Tanrılara şükür, işe yaradı. O kadar yer varken burada ne işin var? Inga senin-"

Masal canavarı gibi.

Inga düşünmek istediği son kişiydi.

"Sadece dinleniyordum," diye ciyakladı, mızımız bir enkaz gibi ses çıkarmamak için cesur ama mahkûm bir girişimde bulundu. Mızımız bir enkaz *olmadığından* değil, ama Thysandra'nın bunu bilmesine gerek yoktu, değil mi? "Ağaçların arasında kestiriyorum. Sadece... sadece sürekli beni öldürmeye çalışan insanlardan biraz uzaklaşıyorum.

Thysandra'nın gözleri kısıldı. "Kesinlikle korkunç görünüyorsun.

"Bunu söylemek hiç hoş değil," diye denedi Naxi, sesi mizahın inandırıcı olamayacağı kadar tizdi. "Ben gerçekten sadece-

Thysandra'nın hızıyla ilgili en sinir bozucu şey, hiç de *öyle görünmemesiydi*. sanki hızlı hareket ediyormuş gibi.

Yüz ifadesinden, duruşundan, bıçağını rahatça kınına sokuşundan, onun sadece ... ileriye doğru yürüdüğü düşünülebilirdi. Hatta zar zor hareket ettiği bile düşünülebilirdi. Yine de göz açıp kapama süresinden daha kısa bir sürede açıklığı geçti, yüzyıllardır bilenmiş savaş refleksleri yıldırım hızında üç adımda toplandı - aralarındaki mesafeyi en fazla bir adım, bir seğirme-ileri-dokunma mesafesine indirdi.

Serbest kalan eli Naxi'nin elbisesinin yakasını kavradı.

Sedir ağacı kokusu her nefesi parfümlü bir ıstıraba dönüştürüyordu.

"Bunu söylediğimi duyacağımı hiç düşünmezdim," diye mırıldandı ve merhamet edin, bu cesurca bir eğlenme girişiminin arkasına saklanan bir endişeydi

"Ama şimdi gerçeği öğrenmek için sana işkence etmesi gereken ben miyim? Naxi'nin ağzı aniden kurumuştı.

Muhtemelen ima edilen sorulara cevap vermeli. Bu sefer dürüstçe. Ama Thysandra onun sıcaklığını hissedecek kadar yakındı ve sonra ay ışığında o şaşırtıcı güzellikteki yüz vardı, öpecek kadar yakın... Güçlü elmacık kemikleri. Şarap kırmızısı dudakların inatçı kıvrımı. Dünyaya hükmetmek için yaratılmış, pürüzsüz, yontulmuş kenarları boyunca parmak uçlarının izini sürmek için yalvaran bir çene hattı...

Üzgündü, yorgundu ve acı çekiyordu ve böylesine bir ihtişam karşısında insan nasıl *kelimeler* bulabilirdi ki?

Thysandra'nın endişesi etraflarını saran soğuk bir sisti. Hayal kırıklığı da, çatlamak üzere olan taş gibi bir baskı. Her şeyden öte, Naxi'nin nereye giderse gitsin onu takip ettiğini bildiğı, denizin akıntısı ve ada melteminin okşaması kadar sabit olan o sürtünme, aşındırma hissinin *yokluğu* vardı.

'Benden korkmuyorsun,' diye nefes aldı.

Aralarında bir karışıklık titreşimi belirdi.

"Ne? Göz kırptı. 'Hayır, tabii ki değilim. Bunu birçok kez kanıtlamadık mı-'

"Neden?" dedi Naxi güçsüzce.

Thysandra ona baktı. "Pardon?"

"Sen neden değilsin?" Alt dudağı yine titriyordu. "Herkes her zaman öyledir.

Tek bir sessizlik oldu. Sonra

Thysandra, "Ah." dedi.

Kulağı yorgun geliyordu, o tek kelime. Boyun eğmişti. Aralarındaki kafa karışıklığı ve hayal kırıklığı bir anda yok olmuş, geride endişenin o uyuşturan, girdap gibi dönen serinliğinden başka bir şey bırakmamıştı.

Dudağını kontrol altında tutmak gittikçe zorlaşıyordu.

Thysandra sonunda, "İblislerin nasıl çalıştığını bilmemin yardımı oluyor," dedi, sanki kelimelerini büyük bir ihtiyatla seçiyormuş gibi. Sanki Naxi tek bir talihsiz cümle dönüşünde paramparça olabilirmiş gibi. 'Çoğu insan hayatını sizin türünüzü inceleyerek geçirmedi. Bu da sizin tamamen öngörülemez olduğunuzu düşündükleri anlamına geliyor ki sanırım bu, her zaman en az rahatsızlık veren yolu seçeceğinizi bilmekten daha endişe verici. Bir kez bir yol varsa, en azından etkilenebilir.

"Ama..." Mantıklı geliyordu ama yine de gelmiyordu. "Ama sen de bana hala güvenmiyorsun.

"Hayır. Thysandra yüzünü buruşturdu. "Çünkü iblislerin nasıl çalıştığını biliyorum. Naxi yutkundu. "Ah.

"Yine de..." Ne olduğunu anlayamadan bir palto omuzlarına dolandı, soğuk tenine karşı yünlü ve sıcaktı. Hemen ardından güçlü kollar onu ormanın zemininden kaldırdı ve şımartılması gereken bir çocuk gibi kucakladı. "Yine de yardımına ihtiyacım olacağına karar verdim.

Gece her dakika daha da şaşırtıcı hale geliyordu.

"Bunu sana yıllar önce söylemiştim," diye başardı Naxi, aklının dörtte üçü oflamakla hiç ilgilenmese ve onu Labirent'in parlayan mağaralarına taşıyan sıcak, kaslı bedenle çok ama çok daha fazla ilgilense de öfkeli küçük oflamasını tutamadı. Thysandra çok *güçlüydü*. Çok mükemmel bir *biçime* sahipti. Tüm doğru yerlerde sert ve yumuşaktı ve o nefis kıvrımların her santimini ellerine almanın en hızlı yolunu düşünmek varken haklı olmayı düşünmek gittikçe zorlaşıyordu. "Ve sonra bana gözünün önünden çekilmemi söyledin.

"Evet," diye ekşiyerek itiraf etti Thysandra, çıkıntılı bir kaya kütlesinden kaçınmak için yumuşak bir çeyrek dönüş yaparak, "çünkü aslında neyi başarmaya çalıştığıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Bir fae sarayı kurmak söz konusu olduğunda en bariz müttefikin sen olmadığını kabul etmelisin.

Onda gerçekten bir şeyler değişmişti. Kalbinden köpük köpük bir hafiflik fışkırıyordu, ağırlığın tam tersi bir his - sanki bir şey kalkmış, gevşemiş ya da nihayet yerine oturmuş gibi. Naxi onu temkinli ve itaatkâr bilirdi. *Tepkisel*. Bu şekilde değil, sabırsızlığın baskısıyla gergin, kaynamak üzere olan bir çaydanlık gibi harekete geçmeye hazır.

Tamamen sarhoş ediciydi.

"Peki ne elde etmeye çalışıyorsun? Biraz nefessiz kalmaya başlamıştı. Üstlerinde, Labirent göz kamaştırıcı renklerden oluşan bir takımyıldızı gibi her zamankinden daha parlak bir şekilde parılıyordu. "Bir fae sarayını yerle bir etmeyi mi planlıyorsun?

Thysandra omuz silkti. "Eğer başka bir seçeneğimiz yoksa.

"Eğer- Bekle, ne? Doğrulmaya çalıştı ama onu tutan güçlü kolların bırakmaya hiç de niyetli olmadığını fark etti. Uzuvarları ve etekleri birbirine dolanarak soldu ve "Bu bir *şakaydı*, Sashka!" diye itiraz etti.

"Benden değil. Alaycı bir gülümseme. "Bunu konuşmadan önce içine biraz yemek koyalım.

Bu son sözleri söylerken Naxi'yi yere, Labirent'in pürüzsüz, beklenmedik derecede yumuşak taş zeminine indirdi. Hava burada daha sıcaktı, dışarıdaki geceden iki kıvrım uzaktaydı. Naxi'nin omuzlarındaki siyah palto o kadar uzundu ki tünelin zeminine değiyordu; kolları ellerinin üzerinden sarkıyor, aynı anda hem rahat hem de sinir bozucu derecede küçük hissetmesine neden oluyordu.

Olduğu yerde döndü ve gözleriyle Thysandra'nın adımlarını takip etti. Ancak diğer dişi onu almak için diz çöktüğünde mağaranın dar bir köşesine sıkışmış büyük hasır sepeti fark etti.

"Oh," dedi küçük bir nefesle. "*Piknik* mi yapıyoruz?"

"Inga seni öğleden beri görmediğini söyledi. Thysandra sepeti açıp içindekileri çıkarmaya başlarken başını kaldırıp bakmadı: közlenmiş biberler, içi kuzu kıymasıyla doldurulmuş küçük, kayık biçimli turtalar, yapışkan ballı kek. "Aşçılar da mutfağa uğramadığınızı söylediler, ben de aç olabileceğinizi düşündüm. Labirent'e seni nerede bulabileceğimi sormaya gitmeden önce yanıma biraz yiyecek aldım.

Naxi tavana bakıp "Teşekkürler Labirent" diye fısıldarken burnunu çekmesini güçlkle bastırdı.

Çoğu renk tepki olarak biraz soluklaştı; sadece pembe taşlar daha parlak titreşti.

Tünelin zeminine, giderek büyüyen yiyecek yığınının yanına yerleştı, sonra çıplak ayaklarını paltosunun altına soktu ve küçük keten bir çantadan bir avuç şekerli badem kaptı. Sepetten en son bir tabak dolma ve bir şişe gül limonatası çıktı. Bir kendini son derece huzurlu hissetti - sıcaklık, yiyecek, güvenlik...

Ev gibi.

Bu düşünceyi çabucak bir kenara itti.

"Ee," dedi onun yerine, fındıklarını çiğneyerek. 'Bana sarayı yok etme planlarından bahset. Kulağa hoş geliyor.

Thysandra karşı duvara yaslanıp uzun bacak bacak üstüne atarken neşesiz bir sırıtışla, "Bu bir plan değil aslında," diye itiraf etti. 'Daha doğrusu plan, o piçlerle çalışmayı bırakıp, uslu durmayı reddederlerse onlara *karşı* çalışmaya başlamak. Biraz... yani daha güçlü bir teşvike ihtiyaçları olduğu ortaya çıkmadıkça yıkım kısmına geçmeyeceğiz.

Oh, dudaklarındaki o *gülümseme*.

Naxi konuştuğu kelimeleri kaydetmeyi unuttu, çiğnemeyi unuttu - o tatlı ağızın kıvrımıyla, köşelerin yukarı kalkıp iki dayanılmaz, neredeyse yaramaz gamzeyi ortaya çıkarmasıyla perçinlendi, *büyüdü*. Thysandra'nın alt dudağına bir parça bal yapışmıştı. Onun yanında, en küçük kek kırıntısı. Dağınık, zarif olmayan ve *çarpıcı* - bu dikkat dağıtıcı şeyleri yalamaktan başka bir şey istemiyordu, o zaman-

"Naxi?

O muhteşem, şarap kırmızısı ağızın şeklini duyduğundan daha çok gördü.
o.

"Ne?" diye kekeledi.

"İçecek bir şey isteyip istemediğini sordum. Koyu kahverengi gözler Yüzüne baktı ve bir kez daha aralarındaki havada endişenin çürük hissi diken diken oldu. "İyi misin? Hâlâ üşüyor musun?

Naxi her zamanki gibi dürüst bir şekilde, "Hayır," diye mırıldandı. Yanakları yanıyordu. Gerçekten de her yeri yanıyordu. 'Hayır, hiç de değil. Ben... Ben sadece fikrinizi nasıl bu kadar ani değiştirdiğinizi merak ediyordum.

"Ah. Thysandra tekrar sepete uzandı ve iki bardak çıkardı. Bardakları limonatayla doldururken, "Kobalt Sarayı'na hızlı bir ziyaret yaptım," diye ekledi.

Creon ve Emelin.

Durumun içine bir miktar mantık sızmaya başladı.

"Herkesin tehditlerine, taleplerine ve beklentilerine ayak uydurmaya çalışırken kendimi delirtiyordum," diye ekşiyerek devam etti Thysandra, Naxi'nin eline bir bardak sıkıştırmak için eğilirken, parmakları kısa, çalıntı bir okşamayla birbirlerine sürtündü. 'Hâlâ tüm dünyaya hizmet etmeye çalışıyorum. Başka hiçbir şey yapmadım, biliyor musun? Görünüşe göre yapmak zorunda değilim. Ben... etrafımda bağırان her sese kulak vermeyi bırakıp yapılması gerektiğini düşündüğüm şeyi .

Cehennem gibi yanıyordu. Bir insanın *bu kadar* şaşırtıcı derecede güzel olması gerçekten haksızlıktı - ışıll ışıll gözler, kızarmış bir ten, kaslı omuzların ve kusursuz göğüslerin ağız sulandıran hatları... O saygılı fae kalbinden tüy gibi hafif dalgalar halinde yayılan rahatlama, sarhoş olacak kadar güçlüydü. *Neredeyse* aşağıda her daim var olan tetikte olma halini bastıracak kadar da güçlüydü; neredeyse, *neredeyse* güvenlik olarak geçecek kadar.

O halde Thysandra Demonbane güçlü olmak için umutsuzca çabalamayı bıraktığında buydu: Tanrıların lanetlediğı bir doğa gücü.

"Evet," dedi Naxi, içkisini kavarken biraz sersemlemiş hissederek. "Elbette.

Thysandra limonatasından bir yudum aldı. Dudağındaki son damlayı da yaladı. Duvara yaslandı, arkasında parlayan mor ve turuncu değerli taşlar yüzünü uhrevi bir ışıkla örtüyordu ve gözlerini kapatarak, "Ben de senin hakkında aptallık ettim," dedi.

Naxi nefes almayı bıraktı.

"Gördün mü, yardım teklifini kabul etmemeye çalışıyordum çünkü her an gidebileceğini düşünmüştüm. Bir gülümseme daha. 'Ama eğer sahaya çıkmak üzereysen, sana burada ihtiyacım olacak. Ve eğer ben işleri yoluna koyarken kalmana ihtiyacım varsa, eğer bana ihanet etmemene ihtiyacım varsa-'

Naxi alay etti. "Yapmayacaktım-

'-o zaman farklı bir yaklaşıma ihtiyacım olacak,' diye devam etti Thysandra, sanki sözünün kesildiğini hiç duymamış gibi - bu monoloğu çok önceden hazırladığı, batıdan geri dönmek için harcadığı saatler boyunca her cümlesini rafine ettiği ve ezberlediği izlenimini veriyordu. 'Ve sen bir iblissin. Doğuştan bencilsin. Eğer bana yardım edersen, karşılığında ne istersen veririm, tamam mı? Eğer biri sana daha iyi bir anlaşma vaat ederse, bana geri dön, ben de iki katını vereyim-'

"Benimle başka bir yerde yaşamaya gelir misin? Naxi

söyledi. Thysandra'nın ağzı bir anda kapandı.

Tek bir mücevher ışıltılı an boyunca birbirlerine baktılar - ellerinde köpüklü bardaklar, aralarında bir yığın yiyecek. O karanlık gözlerin ardında düşünceler gözle görülür bir şekilde birbirine çarpıyordu, dilekler ve vaatler, mantıklı politikalar ve kişisel tercihler ...

"Neredeyse her şey o zaman," dedi Thysandra sonunda, sesi şimdi biraz daha zayıftı.

Beklenmedik bir şey değildi. Aslında bu gerçek bir talepten ziyade bir deneydi. Naxi kendisinden ne beklendiğini, Thysandra'nın ondan ne talep etmesini *umduğunu* çok iyi bildiğinden emindi - aynı yatakta dört gece geçirmişlerdi ve aralarında bir öpücük bile olmamıştı ve sonunda Kızıl Saray'ın Yüce Leydisi istediğini haklı çıkarmanın bir yolunu bulmuştu. Bu sefer sarmaşıklar yok. Güçsüzlük numarası yok. Bunun yerine...

Sadakat. Basit, kirli bir rüşvet.

Düşmanını becermek, güvenli yol.

Naxi'nin etik açıdan bunu belirtmesi gerekir. Güvenin olmadığı çok açıktı. Rüşvet olsun ya da olmasın Thysandra'ya ihanet etmeyecekti ve yine de rüşveti kabul etmek bu basit gerçeğin altını oymaktan başka bir işe yaramayacaktı - ki bu da yol boyunca pek çok soruna neden olabilirdi, bunun tamamen farkındaydı.

Sonra tekrar ...

O savaşçının vücudunun parmaklarının arasında çözülmesini hayal etmekten vazgeçmemişti. Ve lanet olsun, *ahlakın* eğlencesi neydi?

"Nasıl istersen," dedi, genişçe gülümseyerek - canavarın kurbandan ziyade insandan insana, takip eden şaşırtıcı korku tadını çıkararak. "Bu durumda beni her zaman sikebilirsin elbette.

Ona yankılanan rahatlama neredeyse yüksek sesle gülmesine neden oluyordu.

Ama Thysandra sadece mırıldandı ve içkisini yudumladı - sanki vücudunun alt kısmındaki ısı artışı Naxi'nin puslu havasında bile o kadar belirgin değilmiş gibi. "Sanırım yapabilirim. Elbette tamamen politik bir hareket tarzı olarak.

Oh, evet. Bu etikten *çok* daha eğlenceliydi.

"Elbette," dedi Naxi kirpiklerini masum bir şekilde kırpıştırarak. 'Son derece diplomatik. Aslına bakarsan, sana hiçbir zaman üç parmağım içindeyken hissettiğim kadar sadık hissetmedim.

Thysandra içkisini yarı yarıya yudumladı.

"Aslında," diye ekledi Naxi, bardağını bir kenara bırakıp paltosunu çıkarmak için dizlerinin üzerine çökerek, "bunun uluslararası ilişkileri güçlendirmek için *mükemmel* bir an olduğunu hissediyorum, sizce de öyle değil mi? Diyelim ki, gelecekteki verimli işbirliklerine zemin hazırlamak için?

Ödülü, hem şokun hem de uyarılmanın o sarhoş edici, yarı isteksiz sokmalarından bir başkasıydı. "Ne- *Burası* mı?

"Evet? Hepsine lanet olsun. Günün bu karmaşasını unutmaya ihtiyacı vardı. En çok da bu günün acımasızca ortaya çıkardığı, ev, aidiyet ve yüzleşmek istemediği bir gelecekle ilgili uyuklayan soruları unutmaya ihtiyacı vardı. "Bana bir piknik hediye edip bunun sadece platonik kalmasını bekleyebileceğini düşünmedin, değil mi?

Thysandra'nın yüz ifadesinde yine o savaş sürüyordu - arzuya karşı görev, derisinin altında uyuklayan keyifli deliliğe karşı sağduyu. Yarım ağızla, "Labirent bu tür bir diplomasiden hoşnut olmayabilir, sence de öyle değil mi?" diye kekeleydi.

Etraflarındaki hava hissedilir derecede ısınmıştı ya da en azından Naxi bunun sadece kendi kanının yüzeye çıkması olmadığından emindi.

"Labirent'in bizim için oldukça heyecanlı olabileceğini düşünüyorum," diye neşeyle karşılık verdi, özür dileyen küçük bir kıkırdama kaçtı. 'Senin güzel amcığın hakkında birkaç saat boyunca övgüler düzmüş olabilir ya da olmayabilir, bu yüzden-'

Thysandra'nın teni ne kadar koyu olursa *olsun* kızardı - patlayıcı ve ateşli bir şekilde. "*Naxi!*

"Ne? Sırtarak yaklaştı. 'Onu eğlendireceğime söz verdim. Ve konuşacak başka kimsem de yoktu.

Naxi'nin tüm kalbiyle görmezden geldiği bir şey-bir şey haysiyet ve bir şey-bir şey görgü hakkında bir mırıldanma oldu. Parmakları Thysandra'nın incik kemiği boyunca ilerledi ve dizinde durakladı; her sınırı ölmek üzere olan bir yalvarışın aciliyetiyle yanarken, ona geri dönen heyecan verici açlığı iliklerine kadar hissetti.

Thysandra hareket etmedi. Sığ ve gergin nefes alıyordu, göğsünün kabarıklığı kırmızı elbisesinin üzerinde baştan çıkarıcı bir şekilde kabarıyordu.

"Biliyor musun? Naxi elini geri çekip yüzünü sert bir ifadeye büründürdü. 'Birdenbire içimde sana en alçakça yollarla ihanet etme isteği uyandı. Tüm düşmanlarına aynı anda. Tabii bana çok iyi bir sebep vermezseniz-'

Elleri elbisesinin önünde yumruk oldu.

Ham savaşçı gücü onu ileri doğru çekti.

Öpüşmeleri sert, neredeyse *şiddetliydi*, ani bir yakınlık patlamasıyla her ikisini de parlayan duvarlara çarptı. Bu bastırılmış bir öpücüktü. Özgür bir öpücük. Thysandra'nın aç dudakları bu kelimeyi asla yüksek sesle söylemeyecek olsa bile, *nihayet* diyen bir öpücüktü ve Naxi kulaklarındaki uğultudan düşünebildiği tek şeyi yaptı - uzandı, ellerini uçuşan altın sarısı buklelerin arasına soktu ve kendini daha da yaklaştırdı.

Eller sırayla kalçalarına girerek onu pürüzsüz taş zemine çevirdi.

Thysandra'nın dudakları açgözlü, sıcak ve aceleciydi, sanki bu tek tat sahip olabileceği tek şey olabilirmiş gibi. Şehveti bir orman yangını gibi alevlenmişti. Bu kesinlikle çok, çok daha kötüsünü yapmak için bir davetti... böylece Naxi bir elini onun ipeksi buklelerinden kurtardı ve ince bir boynu, kaya gibi sert bir omzu, bir göğsün dolgun, muhteşem kabarıklığını okşadı - sonunda kan lekeli elbisenin altında bir meme ucunun sert tomurcuğunu buldu.

Sertçe çimdikledi.

Thysandra'nın tıslaması aldığı zevkin yanında hiçbir şeydi. "Seni küçük-

Naxi alt dudağını ısırđı.

"-vixen. Boğuk, nefessiz, küfür ve iltifat aynı anda. 'Çok tatlı ve güzel görünüyorsun, oysa altında-'

Naxi nefes nefese kalarak öpücüklerini geri çekti. "Sence ben güzel miyim?

Sert bir kahkaha. "Diplomatik olarak.

"Ah. Doğru. O uzun bedenın ağırlığı onu yere mıhlarken, soğuk taş ve yakıcı sıcak tenini daha fazlası için yalvarır hale getirirken cümleleri bir araya getirmek zordu - o kadar acil bir ihtiyaçtı ki bu, sanki onunla birlikte içi dışına çıkıyormuş gibi hissettiriyordu. "Diplomasi. Şimdi... diplomatik olarak yüzüne oturabilir miyim?

Thysandra'nın kaslı kalçası dizlerinin arasına bastırarak bacaklarını ayırmaya zorladı. 'Elbette size en iyisini en baştan teklif etmeyeceğim. Bu sadece baştan savma bir pazarlık olur.

Naxi inledi. "Ama sen dedin ki-

'Sana istediğini vereceğim. Eninde sonunda. Dolgun, sıcak dudaklar çenesini, şakağını, kulağının hassas kenarını okşadı - kelimeleri okşamaya, duyuşal vaadi kendi başına bir işkenceye dönüştürdü. Naxi daha da yaklaşımaya çalıştı. İçindeki ateşli arzuyu yatıştırmaya çalıştı ama Thysandra yanağına doğru bir kahkaha atıp, "Sonunda dedim," diye tekrarlayınca tamamen ve acınası bir şekilde başarısız oldu.

"Ama sonra- Oh. O acımasız uyluk nihayet son birkaç santim yukarı çıkıp ağrıyan etinin üzerinde tek bir kayma gerçekleştirdiğinde pürüzsüz zemine tutunmak için çırpındı. Yavaş, çıldırtıcı sürtünme, sadece teni tenden ayıran iç çamaşırı tabakası tarafından köreltildi; kalçaları kendi iradesini kazanmış gibi büküldü. 'Sashka-'

"Önce benim için çok iyi bir kız ol. Kızın boynunun derisine karşı mırıldandığı ateşli sözler. Labirent'in renkleri üzerlerinde dans eden yapraklar gibi salınıyor, genişçe açılmış altın benekli kanatlardan yansiyordu. 'Benim için birkaç kişiyi öldür, küçük canavar. Beni bir süre güvende tut. Ödülünü hak etmen gerekecek.

"Bu çok zalimce!" diye soludu, kendisine sunulan küçük ertelemeye karşı kendini ovuşturdu. Acınası ve aşağılayıcıydı ama şehvetten, unutulmuşluktan sarhoş olmuştu ve lanet olsun, bu rahatlamaya *ihtiyacı vardı*. 'Ve çok adaletsiz! Aramızda zalim olanın *ben* olmam gerekiyordu!

Kahkahalar yine tenini okşadı. "Görünüşe göre mükemmel bir öğretmensiniz.

Bu çok fazlaydı. Aynı anda hem çok fazla hem de neredeyse hiç yeterli değildi; boğazındaki dudaklar, vücudundaki ağırlık, sıırsıklam çarşaflarını eşit derecede sıırsıklam etine bastıran o sert kalça. Hepsinden önemlisi, Thysandra'nın her dokunuşundan ve hareketinden yayılan *istek* duygusu, kaçmak yok, sinmek yok.

Sanki Naxi zararsızmış
gibi. Sanki *oraya aitmiş*
gibi.

"Lütfen," diye inledi, aklında başka hiçbir kelime kalmamıştı. *Lütfen boğulmama izin ver. Lütfen buna inanmama izin ver.* "İhtiyacım var... Ben...

"Biliyorum," diye mırıldandı Thysandra. "Anlayacaksın, merak etme.

Naxi bir hıçkırıkla parmaklarını kordonlu omuzlarına geçirdi ve kalçalarını bir kez daha yukarı itti, arıyor, yalvarıyor, ağrıyordu. Artık bunun şeytani bir yanı yoktu. İblisler kendilerine verilmesini beklemek yerine alırlardı; iblisler neyi hak ettiklerini umursamadan talep ederlerdi. Ama o almaktan, talep etmekten, başka türlü nasıl yapılacağını bilmeyen bir yaratık olmaktan çok sıkılmıştı.

Sadece *sahip olmak* istedi.

"Lütfen," diye tekrar inledi, o tatlı rahatlama için savaşıırken gözyaşlarının tuzunu yanaklarında tekrar hissetti. Zihni kendi üzerine katlanıyordu. İçindeki boşluk zehir gibi yayılıyordu. Ama Thysandra buradaydı, Thysandra *onundu* ve o can simidine sarıldı - evi yoktu, ailesi yoktu, ama kendini sürttüğü beden yıkıcı derecede gerçekti ve ihtiyacı vardı, ihtiyacı-

Thysandra'nın bacağı kalçalarının arasından kayboldu.

"Hayır," diye soludu Naxi, boş havayı yakalamaya çalışarak. Dünya renklerden ve gözyaşlarından oluşan bir bulanıklıktı. 'Hayır, *lütfen!* Ben iyi olacağım! Ne istersen yaparım! I-'

Güçlü eller uyluklarının iç kısmına girdi ve tek bir acımasız çekişle onu açtı.

Ve sonra -yukarıda yıldızlar, aşağıda cehennem- sıcak, aç dudaklar çaresiz bedeninin üzerinde sürüklendi ve zihni affetmeyen kayalara çarpan kırılğan cam gibi paramparça oldu.

Nefes almak için zaman yoktu. Thysandra'nın dili içine kaymadan önce kendini toparlayacak zaman yoktu, derin, doymak bilmez bir şekilde içiyordu - yıllar ve yıllar süren susuzluğun ardından gelen ilk su yudumu gibi bir aciliyet. Naxi haykırarak pürüzsüz taş zemine doğru eğildi ve yine o sıcak istila onu doldurdu, vermesi gereken her damlayı yalayıp yuttu, çılgın ihtiyacıyla ziyafet çekti.

O talep etmedi.

Sadece teslim oldu.

Parmakları içine girerek onu çıplak bıraktı. Dişler en hassas noktasını kazıdı ve daha şimdiden dikişlerinden çözölmeye başladı, tüm dünyası tek bir vahşi coşku noktasına büzöldü - çünkü Thysandra rahatlamadı, yalamayı, emmeyi ve itmeyi bırakmadı ve lanet olsun, o doyumsuz açgözlölük - ihtiyacı olan şey buydu, zevkin kendisinden daha fazla.

"Lütfen. Nefes nefese, ritmik bir ilahiye dönüşmüştü. Vücudu şarkı söylüyor, yanıyor, tatmin edilmemiş bir ihtiyaçla titriyordu. "Lütfen, Sashka - *Sashka*-

Parmakları içinde kıvrıldı. "Benim için gel.

"Yapamam," diye mırıldandı Naxi, kendini durdurmak bir yana, duyamayacak kadar kendinden geçmişti. 'Sana dokunmam lazım - lütfen -'

"Bana sonra dokunabilirsin. Boğuk bir kahkaha ıslanmış, şişmiş bedenini ısıttı. "Önce benim için boşalacaksın. Çığlık atarak.

Nefes nefese kaldı. "Ama-

"Naxi. İçinde ilerleyen parmaklar ilk kez yavaşladı ve ağlamak, bir şeyleri öldürmek istedi. "Çok ıslaksın. Çok güzelsin. Tadın bal ve gül gibi. Bana ne yaptığını hisset.

Ne yaptı?

Thysandra'ya.

Sonra doymak bilmez bir dil kalçalarının arasından, yarığından yukarıdaki zonklayan sinir tomurcuğuna kadar süröklendi ve o da bunu *hissetti*. Hiç de kendisine ait olmayan bir zevk patlaması, dünyanın en lezzetli şeyini yutmanın su katılmamış hazzı...

Sadece bir anlık bir bakış, ama yeterliydi - yeterliden de *iyiydi*.

Göz kamaştırıcı tek bir zevk parıltısıyla uçurumun kenarına yığıldı, vücudu kendi üzerine katlanırken bozuk yalvarışlar inledi. Kaslarının her kasılması neşeli bir zaferle ona geri yankılandı. Her nefesi Thysandra'nın o mükemmel, terli, topraksı kokusuyla doluydu. Duyguların dalga dalga üzerine çökmesine izin verdi, ta ki en sonunda titremeleri hafifleyene ve sadece mutluluktan içi boşalana, etrafında alevlenen cızırtılı duygulara karşı bile hissizleşene kadar.

Thysandra'nın kolları onu sardı, kaldırdı, beşik gibi sarıldı. Nemli alnındaki saçlarını düzeltti. Elbisesini yapış yapış kalçalarına geri soktu.

Naxi nefes aldı.

Sadece oturdum, nefes aldım ve kendimi evimde hissettim.

'Sanırım müzakereleri kazandın,' diye mırıldandığını duydu, garip bir şekilde kelimeleri geveliyordu, sanki zevkten sarhoş olmuş gibiydi. "En azından bir günlük sadakat, sanırım.

Ödülü kısık, boğuk bir kahkaha oldu. 'Oh, güven bana - yarın da bana ihanet etmek istemezsin. Senin için sakladığım daha çok şey var.

Naxi bu iddiada bir yanlışlık olduğunu belli belirsiz, uykulu bir şekilde fark etti. Çünkü sikişmenin bununla hiçbir ilgisi yoktu, gerçekten. Hayatlarının geri kalanında bekâr kalsalar bile Thysandra'ya ihanet etmeyecekti, hâlâ zararsız olabileceği bir yer olduğu sürece değil - bunu yüksek sesle söylemesi gereken bir şey miydi?

Ama konuşmak *zordu* ve o çok mutluydu ve gerçekten de dudaklarını kullanmak için daha iyi yolları vardı ...

Thysandra'nın omzuna doğru mırıldandı: "Şimdi o elbiseyi üzerinden yırtıp atabilir miyim?

Öncelikler meselesi.

Önce orgazm. Yemek ikinci. Elbette daha sonra konuşacak zamanları olacaktı.

Bölüm 18

YAŞLI THYSANDRA ASLA hizmetçilerin odasını gezmek istemezdi.

Yine de Yaşlı Thysandra bile isteye kör bir aptal olmuştu.

Ve böylece Yeni Thysandra sabahın erken saatlerinde kendini kalenin en doğudaki genişlemesine doğru ilerlerken buldu, teni gerginlik, kararlılık ve güzel küçük bir iblisi ölümüne sikerek geçirdiği yarım gecenin ardından gelen tuhaf bir karışımla karıncalanıyordu. Gözleri yorgunluktan kaşınıyordu. Kalp atışları her zamanki hızına ulaşmayı reddediyordu. Etrafındaki avlu bir anıt mezar kadar ıssızdı, kemerler ve kuleler cansız ve yapmacıktı - günün bu saatinde alışılmadık bir durum değildi ama yine de sinir bozucuydu. Rüzgârın her fısıltısı bir alarm işareti, yer değiştiren her gölge kanatlarının arasına saplanmak üzere olan bir hançerdi.

Yine de yoluna devam etti.

Daha iyisini yap.

Yanında Gadyon ve Nicanor sorgusuz sualsiz onu takip ettiler; ilki her zamanki gibi hafif dağınıktı, ikincisinin gece mavisi kıyafeti bunu telafi etmek için iki kat daha kusursuzdu. İkisi de gece boyunca göz kapaklarının içini pek görmedikleri izlenimini vermişti ama onları uyandırıp kendisine eşlik etmelerini istediği anda ikisi de hemen harekete geçmişti; kendisinin aniden ortadan kaybolması konusunu detaylandırmaya bile gerek duymamıştı.

"Bereas ve diğerlerinden hâlâ iz yok," diye özetledi Nicanor, dolambaçlı koridorlarda yürürken; rahat tavırları, her zamanki hançer sayısının iki katını taşıdığı gerçeğini yok edemiyordu. 'Görünüşe göre Silas'a iki iyilik borcu daha var. Aptalların savaş istediklerini iddia etmeleri ama gerçekten kavgaya benzeyen bir şeye karışır karışmaz kaçmaları ne kadar komik, değil mi?

Aptallar.

Gergin ve yorgun olsa da Thysandra bu anlamlı küçük kelimeyi not etmekten kendini alamadı - takımadaların geri kalanına karşı savaşa devam etmenin delilik olacağını çok iyi bildiğine dair bir öneri. Bu da rahatlatıcı bir şeydi. Bu konudaki fikrini açıkça hiç sormamıştı ve yaptıkları anlaşmanın sadakatının ne kadar esnekliğe izin verdiğini test etmek için sabırsızlanıyordu.

"komik," dedi alaycı bir ifadeyle.

Bir kahkaha attı. "Emir var mı?

"En azından birkaç gün boyunca tüm adada gözetimi artırın. Konuşurken sesini alçalttı; şato sessiz kalsa bile dinleyen biri olup olmadığını bilmenin bir yolu yoktu. Duvarlardaki ağır kadife perdeler sözlerinin sesini bastırıyor gibiydi. 'Daha fazla sürpriz çeteyi karşılaşmamayı tercih ederim. Ayrıca, dün yardımınıza gelmeyi reddeden komutanların bir listesini bana getirin. Onlarla konuşmayı planlıyorum.

Lord Koruyucusu başını salladı - o soğuk, etkili başını sallayışı.

"Gerisi bekleyebilir. Bu ziyareti geride bırakana kadar. Daha da önemlisi, ona asla doğrudan soramayacağı soruların cevaplarını alana kadar - ki bu cevaplar için sadece Naxi'nin güçlerinin sağlayabileceği yardıma ihtiyacı vardı. "Gadyon, insanları barındırmak için bulduğun bu yer hakkında bana biraz daha bilgi verebilir misin?

"Ah. Evet. Solundaki uzun boylu erkek boğazını temizledi, topallayan adımları bir an için onların ritmini bozdu. 'Biz- Şey, kısa hikaye

Halkım sarmaşık kanadında sadece yarım düzine kadar Fae'nin yaşadığını fark etti. Hiçbir zaman çok popüler olmadı. Çok uzak. Biz de son birkaç sakine, savaştan sonra boş kalan kuzey sahilindeki villalara taşınabileceklerini söyledik.

Nicanor'un hızlı sırtışı bu kararda parmağı olabileceğini düşündürdü ama tek söylediği, "Şaşırtıcı bir şekilde, buna razı oldular," oldu.

"Umarım sakıncası yoktur," diye aceleyle ekledi Gadyon. 'Hızlı bir şekilde ilerlemek istedik, ve, şey, tam da bu tür bir durumla ilgili kargaşayla ...'

"Hayır, bu mükemmel. Eğer bir sakıncası varsa, aniden ortadan kaybolduğu için bu kendi hatası olurdu - ve her iki durumda da, öfkelenmeyi bekleyenler dışında kimseyi öfkelenlendirmeyecek bir çözüm gibi görünüyordu. "Bitişikte de bir bahçe var, değil mi?

Bir bahçe olduğunu zaten biliyordu. Söz konusu kanadı, kalenin diğer bölümlerini bildiği kadar iyi biliyordu. Bilmesi gereken tek şey

-

"Var," dedi Nicanor Gadyon'un yerine, uzun adımları hiç . "Şu anda çok sıkı korunuyor olsa da, elbette.

Güzel.

Bununla çalışabilir.

Sanki durumu açıklamak istercesine, iki fae muhafızı bir sonraki köşede, kanadın ana girişine giden merdiven boşluğunun önünde bekliyordu. Onu fark ettiklerinde aniden yön değiştirdiler ve önceki gün boyunca *tüm* otorite görünümünü kaybetmediğini gösteren bir hızla selam verdiler.

'Majesteleri, Lord Koruyucu...' Konuşan kısa boylu ama iri yarı dişi fae bir an için Gadyon'un mürekkep lekeli varlığına nasıl hitap edeceğinden emin olamamış gibi göründü, sonra da arşivlerin başındaki kişiye hiç hitap etmeyerek en az direnç gösteren yolu seçti. 'Gecenin huzurlu geçtiğini bildirmekten mutluluk duyuyorum. Olağandışı bir faaliyet belirtisi yok Majesteleri.

"Mükemmel. Nicanor ve Gadyon'a başıyla selam verdi. 'Lütfen beni burada bekleyin. İşim bittiğinde konuşmak istediğim birkaç şey daha var. Bir kez daha soru sormadılar.

Geniş merdivenleri tek başına çıktı, bir eli elbisesinin dut moruna, diğer eli yırtmaçlı eteğinin altındaki kılıfta saklı hançere yakın duruyordu. Yılan gibi oymaları olan sütunların arkasından kimse ona saldırmadı. Yüksek ve dar pencerelerden vızıldayarak gelen oklar yoktu.

Pencereler. Bir sonraki kata zarar görmeden, fark edilmeden ve bu yüzden daha az gergin olmadan ulaştı.

Önünde geniş, freskli bir koridor uzanıyordu. Alçı duvarları tuhaf orman manzaraları kaplıyordu ve düzinelerce ahşap kapı sanki döşeme tahtalarından çıkmış gibi bu arka plana karışıyordu. Görülebilecek hiçbir canlı yoktu - ama kanadın uzak tarafından seslerin mırıltısı, tabakların ve çatal bıçakların takırtısı geliyordu.

Erken kalkmaya alışkın olanlar için kahvaltı zamanı.

Thysandra geri çekilme ve daha uygun bir zamanda geri dönme isteğini bastırdı. Ne zaman gelirse gelsin kanadın yeni sakinleri onu kollarını açarak karşılamayacaktı.

Bitirmek daha iyi.

Derin bir nefes aldı ve yürümeye devam etti.

Orada burada, yarı açık duran kapılar, ötelerindeki dağınık oturma odalarına bir bakış sunuyordu - çantalar, bavullar, yetersiz eşya yığınları. Kimse yanında pek fazla eşya getirmiş gibi görünmüyordu ve bunun nedeninin hiçbirinin yanında götürecek fazla bir şeyi *olmaması* olduğunu anlaması bir anını aldı.

Daha iyisini yap.

Dikkatsizlik ne zaman aptallık sınırını aştı?

Koridorun sonunda büyükçe bir ortak alan vardı, üç tarafındaki pencereler bahçelere ve arkadaki sessiz sahile bakıyordu - ve onları, Rustvale insanlarını orada buldu, uzun masalarda ve lüks koltuklarda gözlerinin altında torbalar ve kucaklarında kahvaltı ile oturuyorlardı.

Bir an için, onların sadece ... olmalarını izledi. Kucağında yürümeye başlayan çocuğu teselli eden bir anne. Pencere kenarında kıkırdayan iki kız. Becerikli, yıpranmış elleriyle sallanan bir masayı inceleyen bir adam. Var olmamış gibi görüldüğü tek bir an ve sonra-

"Fae!

Avlanmış geyikler gibi sarsıldılar.

Göz açıp kapayınca kadar, artık ne kahkaha ne de rahatlık vardı. Çocuklar ebeveynlerinin arkasından fırladı. Kahvaltı bıçakları masalardan . Bir bardak döşeme tahtalarına çarparak kırıldı ve sese irkilen tek kişi Thysandra'ydı - hala hissedecek bir alarmı olan tek kişi.

Ani, sağır edici sessizlikte yüzlerce çift perili göz ona baktı. Solgun, cılız yüzler. Kesik kesik nefesler. Titreyen eller.

Seni kötü biri olarak görüyorum.

Görmek istemedi. Ama
görmek zorundaydı.

En yakın masanın yanındaki küçük çocuk, yarısı yenmiş elmasını sanki sahip olduğu en değerli şeymiş gibi ince göğsüne bastırıyordu. Arkasındaki adam, yüzü tüyler ürpertici yanık izleriyle kaplı. Bir kadının eteğinin arkasına sinmiş çocuk, tüylü beyaz saçları sivri fae kulaklarını gizleyemiyordu - annesinde olmayan fae kulakları.

En önemlisi de korku, her birinin yüzüne keskin bir şekilde çizilmişti.

Thysandra'nın tüm hayatını inşa etmek için harcadığı dünya buydu.

Bunu hissetmek zorundaydı, boğazındaki safrayı, kim olduğunun mide bulandırıcı anlayışını - çünkü bu yüzden kendi lanet sarayına savaş ilan etmek üzereydi. Bu yüzden hayatının geri kalanında rakiplerinin etrafından dolaşmaya çalışmak yerine nihayet onlarla yüzleşmesi gerekiyordu; bu yüzden artık battaniyesinin altında saklanan, kanatlarını sıkıca kendine dolayan, dünyanın gözlerinden kaçmaya çalışan o genç kız olamazdı.

Hainin kızı.

Babası da anne ve babasının hayatına mal olan o akılsızca davranışı gerçekleştirdiğinde aynı şeyi görmüş müydü?

"Günaydın," diye boğuk bir ses çıkardı - gülünç, acınası bir başlangıç. Onun sabahında iyi olan hiçbir şey yoktu. Muhtemelen onlarınkinde de pek bir şey yoktu. 'Geçerken uğrayıp yerleşip yerleşmediğinize bir bakayım dedim. Dünkü olaylarla ilgilenirken sizin için yapabileceğimiz başka bir şey var mı diye de.

Sanki bir emirmiş gibi tekrar harekete geçtiler.

Evet, evet, harikaydı, diye telaşlı sesler onu temin etti - harikadan da iyiydi, yaşadıkları bu yer, beklediklerinden *çok daha fazlasıydı*. Onlara bol miktarda yiyecek verilmişti ve bunun için de çok minnettardılar. Giysiler mi? Hayır, zaten sahip olduklarından fazlasına ihtiyaçları yoktu, hala ortalıkta duran eski eşyalarından bazılarını kolayca yamalayabilirlerdi ve-

"Yeni giysiler iyi olurdu aslında," Inga'nın sert sesi telaşlı yalanların arasından sıyrıldı. 'Ve eğer çok zahmet olmayacaksa sabun ve diğer tuvalet malzemelerine de çok ihtiyacımız var. Gördüğünüz gibi bir ömür boyu temizlenmesi gereken pislikler var.

Odaya bir şok sessizliği daha çöktü.

Kız Thysandra'nın arkasından belirmişti, üzerinde hâlâ gri hizmetçi elbisesi vardı, uzun, solgun saçlarını topuz yapmış ve fae kulaklarını açıkta bırakmıştı. Parmakları elindeki elmanın etrafında sıkıca kenetlenmişti. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, tek bir lokmayı bile ziyan etmek istemeseydi onu bir mermi olarak kullanabilirdi.

Gördün mü? Kaşlarını çattı.

Etraflarındaki insanlar ve yarı insanlar, sanki Thysandra birazdan küstahlığı yüzünden arkadaşlarının kafasını uçuracakmış gibi hareketsiz ve soluksuz oturuyorlardı.

Thysandra hareket etmedi.

"Anlıyorum," dedi onun yerine, çünkü söyleyebileceği tek şey buydu - en azından doğru olabilecek tek şey. 'Gün bitmeden hepinize sabun ve birkaç kutu giysi göndereceğim. Bazı dikiş malzemeleri de. Aklınıza gelen başka bir şey olursa lütfen bana bildirin, onu da hallederim.

Toplanan insanlar onun görüş alanının kenarlarında rahatlamadı - ne bir rahatlama nefesi ne de bir takdir mırıltısı. Sanki bu bir tuzak olabilirmiş gibi. Sanki teklifini *kabul etmeleri* bile onları doğrudan ölüme göndermek için bir sebep olabilirmiş, sadakatsizliklerinin ya da hizmetkârlık terbiyesinden yoksun olduklarının bir kanıtı olabilirmiş gibi.

Thysandra ısrar etmedi. Bu insanların şu anda en azından *daha* güçlü Fae taleplerine ihtiyacı olduğunu düşündü.

"O halde sizi kahvaltınızla baş başa bırakayım," dedi ve Inga'ya dönüp sessizce, "Benimle biraz konuşabilir misiniz?" diye eklemeyi önce son bir kez başını sallayarak geri çekildi.

Inga bir an reddetmeyi düşündü, sonra arkadaşlarına ve ailesine baktı ve omuz silkti. "Nasıl isterseniz.

Birlikte sarmaşık kanadının çıkışına doğru ilerlerken Thysandra'nın kürek kemikleri arasında yüzlerce korku dolu bakış yanıyordu ve onun arkasında konuşma bir daha asla eski hacmine dönmedi.

Nicanor, Gadyon ve iki muhafızın beklediği yere ulaştığında, "Hadi bahçede bir gezintiye çıkalım," dedi. 'Bir şeyler yapmamız lazım.

Birkaç şey konuşacağız ve yanlışlıkla kimse tarafından duyulmadığımızdan emin olmak istiyorum.

Hiç kimse tarafından, yani konuşmaya kulak misafiri *olmasını istediği* tek kişi dışında. Yine de onlara bu kadarını söylemeye gerek yoktu - cehaletleri planın yarısıydı.

Dördü dışarı çıkarken muhafızlar geride kaldı. Thysandra onlar dışarı çıkana kadar bekledi ve ekledi: 'Bu arada Gadyon, nüfus departmanından birkaç güvenilir üye bulup insanların tam vatandaş statüsü almasını sağlayabilir misin? Bugün geçerli olur sanırım. Ya da aslında, tahta çıktığım gün olsun.

Inga onun yanında kaskatı kesildi.

"Anlaşıldı," dedi Gadyon ve sesinin neredeyse ... konu hakkında *neşeli*. "En kısa zamanda ilgileneceğiz.

"Buna biraz daha zaman tanımak akıllıca olmaz mı? Thysandra başka bir şey söyleyemeden Nicanor araya girdi, dış kapıyı iterek açıp ona doğru tutarken bakışlarında bir parça şaşkınlık vardı. "Bereas ve çetesi seni neredeyse öldürdükten bir gün sonra bu değişikliği yapmak...

Omuz silkti ve dışarıdaki kıvrımlı patikaya adım attı. Gül ağaçlarının ve şimşir çitlerin arkasında görünürde kimse yoktu. 'Zaten ödemelerimiz ve yasal korumamız var. Bu noktada bu büyük ölçüde sembolik bir değişiklik.

'Tek önemsedikleri şey sembolizm,' dedi çaresiz bir sesle. 'Bunu *sana* açıklamama gerek yok, Demonbane - bu, onlara sempati duyan herkese çok açık bir mesaj olarak algılanacaktır.

Eski Thysandra bu düşünce karşısında sinerdi. Yaşlı Thysandra halkına, tahtına ve saraya karşı olan kutsal görevinde başarısız olduğuna inanırdı.

Yeni Thysandra sadece gülümsedi ve "Güzel" dedi.

"Tanrılar yardımcım olsun," diye mırıldandı Nicanor, Gadyon en son çıkarken kapıyı bıraktı. Gümüş saçlarını tarayan eli öfkeyle gerilmişti. 'Şu anda daha fazla şiddetin kimseye faydası yok, Thys. Kendini hayatta tutmayı başarsan bile-'

Inga bir çakıl taşını tekmeleyerek, "İnsan nüfusunun refahı için özverili bir şekilde endişeleniyormuş gibi davranmaya zahmet etme," diye homurdandı. Taş en yakındaki gölete sıçradı. "Fedakârlığınız hiç inandırıcı değil.

Nicanor, "Eğer Yüce Leydi özverili bir kaygıyla hareket ettiğime inansaydı, akıl sağlığından çok daha fazla endişe ederdim," diye karşılık verdi.

'Burada sadece kendi postumu kurtarmaya çalıştığımı çok iyi bilmeli. Thysandra-'

"Zavallı postunu incitmek gibi bir niyetim olmadığını biliyorsun," dedi, sadece ordu rütbelerinde kendisinden kesinlikle aşağıda olanlara karşı kullanmaya cesaret edebildiği o *tartışma sonu* tonuyla. Hoş bir sürpriz olarak, şimdi de aynı derecede etkili görünüyordu. 'Ama benim kararım nihaidir. Mevcut pozisyonunuzun şahsınız için çok fazla risk taşıdığına karar verirsiniz, istifa etmeye karar verirsiniz elbette bunu size karşı kullanmayacağım.

Ona ters ters baktı - kızgınlık kadar isteksiz bir hayranlık da taşıyan bir bakıştı bu. Elbette bu bir kumardı ama onun izleyeceği yoldan neredeyse emindi. Ne de olsa bu Myron'un evinden Nicanor'du, son derece hırslıydı, güvenli kararların zafere götürmeyeceğini savunan bir erkekti ve Nicanor'un kırsalda sakın bir hayat sürmek için iktidar pozisyonundan istifa edeceğini hayal bile edemezdi.

Gerçekten de, alaycı bir iç çekiş yaptı ve 'Beni bundan daha iyi tanıyorsun' dedi. Güzel.

Bu çok iyi bildiği bir oyundu - nasıl kullanılacağını bildiği ittifaklar. Ne ona ne de bir başkasına güvenecekti; hayat hâlâ bir sadaka değildi ve beyinde zerre kadar mantık olan hiç kimse Kızıl Saray'ın en kana susamış sakinlerinden bazılarını kızdırmak için gönüllü olarak ona katılmazdı. Ama kişisel çıkarların basit kurallarına güvenebilirdi. Etrafındaki insanların ne istediğini anlayabilir ve bu hedeflere ulaşmanın en kolay yolunun kendisi olduğundan emin olabilirdi. Güvenebileceği bir ağ kurmanın en güvenli yolu buydu.

Bir haine dönüşüyor olabilirdi ama bu konuda kesinlikle aptallık yapmayacaktı.

Aklındaki noktaya doğru sessizce yürüdüler - içinde ejderha şeklinde mermer bir fiskiyenin sessizce şırıldadığı küçük, insan yapımı bir gölet. Suyun etrafında, adanın doğu sahiline ve ötesindeki kristal berraklığındaki okyanusa bakan üç zarif bank duruyordu.

Ve orada, bir sıra çitin arkasında... Bir anlık pembe.

O sabah odasından çıktığından beri kanatlarındaki bir şey ilk kez gevşedi.

Sanki insanları ve kahvaltılarını geride bıraktığı andan beri bu noktaya doğru bilerek yürümüyormuş gibi, sanki Naxi'ye burayı özenle şöyle tarif etmemiş gibi yüksek sesle 'Bu iş görür' dedi

planlarını gecenin karanlığında yaptılar. "Eminim Nicanor'un muhafızları burayı dinleyen kulaklardan uzak tutmuştur.

Daha doğrusu, Naxi'nin iblis duyularının bu küçük göletin çevresinde davetsiz misafirleri fark edeceğinden emindi... ama iblis oturduğu yerde, şimşirden kalkanının arkasında saklı duruyordu ve bu yüzden Thysandra ortalığın temiz olduğunu varsaydı.

Planlarındaki küçük tehdide aktif olarak güvenmek tuhaf bir duyguydu. Bu onu huzursuz hissettiriyordu. Ama Kobalt Sarayı'ndan dönerken, fae bencilliği ile iblis bencilliği arasında çok büyük bir fark olmadığına karar vermişti: ilkeler aynıydı, başkalarının hedeflerini bilmek ve bir engelden ziyade bir varlık olmak. Naxi'nin görünürdeki özverisi tehlikeliydi. Tahmin edilemezdi. Öte yandan ona istediğini vermek, sadakatini garanti altına almak için son derece mantıklı bir yoldu.

Kuşkusuz... bu oldukça da zevkli bir yoldu. O lanet iblis duyularının karnının alt kısmında hâlâ yanan sıcaklığı fark edeceğini bilmek hissi daha da yoğunlaştırıyordu.

Oturun," dedirtti kendine aceleyle, çünkü zayıflık ölüm demekti ve Naxi'nin dudaklarının altında bir başka doruğa ulaştığı görüntüsünde boğulmak zayıflığın tanımına en yakın şeydi. 'Uzun sürmeyecek ama dünkü olaylar hakkında konuşmamız gerekiyor. Daha spesifik olarak bilginin yayılması hakkında.

Sessizlik hem ani hem de sağır ediciydi.

Soruyu sormasına bile gerek yoktu. Sertleşen her bir çift omuzda, daralan her bir çift gözde ve yana kayan her bir bakışta görülebiliyordu - *Hanginiz konuştu?*

Planlarımızı kim sızdırdı?

İçlerinden biri yapmış olmalı. Ve saatlerce süren uçuşu sırasında konuyu kaç kez gözden geçirmiş olursa olsun, onların isteklerini, bireysel çıkarlarını, eylemlerini kaç kez sıralamış olursa olsun, buna bir anlam veremiyordu.

"Bu bir suçlama değil," diye ekledi sessiz kaldıklarında, bu tamamen doğru değildi ama tehdit etmek ve suçlamak yerine konuşmayı sürdürmenin daha verimli bir yolu gibi görünüyordu. 'Hataların olabileceğini kabul eden ilk kişi benim ve belki de bu işe karışan hiç kimse kötü niyetli değildi. En önemli şey ne olduğunu bulmamız-'

Üzerine bir gölge düştü.

Bir an nasıl bir aptalın Yüce Leydi'nin toplantısına gönüllü olarak girdiğini, bir an da Naxi'nin neden henüz müdahale etmediğini merak etti; sonra gözleri güneş ışığına alıştı ve yukarıdaki yeni gelenin altın kanatlarını, koyu tenini, sayılamayacak kadar çok pazarlık izinin parıltısını tanıdı.

Silas.

Tanrılar ona yardım etsin - bu adamın *burada* ne işi vardı?

Amcası iri cüssesine yakışmayan bir zarafetle yere indi, kanatlarını katlayıp düz beyaz gömleğini düzeltirken şirkete soğukkanlı bir baş selamından fazlasını vermedi. Duruşunda hiçbir gariplik, ifadesinde hiçbir özür izi yoktu. Thysandra daha iyisini bilmeseydi, planlarına müdahale ettiğinin gerçekten farkında olmadığını düşünebilirdi... ama hayır, en parlak döneminde Kızıl Saray'da bir haftadan uzun süre hayatta kalmıştı. Bu da özel toplantı kavramını anladığı anlamına geliyordu, değil mi?

"Günaydın mı?" dedi, mesajı alıp özür dileyeceğini umarak soran bir tonda konuşmayı tercih etti.

O yapmadı.

"Günaydın, Thys. Herkese günaydın. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturup çemberin etrafına göz gezdirirken, Naxi'nin arkasında son derece büyük bir çiçekmiş gibi davrandığı şimşir çitin üzerinde bakışları bir an için fazla uzun kaldı. 'Hepinize bir arada rastladığıma sevindim. Dünkü olaylar hakkında biraz daha fazla şey duymak isterim.

Ne?

Plan bu değildi - *hiç* de plan bu değildi - ve soğuk bir şekilde "Neden, tam olarak?" diye sorarken sesini yükseltmemek için kendini zor tuttu.

Kalkık kaşlarında hiç zehir yoktu. "Başlangıç yardımcı olabilirim.

Al onu.

Tanıdık yüzeyin altında hâlâ bir yabancı olan bu erkek nasıl bir oyun oynuyordu? Ona zarar vermek için burada değildi ya da en azından Ilithia'dan ayrıldıklarında planı henüz bu değildi... ama onun neden kendisiyle birlikte saraya geldiğine ya da ihtiyaçlarının ve isteklerinin neler olabileceğine dair en ufak bir fikri yokken bu yetersiz bir güvenceydi. Onun amaçları hakkında hiçbir fikri yokken ve onun için nasıl gerekli bir varlık olabileceğine dair daha da az fikri varken onunla nasıl başa çıkacaktı?

Ama o cevap veremedi Nicanor yumuşak, neşesiz bir kahkaha attı ve gümüşi saçlarını omzunun üzerinden savurarak en yakındaki banka çöktü. "Kim bilir? Bu talihsiz durumu düzeltmek için ihtiyacımız olan şey birkaç iyi niyetli pazarlık olabilir.

Ve böylece, amcasını tekrar yoluna göndermek için hiçbir boşluk kalmamıştı.

Kördüğüm çözülünce Gadyon Nicanor'un yanına çöktü ve kanadı neredeyse diğer erkeğin yüzüne çarpacakken bir özür mırıldandı. Inga bir an kaçmakla çığlık atmak arasında bocalar gibi oldu, sonra yolun kenarındaki çimenlere yerleşerek bir uzlaşmaya vardı. Thysandra'nın yanında sadece Silas duruyordu; kendini toparlamak için ne kadar çabalasa da gözünün ucunda sarsıcı, kıpırtısız bir varlık vardı.

Planıyla ilgili herhangi bir şeyi değiştirmesi gerekiyor muydu? Kulaklarına ulaşmasını istemediği bir şey var mıydı - göz ardı ettiği herhangi bir risk?

"Peki bizden ne duymayı umuyordunuz, Majesteleri? Nicanor sessizliği bozdu - çok ama çok erken. Bileklerini zarif bir şekilde çaprazlayıp dökme demir bankına yaslanırken, mavi gözlerinin parçalanmakta olan maskesini delip geçtiğinden acı verici bir şekilde emindi. "Her ne kadar sorularınızın cevaplanmasını istesem de... eminim Gadyon ve benim bu tür şeyleri açıkça önlemek için anlaşmalar yaptığımızı söylememe gerek yoktur.

Thysandra derin bir nefes aldı.

Bunun çok fazla duraklama olduğu ortaya çıktı.

"Ah, elbette," diye tersledi Inga, dudakları öfkeli bir küçümsemeyle kıvrılmıştı, Thysandra dönüp ona baktığında gözleri kinle parlıyordu. Kızın bakışları Nicanor'un hırçın yüz hatlarından kan çekmeye çalışıyordu. 'İnsanları suçlamaya geri döndük, görüyorum? Senin için ne kadar da uygun-'

"Ben kimseyi *suçlamıyorum*," diye sertçe araya giren Thysandra, bakışlarını kavga eden müttefiklerine yöneltmeden önce bahçeye hızlı bir bakış attı. Konuşma bir bağırma yarışına dönüşürse kulak misafirlerinden kaçınmak çok daha zor olurdu. 'Daha önce de söylediğim gibi, bu durumdan dolayı herhangi birini cezalandırmaktan çok ne olduğunu bilmek istiyorum. Ben bilgi arıyorum, suçlama değil.

Inga alay etti. 'O zaman başkasına sorman gerekecek. Ben de senin kadar az şey biliyorum.

Kulağa samimi geliyordu, gerçekten öyle - ve kızın bu bilgiye ihanet etmesi *mantıklı* olmazdı, değil mi? Kendisini ve diğer insanları tehlikeye atacağını çok iyi bildiği halde değil. Öte yandan...

Başka kim olacak?

Pazarlıkları olmasa bile, Nicanor asla böyle bir başarısızlığa ve aşağılanmaya neden olmazdı ve Gadyon'un arşivleri kasten tehlikeye atması pek olası görünmüyordu. O halde bu bir kaza olabilir miydi? Ama bunlar yüzyıllardır Kızıl Saray'da hayatta kalan deneyimli fae'lerdi; kesinlikle kazara bir şey sızdırmayacaklarını daha iyi bilirlerdi?

Kısır döngüler. Gecenin yarısını onlardan çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışarak geçirmişti.

"Ve sen çok eminsin..." O korkmuş gri gözlerin karşısında sorularına devam etmek açık bir yarayı deşmek gibi geliyordu. Ama kelimeler duygulara yol açıyordu ve duygular onun bu saçma çıkmazdan kurtulmasının en iyi yoluydu - bu yüzden Thysandra kendini toparladı, boğazını temizledi ve tekrar başladı. "Ailenizden herhangi birine de bundan bahsetmediğinize emin misiniz? Güvendiğin aile üyeleri olsalar bile mi? Bu çok küçük bir şey de olabilirdi-"

"Ben konuşmadım," diye tersledi Inga, omuzları sivri kulaklarına doğru kamburlaşmıştı. Bakışları, kurtların arasında kalmış bir tavşaninki gibi fae çemberinin etrafında dolanıyordu. "Tanrı aşkına, ben yarı insanım, yarı zeki değilim. Dedikoduların nasıl yayıldığını bilirim, Majesteleri.

Silas beklenmedik bir şekilde araya girdi, sesi tartışıyormuş gibi görünmeyecek kadar düz ve düşünceliydi. "Örneğin, bir insanın Iaris'i herhangi bir entrikaya karıştığını örtbas etmek için öldürmüş olması pek olası görünmüyor.

"Ah, katılıyorum," dedi Nicanor, Pazarlıkçı'ya Thysandra'nın ondan daha önce hiç görmediği minnettarlığa yakın bir bakış fırlatarak. 'Iaris'i öldüren kişinin bir fae olması akla yatkın. Benim varsayımım, birisinin *bir şekilde* hikayenin kokusunu aldığı, haberin hızla yayılmasını sağlamak için saraydaki en kötü şöhretli dedikoduculardan birine söylediği ve sonra kimliğini korumak için onu bitirdiği yönünde. Bu kişi insanların bu konu hakkında konuştuklarını duymuş olabilir ya da bu bilgiyi edinmiş olabilir' - yüzünü buruşturdu, Inga'ya bakışı somut bir risk değerlendirmesiydi - 'yani, başka bir şekilde. Kuşkusuz bunu henüz tam olarak çözebilmiş değilim.

Inga neşesiz bir kahkaha attı. "Yaratıcı düşünme eksikliğiniz benim suçluluğumun kanıtı sayılmaz, değil mi?"

"Hiçbirimizden duymamış olabilirler mi? Gadyon aceleyle söylediği sözlerle Nicanor'un keskin nefesini kesti. 'Görüşmemiz sırasında ofis kapısını korumadık ve o sırada arşivde başkaları da çalışıyordu. Birileri dinliyor olabilirdi.

"Olabilir. Nicanor örümcekli parmaklarıyla şakağını ovuşturdu, tekrar başını kaldırdığında gözle görülür bir şekilde kendini destekliyordu. "Tüm şüpheleri ortadan kaldırmanın en kolay yolu-

"Hiçbir pazarlık yapmıyorum," diye tükürdü Inga.

Sesi bir süre gürül gürül akan çeşmenin ve hışırdayan gül ağaçlarının arasında yankılandıktan sonra bir başka sessizlikte kayboldu.

Çalıların arasında saklanan pembe, Naxi şeklindeki beneğe bakmadan bile Thysandra, iblisin yüzünde şu anda hangi hızlı, jilet gibi keskin sırtışın olduğunu tam olarak biliyordu.

"Bu çok talihsiz bir durum," diye mırıldanıyordu Nicanor bankta, "çünkü bunu açıklığa kavuşturmadığımız sürece...

Inga ellerini titreyen yumruklar haline getirerek, "Bu özel gerçek için pazarlık etsem bile benden şüphelenmeyi bırakacakmış gibi davranma," diye ısırdı. 'Siz fae'lerin tek yaptığı bu, değil mi? Yalanlar ve hileler, ve bu yüzden diğer herkesin de aynı şeyi yaptığını varsayıyorsunuz. I-'

"Inga? Silas alçak sesle konuştu.

Titreyerek nefesini içine çekti. "Ne?"

Bir an için onu düşündü, hâlâ kımıldamıyordu, ne yapacağından emin olamadığı vahşi, tıslayan bir kediyle karşı karşıya kalan bir erkekten farksız görünüyordu. Ve Ilithia'daki karşılaşmalarından bu yana ilk kez Thysandra, yavaşça "Benimle öğle yemeği yemek ister misin?" diyen adamın sesinde bir parça belirsizlik duydu.

Inga ona boş boş baktı, şok bir an için öfkesinin bile önüne geçti. "Size araştırmamın bir kısmını göstermek istiyorum," diye ekledi, elini Sanki önerim için özür diler gibi ellerini birkaç santim uzaklaştırdı. "Bunu... ilginç bulabilirsiniz.

Dudaklarını ayırdı ve kapattı, sonra çimlere yığılırken yüksek, neşesiz bir kahkaha attı. Bakışları adamın pazarlıkla örtülmüş köprücük kemiklerine, pazarlıkla örtülmüş kollarına, sonra tekrar yüzüne kaydı - gözlerinde her zamanki güvensizlik vardı ama yine de açıkça reddetmedi.

Şimşir çitinin arkasından belli belirsiz bir kıkırdama sesi yükseldi.

Inga'nın nefesi duyulabilir bir şekilde kaçtı.

"Pekâlâ. Göreve çağrılmış bir asker gibi ayağa fırladı, çenesi sıkıca kenetlenmişti, solgun saçları tokalarından kurtulup kalça hizasında bir pelerin gibi arkasından sallanıyordu. Silas'ın kendisine katılmasını bile beklemeden arkasını dönüp bahçenin çıkışına doğru yürümeye başlamadan önce grubun geri kalanına son bir bakış atarak veda etti. "Entrikalarınızda herkese iyi şanslar!

Silas Thysandra'ya yüzünü buruşturdu - Thysandra bu bakışı, *seni tekrar göreceğ kadar uzun yaşarsam sonra konuşuruz* şeklinde yorumladı - ve kanatlarını açarak yemek arkadaşına kalenin yarısında yetişti. Mesafenin geri kalanını yan yana yürürken ikisi de konuşmadı; Inga sanki birinin boynunun arasına sıkışmasını istemiş gibi kapıyı arkasından çarptı.

Nicanor alçak ve anlamlı bir ıslık çaldı.

Gadyon, Pazarlıkçı'nın akıl sağlığı için gözle görülür bir endişe duyuyordu.

"Sanırım," dedi Thysandra, en iyi, en kararlı Yüksek Leydi sesiyle, "bugünkü toplantı için bu kadarı yeterliydi. Bir ne zaman bir araya geleceğimizi size bildireceğim.

Ghapter 1G

"KİMSENİN duygularında garip bir şey yok," diye neşeyle rapor verdi Naxi, boş ve dolayısıyla daha güvenli olan akademi galerilerinden geçerek kalenin kalbine dönerlerken. Savaşın ilk günlerinde derslere ara verilmişti ve birkaç öğretmenin ölmesi ve bir o kadar çocuğun da yetim kalmasıyla derslere ancak kısmen devam edilebilmişti. 'Eğer içlerinden biri kötücül bir şekilde kendinden memnun olsaydı çok faydalı olurdu! Ama ne yazık ki böyle bir şansımız yok.

Thysandra neşesiz bir kahkaha attı. "Peki ne buldun?

"Inga'nın bizim sızıntımız olmadığından oldukça eminim. Naxi hüzünlü bir iç geçirdi. "Çoğunlukla korkuyor. Ve-'

Thysandra, 'Ortaya çıkacağından korkuyor olabilir,' dedi. 'Ama olsaydı, kendini suçlu hissederdi, değil mi? Onu gerçekten seviyor insan arkadaşlar. Naxi gözlerini devirdi, sonra yaylı adımlarını yavaşlatmadan buklelerini sırtından aşağı salladı. 'Yani eğer bir hata yaptıysa ve

Yanlışlıkla yanlış kişiye planlardan bahsetmiş olsaydı, kendini suçlamasını beklerdim ama durum hiç de öyle değil.

Doğru.

Bu rahatsız edici derecede iyi bir noktaydı.

"Ama diğerleri..."

"Orada da şüpheli bir şey yok. Nazi omuz silkti. 'Gadyon inanılmaz derecede endişeli. Yani en azından mantıklı biri olduğunu biliyoruz ama bunun ondan şüphelenmek için bir neden olduğunu sanmıyorum. Silas kendini zar zor toparlıyor - bir şey sızdırmak için ortalıkta olduğundan bile değil tabii, o yüzden ne kadar mutsuz hissettiğinin pek bir önemi yok sanırım.

Sefil.

Yüce Tanrım. Belki de saraya dönme konusundaki bariz isteksizliği göz önüne alındığında bunu bilmeliydi... ama aynı zamanda, her dakikasından nefret ediyorsa, kendini giderek daha karmaşık politikalara bağlayarak ne yapıyordu?

Yardımcı olabilirim - ama hepsi olamaz, mi?

Onu *mutsuz* ediyorsa değil mi?

Kafa karışıklığı içinde, Nazi'nin son sözlerinden sonra sivri bir sessizliğin çöktüğünü fark etmesi çok uzun sürdü. Biraz *fazla* sivri. İblis her ne kadar masum bir şekilde onun yanında zıplıyor olsa da, ikisi de listede bir ismin atlandığını biliyordu.

"Ya Nicanor? Thysandra kendini bir tuzağa doğru sürükleniyormuş gibi hissederek atıldı.

"Ah, *Nicanor*. Kör edici bir gülümseme onun ödülü oldu. "Nicanor *çok* ilginç biri. Dikkatli biri elbette. olup bitenleri tam olarak anlayamadığında hayal kırıklığına uğruyor. Ayrıca sana her baktığında biraz... *açlık* hissediyor.

İşte oradaydı.

Thysandra elinden geldiğince sakın bir sesle, "Doğru," dedi.

Nazi'nin gülümsemesi artık küçük keskin dişlerden oluşuyordu. "Onu becerdin mi?

Tanrılar merhamet etsin. 'Başka sorulara cevap vermeden önce, bana isteyerek zarar vermeyeceğinize dair bir pazarlık yaptığınızı ve Lord Koruyucu'yu öldürerek veya işkence ederek bana çok zarar vereceğinizi hatırlatmama izin verin-'

Nazi umursamaz bir tavırla, "Bu evet demek," dedi. "Benimle tanışmadan önce mi sonra mı?" Yalan söylememek için muazzam bir çaba harcadı. "Fark eder mi?

"Sonra o zaman. Nazi koridorda hızla ilerlerken ofladı, çıplak attığı adımlar Thysandra'ninkilerden iki kat daha hızlıydı. Güneş ışığı içeri düştü

Kırmızı lekeli pencerelerden soluk zemine kan rengi ışık havuzları yayılıyordu. 'Ama sen hâlâ benim için yanıp tutuşuyordun, o yüzden çok da iyi yatmış olamaz. Sanırım bu kabul edilebilir. Tabii tekrar bir şey yapmaya kalkışmazsa, bu durumda ne yazık ki kendi zehirlerinin her birini zavallı boğazından aşağı dökmek zorunda kalacağım.

Thysandra gülmemesi gerektiğini biliyordu. Gerçekten gülmemeliydi. Onlar *ortak* değillerdi, Tanrı aşkına! İhanetler ve tedbirsiz karşılıklı saplantılarla dolu bir geçmişten başka bir şey paylaşmıyorlardı ve o, tesadüfî bir rüşvetin ve çırpınan birkaç kirpiğin kendisini sadakat ve aşk yanılsamalarına sürüklemesine izin vermemesi gerektiğini çok ama çok daha iyi bilmeliydi. Ama yine de ...

Ne zaman biri onu elinde tutmak için savaşa gitmiş ki?

"Çok nazıksın," dedi, yüzünü düz tutmak için mücadele ederek. "Bana yarattıklarının çoğunun hızlıca öldürdüğü söylendi.

Naxi'nin gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "İyi bir noktaya değindin. Bir grup diğer fae'yi teker teker zehirleyebilir ve tüm acılarını ona aktarabilir miyim?

İstenmeyen, durdurulamayan bir kahkaha patlaması kaçtı, yakalanamayacak kadar hızlıydı. Bir zayıflık, aptalca bir duygusallık sesiydi ama yine de bir anlığına umursamadı - çünkü bu oyun çok *kolaydı*. Hayatta kalmak gibi hissettirmeyecek kadar kolaydı. Arada sırada, bu savunmasız, düşüncesiz anlarda, bunun bir oyun olduğunu neredeyse unutacak kadar kolaydı.

"Her neyse," diye ekledi Naxi neşeyle, sanki acımasız bir işkence yerine akşam yemeği ve akşam planlarını tartışıyorlarmış gibi, "meselenin sonu şu ki, o aptal sızıntı hakkında hala hiçbir şey bilmiyoruz. Belki de Gadyon haklıydı ve birisi gerçekten de toplantınızı dinliyordu?

"Belki mi? Zihnini entrika ve entrika konusuna geri döndürmek neredeyse fiziksel bir çaba gerektirdi. "Ya da biri beni gözden düşürmek için bir söylenti uydurdu ve kazara gerçeğe yakın bir şey mi ortaya çıktı?

Naxi bir kahkaha attı. "Kızıl Saray'a hoş geldiniz.

Thysandra alaycı bir ifadeyle, '*İmkânsız* değil,' dedi. 'Yine de endişe verici bir düşünce.

Bir kez olduysa, tekrar olabilir'.

"Ah, evet," dedi Naxi belli belirsiz, başını bir parça yana eğerek. 'Kesinlikle korkunç. Ben ve efsanevi bağlılığım yanınızda olduğu için şanslısınız. Bu da başka bir tuzığa benziyordu.

"Öyle miyim?" dedi Thysandra ihtiyatla.

"Kesinlikle kutsanmış. Pembe kirpiklerinin dalgalanması endişe vericiydi. 'Ne kadar sadık olduğumu görmedin mi? Dediğin gibi kendimi sakladım, hatta

Korkunç derecede sıkılmış olmama rağmen! Ve seni süzerken Nicanor'un parmaklarını ısırıp koparmadım bile! Bahsetmiyorum bile-'

"Tamam, *tamam*. İsteksiz bir kahkaha daha koptu. "Son derece sadıktın ve yanımda olduğun için çok mutluyum - şimdi mutlu musun?"

Naxi ona gülümsedi. "O zaman yüzüne oturabilir miyim? Tanrılar merhamet etsin.

Thysandra yüz ifadesini kontrol altında tutmak için umutsuzca çabalıyor ve çok kötü idare ediyordu. Müttefik toplaması gerekiyordu, lanet olsun. Ordu komutanlarıyla sert bir konuşma yapması, ada savunması hakkında endişelenmesi, her yerde pazarlık yapan haydut bir amcayla ne yapacağını bulması gerekiyordu... ama sonra dün gecenin anıları, özgürlük ve zevk ve onunkinde güzel pembe dudaklar vardı ve aniden saray meseleleri artık o kadar da acil görünmüyordu. "Dürüst olmak gerekirse, bunun size en iyi ihtimalle tek bir parmak kazandıracağını söyleyebilirim.

Naxi'nin alayındaki öfke bir sanat eseri idi. '*En az üç parmağı hak ediyorum, Sashka. Silas'ın iç kargaşasının ne kadar lezzetli olduğu hakkında bir fikrin var mı? Bu konuda bir şey söylememek için çaba sarfetmek gerekiyordu!*

"İki mi? Thysandra, dün geceki ateş çekirdeğinde yeniden alevlenirken, iş gibi sesini korumak için mücadele ederek önerdi.

"Hmm. Dar gözlü bir bakış. 'Sadece iki parmağa sadık kalmam gerekiyorsa, en kısa zamanda onları içime almamı sağlasan iyi edersin.

Yoğun bir gün geçirdi.

Hala hayattaydı.

"Anlaştık o zaman," dediğini duydu, vitraylı pencerelerden geri çekildi, gelip geçen gözlerden uzaklaştı. Parmaklarıyla en yakındaki kapı kolunu yokladı ve kilidinin açık olduğunu gördü. "Ve - tamamen alakasız bir şekilde - bu çok özel, çok ıssız sınıfları incelemek için mükemmel bir an olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Kirli bir rüşvet, evet... ama sürdüğü sürece, onun da bundan zevk alması o kadar kötü olur muydu?

İmbrias'ın evinden İmbros, Thysandra'nın onu bulduğu asker kışlasında bir ileri bir geri volta atarak, "Bakın, bu bir *yanlış anlaşılma*ydı," diye dördüncü kez tekrarladı. 'Nicanor bize insanların korunmaya ihtiyacı olduğunu söyledi, tamam mı? Biz de Rustvale, Greyside ve diğer birkaç köye baktık, herhangi bir sorun görmedik ve eve döndük. Elbette, arşivlerde gerçekten neler olup bittiğini *bilseydik*...'

Masadan şarap bardağını aldı, bir yudum içti ve ağzına kadar pişmanlıklarla dolu bir erkek gibi sessizce başını salladı.

"Eğer bilseydin? Thysandra bu dramatik pişmanlık gösterisinden etkilenmemiş gibi sordu.

"Peki. Şarabını tekrar yere bıraktı ve sanki bu soruyu sormak bile bir şakaymış gibi kurnaz olmayan gözlerle ona döndü. "Emir emirdir, değil mi?

"Ve komutanlarımın bu emirleri yorumlarken *biraz* sağduyulu olmalarını beklerim," diye sertçe karşılık verdi, gözlerini adamın ellerine ve gömleğinin tehditkâr kiraz kırmızısına dikmişti. Saldırabilirdi. Yine de daha hızlı olacağından hiç şüphesi yoktu. 'Senden ne beklendiğini öğrenmek için beş dakika harcamaktansa içki içmeye dönmeyi tercih ediyorsan -'

İki duvar ötede bir kapı çarptı.

Odanın dışında, Naxi'nin sesi şiddetli itirazlarla patladı.

Thysandra hiç düşünmeden döndü, bıçağı çoktan eline almıştı. O daha hareketini tamamlamadan barakanın kapısı açıldı ve Nicanor buz mavisi ve siyah bir şam fırtınası içinde içeri daldı - nefes nefese, kanatları genişçe açılmış, arkasındaki Naxi'nin tiz protestolarını neredeyse intihara meyilli bir umursamazlıkla görmezden geliyordu.

"Thysandra!

Ancak o zaman adamın ellerinin taze, kırmızı kanla kaplı olduğunu fark etti.

" oluyor? Kapıya çılgınca bir bakış fırlattı, İmbros ve onun şarap hemen unutuldu. 'Mahkemeye saldıran oldu mu? Sen-'

"Mahkeme değil. Adam eğilmiş, nefes nefese kalmıştı. Pantolonunun da kanlı olduğunu ancak o zaman fark etti - gömleği de kanlıydı ama yine de yaralanmış gibi görünmüyordu

kendisi. Gemiler. Balıkçılar. Sanırım... sanırım bir göz atmak isteyeceksiniz.

Ayakları çoktan hareket etmeye başlamıştı.

Elinin içgüdüsel olarak Naxi'nin bileğine dolanması, kanatlarını açarken periye benzeyen o kıvrak bedeni kollarının arasına almak için bu kadar az düşünmesi rahatsız ediciydi. Naxi'nin şok olmuş çığlığı kulaklarına zar zor ulaştı. Pencereden bir dalışla dışarı çıkıp uçmaya başladılar. Sol ıssız eğitim alanları, sağ taraflarında ise kalenin pırıl pırıl parlayan kırmızı duvarları üzerlerine çökmek üzere olan bir dalga gibi yükseliyordu.

"Giriş holü! Nicanor arkalarından bağırdı.

Kanatlarını esintiye çarparak daha yükseğe tırmandı.

"*Sashka!*" Naxi kollarının arasında ciyakladı, küçük elleri pençe gibi Thysandra'nın ön koluna batıyordu. Thysandra ancak o zaman daha önce hiç birlikte uçmadıklarını fark etti. Kanatları ya da çok sayıda kanatlı arkadaşı olmayan bir iblis belki de hiç uçmamış olabilir. "Sashka, eğer beni düşürürsen-

"Seni bırakmayacağım," dedi dişlerini sıkarak, ilk sıra kulelerin yanından süzülürken kanat çırpışlarını hızlandırarak.

"Beni düşürüyormuşsun gibi *hissediyorum!*

"Buna yerçekimi deniyor. Önlerindeki mavi ufku taradı - Nicanor'un bahsettiği o gemiler hangi cehennemdeydi? - Sonra Naxi uyarmadan kımıldayınca odağını aniden kollarındaki sıcak ağırlığa geri çevirmek zorunda kaldı. "Ve *sakin* kıpırdama. Eğer kıpırdanmaya başlarsan seni gerçekten düşürebilirim, tamam mı?

Naxi feryat etti, gözlerini sıkarak kapattı ve daha sert kıpırdandı.

"Tanrı aşkına. İblisin her iki bacağı da sağ kolunun kavrayışından kaymadan önce ince bir dizini tutmayı zar zor başardı. Metrelerce altlarında, kalenin çatıları baş döndürücü bir hızla kayıyordu. 'Sakin *ol*. Gerekirse mutlu şeyler düşün. Nicanor'u zehirlemek ya da öldürmek gibi-'

Naxi'nin parmakları onun omzunu pençeledi. Dudakları birbirine çarptı.

Bu kez Thysandra neredeyse yere düşüyordu - bedeni bir anlığına da olsa, o tatlı ağzın kendi ağzına acilen bastırmasıyla, kanatlarını hareket ettirmek gibi önemsiz şeyleri düşünemeyecek kadar meşguldü. Hava hızla yanlarından geçti. Midesi boğazına yapıştı ama Naxi yine de bırakmadı; küçük bir iniltiyle o yumuşak pembe dudaklar ayrıldı ve bir şekilde Thysandra'nınki de aynısını yaptı ...

Umutsuz bir çabayla kanatlarını .

Altlarındaki çatıdan metrelerce uzaklaştıklarında serbest düşüşleri yavaşladı.

Ve Naxi hâlâ onu öpüyordu, iki küçük eli Thysandra'nın boynunu kavıyor, yumuşak, küçük bedeninin tamamı Thysandra'nın kalçalarına, göğüslerine, karnına mükemmel bir şekilde bastırıyordu. Dudakları gül tadındaydı. Öğle yemeğinde mutfaktan aşırıldığı tatlı, şaraba bulanmış incirlerin tadındaydılar, sıcak, ıslak ve tamamen sarhoş ediciydiler ve tanrılar merhamet etsin, bu havanın onların etrafında ne işi vardı? Neden hâlâ bir yatakta değillerdi?

Acil durumlarla ilgili bir şey. Gemilerle ilgili bir şey. Nicanor.

Oh, lanet olsun. *Nicanor*.

Thysandra başını geriye doğru çekerek nefes nefese kaldı.

Sarayın ana kapısının terası altlarında, belki iki düzine metre aşağıda uzanıyordu. Yıpranmış granitin üzerinde küçük bir kalabalık toplanmıştı, ortalarında kanlı bir fae şekli vardı ve neyse ki bu cazibe tepelerinde olanlardan daha fazla dikkat çekiyordu... ama Nicanor hemen arkalarındaydı. Eğer *görseydi* - eğer bu çılgınlığın en ufak bir görüntüsünü bile yakalasaydı-

Hayır, işte oradaydı.

Çoktan altlarında, uzun ve zarif bir kayışla terasa doğru iniyorlardı.

'Kahretsin,' diye nefes aldı Thysandra, sesi titriyordu, uzuvları titriyordu, paniğinin tüm gücü pençelerini göğsüne ancak şimdi geçiriyordu. *Lanet* olsun. Sen *hiç*

-'

"Ah," dedi Naxi güçsüzce, aşağıdaki zemine bakarak. "Neredeyse vardık mı?"

En kötüsü de kulağa gerçekmiş gibi gelmesiydi.

"İndiğimizde ellerini üzerimden çek," Thysandra kendini sakın bir sesle konuşmaya zorladı çünkü hayal kırıklığı içinde yüksek sesle kükremek aşağıdan dikkat çekebilirdi ve korkmuş bir iblisi göğsüne bastırıldığını görecekti daha büyük bir kitleye ihtiyacı yoktu. "Bana kıkırdama ve etrafta duyacak birileri varken bana Majesteleri dışında bir şey demeye *cüret* etme, anladın mı?"

Bir inilti daha. "Bana kızgın mısın? Evet.

Hayır.

Lanet olsun, ne düşünüyordu ki? Bu bir ittifaktı. Bir ilişki değil. Bu da demek oluyordu ki Naxi'ye sadece

hedeflerini ilerletti. Yani bu durumu hafife almak ya da o öpücüğü affedilmez derecede aptalca bir fikirden başka bir şey olarak adlandırmak için *hiçbir* neden yoktu.

Geniş mavi gözler, yalvarışlar ve neredeyse gözyaşlarıyla dolu bir şekilde ona göz kırptı.

Thysandra son inişini yaparken, "Sonra konuşuruz," diye mırıldandı.

En azından aşağıda toplanmış olan fae'ler onu granit karoların üzerine düşmeden birkaç dakika önce fark etmişlerdi. En azından Naxi'yi kollarından hızla itmeyi başarmıştı ve en azından karmakarışık saçları skandal yaratacak faaliyetler yerine aceleyle kaçışının bir sonucuymuş gibi davranabilirdi; çembere doğru yürürken sabırsızca siyah ve altın rengi buklelerini düzeltti ve yüksek sesle, "Burada neler olduğunu bana söyleyebilecek biri var mı?" dedi.

Otorite taklidi yapmak, dudaklarındaki öpücüğü hâlâ hissetmekten daha iyidir.

Kalabalık bir anda etrafından dağıldı, fısıltılar ve mırıltılar bir anda kesildi. Grubun merkezinde, fayansların üzerinde sadece kana bulanmış bir fae erkeği kalmıştı - yaralarının en kötüsü iyileşmişti ama kötü bir şekilde iyileşmişti, parıldayan pembe yara izleri ve kanatlarının parçalanması başına ne geldiğinin sessiz tanıklarıydı. Nicanor birkaç adım ötede duruyordu, elinde bıçak, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

"Ne oldu?" tekrarladı, şimdi daha sert bir sesle.

"Majesteleri," diye inledi yaralı fae. 'Majesteleri, ben Zephyr'in bir denizcisiyim - balıkçı filonuzun bir parçasıyım, Majesteleri. Bu sabah pusuya düşürüldük. Gemi battı. Mürettebatın yarısı... yarısı öldü. Hiçbir uyarıda bulunmadan saldırdılar, Majesteleri - bir an masmavi gökyüzü, bir an sonra üzerimize kırmızı yağmur yağıdırıyorlardı-'

Onlar.

Düşünceleri kekeledi.

Sadece bir gruptan bahsediyor olabilirdi... ama bu hiç mantıklı değildi, değil mi? Bereas neden sarayın balıkçı filosuna zarar verme zahmetine girsin ki? Ana'nın savaş hazırlıklarının en yoğun olduğu dönemde bile, bu gemiler imparatorluğun donanmasına yardım etmek için asla askere alınmamıştı - hiçbir zaman şiddet uygulamak ya da şiddete dayanmak için inşa edilmemiş küçük gemiler. Kavga etmediler. Onlar sadece-

Yemek getirdiler.

İçinde soğuk bir korku yükseldi.

"Sen..." Cevabı zaten biliyordu ama yine de sormak zorundaydı - sanki cahil numarası yapmak kaçınılmaz gerçekleri değiştirebilirmiş gibi. "Tam olarak kim olduklarını biliyor musun?"

Herkes biliyordu ama yine de sessizliğin nabızı beklentiyle ağırlaşmıştı.

"Bereas," diye homurdandı yaralı denizci, boğuk ve öfkeli bir sesle. 'Benim kızım

Kanat yarışçılarına takıntılısınız, Majesteleri. O lanet kanatları nerede görsem tanırım.'

Demek doğruymuş.

En önemli düşmanı, ağır bir şekilde savunulan Kızıl Saray'ın kendisine değil, barışının bağlı olduğu savunmasız kaynaklara saldırmak için yeniden ortaya çıktı.

Zekiceydi. Hainceydi. Hepsinden önemlisi, bu piçin yapabileceğini düşündüğünden daha uzun vadeli düşündüğünün bir göstergesiydi - cehennem, onu hafife mi alıyordu? Şimdiye kadar ondan gördüğü görünüşte rastgele şiddet patlamalarının arkasında gerçek bir *plan*, sadece gözden kaçırdığı bir strateji var mıydı?

O zaman şimdi ne yapacaktı?

O asırlık ses hâlâ kafasının arkasındaydı - *saklan*, saklan, saklan diyen, battaniyesinin altındaki dünyanın güvenli, boğucu karanlığından başka kelime bilmeyen o ses. Yaşlı Thysandra'nın ne yapacağını biliyordu. Diploması. Uzlaşma. Daha şimdiden kendini Bereas'la bir masada otururken, umutsuzca bir orta yol bulmaya çalışırken görebiliyordu - *iyi ama yılda en fazla on insan öldürebilirsin ...*

Muhtemelen o da bunun oldukça makul bir anlaşma olduğunu düşünürdü.

Gözler, pürüzsüz siyah fayansların üzerinde durup doğru düşünmeye çalışırken onu izleyen o kadar çok göz... Kahretsin, bu insanlardan kaçtığı içten içe saldırıdan memnundu? Kaç tanesi kendi tenine zarar vermediği sürece her türlü şiddeti destekliyordu? Kaç tanesi isyancıların geri dönüp sarayın kontrolünü ele geçirmesini sabırsızlıkla bekliyordu?

Ve eğer onlara izin vermezse... ne kadar hayatta kalabilirdi?

Yutkundu ve güllerin tadına baktı.

Ve böylece dünya yeniden berraklaştı, dilinde kalan tat kafasına inen bir darbe gibiydi - çünkü *hala* aptal değildi ve lanet , hala zor kazanılmış müttefikleri ve düşünülmüş planları vardı, değil mi? İzleyicilerine dünyanın geri kalanının tarafını onlarınkine tercih ettiğini *söylemesine* gerek yoktu. Henüz kendisini bir hain olarak ilan etmesine gerek yoktu.

Sadece harekete geçmesi
gerekiyordu. "Nicanor?"
dedi.

Lord Koruyucusu sadece başını eğdi.

"GörünüŖe göre dostumuz Bereas kendi halkına saldırmanın kötü bir davranış olduğunu unutmuş. Geri adım atarak, fae sürülerine ihtiyaç duymadıklarından emin olduğu neşesiz, güven verici bir gülümseme gönderdi. 'Lütfen sarayın savunmasını en yüksek teyakkuz seviyesine çıkarın. Eğer aynı hatayı tekrar yapmak niyetindeyse onu durdurmamız gerekecek.

OceanofPDF.com

Bölüm 20

"SASH- MAJESTELERİ. *Majesteleri*. Naxi'nin sessiz ama tiz sesi, daha kale kapılarına varmadan, dışarı dökülen ve giderek yoğunlaşan Fae kalabalığının arasından ona yetişti. "Sen- Oh, hadi ama, *yavaşla!* Bacaklarım kısa!

Kısa bacaklar ve aptalca lezzetli dudaklar. Thysandra, Nicanor'a doğru koşan bir grup silahlı fae'yi sorunsuzca atlattı ve sonunda kalenin kapısının eşiğinden geçip arkasına bakmadan ilerideki muhteşem salona girdi. Burada daha da fazla göz vardı. Öte yandan, ulaşabileceği daha fazla duvar ve kapı da vardı ve takipçisinin bakışlarıyla tekrar karşılaşmaya cesaret etmeden önce etrafta en azından birkaç tane olmasını tercih ederdi.

"*Thysandra!*

Daha da hızlı yürüdü.

Etrafındaki kalabalıktan hararetli fısıltılar yükseliyor, haberler en hızlı kanatlardan bile daha hızlı ilerliyordu. Yine de kimse ona doğrudan saldırmadı - henüz değil. Bunun nedeni arkasından gelen küçük iblis olabilirdi.

ya da genel olarak şüpheli itibarından emin değildi; her iki durumda da, rahatsız edici değildi.

Kanat çırpıntıları, paltolar ve elbiseler arasında nihayet açık bir kapı bulması bir iki dakika sürdü. Uçuyormuş izlenimi vermeyecek şekilde kapıya ulaşmayı başarması da bir iki dakika daha sürdü. Küçük makyaj odası en azından merhametli bir şekilde terk edilmişti; kadifemsi sandalyelerden oluşan bir daire, yaldızlı aynalardan oluşan iki duvar ve masaların üzerinde saç fırçaları, parfümler ve kanat pudralarından oluşan heybetli bir ürün yelpazesi vardı. Rahat bir iç çekişten kendini alamayarak içeri girdi ve Naxi'nin kendisine katılmasını beklerken başının arkasını brokar kaplı duvarlara yasladı.

Ona tanınan tek dinlenme süresi on sayıydı. Sonra kapı tıkırdayarak kapandı, gürültü aniden kesildi ve Naxi'nin yüksek, nefessiz sesi ciyakladı, "*Sashka!*"

Gözlerini kapattı.

Duvar mutluluk verici bir şekilde serin ve sağlamdı.

"*Aynı hatayı yaparsa onu durduracak mısınız?* Naxi cevap beklemeden gevezeliğe devam etti. "*Savunmayı arttırmak mı?* Bu "artık onunla savaştayız" anlamına gelen bir Fae şifresi mi?

"Bu "onunla savaş halindeyiz ama yanlış olan o" anlamına gelen bir Fae kodu," diye düzeltti Thysandra ekşi bir şekilde. "Aksi takdirde, evet.

Beklediği alay gelmedi. "Yani şimdi tehlikede misin?

"Zaten tehlikedeydim. Yüzünü ovuşturdu, sonra ihtiyatla başını kaldırdı. Naxi'nin gözleri neredeyse acı verecek kadar maviydi ve aynı anda üç aynadan ona bakıyordu. "Bu sarayda güvenlik diye bir şey yok.

"Ama şimdi *daha* büyük bir tehlike içindesiniz," diye ısrar etti Naxi.

Tanrılar merhamet etsin - bu da neydi böyle? Bu yerde ölümcül riskler olduğu fikri yeni değildi, değil mi? Kimse Kızıl Saray'a huzurlu bir tatil geçirmek için gelmemiştii ve her halükarda Kobalt Saray'dan döndüğünde niyetini yeterince açık bir şekilde ifade etmişti - artık arkasına yaslanıp oturmak ve kabul edilemez olanı kabullenmek yoktu.

Gerçekten, ilk etapta iblislerle anlaşma yapmaya başlamasının tüm nedeni bu değil miydi?

"Sanırım öyleyim?" Duvardan uzaklaştı ve kanatlarını karıştırarak daha rahat bir pozisyon aldı, bu beklenmedik protesto karşısında nasıl ilerleyeceğinden emin değildi. "İyi ki sen ve senin efsanevi sadakatin benim tarafımda.

Naxi'nin yüzü karardı. "*Şaka yapmıyorum, Sashka.*"

'O zaman tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun? Çünkü ben ikimizin de buraya oldukça hazırlıklı geldiği izlenimine kapılmıştım-'

"Bunu yapmanıza gerek yok! Naxi patladı, küçük yumrukları titriyordu. Thysandra ona bakakaldı.

"Sadece... gidebilirsin. Değil mi? O şarkı söyleyen seste melodik hiçbir şey kalmamıştı - çığlık atan sefaletten başka bir şey yoktu. 'Piçler her şeyi daha da kötüleştiriyor! Zaten çok uğraşmıştın! Neden kendi başlarının çaresine bakmalarına izin verip buradan gitmiyorsun?

Ve bir anda her şey anlam kazandı.

Gel benimle başka bir yerde yaşa.

"Onun yerine seninle birlikte o cennet gibi adaya mı taşınayım?" dedi yavaşça, kendi sesindeki uyarıyı duyarak.

"Pekala. Naxi'nin alt dudağı titredi ama geri adım atmadı, kapının yanında bir çubuk gibi kaskatı durduğu yerden kıpırdamadı. "Eğleniyoruz, değil mi?

Eğlenceli.

Al onu.

Farkına varmak acı verici olmamalıydı - yeni ya da şaşırtıcı olmamalı, hatta hatırlatma gerektiren bir şey bile olmamalıydı. İblisler eğlencelerinin peşindeydi. Thysandra kovalamadı. Birlikte çalışmak ne kadar kolay olsa da, Naxi onu şimdilik güvende tutsa da, sonunda ortak bir hedef olmayacaktı. Bir gün kendi yollarına gideceklerdi.

Tatlı dudaklara ve zeki parmaklara lanet olsun.

"Sorun şu ki," dedi, arkasını dönüp sandalyelere doğru ilerlerken nefesini içine çekerek, "bunu yapmak istiyorum.

"Hayır, . Naxi'nin sesi arkasından neredeyse kızgın geliyordu. "Nefret ediyorsun. geçirdiğin her dakika korkuyorsun. Sen-'

"*Peki*, tamam. Yapmamak istemiyorum - bu daha mı iyi? Sesinin bir çığlığa dönüşmesini engellemek için başka bir dünyaya ait bir kısıtlama gerekiyordu. 'Düzeltilmem gereken bir ömür boyu hatalarım var. Sana söz veriyorum, takımadaların her yerinde masum insanların öldüğünü bilirken bir kumsalda uzanmaktan daha mutlu hissetmeyeceğim.

Naxi o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Thysandra neredeyse onun bayılmış olabileceğini düşünmeye başladı. Ama iblis nihayet konuştuğunda, bunu yumuşak, güçsüzce - neredeyse *üzgün* bir şekilde yaptı.

"Yani kalıyor muyuz?

"Ben kalıyorum. Arkasına döndü, iki yanındaki aynalara yansıyan hareketi gördü - altın-siyah kanatların bir süpürüşü, mor bir salınım. Naxi hâlâ kıpırdamamıştı, mavi gözleri Thysandra'nın yüzüne dikilmiş, sanki onu olduğu yerde sabitlemek istiyordu. 'Bu sarayda artık sana göre bir şey olmadığına karar verdiğin zaman gitmekte özgürsün elbette. Sadece yokluğunuzu açıklayabilmem için bir uyarıda bulunmanızı rica ediyorum.

Soğuk. Pragmatik. Ve iyi, bu kadar güçlü bir müttefiki kaybettiğine pişman *olacaktı*. ... ama yine de, eski bir müttefikinin ona karşı çalışmasındansa hiç müttefikinin olmaması daha iyiydi. Bu da kalbini bu kadar acıyla sızlatacak bir şey değildi.

O öpücük iblis kalplerinin ne kadar tehlikeli olabileceğini çok iyi kanıtlamıştı. "Pekâlâ," dedi Naxi, sesi biraz boğuk çıkmıştı ve Thysandra'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu yeniden bir ritim.

"Sen... yani gidiyor ?" "Hayır. Burnunu çekti. "Sadece ben bir aptalım.

Şaşkın bir sessizlik çöktü. Uzakta, kapalı pencereden duyulabilecek kadar yüksek bir sesle Nicanor fae sürülerine emirler yağıdırıyordu.

"Ne? Thysandra konuşmanın yarım dakikasını bir şekilde kaçırmış gibi hissederek, "Ne?" diye sordu.

"Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Naxi'nin neşesiz küçük kahkahası olgunlaşmamış meyveler kadar acıydı. "Yani, bunun olacağını tahmin etmiştim, ki-

Kapının dışına bir şey çarptı.

Yumruk değil. Ses bir vuruş için fazla donuk, fazla odaksızdı. Aksine, bütün bir gevşek beden tahtaya çarpmış gibiydi; bir an sonra bir acı kükremesi, çeliğin çeliğe çarpması, eşiğin üstündeki aralıktan görünen kırmızı bir parıltı izledi.

Birisi "*Majesteleri!*" diye bağırdı.

Oh, lanet olsun.

"Biliyor musun?" diye tersledi, çıkışa doğru ilerlerken refleks olarak bıçaklarını kontrol etti ve Naxi'yi kenara itti. Asker içgüdüleri devreye girdi - duygulardan önce savaşmak. 'Sonra konuşalım, tamam mı? Önce bu günü atlatmamız gerek.

İlk cesedin sürüklenerek götürüldüğünü görmek için tam zamanında dışarı çıkmıştı.

Savaş hazırlıklarının sorunu, konuşmak için acı verici derecede az zaman bırakmalarıydı.

Tüm ordu komutanları sadakatleri konusunda iyice sorgulandığında, tüm gözetleme programları uygulandığında ve tüm gözcüler saklanma noktaları için çevredeki adaları araştırmaya gönderildiğinde, gece yarısını saatler geçmişti ve Thysandra kendini odasına sürüklemekten önce neredeyse uyuyacak kadar yorgundu. Naxi onun yanında sessiz ve . Bunun nedeninin yorgunluk mu yoksa o toz odasında onu ele geçiren duygu mu olduğunu Thysandra bilemiyordu; soracak beyin gücü de kalmamıştı.

Gece için savunmasını kontrol etmek yapabildiği tek şeydi. Soyunmaya zahmet etmedi ve kafasını yastığa koyar koymaz uykuya daldı.

Şafak onu sadece birkaç dakika sonra uyandırdı - alışılmadık derecede gürültülü bir şafaktı, dışarıdan gelen bağırışlar ve zırh sesleri kalenin etrafındaki muhafızların değiştiğini gösteriyordu. Yanı başındaki yatak boştu. Kanını donduran tek bir an için Naxi'nin geceleyin kaçıp gitmiş olabileceğini düşündü; sonra oturma odasından gelen sessiz uğultuyu, çıplak ayak seslerini ve bir sulama kabının saksılara vuruşunu duydu ve kalbi aniden her zamanki ritmine geri döndü.

Tabii ki sadece bir strateji meselesi.

Başka bir şey olması için aptal olması gerekirdi.

Yine de yataktan kalkmak, çünkü buruşuk elbisesini çıkarmak ve kendini yeniden şık bir hale getirmek için olması gerekenden daha fazla çaba sarf etti. *Eğleniyoruz*. Kelimeler hâlâ yankılanıyordu, bir iblisin hedefleri ve hayalleri - Thysandra'ninkilerle tamamen uyumsuz hayaller ki o tekinsiz iblis duyularının bunu daha önce fark etmemiş olduğunu hayal etmek zordu.

Belki de kendisi yeterince açık konuşmamıştı? Belki de Naxi, Anne'ye, eski imparatorluğa olan sadakatini kaybetmesinin, sadakat duygusunu tamamen yitirdiği anlamına geldiğini düşünmüştü - artık o ince yükümlülük cilasının altında yatan, temelde görevine bağlı aynı kişi değildi

temizlendi. Belki de iblisler, uğruna kan dökmeye degecek çok daha fazla şey olduğu fikrini kavrayamadılar: ev, ilkeler, aşk.

Eğer öyleyse, bunu mümkün olduğunca çabuk belirtmek her ikisi için de bir nezaket olabilir.

Ama sonunda cesaretini toplayıp yatak odasından çıktığında, Naxi çoktan kilitli kapının önünde duruyordu, tereyağı sarısı giyinmişti, omuzlarında tüylü pembe bir şal vardı. Ve tek söylediği - ne selam, ne soru - "Dün Labirent'i ziyaret etmeyi unuttum!" oldu.

Böylece Thysandra kapının kilidini açtı ve kahvaltısını tek başına, yanında sadece devasa bitkiler varken yaptı; her lokmada kendine bir dağı kıskanmanın saçma, gerçekten saçma olduğunu hatırlattı.

"Majesteleri?"

Bu sabah koridorun yarısına kadar yürüyememişti ki sorular, uyarılar ve taleplerle dolu bir başka fae tarafından yolu kesilsin. Bu kız gençti, sarayda bulunmasına izin verilmeyecek kadar gençti aslında, ama yine de küçük bir salondan başarılı bir saray mensubu havasıyla, gözleri fıldır fıldır ve ışıltılı bir özgüvenle çıkagelmişti. Elinde katlanmış bir mektup tutuyordu; bileğinin iç kısmında, kahverengi tenine karşı yeşil, tek bir pazarlık işareti parlıyordu.

"Evet? Thysandra gülümsemeye zorlama zahmetine girmeden, "Evet," dedi.

"Adım Calaria, Majesteleri. Maleon'un evinden. Hızlı, ustaca bir selamlama; kızın uzun sarı atkuyruğu hareketle birlikte aşağı ve yukarı sallandı. Doğrulurken parlak bir şekilde gülümsedi. 'Kız kardeşim Bereas'la birlikte gidenlerden biri. Bu sabah masamda ondan gelen bir mektup buldum ve ilginizi çekebileceğini düşündüm.

Konuşurken parşömeni uzattı. Cazip bir teklifti ama *fazla* cazipti - insanlar karşılığında bir iyilik istemeden kendi akrabalarına ihanet etmezlerdi.

"Peki taca hizmetiniz için ne istiyorsunuz? Thysandra hediye kabul etmek için kıpırdamadan konuştu.

"Hiçbir şey, Majesteleri. Calaria'nın güneşli gülümsemesi bileğini yukarı çevirirken daha da genişledi. 'Ben çoktan

Pazarlıkçı, bunun bir parçası olarak size bu bilgiyi sunmakla yükümlüyüm.

Silas mı?

Omurgası ya şoktan ya da dehşetten buz kesti.

Ama mektubu aldı, çünkü yararlı bilgiler içerebilirdi ve sanki bu hiç de sürpriz değilmiş gibi, sanki amcasının arkasından oynadığı oyunu her zaman biliyormuş gibi gülümsedi. Kafa karışıklığı zayıflıktı. Zayıflık ölüm demekti. Ve bu yüzden sesini tamamen düz, tamamen gerçekçi tutarak, "Bu durumda yardımınız için teşekkür ederim - ve şu anda Pazarlıkçı'yı nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?" dedi.

"Son duyduğumda liman başkanının evinde kahvaltı ediyordu, Majesteleri. Kız bir kez daha eğilerek selam verdi, sonra başka bir şey söylemeden, uzun saçları yosun yeşili kanatlarına çarparak süzüldü.

Liman başkanı.

Tanrıların lanetlediği Rhias - henüz uğraşmasına gerek olmadığını düşündüğü Anne'nin zamanından kalma bir kalıntı.

Bir lanet okuyarak mektubu cebine attı ve kalenin en yakın çıkışına yöneldi.

Ama elbette o kadar kolay kaçamayacaktı - hem de etkili bir savaş ilanının hemen ertesi günü. Uzun boylu bir erkek, mahkemenin diğer fae adalarındaki müttefik evlerin güvenliğini nasıl garanti edeceğini öğrenmek istedi. Bir kadın asker sadece Bereas'ın fae öldürdüğü için cezalandırıldığından, oysa İttifak'ın imparatorluğa karşı uyguladığı şiddetin hiçbir sonucuyla karşılaşmadığından yakındı. Bir baba iki asi oğlu için merhamet diledi, ancak Thysandra onların kaderi hakkında herhangi bir söz vermeyince tehditlere başvurdu.

Son sohbet arkadaşını henüz bertaraf etmişti ki -kanadında açtığı yarık, Yüce Leydi'yi tehdit etmemenin tüm nedenlerini hatırlatan yararlı bir hatırlatmaydı- en yakın bahçe girişinden parıldayan siyah bir ışık ve üst üste yığılmış kumral bukleler hızla geldi. "Oh, Majesteleri!

Lanet olası Orthea.

Tören Efendisi, sanki lanet olası şatonun sahibiymiş gibi Thysandra'ya doğru ilerledi ve yakındaki bir avuç fae'yi öylesine gönülsüzce uzaklaştırdı ki, bir izleyiciye sahip olmaktan memnun olacağı açıktı. 'İşte buradasınız,' her zamankinden daha yüksek bir sesle, tanıkların dikkatini çekmek için bir başka açık teklifte bulundu. "Sonunda sana rastladığımı *için çok* mutluyum.

Bal gibi tatlı ses tonundan bu buluşmanın ne tesadüfi ne de onun için bir zevk olduğu anlaşılıyordu. Calaria'nın sözünü kesmesinin üzerinden en az beş dakika geçtiği ve Thysandra hâlâ avantajlı bir şekilde konumlandırılmış bir pencereye bile ulaşamadığı için, konuşmayı bir kırmızı patlamasıyla sonlandırıp yoluna devam etme isteği dayanılmaz bir hal almıştı.

"Evet?" dedi onun yerine, o kadar kısık bir sesle ki terslemenin eşiğine gelmişti.

"Avcı Ayı festivali hakkında sana sormak istediğim bir soru var," diye mırıldandı Orthea, onun soğukluğundan memnun görünüyordu. Thysandra bazen bu lanet cadının bir zamanlar paylaştıkları dostluk yanılsamasını telafi etme ihtiyacı duyup duymadığını merak ediyordu. 'Son zamanlarda yaşanan... *kargaşa* nedeniyle... konuk listesinde bazı değişiklikler yapılması gerekebileceğini düşündüm, ama elbette bu konuda senin düşüncelerini almadan hareket etmek istemedim. Son birkaç gündeki usulsüzlüklere karışmış olanlara hala davetiye göndermemiz gerektiğini düşünüyor musunuz?

Tanrı aşkına.

Oyun açıldı elbette. Orthea cevabın ne olacağını çok iyi biliyordu; sormasına hiç gerek olmamıştı. Bu da yine de burada durmasının tek bir nedeni olabileceği anlamına geliyordu: Bereas'ın davasına sempati duyması, onu ve müttefiklerini şenliklerden men için tepki çekmek istememesi ve bu şekilde bir düzine tanığın bu davetleri iptal etmenin kendi emri değil Thysandra'nın emri olduğunu doğrulayabilecek olması.

Eski bir dostu tekrar kurtların önüne atmak.

Tüm festivali tamamen iptal etmek ne kadar kötü olabilir ki?

Muhtemelen kötüydü. Ana'ya sadık olanları kızdırmak bir şeydi; siyaseti umursamayan ama kesinlikle bir partiden hoşlanan nüfusun diğer kısmını kızdırmak belki de biraz fazlaydı. O zaman güvenliği Nicanor'la konuşması gerekecekti. Ve Nicanor'dan bahsetmişken...

"Aslına bakarsanız," dedi, kararını tek bir kin dolu kalp atışında vererek, "Bereas ve arkadaşlarını davet etmeyi *çok* isterim. Lütfen mesajın onlara en kısa zamanda ulaştığından emin olun. Lord Koruyucumuz onlarla konuşmak için çok hevesli.

Orthea'nın gülümsemesi sertleşti.

"Hepsi bu kadar mıydı? Koridorun diğer ucundan başını salladı. 'Maalesef bugün için yoğun bir programım var, o yüzden konuşacak başka bir şeyimiz yoksa...'

Bakışlarını tekrar Tören Efendisi'ne çevirdiğinde, diğer kadının mücevherli bileğindeki pazarlık işaretini gördü.

Birbirlerini son gördüklerinde orada olmayan bir iz. Sikeyim.

Gözle görülür şekilde sertleşmiş miydi? Bunu söyleyemiyordu bile. Orthea'nın zorunlu veda sözleri yanından geçip gitmişti ve yanından geçen başka bir fae'nin soru kılığında ona savurduğu talep de öyle - çünkü bu yine Silas'ın işiydi, değil mi? Öyle olmak *zorundaydı*. Orthea'nın karşılaştığı herhangi biriyle pazarlık yapma gibi bir alışkanlığı yoktu; başka kim ona harcadığı çabaya ve aldığı riske değecek bir şey teklif edebilirdi ki?

Buraya o pazarlığın bir parçası olarak mı gönderilmişti?

Son yarım saat içinde Thysandra'ya yaklaşan iki düzine insandan kaçtığı tamamen başka birinin oyununu oynuyordu?

Onunla konuşmak için sıraya giren yüzleri artık neredeyse hiç görmüyordu. Soruları bekleyebilirdi. Amcasının niyetleri hakkında tek bir soru sormadan avluda dolaşmasına izin vermemesi gerektiğini ama *çok* daha iyi bilmeliydi ve bu hatayı düzeltene kadar - Pazarlıkçı'nın etrafında nasıl bir ağ ördüğünü tam olarak öğrenene kadar - tek bir kişiyle bile konuşmayacaktı.

Bir çift gece mavisini kanadın yanından geçip en yakın pencereye doğru ilerlerken kendi kendine, "Acil bir şey olursa Nicanor'u görmeye git," dediğini duydu.

Rhias adanın kuzey kıyısı boyunca uzanan konforlu villalardan birinde yaşıyordu; beyaz sıva ve altından yapılmış, yemyeşil bir bahçesi olan bu villa sahili çevreliyordu. Thysandra uçarken bir avuç genç fae o bahçede çalışıyordu; belli ki liman başkanı insan hizmetkârlarının gitmesi sorununu çözmek için hiç vakit kaybetmemişti.

Onu tanıdığına göre, muhtemelen birilerine yeni fae bahçıvanlarının gerçekten de onun için gönüllü olarak çalışıp çalışmadığını kontrol ettirmeliydi.

Kayın ağacından verandaya indiği anda Silas'ın sesini duydu; tınısı alçak ve temkinliydi, Rhias'ın gösterişli neşesiyle belirgin bir tezat oluşturunuyordu. Ön kapıyı çalması sembolik olmaktan biraz daha fazlasıydı. Kimse onu içeri almak için gelmeden önce içeri girdi, sesleri ve tıkırdayan tabakları takip ederek evin kalbindeki verandaya doğru ilerledi - daha yakın ve

Rhias'ın ziyaretçisine, isyana karışan fae'lerin kanatlarını kırbaçlayarak sona erdirdiği bir isyan hikayesini keyifle yere yaklaştı.

Piç kurusu.

Silas'ın ihtiyacı olduğunu düşündüğü müttefik bu muydu? *Onun* ihtiyacı olduğunu düşündüğü türden bir müttefik mi?

Son bir boncuklu perdeyi de kenara çekip gün ışığına çıktı, iki erkek bir yetimhaneyi doyuracak kadar kremalı çörek, çilekli tart ve somonlu sandviçle dolu bir masanın etrafında oturuyordu. Sanki tahıl depoları endişe verici bir hızla tükenmiyormuş gibi. Sanki Rhias'ın sorumlu olduğu lanet olası balıkçı filosu yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce yıkıcı bir darbe almamıştı.

Uzandığı koltuktan zar zor kalkarak ona döndüğünde ve içinde en ufak bir şaşkınlık kırıntısı olmayan tembel bir sırıtışla ona baktığında, liman başkanını kendi lanet kremalı çöreklerinde boğmamak için sahip olduğu tüm irade gücünü kullandı.

"Majesteleri! Masada geniş bir el hareketi selamlamaya eşlik etti. 'Mütevazı sabah yemeğime teşrif etmeniz ne büyük bir onur. Acaba bize katılacak mısınız?"

Kanıma susamış bir düzine alf ile aynı yemeği paylaşmayı tercih ederim, demek istedi.

Onun yerine, tek selamlaması gözlerine ulaşmayan kısacık bir gülümseme olan Silas'a döndü. Sade beyaz gömleği bu evin savurganlığına uymuyordu, renk eksikliği neredeyse bir meydan okumaydı - kendi teninde gömülü olan güçlere sahip olduğu sürece o şatafatlı kırmızının hiçbirine ihtiyacı olmadığını hatırlatan bir hatırlatmaydı.

Hayal mi görüyordu, yoksa adamın sağ kolundaki izler şimdiden gözle görülür biçimde yoğunlaşmış mıydı?

Endişe verici.

Yine de yüzünü sert bir kayıtsızlığa büründürdü. Alarm zayıflıktı. Zayıflık ölümdü.

"Amcamı arıyordum," dedi, davete hiç yanıt vermemeyi tercih ederek. "Kahvaltını böldüğüm için özür dilerim Silas, ama biraz konuşabilir miyiz?"

Rhias'ın başını sallamasından, onun kızgın mı yoksa Rhias'ın yanından ayrıldığı için mutlu mu olduğunu anlayamadı; bu hareket onun diğer hareketleri kadar sakin, duygusuzdu. Derin kadife koltuktan soğukkanlılıkla kalktı.

Bir dağın ayağa kalkışını andıran bu soğukkanlılık, insanın içinde herhangi bir çalkantı olup olmadığını merak etmesine neden *oluyordu*.

Sefil, demişti Naxi.

Şu anda Naxi'yi düşünmemeliydi.

"Elbette," dedi ancak ayağa kalktığı anda, Rhias'a Thysandra'nın kolayca çözemediği bir bakış gönderdi. 'Kahvaltınızın geri kalanının tadını çıkarın Kaptan. Konuşmamıza yakında devam edeceğiz.

Liman başkanı cevap olarak gazlı beyaz şarap kadehini kaldırdı ve yüzünde yine aynı sırıtış belirdi. "Dört gözle bekliyorum.

Oh, evet. *Kesinlikle* endişe verici.

İpek kaplı duvarlar ve özenle oyulmuş kapı çerçevelerinden oluşan labirentten geçerken ikisi de konuşmadı. Gün ışığına bahçıvanlardan ikisinin evin ön tarafına geçtiği anlaşıldı - o zaman verandada da bir şey söylememek daha iyiydi.

"Sahil mi?" diye sordu.

Silas altın kanatlarını açarken bir onay mırıldandı.

Sıra sıra villaların yanından geçerek, evlerin daha küçük olduğu ve dalgadan daha uzakta inşa edildiği bir sonraki küçük koya doğru uçtular. Thysandra oraya indi, amcası da hemen arkasından onu takip etti. Burada kum beyaz ve tozlu, deniz o kadar berraktı ki ilk on metre kadar mavi bile görünmüyordu.

Martılar tepelerinde çığlık atıyordu. Konuşmaları için her şey kadar iyi bir örtü.

Pekâlâ," dedi alaycı bir tavırla, kanatlarını omuzlarına yaslayıp yanındaki erkeğe dönerken saçlarını geriye doğru taradı. Hayal kırıklığı damarlarında cızırdıyordu, tehlikeli ve tamamen yararsızdı. Onun o durgun, metanetli yüzüne karşı hayal kırıklığına uğramak bir kaya parçasına bağırarak gibiydi. "Her şeyden önce, *Rhias*?

Silas omuz silkti. "Onun kısıtlanmasını ve bana borçlu olmasını, başımıza açmayı çok istediği her türlü belayı açmakta özgür olmasına tercih ederim.

"Bu yüzden mi etrafta dolaşıp herkesle ve anneleriyle pazarlık yapıyorsunuz - onları *kısıtlamaya* çalışmak için mi?

"Evet. Yürümeye başlarken başparmaklarını pantolonunun ceplerine soktu, kanatlarının kenarları esintide çırpınıyordu. 'Benden başka ne yapmamı bekliyordun Thys? Ben bir alışkanlık yaratıyım ve açıkçası işe yarar becerilerim oldukça sınırlı.

Ondan başka ne yapmasını bekliyordu ki?

Belki de sorun, onun bile bilmemesiydi.

"Kendini oyuna geri atmadan önce *biraz* daha bilgi isterdim," dedi sert bir sesle, onu sörf çizgisi boyunca takip ederek. Beyaz köpük parçaları botlarına ve mandalina rengi elbisesinin eteklerine yapışmıştı. 'En başta ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrim yokken seninle nasıl çalışabilirim ki?

Kaşlarını biraz kaldırdı. 'Bana güvenmediğini söyleyebilirsin. O anda paramparça olmam.

"Mesele bu değil! İtiraf etmeliyim ki, asıl mesele *buydu*. 'Ama ne için çalıştığını bilmem gerekiyor. Ne elde etmeye çalıştığınızı bilmem gerekiyor. Kendi adamlarımın çoğu kollarında pazarlıklarınızla ortaya çıkarken motivasyonlarınız hakkında tahmin yürütmek zorunda kalırsam

...'

O zaman sana nasıl güvenebilirim?

Sessizce bana karşı çalışmadığınızı nereden ?

Nedeninden emin olmasa da cümlesini yüksek sesle bitirmedi. Bu imalı suçlama karşısında yıkılmazdı, *değil* mi? O da bunu belirtmek için mantıklı olmaktan başka bir şey yapmazdı. Ona zarar vermeyi *planlamamış* olsa bile, bunun faaliyetlerinin kazara bir yan etkisi olduğu ortaya çıkarsa ne kadar umursayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama aralarındaki sessizlik, saçlarındaki tuzlu deniz esintisi ve kanatlarına vuran dalgaların ıslak spreyi yüzünden, bu sözleri söylemek neredeyse bir ihanet gibi geliyordu.

"Başarmaya çalıştığım asıl şey," dedi sonunda, ona inanmayı çok cazip hale getiren o sakın, alçak sesle, "seni hayatta tutmak. Görünüşe göre yardıma ihtiyacın var.

Adam yüzüne bir tokat atmış gibi irkildi.

Zayıflık. Yaşadığı şok, kelimelerin amaçlanandan daha keskin çıkmasına neden oldu: "Artık on iki yaşında değilim, Silas.

"Hayır," dedi, gözleri ufukta. "Farkındayım. "O zaman ihtiyacım olduğunu düşündüren ne-

"Bir avuç asker," araya girdi, "Bereas ve eşlerini yiyecek sandıklarıyla kaleye geri kaçırma planları yapıyorlardı. Gelişlerinin Avcı Ayı festivaline denk gelmesi gerekiyordu ve birincil hedefleri siz olacaktınız. Biliyor muydunuz?"

Başka biri olsa, bu son soru bir alay olurdu. Onun içinse sadece bir soruydu.

Bunu nereden duydun?" dedi, sesi çok zayıftı.

"Calaria adında bir kıza gönderilmiş bir mektup. Onu size gönderdim - karşılığında kız kardeşini tazılardan kurtarmaya çalışmam gerekecek, ancak sürgün de kabul edilebilir. Durakladı, altın rengi gözleri güneşe karşı kısılmıştı. "Ve sonra birisi odalarınıza giden su borularını kurcalarken yakalandı - eşyaları arasında bir torba arsenik bulduk. Ayrıca İttifak üyeleri tarafından size gönderildiği iddia edilen ve Beyaz Şehir'deki savaşın kazanılmasındaki paha biçilmez yardımlarınız için teşekkür eden bir mektubu kimin yaydığını hala araştırıyorum.

Thysandra gevşek kumda neredeyse dengesini kaybederek döndü. "Ne?

Sadece omuz silkti, hiç yavaşlamadı.

Hainin kızı. Hainin kızı. Arkasından koşarken sesi tizleşti ve başladı, 'Ben-'

'Biliyorum,' diye araya girdi, itirazını bir kanat çırpışıyla savuşturdu. 'İki ya da üç kişi belgenin sahte olduğunu pazarlık altında zaten kabul etti ve yakında bunun kökenine ineceğiz. Söylemeye çalıştığım şey...'

Sanki düşüncelerini toparlamak istercesine bir an durakladı. Düşen sessizlikte ayaklarını zorlukla hareket ettirmeyi başardı, kalbi sağır edici ritmiyle *saklan, saklan, saklan* diye çarpıyordu - çünkü umursadığı tek şey ona bir tiran diyebilirlerdi, ona bir orospu, bir katil ve herkesin partilerini mahvetmeye niyetli bir oyunbozan diyebilirlerdi ...

Hainin kızı, diye fısıldadı dalgalar soluna doğru.

Tazılar anılarında uludu.

"Yetenekli olduğunu biliyorum Thys," dedi Silas sonunda, sesi inanılmaz derecede düzdü. 'Bu hepsinden olmasa bile çoğundan tek kurtulabileceğini biliyorum. Ama aynı zamanda etrafın kendi çıkarları için çırpınan birkaç bin insanla çevrili ve birkaçından fazlası için sen onlarla zaferleri arasında duruyorsun. Sadece bir kez şanssız olmanız yeterli.

"Bu bir şans meselesi değil. Çok hızlı. Çok kaba. Kalp atışları yavaşlamadı. 'Benim için çalışan insanlar var. Beni koruyorlar. Beni öldürmek isteyen biri bana ulaşmadan önce müttefiklerimi aşmak zorunda.

"Hmm. Görüş alanının kenarında başını salladı, yüz hatlarının geniş maskesinden hâlâ hiçbir duygu ya da fikir sızılmıyordu. 'Peki onlara güveniyor musun?

Müttefikleriniz mi?"

Sana güvendiğimden daha fazla.

Yine de bu noktayı yüksek sesle belirtmek kaba göründü, bu yüzden bunun yerine aşağı yukarı sakın bir şekilde "Onlara hedeflerine ulaşmaları için bir yol öneriyorum" dedi.

Yanındaki kıza baktı, gözleri kızın yüzüne dikilmişti. "Ben bunu sormadım. değil miydi?"

Bir ya da iki baykuş göz kırpmasına engel olamadı. "Ama sen dedin ki..."

"Evet," diye itiraf etti ve bakışlarını tekrar kaçırıp mücevherlerle süslü elini kısa siyah saçlarında gezdirirken çenesinde bir miktar asık surat vardı. "Evet, sanırım öyle yaptım. Tanrılar bana yardım etsin - seni iyi eğitmiş, değil mi?"

Ne?

Bütün bu konuşma giderek daha az anlam kazanıyordu. Tanrı aşkına, haklı soruları olan oydu ve adam bir şekilde bunları onun parmaklarından çekip almış ve doğrudan yüzüne fırlatmıştı - onu sallantıya sokarken, adam hala şaşkınlıktan gözünü bile kırpmadan yoluna devam ediyordu. Onu bu dünyada her zaman hayatta tutmuş olan sütunları çekiştirirken, sadece onu güvende tuttuğunu nasıl iddia edebilirdi?

"Bununla nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum," diye mırıldandı.

"Boş ver. Kaşlarını ovuşturdu, sonra ellerini tekrar ceplerine soktu. "Bana müttefiklerinizden bahsedin.

Kızın onlara olan güvenini de yok etmeye mi çalışıyordu?

'Bak,' dedi, sesi ani bir heyecan patlamasıyla dalgaların üzerinde yükseldi, 'onlarla çalışmamam gerektiğini düşünmek için gerçek bir nedenin var mı? Somut bir suçlama var mı? Eğer Inga dün onunla konuştuğunuzda bir şey itiraf ettiyse-'

"Oh, hayır," araya girdi - kararlı ve tereddütsüz, ama yine de yardım edemedi ama sesinde beklenmedik bir ... savunuculuk muydu? "O konuşmadan çıkan sonuç, Inga'nın planlarınızı kesinlikle sızdırmadığı yönündeydi.

Thysandra tekrar ona döndü. "Ondan bir pazarlık koparmayı başardın mı?"

Omuz silkmesi ne gururunu ne de başarısından dolayı sahte bir tevazu gösteriyordu. "İyi bir sohbet ettik.

"Yüce Tanrım. Kuşkusuz bu yardımcı oldu - ama sonra, etrafındaki insanlara güvenmemesi konusundaki ısrarını daha da saçma hale getirdi. 'Peki, o zaman Inga'ya güvenebiliriz. Kimin sadakatinden şüphe ediyorsun o zaman?'

"Herkesin mi?" Alaycı sırtışı, ondan gördüğü her şey kadar özür dilemeye yakındı. 'Tüm yaratıklar arasında bir *iblisle* çalışmaya başlamaya karar vermene tam olarak ne sebep oldu? Senin için başkalarının duygularını örneklemesi için ona güvenecek kadar?'

Demek dün çitin arkasında Naxi'yi fark etmişti. Ne söyleyebilirdi ki? *Merak etme, o küçük tehdide rüşvet olarak ballı kek yedirdim ve onu defalarca yerin dibine soktum* - aklının yerinde olduğuna dair inancını artırmanın pek iyi bir yolu değil ve zaten Naxi'nin dünkü tuhaf davranışlarına bakılırsa, anlaşmaları o kadar uzun sürmeyebilir.

"Pazarlıklar iblisleri de herkes gibi kısıtlar," dedi onun yerine, bakışlarını ayaklarının hareketlerine, her adımda havaya savurduğu küçük kum bulutlarına dikerek.

"Doğru," dedi Silas, sesi ne şüpheli ne de etkilenmişti. 'Yine de, kötü ifade edilmiş pazarlıklar iblisleri diğer herkesi kısıtladıkları kadar az kısıtlar.

Thysandra başını kaldırıp ona dik dik bakarak, "Ben aptal değilim," dedi. 'Anaxia bana isteyerek zarar vermemek için anlaştı ve bunu istemeden yapacağından şüphelendiğim kadar zeki biri.

Başını eğdi. "Bir iblisin zarar anlayışı sizinkiyle aynı olmayabilir elbette.

"Elbette," dedi, sesindeki donukluğu tamamen engelleyememişti. "Endişeleriniz not edildi.

"Mükemmel. Yüzünde neşesiz bir sırıtma daha belirdi. "Peki ya Nicanor?

"Nicanor benden istediğini alır. Ayrıca..." *Biz eski dostuz. O benim için acısız zehri seçerdi* - amcasını müttefiklerini iyi seçtiğine ikna etmek istiyorsa kesinlikle göz ardı etmesi gereken duygusal argümanlar. 'Eğer yolundan çekilmemi isteseydi, bir süre önce saldırıya uğradığımda öylece bekleyebilirdi. O olayda hayatımı tek başına kurtardığını düşünürsek, şimdi ona güvenmemek için bir neden göremiyorum.

Silas kuru bir sesle, "Kendine hizmet eden bir piç olmasının ötesinde," diye ekledi.

Kadın isteksiz bir kahkaha attı. "Evet, planlarda bu da hesaba katılmıştı.

"Pekâlâ. Gadyon?"

"Gadyon kitaplarına köpek kulakları bırakanlar dışında kimseye zarar verir mi?" karşı çıktı, ayakları üzerinde biraz daha dengeli durmaya başlamıştı. Bu tanıdık bir zemindi. Aklının bir köşesinde hâlâ titreşen o sahte mektubun dehşetinden daha iyiydi - *hainin kızı*. "Bana şiddetli ayaklanmalar düzenleyecek biri gibi gelmiyor.

Silas dudaklarını büzdü. "Yine de fiziksel engelinin dezavantajına rağmen Kızıl Saray'da hayatta kaldı. Görüldüğü kadar zararsız olduğundan şüpheliyim.

'Bir başkasına en az, en iyi düşünülmüş miktarda bile güven duyduğum için kendimi aptal gibi hissettirmeye mi çalışıyorsun? Sesi yükseldi. 'O zaman ne yapmalıyım - hayatımın geri kalanında kimseyle tek kelime konuşmamalı mıyım? Yoksa sadece sana ve senin yardımına güvenmemi mi öneriyorsun?

Adımları . Gözünü bile

kırpmadı.

"Senden yapmanı istediğim şey," dedi yavaşça ve titizlikle, her kelimeyi ölüm kalım pazarlığının koşullarını belirlercesine noktalayarak, "bu mahkemede hiçbir varsayımı hafife almaman. Bir ateş kutusunun içinde yaşıyorsun Thys. Neşesiz bir kahkaha. "Bir kıvılcım hepimizi diri diri yakacak.

Bölüm 21

KIVILCIM BEKLENENDEN DE ERKEN GELDİ.

Nicanor'un adanın kıyılarının çoğuna yerleştirdiği kuvvetleri teftişi sırasında değil - askerleri kaçınılmaz çatışmanın gelmesini beklerken sert ama sakindiler. Daha sonra sarayda koşuşturarak, soruları yanıtlayarak, üstü örtülü saldırılara maruz kalarak ve asla gelmeyecek ihanet suçlamalarına karşı kendini hazırlayarak geçirdiği saatler boyunca bile. Ama öğleden sonra öğle yemeği için odasına döndüğünde - bunalmış, bitkin ve bir daha tek bir kişi bile Bereas'ın adını anarsa kanlı bir cinayet işlemeye hazır - Naxi kızılağaç kapının önünde bekliyordu, ayaklarının dibinde iki ölü fae ve elinde mühürlenmiş ve katlanmış bir parşömen parçası vardı.

"Sashka!

Muhtemelen önce cesetler hakkında bazı sorular sormak mantıklı olurdu.

Ama zavallılar zaten ölmüştü - muhtemelen bunu hak edecek çok şey yapmışlardı - ve en korkunç ceset bile Naxi'nin gülümsemesinin göz kamaştırıcı parlaklığı kadar şok edici olamazdı, önceki günün kasvetinin hiç var olmadığını gösteren neredeyse saldırgan bir neşe. Thysandra'nın merdivenlerde sarsılarak durmasına, dünyanın kekeleyişine ve etrafında kendini yeniden düzenlemesine neden olan şey bu sürprizdi - çünkü küçük tehdit yakında *ayrılacaktı*, değil mi?

O gülümseme gidecekmiş gibi durmuyordu.

Thysandra'nın derisinin içine girip orada yaşamak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Haberlerim var! Sesi bir kış ortası kutlaması gibi neşeliydi - zoraki bir aydınlık, kenarlarda beliren karanlığı endişeyle görmezden geliyordu. "Tared az önce ziyaret etti ve sana bir mektup bıraktı, Sashka!

Tek bir harf.

Gönderdiği beş kişi için.

Bu ezici bir hayal kırıklığı olmalıydı ama yine de içinde kabaran çok daha acil, çok daha uğursuz şüphenin altında bu duyguyu neredeyse hiç hissetmedi. Neler oluyordu böyle? Naxi'nin sırtışı çok genişti. Gözleri çok genişti. Söylemediği bir şey vardı ve çok az şey sırları olan bir iblis kadar korkutucuydu - Tared ona yeni bir bilgi vermiş miydi? Ya da *Labirent*?

"Sashka? Naxi tekrarladı, gözlerinde bir belirsizlik titreşimi vardı.

Thysandra kendini hareket etmeye, ileriye doğru adım atmaya zorlayarak, "Doğru," demeyi başardı. Düşünceleri dalgalanıyordu ve sesi de kulaklarında çınlıyordu. 'Evet, çok iyi. Konuşmamız gereken başka bir şey... var mı?

Mavi gözler kurnazca ona göz kırptı. "Konuşmak mı?

"Evet. Tüm bu konuşma gerçeküstü geliyordu ve aralarında yatan ölü fae'ler de duruma hiç yardımcı olmuyordu; bedenleri acı-tatlı bir komedinin sahnesinde grotesk birer dekor gibiydi. "Sen- Dün, demiştin ki
-'

"Ah!" Naxi'nin kahkahası çan sesi gibiydi, keskin ve parlak. 'Sadece yorgundum. İstemediğim şeyler söyledim. Tared'in mektubunu okumak istemiyor musun?

Tanrılar ona yardım etsin.

Lanet olası Tared'in mektubu umurunda bile değildi. Boğazına sarılmış bir el gibi hissettiği bir aciliyetle neler olup bittiğini bilmek istiyordu. Bu *Naxi* değildi, ondan önce kapının önünde oturan yapmacık, yapay küçük yaratık. Bu, kızın gözünde canlandırdığı iblisin sinir bozucu bir parodisiydi.

biliyordu ve en önemli müttefiki olan ... ile ilgili açıkça, gizemli bir şekilde yanlış giden bir şeyler varken politika hakkında nasıl düşünebilirdi ki?

Davanız için böylesine istisnai bir stratejik avantaj sunan kişi hakkında endişelenmek mantıklıydı, değil mi?

"Sashka. Hafif kan lekeli, tereyağı sarısı bir ve ardından Naxi ayağa kalktı, sonunda yüzündeki gergin gülümseme kayboldu. Sabırsız bakışları bir şekilde rahatlatmıştı. En azından *onunki* gibi görünüyordu. 'Ben gerçekten iyiyim. Bizi odanıza alın ve şu aptal mektubu okuyun. Tared mektuba bakmadan önce oturman gerektiğini söyledi.

Bu onun endişelerini zerre kadar yatıştırmadı. Yine de onu aniden harekete geçirdi, öyle ki kendi boğazını kesen fae'lerin yanından geçip gizli kilidi olan kapıya doğru tekrar yürüdüğünü görünce kendi zihni bile şaşırdı. Ancak doğru noktada kırmızı büyüü ateşledikten sonra Naxi'den başka tarafa bakmasını istemesi gerektiğini hatırladı.

Hepsine lanet olsun. Fae büyüü olmayan bir iblisin kapıyı tek başına açması pek mümkün değildi.

Kendini kanepeye bıraktı, Tared'in mektubu için elini uzatırken düşünmeden minderlerdeki sarmaşıkları sildi. Naxi mektubu verdikten sonra çay yapmak için kalp yapraklarıyla kaplı mutfak tezgâhına atladı; mırıltısı her zamanki sessiz sesine o kadar yakındı ki Thysandra parşömeni açarken neredeyse omuzlarını gevşetmeyi başaracaktı.

Thysandra, başladı.

Uzun müzakerelerden sonra, Kızıl Saray'ı tekrar şiddete sürüklememenin kendi yararımıza olacağı sonucuna vardık. Bu nedenle ticaret anlaşmalarını görüşmeye açtık. Fiyatlar piyasaya uygun olacaktır, ancak savaşın verdiği maddi zararın bir kısmını onarmak için yardımınızdan memnuniyet duyarız.

Bir ek koşul daha var:

İmparatorluk tarafından yönetildiğimiz bir buçuk asır boyunca halklarımıza karşı suçlar işlendi. Bunlardan bazıları Ana'nın emirlerinin doğrudan sonuçlarıydı ve onun ölümüyle birlikte adaletin yerini bulduğunu düşünüyoruz. Ancak, diğerleri bireysel fae'ler tarafından kendi iradeleriyle işlendi ve onların eylemlerinin cezasız kalmasını istemiyoruz.

Ekte geçici bir liste bulacaksınız. Bu kişileri yargılanabilmeleri ve suçlu bulunmaları halinde İttifak'a teslim etmenizi rica ediyoruz,

*cezalandırıldı.
Saygılarımla,*

*Khonna'lı Delwin, Beyaz Şehir geçici senatörü Tolya'lı
Helenka, tüm su perisi kraliçeleri adına Bakarü
Sefistrim, Kralların Kralı
Yndrusillitha, Phurys'in en büyük vekili
Tared Thorgedson, Skeire'in mirasçısı, tüm alves adına*

Ardından dört yaprak parşömen geldi, her bir santimi isimlerle kaplıydı.

Tam bir dakika boyunca tek düşünebildiği *hayır oldu*.

Hayır.

Hayır.

Bir imkansızlık. Bir düşünülemezlik. Savaşta bir iblisle yüzleşmek ve bu karşılaşmadan canlı çıkmak gibi olağanüstü, kahramanca bir başarının imkansız olduğu şekilde değil - daha ziyade, kanatsız uçmak gibi imkansız. Ondan bunu isteyemezlerdi. Bunu ondan istemekle *delilik* etmişlerdi. Tepkinin ne olacağını - çoğu fae'nin bu kadar kolay teslim olmaktansa bir on yıl daha kaybedilen bir savaşta savaşmayı tercih edeceğini - fark etmediler mi? Tüm ihtişamdan yoksun bir çöküş ve kesinlikle yapamazdı-

Daha iyisini yap.

Zihni durgunlaştı.

Bunlar... bunlar yine Yaşlı Thysandra'nın düşünceleriymiş, değil mi?

Bu onun yeniden *fae*'ler hakkında, en önemlisi de mahkemenin istekleri ve görüşleri hakkında düşünmesiymiş - cehennem, bu onun yeniden Anne'nin sadık hizmetkârı gibi düşünmesiymiş. Bunu yapmasına gerek yoktu. Bunu yapmaması gerekiyordu. Eğer işleri yoluna koymak istiyorsa... ne yapmalıydı?

Mektubu tekrar okudu.

Birkaç kalp atışı için gözlerini kapattı, sonra mesaja ekli isim listelerini açtı ve onları da taradı.

Tanıdığı isimler, tanıdığı savaşçılara aitti. *Müttefikler*, diye fısıldadı bir parçası hâlâ. *Kendi lanet halkın*. Sonra tekrar düşündü ve o mürekkeple yazılmış satırların görüntüsü değişti - çünkü tanrılar, haraç ödemelerini zimmetine geçirerek biriktirdiği servetten sonra İttifak elbette Lycaon'u istiyordu. Aethra'nın birkaç on yıl önce o isyancı anka kuşlarını kırbaçlayarak öldürmekten suçlu olduğu inkâr edilemezdi. Ve daha önce Chimalon hakkında, insan kızlarını evlerinden çalmayı alışkanlık haline getirdiğine dair fısıltılar duymuştu; neden böyle suçların yanına kâr kalmasına izin versin ki? Kahretsin, neden bu mektubu almadan çok önce o piçi kendi boğazlamamıştı?

Başı döndü.

Okumaya devam etmek için kendini zorladı.

Tanıdığı isimler arttıkça, İttifak'ın koşulları daha makul hale geliyordu. Ana'nın bir bireyin isyanı için *tüm* köyleri yok ettirdiği gibi, tüm fae'lerin cezalandırılmasını bile talep etmediler. Sadece zarar verenlerin cezalandırılmasını istediler. Daha da iyisi, sadece zarar vermek için kendi yollarından çıkanları - ve gerçekten, kendi zevk ve kazançlarından başka bir şey için çalan, sakat bırakan ve öldüren fae için ne gibi bir gerekçe sunabilirdi?

Artık onlara hizmet etmiyordu. Onlara kendi lanet eylemlerinin sonuçlarına karşı herhangi bir koruma borçlu değildi.

Sadece çok ama çok dikkatli olması gerekiyordu.

Listelere eşlik eden mektubu son bir kez daha okudu. Sonra sıkıca dörde katladı, eteğindeki gizli kılıfın içine soktu ve başını kaldırdığında Naxi'yi sobanın yanında, bir elinde bir demet mine çiçeği, diğerinde iki fincanla buldu. İblisin pembe, bilmiş gülümsemesi yine tamamen kendisine aitti.

"Önce oturduğuna sevindin mi?" sordu neşeyle.

"Evet. Thysandra elbisesini düzeltti, sonra ayağa kalktı ve dalgınca gergin kanatlarını karıştırdı. Yapmak istediği şeyi yaparken işlerin bu kadar kolaylaşması gerçekten şaşırtıcıydı. Elbette ihtiyatla. O bir haindi. Aptal değilim. Ama yine de...

"Şimdilik çayı boş ver," diye ekledi, kapıya doğru ilerlerken. "Gidip Nicanor'u görelim.

"Ah," dedi Lord Koruyucu, birkaç dakika sonra ona kapıyı açtığında, bu öğleden sonra gece mavisini bir kıyafet giymişti ve bu kıyafet kendi standartlarına göre bile oldukça çirkindi. Sadece paltosundaki gümüş işlemler bile bir avuç terzinin aylarını almış olmalıydı. 'Daha fazla misafir mi? İçeri buyurun - sanırım bugünlerde hepimizin bir partiye ihtiyacı var.

"Bir ... parti mi? Ve ancak o zaman kapının diğer tarafından gelen sesleri duydu - sesler o kadar beklenmedikti ki, tınıları doğru tanımladığına ikna olması bir anını aldı.

Silas mı?

Inga mı?

Aynı sabah amcasının neredeyse suçlamalarından sonra mı? Tanrılar aşkına, Inga'nın buluşmaları boyunca Lord Koruyucu'ya attığı her öfkeli bakıştan sonra mı?

Saçma ama yine de ikisi Nicanor'un laboratuvara dönüştürülmüş oturma odasındaki çalışma masasında oturuyor, sanki fokurdayan sıvılar ve uğursuz renkli şişeler arasında kendilerini evlerindeymiş gibi hissediyorlardı - sanki oda tavana kadar tarihin bildiği tüm zehirlerle dolu değilmiş gibi soğuk beyaz şarap kadehlerini yudumluyorlardı. Silas'ın kolları ahşap masanın üzerinde gevşekçe duruyordu, kanatları gevşemişti. Inga, daha da şaşırtıcı bir şekilde, kimseye ters ters bakmıyordu bile; çekingen yarım sırıtışı ve kıpır kıpır elleri, öfke kalkanının arkasına saklanmadığı zamanlarda ne yapacağından artık tam olarak emin olmadığını gösteriyordu.

Neler oluyordu?

Aniden ne değişmişti? Bir şey aniden değişmiş miydi? Üçü bunca zamandır onun arkasından rahatça iş mi çeviriyorlardı ve o sadece kendi gözleri için kurnazca bir oyuna mı kanmıştı?

-

"Ah!" haykırdı Naxi yanında, odaya koşarak. 'Ne kadar çok arkadaş!

Arkadaşlar.

Bu bir ipucu muydu? Bunun bir araya gelen kötü niyetli bir komplo olmadığına dair ince bir işaret mi? Elbette ince bir işarete *ihtiyacı yoktu*, çünkü Nicanor'un pazarlığı hâlâ yürürlükteydi ve Silas ona zarar vermek istemediğini söylerken doğruyu söylemiş olmalıydı... Ayrıca, ondan kurtulmakla ne kazanacaklardı ki? Gerçekten, o-

"Thysandra? Nicanor kuru bir tavırla düşüncelerini böldü ve zarif bir hareketle masayı işaret etti. "İçeri gelmeyi planlıyor muydun?"

Doğru.

"Evet," dedi, Naxi'yi içeride takip ederken gülümsemeye benzer bir şey yapmaya zorlayarak. "Evet, tabii ki. Teşekkür ederim.

Inga çoktan Naxi'nin yüksek taburelere tırmanmasına yardım ediyordu; Naxi'nin yüzünde minnettarlık ifadesi ve hıçkırıklarla karışık kahkahalar vardı. Silas Thysandra'ya doğru döndü - ve yüzündeki hafif gülümseme ne kadar rahat olursa olsun, kollarını pazarlıkla örttüğü kollarının üzerine ne kadar rahatça sıvamış olursa olsun, altın gözlerindeki bastırılmış bir şey ona kaygısız rahatlamamanın aklındaki son şey olduğunu söylüyordu.

O zaman iyi geçinemiyorlardı. Bu da

her şeyi daha da garipleştirdi.

"İyi günler Thys," dedi ve başıyla hızlıca selam verdi. Bunun bir güvence olup olmadığını anlayamadı. 'Sadece birkaç yüzyıllık saray meselelerini konuşuyorduk. Eğer Nicanor'la özel olarak konuşmanız gereken bir şey varsa, elbette buradan çıkabiliriz.

Biz.

O zaman Inga adına mı konuşuyordu? Tanrılar aşkına, o gizemli konuşmaları sırasında kıza ne söylemişti - onu aniden *gülümsemeye* başlamaya nasıl ikna etmişti?

Muhtemelen gitmelerini sağlamak akıllıca olacaktır. Mektup cebinde yanıyor, onu gerginlik ve kararlılığın tuhaf bir karışımıyla tedirgin ediyordu; üzerindeki her ekstra çift göz sadece sorun olasılığını artırıyordu. Öte yandan...

Er ya da geç haber onlara ulaşacaktı. Silas mahkemeyi biliyordu. Inga mahkemenin muhaliflerini tanıyordu. Tepkilerle başa çıkmasında ona yardımcı olabilirlerdi; zaten burada oturuyorlarsa, belki de olaylar gerçekleşmeden önce onların düşüncelerini duymak çok da kötü bir fikir değildi.

" etme," dedi ve Nicanor sessizce kapıyı arkasından kapattı. "Bunu birlikte tartışmak iyi olabilir.

"Mükemmel. Amcası masanın üzerindeki şarap şişesine uzandı. "Nicanor'un erzağını onun adına dağıtmama izin verirseniz bir kadeh?

Yüzünü buruşturdu. "Sanırım yan etkisi olmadan içiyorsun?

"Aslına bakarsanız," dedi Nicanor, kızmış gibi yaparak, "o şişenin içinde zararlı bir şey olup olmadığı bana çoktan soruldu. Ki yok. Bir şişe şarabın verebileceği olağan zararlardan başka bir şey yok, ama anladığım kadarıyla bir galon dolusu içmeyi planlamıyorsunuz?

Kendini cazip hissettiğini itiraf etti ama "Bir bardak yeter, teşekkürler" dedi.

Silas iki bardak doldurdu. Etraflarında zehirli maddeler sırlıslılandı, Raflarda kaynamış ve buğulanmış; zambak parfümünün daha tatlı, daha taze kokusu çok daha belirgin olmasına rağmen, odada hafif bir sülfür kokusu vardı.

Thysandra pencerelerin kapalı olduğunu fark etti. O halde burada kazara kulak misafiri olma ihtimali yoktu.

"Pekâlâ," dedi Nicanor, kolayca Silas'ın yanına oturarak. Bakışlarını şirketten ayırmadan kendi kadehini aldı ve kristali uzun parmaklarının arasında ileri geri döndürdü. 'O halde işimize bakalım. Bu hoş sürprizi neye borçluyuz Majesteleri?

Kendini destekledi.

Daha iyisini yap.

'İttifak ile yazışıyordum,' dedi. "Yeni ticaret anlaşmaları yapma olasılığı hakkında.

Masanın altından sakatlanmış bir ceset çıkarsaydı, samimi atmosferi bundan daha fazla mahvedemezdi.

Nicanor oturduğu yerde kaskatı kesildi, şarap dudaklarının yarısına kadar gelmişti. Inga'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu konuyu daha önce duymamış olan Silas'ın bile söylediklerinin ne anlama geldiğini kavraması için göz kırpmasından fazlası gerekmedi; parmakları, pırıl pırıl pazarlık izlerinin etrafındaki deriyi solgunlaştıracak kadar sıkılaştı.

Çıra kutusunda yaşıyorsun.

Sadece Naxi masanın diğer tarafında, ince ellerini ağzının üzerine bastırmış, sessizce kıs kıs gülüyordu.

"Ne? Nicanor bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu.

'Onlara bir süre önce ulaştım. Bizi tamamen görmezden gelebilecekleri bir ortamda bunu seninle tartışmanın bir anlamı olmadığını düşündüm. Thysandra bir nefes aldı

ve katlanmış mektubu eteğinden çıkardı, henüz açmadan masanın üzerine fırlattı. "Ama işte buradayız.

Üç çift göz, parşömeni sanki çözülmek üzere olan bir yılanmış gibi izledi.

"Ve? Nicanor sert bir sesle konuştu.

'Tahıl ve diğer ihtiyaçlar için bizimle ticaret yapmaya istekliler. Hatta standart piyasa fiyatlarından. Gülümsemeyi başardı. "Görünüşe göre sarayı aç bırakmanın sonuçlarıyla uğraşmaya pek hevesli değiller.

Taburesinde bir parça sarktı ve bardağını masaya indirdi. "İyi tanrılar.

Bu şoktu, gözlerindeki *gerçek* şok. Bunca zaman ne düşünmüştü - kadının sarayı birkaç ay içinde açlığa terk etmeyi planladığını mı? Yoksa onu bu kadar tedirgin eden şey gizliliğinin kendisi miydi?

"Bunda ne var?" diye sordu Inga, masanın üzerine eğilip kaşlarını çatarak katlanmış mektuba bakarken öfkesi geri dönmüştü.

"Ne yakalaması? Nicanor şaşkın bir sesle sordu.

"Tekliflerine. Inga sanki kendisine kişisel olarak hakaret etmiş gibi ona ters ters baktı. 'Hepiniz yüzyıllardır onların yiyeceklerini çaldınız. Gerçekten de soru sormadan vermeye devam edeceklerini mi düşünüyorsunuz?

Gözlerini kırıştırdı, sonra döndü. "Thysandra?

"Bir bit yeniği var," diye itiraf etti, kısa bir süreliğine gözlerini kapatarak. "Birkaç fae'nin iadesini istiyorlar.

Göz kapaklarının dışında, kelime endişe verici derecede uzun bir süre boyunca endişe verici derecede sessiz kaldı.

Sonra Nicanor yavaşça, dikkatle, 'Bir ... sayı' dedi.

Derin bir nefes aldı ve vücudundaki tüm içgüdülerin kendini görünmez kılmaya çalışması için bağırmasına rağmen yukarı baktı. "Evet.

"Ve..." Buz rengi gözleri kızın yüzünde delici bir keskinlikteydi; görüş alanının kenarında Silas bile onu yakından izliyordu, kaşları giderek daha da çatılıyordu. "Tam olarak ne tür bir *sayıdan* bahsediyoruz Majesteleri?

Thysandra kendinden emindi.

Kendinden gerçekten çok emindi. Ne yaptığını gerçekten ama gerçekten biliyordu. Ve yine de onun içini oyan bakışlarını tutmak, omuzlarını dik tutmak ve kanatları onun etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmak için ağrırken kanatlarını yerinde tutmak çok fazla çaba gerektirdi - dudaklarını ayırmak ve kelimeleri çıkarmak için de çok fazla çaba harcadı. "Bir... birkaç yüz.

Nicanor gözlerini kırptırdı.

Silas onun yanında, nefesinin altından sessiz bir küfür savurdu.

"Bu hiç de mantıksız değil, değil mi? Inga kaba bir tavırla, ikisi arasında öylesine hiddetle gidip geliyordu ki, sarı saç telleri fae kulaklarının etrafında dalgalanıyordu. 'Tanrılar biliyor ki imparatorluk birkaç yüz *kişiden* fazlasını öldürdü ve-'

Nicanor inledi. "Thysandra.

"*Biliyorum,*" dedi, sesi çok yüksekti, nabızı hızlanıyordu. Lanet olsun. Kararına göre hareket etmesi gereken, gerekirse orduyu itaate zorlayabilecek kişi oydu ve emirlerine uymayı açıkça reddederse ne olacağını *gerçekten* ama *gerçekten* bilmek istemiyordu. 'Biliyorum, ama diğer seçenek-'

"Alternatif bundan daha kötü olamaz! İpekli dirseklerini masaya dayadı, yüzünü ellerinin arasına gömdü ve parmaklarının arasından umutsuzca ekledi: 'İttifak'ın çıkarı için kendi halkımızı aktif olarak terk etmeyi mi öneriyorsunuz? Onlarla savaşmayı bırakıp *yardım* etmeye başlamak mı? Bu sarayın tek bir sakininin bile bunu kabul etmeyeceğini çok iyi biliyorsunuz-'

"Tek bir sakın bile mi yok?" diye araya girdi Inga soğuk bir şekilde.

Nicanor dondu kaldı, sonra küfretti ve şakağını ovuşturarak yeniden doğruldu. "İyi. Tek bir *Fae* sakini bile yok.

"O zaman bile. Kız alay etti ve destek arar gibi Silas'a baktı. 'Ordudaki piçler hakkında pek bir şey bilmiyorum ama arşivci meslektaşlarımdan gördüğüm , bir grup katilin hak ettikleri cezayı almalarını umursayacaklarını sanmıyorum. Olsa olsa yeni bir savaştan kaçındıkları için mutlu olacaklardır.

mıydı?

Thysandra içine düşen hafif şaşkın sessizlikte, orduda ya da Anne'nin yakın çevresindeki saray mensupları arasında yer binlerce saray mensubu hakkında hiç *bu* kadar düşünmediğini itiraf etmek zorunda kaldı. Onun için hiçbir zaman bir tehlike olmamışlardı ve bu yüzden hiçbir zaman dikkate alınmaya değer olmamışlardı. Ama elbette onlar da buradaydı: aşçılar, öğretmenler, tüccarlar ve zanaatkârlar ...

Umurlarında mıydı?

İsimleri kesinlikle İttifak'ın listesinde yoktu.

"Sorun şu ki," dedi Nicanor, parmakları zehirli masanın yüzeyini kazıyarak, "Thysandra'yı besleyenler arşivciler olmayacak.

Av köpeklerine, tamam mı?'

Diğer tüm düşünceler yok oldu.

Gece karanlığındaki tek bir an boyunca, zihninde hırlamaktan başka bir şey yoktu.

"*Nicanor*," diye bağırdı Silas çok çok uzaklarda bir yerde, sesi daha önce hiç duymadığı kadar keskindi. Lord Koruyucusu'nun isteksizce özür dileyen cevabı zar zor ulaşmıştı. Kötü anıları canlandırmaya çalışmıyordu.

... sadece risklerin açık olduğundan emin olmak için ...

Thysandra! Çeneleri göğsüne gömülüp kaburgalarını kuru dallar gibi kırarken babası çığlık atmıştı.

Ve ancak o zaman aklına geldi - Anne yıllar önce *yalan söylemiş*, Echion'un hiçbir zaman onun iyiliğini düşünmediğini iddia etmişti. Babası onu kurtarmaya çalışmıştı. Onu da kendisiyle birlikte aşağı çekmemek için elinden gelen her şeyi yapmış ve sonra onun o uçurumun kenarında durduğunu, Anne'nin elinin omzunda ağır bir iddia olduğunu izlerken işkenceyle ölmüştü - sonra da bilerek *ölmüştü*-

Koluna şiddetli bir acı saplandı.

Neredeyse fiziksel bir çabayla anılarının çukurlarından sıyrıldı ve bir şok çığlığını zar zor bastırdı. Biri onu çimdiklemiş miydi? Ama kimse ona bakmıyordu bile, dikkatler onun yerine önündeki hararetli tartışmaya odaklanmıştı ve acı, fiziksel dokunuş için çok kısa sürede yok olmuştu ...

Gözleri masanın karşısındaki Naxi'ninkilerle buluştu.

İblis küçük, kurnaz bir göz kırptı.

"Söylemeye çalıştığım tek şey," diyordu Nicanor solunda, sesini beşinci kez tekrarlıyormuş gibi çıkararak, "Fae'leri en başta sorunumuza neden olan İttifak'a teslim ederek dost kazanamayacağımız. Bu-"

Inga homurdandı. "Mahkemenin çoğunlukla kendi sorununa neden olduğunu iddia ediyorum.

'Evet, ama bu şekilde kabul etmeyecekler, değil mi? Nicanor karşılık verdi. 'Görecekleri tek şey-'

Bir hain.

Thysandra, ağzını tam zamanında kapatıp Silas'ın genişleyen burun deliklerine ihtiyatlı bir bakış atarken bile onun ne söylemek üzere olduğunu biliyordu.

"Yani..." Sesi çok boğuk çıkmıştı. "O halde ne yapmamızı öneriyorsun?"

"İttifak'a bunu yapamayacağınızı söyleyin," dedi Nicanor bıkkınlıkla.

diğerlerinden herhangi biri konuşabilirdi. 'Onlara ödeme yapmanın başka bir yolunu sor

o yemek.'

"Oh, bu işe yaramayacak," diye atıldı Naxi. 'Tared mektubu teslim bana teklifleri üzerinde pazarlık yapmayacaklarını söyledi.

Hain. Hain. Hain.

Thysandra, "Şunu açıklığa kavuşturalım," diye mırıldanmayı başardı. Göğsü daralıyor, görüşünün kenarları biraz bulanıklaşıyordu. 'Seçeneklerimiz ya yiyecek için adaları yağmalamaya başlamak, yeni bir savaş başlatmak, muhtemelen her iki taraftan da birkaç bin kişinin hayatını kaybettikten sonra savaşı kaybetmek ve da ağır bir şekilde cezalandırılmak... ya *da* birkaç yüz kişinin kendi zalimliklerinin sonuçlarına katlanmasına izin vermek ve sarayın geri kalanının gelişmesine izin vermek. Bu doğru mu?'

Nicanor inledi. Evet, ikinci seçenek için sarayın geri kalanının size karşı birleşip anlamsız bir şekilde ölmenize neden olmayacağını varsayarsak.

Tazı tarafından.

Aklının bir köşesinde hâlâ hırslıyorlardı.

Geri çekilmek çok kolay olurdu. Uzlaşmaya çalışmak, başkalarının amaçlarını desteklemek için korkutulmasına izin vermek... ama o artık Yeni Thysandra'ydı ve Yeni Thysandra bundan daha iyisini yapardı. Doğru kararın ne olduğunu , değil mi?

Yani ölmek istemiyorsa...

Hâlâ bir hain olabilirdi. Sadece bunu sessizce yapmalıydı.

"O zaman onlara söylemeyelim," dedi ve kararını tek bir parlak kalp atışında verdi.

Silas bile şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Pardon?

"Onları tutuklayalım ve mahkemeye nedenini söylemeyelim. Konuştukça rahatladı - göğsünü dolduran taze bir esinti, boğucu karanlığı geri püskürttü. 'Sadece... sadece kraliyete karşı komplo kurduklarından şüphelenildiğini söyleyin. Bugünlerde herkes ve anneleri kraliyete karşı komplo kuruyor, yani bu gayet inandırıcı bir açıklama. Sonra da onları sessizce İttifak'a teslim edip bu işi bitirebiliriz.

Şimdi dört çift göz ona bakıyordu.

"Alves onları buradan fısıltı çıkarmadan götürebilir," diye ekledi, biraz daha savunmacı bir tavırla. 'Ve eminim ki İttifak, eğer onlara sorarsak denemeler hakkında çok fazla gürültü yapmamayı kabul edecektir. Sonra her şey bittiğinde-'

"Thys," diye araya girdi Silas, baş ağrısını dindirmek istercesine şakağını ovuşturarak. "Gerçeğin er ya da geç ortaya çıkacağını farkındasın, değil mi?

Ne kadar erken olursa o kadar kötü olur.

Daha sonra... daha sonra hayatta kalabilirdi.

"Tek bildiğim *şimdi* ortaya çıkmaması gerektiği. Neşesiz bir kahkaha attı. 'Çıra kutusu bu özel kıvılcım olmadan da idare edebilir. Eğer biz ticareti çözene kadar yayılırsa, burası lanet olası Kızıl Saray, değil mi? Yiyecek ve şarap olduğu sürece, kimse yaygara koparacak kadar Fae dostlarını önemser mi?

Nicanor nefesinin altından, "Gurura önem veriyorlar," diye mırıldandı.

Silas onun yanında sessizce yüzünü buruşturdu. Inga hiç de karşı çıkmayarak isteksiz bir şekilde onayladığını gösterdi. *Naxi* bile kendi pembe bukleleriyle dalgınca oynarken biraz şüpheli görünüyordu - ama tabii ki *Naxi*, yakında öldürecek bir fae'si olmayacağı anlamına geliyorsa bu gelişme hakkında şüpheliydi ...

Ve hepsine lanet olsun, şüphe etmek onlar için kolaydı, değil mi? Hiçbiri burada başı tehlikede olan kişi değildi.

"Sessiz kalacağız," diye tekrarladı Thysandra, şimdi daha kararlı bir şekilde, ya da en azından vermeyi başardığı izlenimin kararlılık olduğunu umuyordu. 'Bu benim son kararım ve bunu bir emir olarak kabul edebilirsiniz. Gizliliği sağlamak için pazarlığa ihtiyacımız var mı, yoksa-'

"Benimkini zaten aldım," diye alaycı bir şekilde araya girdi Nicanor, soluk mor işareti göstermek için bileğini kaldırdı. Bir an için onun tekrar itiraz edeceğinden, tartışacağından ve hatta itaat etmeyi reddedeceğinden emin oldu... ama sonra o an sona erdi ve elini masaya geri bırakırken mavi kanatları aniden gevşedi. Tek , "Nasıl isterseniz Majesteleri. Listeyi görebilir miyim?

Inga mektubu ona doğru iterken, "Kopyalara ihtiyacımız olacak," diye mırıldandı. Ondan da tek kelime itiraz gelmedi. "O zaman bunlara başlayayım mı?

Yapmalı mı?

Onu kontrol altında tutacak bir pazarlık olmadan mı?

Ama yine de... bu sayfalarda adı geçen her bir fae'nin korkunç bir şekilde ölmesini dilemek için pek çok nedeni olan *Inga*'ydı. O piçleri uyarmayacaktı, değil mi? Patlayıcı haberleri yayarak belaya -insanları da etkileyeceği kesin olan belaya- neden olmazdı, değil mi?

"Lütfen yap," dedi Thysandra, atılıma geçerek. 'Nicanor için bir tane lütfen ve Gadyon için de bir tane. Listede kaç kişinin olduğunu bilmemiz gerekiyor.

ve hayatta kalanlardan hangileri şu anda diğer fae adalarında yaşıyor?

Inga başını salladı ve sayfalardan birini eline aldı. Masanın diğer tarafında Nicanor başka bir sayfayı okumaya başlamıştı bile, tek kelime etmese de kaşları altında giderek yükseliyordu.

"Pekâlâ," dedi Silas uzun bir nefes vererek ve taburesini iterek ayağa kalktı. "O zaman gidip birkaç pazarlık daha yapayım, olur mu?"

OceanofPDF.com

Bölüm 22

TAM ÜÇ GÜN boyunca kimse Thysandra'yı av köpeklerine atmaya çalışmadı.

Nicanor'un adamları sessiz ve etkili bir şekilde çalışarak geceleri fae'leri yataklarından sürüklüyor ya da yalnız uçuşlarında yakalıyor, her tutuklamada tanıklardan kaçınıyorlardı. Silas'ın önerisi üzerine tutsaklar Kızıl Saray'da değil, Ilithia'da hapsedildi. Castor Thenes'in terk edilmiş villası kısa sürede yüz kadar büyü kullanıcılarını hapsedmek için çelik zincirler ve kilitlerle donatılmıştı - İttifak'ın listesindeki iki yüz elli isimden daha azı, çünkü yarısından fazlasının savaşta, Anne'nin emriyle ya da basit saray entrikaları yüzünden öldüğü ortaya çıkmıştı.

Üç gün boyunca Bereas da yüzünü göstermedi. Balıkçı filosu yalnız kaldı. Adanın kıyıları mutlu bir sessizlik içinde kaldı. Sadece saraydaki fısıltılar asla yatışmadı - ama o zaman da, birkaç düzine önde gelen üyenin gizemli bir şekilde ortadan kaybolması, salonları ve galerileri üzerinde asılı duran zaten hararetle bekleniyi yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Belki de, bu

Spekülasyonlara göre, onlar gitmiş ve Anne'ye sadık olanlara katılmışlardı, her nerede saklanıyorlarsa artık?

Thysandra bu teoriyi çürütmek için hiçbir şey yapmadı. Oldukça uygun bir teoriydi ve ihtimal dışı da değildi; listedeki yaklaşık iki düzine fae tutuklanamazdı çünkü gerçekten de Bereas'ın asileriyle birlikte ortadan kaybolmuşlardı.

Üç gün boyunca ay ağarmaya devam etti.

Dördüncü gün dolunay en yüksek seviyesine ulaştı.

Avcı Ayı sabahı soğuk bir gündü ve Thysandra balkonundan saray üyelerinin paltoları ve kürklü çizmeleriyle kale kapısının önünde toplanmalarını izledi. Şakalar ve gergin kahkahalar etraflarındaki havayı buğulandırıyordu. Orthea, ince deri pantolonu ve kızıl kahverengi kanatlarını tamamlayan kan kırmızısı paltosundan oluşan işe yaramaz ama son derece dekoratif bir avcı kostümü giymiş olarak aralarında dolaşıyordu - elbette kendisi yarışmaya katılmayacaktı.

"Orada olmanı beklemiyorlar mı? Naxi sordu. İsteksizce Thysandra'ya balkonda katılmıştı ama inatla kenara yaklaşmayı reddediyordu; onun yerine, çenesi küçük ellerinin arasında, tüylü şalı omuzlarında, kapı aralığına yaslanmış oturuyordu. "Onların Yüce Leydisi olmak ve her şey?

Çok çok aşağıda, Orthea yüksek sesle isimleri sıralıyordu. Kalabalıktan her birine enerjik haykırışlar eşliğinde eller kalktı.

Thysandra gözlerini aşağıdaki manzaraya dikerek, "Hayır," dedi. "Neye hayır?

"Beni beklemiyorlar. İçini çekti ve dökme demir korkuluktan uzaklaşarak soğuğu üzerinden atmak için kanatlarını gerdi. 'Hayatım boyunca ava hiç katılmadım. Onlar biliyor.

Naxi birkaç dakika sessiz kaldı. Bu sırada yarışmacılar da harekete geçmiş, yaylarını ve kılıçlarını omuzlarına asarak dağın yamacındaki dolambaçlı patika boyunca ilerlemeye başlamışlardı. Büyük olasılıkla bu, yıl içinde patikanın fae'ler tarafından kullanıldığı tek zamandı. Oyunun kuralları etkinlikten Faewood'un keşfini yasaklıyordu ve üzerinden uçmak, hatta ona doğru gitmek bile genellikle bu kuralların ihlali olarak kabul ediliyordu.

"Av köpekleri mi? Naxi söyledi. Tazılardı.

Kurallara göre büyü yok. Sadece zeka ve fiziksel silahlar. Canavarlardan birinden ilk kan akıtan, Yüce Hanımefendi'nin masasında bir yer kazandı.

Ziyafet için; onlardan birini ilk öldüren, kendi seçtiği bir iyiliği kazanırdı. Genellikle birkaç yarışmacı yol boyunca öldürdü. Bu, festivalin çekiciliğinin bir parçası olarak kabul edilirdi.

"Onlardan korkmanı anlıyorum," diye ekledi Naxi cevap gelmeyince, kapı aralığında öne doğru eğilerek. Sesi düşünceliydi. Neredeyse *ciddiydi*. 'Mirova'yı yaktıktan sonra bir süre ateşten korktum. Bana kanatlarını ilk kez gösterdiğinde neredeyse Lyn'i ısıracaktım.

Thysandra şaşırarak kıkırdadı - içi boş bir kıkırdama ama yine de bir kıkırdama. "Bu gerçekten bir korku meselesi değil.

Bir alay. "Onlardan korkuyorsun, Sashka.

Avcılar grubunun kalenin uçurumunun kenarında kayboluşunu izlerken bir an için bunu düşündü, ötesindeki puslu tepeler hâlâ onların şamatalı kahkahaları ve heyecan çığlıklarıyla yankılanıyordu. Diğer yüzlercesinin şimdi kalenin güney tarafında, kule balkonlarında ya da yıllar önce babasının idamını izlediği uçurumda toplanıp aşağıdaki ormana göz kulak olacaklarını ve galip gelenin ortaya çıkmasını bekleyeceklerini biliyordu.

"korktuğumu sanmıyorum," dedi sonunda. "Sadece onları kullanan insanlardan.

Naxi cevap olarak küçük bir mırıltı çıkardı.

"Festivalin şu anki haliyle neden var olduğunu biliyor musun?" Thysandra parmaklarını korkuluğun kenarına sıkıca sararak devam etti. Uzaklardan gelen sesler azalıyordu. "Her zaman böyle değildi, biliyorsun. Eskiden, Anne henüz bizi birleştirmemişken, farklı fae halkları arasında bir yarışmaydı - her yıl farklı bir ada seçerler, orada yaşayan büyülü yaratığın peşinden giderler ve festivali kazananın adına düzenlerlerdi. Anne bunu sadece Fetih'ten sonra değiştirdi.

"İyi bir şeyi mahvetmeden var olmasına izin veremezdi elbette," dedi Naxi hülyalı bir şekilde. "Neden değiştirdi?

Thysandra gözlerini kapattı. "Çünkü tazılar o kadar da tehlikeli değil.

Bu cümle ile bir sonraki cümle arasındaki küçük duraklamada uzaktan bir boru sesi . Hem dağın eteklerinden hem de kalenin kendisinden cevap olarak yüksek sesle tezahüratlar yükseldi - av resmen başlamıştı.

"Yalnız bırakıldıkları sürece kendi işlerine bakarlar," devam etti. Sesi kısık bir fısıltıdan daha yüksek çıkmayı reddediyordu. 'Onlar da doğaları gereği pek saldırgan değiller. Ama Anne bunu tanıttı

Sonbaharda avlanmak ve ilkbaharda bir yavru çalmak için Süt Ayı mücadelesi ve tazılar iki ayak üzerinde yürüyen her şeyden nefret etmeyi çok ama çok çabuk öğrendiler.

"Oh," dedi Naxi nefes nefese. "Ah, zavallı şeyler!"

Sanki cevap verircesine, Faewood yönünden üzücü bir uluma yükseldi ve hemen ardından daha fazla tezahürat geldi.

"Evet," dedi Thysandra, vücudundaki tüm lifler bu sesle gerildi.

"Ve şüphesiz size bunun imparatorluğun iyiliği için gerekli olduğunu söylemiştir? Naxi'nin yumuşak sesinde alay yoktu - sitem yoktu, *nasıl bu kadar kör olabilirsin* yoktu. 'Halkına görev ve disiplin aşlamak için kılıçla basit bir infazın yeterli olmayacağını mı? Sadece bir strateji meselesi! Kendi aptal, çarpık eğlence anlayışıyla hiçbir ilgisi yok!"

Thysandra'nın kahkahası asit gibiydi, boğazında düğümlenirken ısıyor ve yakıyordu. "Onu çok iyi tanımaya başlıyorsun.

"Zaman zaman kalpsiz bir sürtük olmakla uğraşıyorum," dedi Naxi, sesi alçakgönüllü bir masumiyetin timsaliydi.

"Öyle değil. O düşünmeden ağızından kaçırır. "Hiç de öyle değilsin.

Bu kez arkasındaki dünya sessiz kaldı. On, on beş saniye, uzaktaki ormandan düzensiz aralıklarla coşkulu çığlıklar yükselirken ...

Sonra görüş alanının kenarında bulanık ve pembe bir şey hareket etti.

Bakışlarını inatla önündeki ufka dikmiş, şalını göğsüne bastırırken ince elleri hafifçe titreyen Naxi, korkuluklara doğru ilerliyordu. Sabah esintisi, kule duvarının güvenli sığınağını geride bırakırken gevşek buklelerini yakaladı, altın ve pembe tonların göz kamaştırıcı dansında yüzünün etrafında süpürdü; sadece bir parça geniş olan gözleri en berrak, en parlak maviydi.

Açık bir yaz göğünün özgürlüğü gibi. İnsanın içinde batabileceği, batabileceği ve batabileceği sınırsız okyanus derinlikleri gibi ...

Thysandra, çevik parmaklar kendi parmaklarının etrafında kıvrılana kadar o zeki küçük ellerin hareket ettiğini fark etmedi.

"İçeri gelmelisin. Naxi'nin sesi hafifçe titredi. 'Yeterince uzun zamandır korkunç şeyler düşünüyorsun. Seni o korkunç ziyafette de oturtmadan önce biraz eğlenmenin zamanı geldi.

Eğlenceli.

Kemikleri eğlenmek için çok ama çok ağırdı. "Yapmam gerektiğini sanmıyorum-" Naxi gözlerini devirdi. "Sashka.

Aman Tanrım. "Evet?"

'Benimle içeri gelmen gerçekten en iyisi. Faewood'a gitmeme çok az kaldı' - bakışları aşağıdaki dünyaya kayarken sesi kısa bir süreliğine kesildi - 've katılan herkesi öldürerek avı kendim kazanacağım. Yani festivalinizi bir katliama dönüştürmemi istemiyorsanız...'

"Ah," dedi Thysandra zayıf bir gülümseme denemesiyle. "Yine mi şantaj ve rüşvet?"

Naxi'nin yüzünde gergin bir şeyler titreşti. Sadece göz açıp kapayıncaya kadar, sonra kayboldu ve çırpınan kirpikleri her zamanki gibi ikna ediciydi.

"İşe yararsa mı?" dedi tatlı

tatlı. İşe yaramamalı.

Ama Faewood'da tazılar uluyor, fae sesleri en sevdiklerinin isimlerini haykırıyordu ve savaşın eşiğinde geçirdiği günlerden o kadar yorulmuştu ki. Naxi'nin parmakları avucunda yumuşacıktı. Dudakları gibi yumuşak. O küçük iblis vücudunun diğer her bir lezzetli santimi gibi yumuşaktı: narin uzuvlar, ince kalçalar, bir elin avucuna mükemmel bir şekilde oturan dolgun göğüsler-

Naxi onun kolunu çekiştirerek, "Bu daha doğru," diye mırıldandı. Şantaj ve rüşvet.

Ama Thysandra onu içeri kadar takip etti.

Ziyafet için bir elbise seçmek, iyi stoklanmış bir cephanelikten en keskin kılıcı seçmek gibiydi - başlı başına bir savaş eylemi gibi. Gün batımı dışarıdaki dünyayı kızılın tonlarına boyayana ve boru sesleri tekrar kaleye yaklaşıyana kadar erteledi; şimdi, yokluğunun yakında fark edileceğini biliyordu.

Ve sorular sorulacaktı.

Mahkemeye bütün gününü şiddet tehdidinden kaçarak geçirdiğini -yatağın üzerinde marmelatlı çörekler yemekle ve yumuşak, pembe iblis dudaklarını defalarca öpmekle meşgul olduğunu- söylemesi pek hoş karşılanmayacaktı. Her nasılsa, sadakati güvence altına almanın mantıklı ve makul açıklamasının pek bir etki yaratmayacağından şüpheleniyordu.

Bunun açıklama hakkında ne söylediğini merak etmesine izin vermedi.

Sonunda seçtiği elbise on yıllardır giymediği bir elbiseydi - en son giydiğinde annesinin asitli *bir şekilde dikkat çekici olmadığını söylediği* ve o gecenin ilerleyen saatlerinde gardırobun arkasına sakladığı bir elbise. Kuşkusuz basitti. Işıltılı mücevherler ya da karmaşık işlemeler yoktu; parlak renkler ya da skandal kesimler yoktu. Ama kumaş... parmaklarında dokunmuş gölgeler gibi hissetti, o kadar koyu bir kırmızıydı ki siyah gibi görünüyordu, gerçek renginin parıltısını sadece dalgalandığında ve ışığı yakaladığında gösteriyordu.

Hiç dikkat çekici olmadığını düşünmemişti.

Ve lanet olsun ki, hizmet edecek kimsesi kalmamıştı.

Giyinirken Naxi yatağa uzanmış, Thysandra'yı süzüp onaylayan sözler söylerken çıplak göğsündeki yapışkan ayıklıyordu. Bu da günün geri kalanında yaptıklarından pek farklı değildi.. ama yine de elbisenin zırhı yerindeyken, bu arsız *yumuşaklığa* katlanmak birdenbire zorlaştı.

Kanatlarının altındaki yırtmaçları iliklerken, "Belki de sen de giyinmelisin," dedi.

Naxi yüzünü buruşturdu.

"Bekliyorum. "Ne için?

Tek cevap omuz silkmek oldu. "Sana göğüslerinin o elbisenin içinde harika göründüğünü söylemiş miydin, Sashka?

Thysandra gözlerini devirdi ve arkasını döndü; elbette bunun nedeni mücevher kutusunu bulması gerektiği idi, yoksa kızardığı için değil. Dışarıdan şarkı sesleri geliyordu. Gürültülü, tiz sesler... Görünüşe göre Orthea, şenliğin daha resmi kısmı için herkes masaların etrafında toplanana kadar şarap servisi yapmayı beklememişti.

Bu da Thysandra'nın *sarhoş* avcılarla dolu bir salonla yüzleşmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu - büyük olasılıkla ayık avcılarla dolu bir salonla yüzleşmekten daha az çekici olan tek olasılık.

En azından göğüsleri harika görünüyordu.

Olması gerekenden çok daha fazla rahatlatıcıydı.

Hâlâ kolyesini takıyordu - tek bir yakut kolye ucu göğsünde bir kan damlası gibi duruyordu - parmak eklemleri odasının kapısına çarptığında. Bir saniye sonra Nicanor'un sesi içeri girdi. "Thysandra?

"Bir dakika!" diye bağırdı, sonra Naxi'ye döndü ve "Şimdi-" diye başladı.

Beklenmedik bir şekilde, Naxi çoktan yatağından fırlamıştı.

Göz açıp kapayıncaya kadar, atılmış elbisesini yerden kaptı ve başının üzerine çekti; bir göz kırpma daha ve kollarına bir battaniye ve bir yastık aldı, onları oturma odasına taşıdı ve kanepenin üzerine bıraktı. Kapı açılıp Nicanor odaya girdiğinde Thysandra hâlâ o kurnazca düşüncenin etkisindeydi ve kendisini içeri buyur eden, yüzü gülen Naxi'yi görünce biraz da olsa tedirgin olmuştu.

Bekliyorum, demişti.

Nicanor için mi? Bu pek olası görünmüyordu. Ama kusursuz Hunter's Moon renklerinde giyinmiş, yakutlarla süslü siyah bir ceket giymiş ve saçında kan kırmızısı bir kurdele olan Lord Koruyucu, kolunun altında ketene sarılı bir paket tutuyordu.

"Bunun neyle ilgili olduğundan emin değilim," başladı kapıyı arkasından kapatırken, karakteristik olmayan bir şekilde ikisini de selamlamayı ihmal ederek, "ama Thorgedson biraz önce kristal salonda ortaya çıktı ve bunun teslim edileceğini iddia etti-

"Bana! Naxi parlak bir şekilde araya girdi.

Nicanor gözlerini ona dikti. İçinde ne var? Eğer uzaktan tehlikeli olabilecek bir şeyse, ben-'

Tehlikeli olmak için yardıma ihtiyacım yok," dedi ona gözlerini devirerek. "Bu benim yeni elbisem.

Bu kez ona bakan tek kişi Nicanor değildi.

"Ne? Paketi adamın elinden kaptı ve göğsüne bastırdı, gözleri geri almaya çalışması için ona meydan okuyordu. 'Hunter's Moon siyah, kırmızı ve gümüş, değil mi? Hiç siyah elbisem yok. Ya da kırmızı elbisem. Emelin bana yeni bir tane yaptı. Şimdi izin verirsiniz...'

"Emelin? Nicanor tekrarladı, sesi yükseliyordu. "Ne? Thysandra kendi söylediğini duydu.

"Bu tür şeylerde çok iyidir," dedi Naxi ikisine de kayıtsızca, sonra kumaş demetini kabaca yere bıraktı, yanına diz çöktü ve kurdeleleri sanki kazınacak gözlermiş gibi koparmaya başladı. 'Ona söyledim- Oh, *bak!* Çok *parlak!*

Nicanor şimdi boş gözlerle ona bakıyordu.

"Parlak ve *yumuşak!* Boyanmamış ketenden pırıl pırıl siyah bir kreasyon çıktı, ipeksi kumaş o huzursuz küçük ellerin etrafında dalgalanıyordu. "Ve kolları kabarık! Ve *kabarık!* Sashka, şuna *bak!*"

Thysandra hâlâ Emelin'in -Tanrı katili, anne katili Emelin'in- zamanını elbise dikmekle geçirdiği düşüncesinden kurtulmaya çalışmakla meşguldü... ama neyse ki Naxi elbiseyi elinde evirip çevirip kıkırdarken kimsenin tepkilerini pek umursuyor gibi görünmüyordu. Nicanor hem şaşkın hem de rahatsız bir ifadeyle ondan dikkatlice uzaklaşarak Thysandra'nın hâlâ olduğu yerde donup kaldığı yatak odasının kapısına doğru ilerledi.

Nefesinin altında, Naxi'nin ciyaklamalarından zar zor duyulacak şekilde, "İyi misin?" diye mırıldandı.

Bu *daha* da büyük bir şoktu.

Nicanor mu? *Sağlığını* mı soruyordu? Bir an için kendini bunun gecikmiş bir baştan çıkarma girişimi olup olmadığını düşünürken buldu... ama sonra, eğer amacı onu tekrar yatağına almaksa, neden haftalar önce kalbi için kampanyasına başlamasındı?

"Genelde daha erken gelirsin," diye açıkladı sesini yükseltmeden. "En azından herkes Faewood'dan dönmeden önce.

Oh.

Gerçekten endişeli miydi?

"Ben, şey..." Zihnini toparlamaya çalışarak neşesiz bir kahkahayla başını salladı. Odanın diğer ucundaki Naxi'nin sevinçli kıkırdamaları, Thysandra'nın başı kalçalarının arasındayken çıkardığı nefessiz seslere biraz fazla benziyordu. 'Ben... İttifak'a hızlı bir ilerleme raporu yazmak için iyi bir an olabileceğini düşündüm. Beklediğimden uzun sürdü.

Bir an için onu düşündü, sonra başını salladı ve bakışlarını kaçırdı. "Lütfen bu geceki ziyafette dikkatli ol, Thys.

Bu giderek daha da sinir bozucu olmaya başlamıştı.

"Ben her zaman dikkatliyimdir," diye karşılık verdi refleks olarak - kekeleyen kalbini gizlemek için en kolay kalkan. Endişe zayıflıktı. Zayıflık ölüm demektir. Tabii aynı şeyi onun da bilmesi gerekirdi ve gözle görülür bir şekilde endişeli olması ona hiç benzemiyordu; o buz mavisi gözlerdeki perili bakış daha önce nadiren gördüğü bir bakıştı. "Neden? Avda bir şey mi oldu?

"Üç kişi yanlışlıkla yüzüme ok attı," dedi, dudakları ince bir çizgi halinde birbirine bastırarak. 'Ve birisi bana dün Ilithia'yı neden ziyaret ettiğimi soruyordu, gerçi beni orada gördüklerini sanmıyorum - kimin gördüğünden emin değilim gerçi. Onlara tutuklamalar hakkında hiçbir şey söylemememi söylediğini biliyorum ama-'

"Onlara hiçbir şey söylemeyeceğiz," diye sertçe araya girdi Thysandra. Lanet olsun. Naxi'nin yüce neşesinin sesleri anında arka planda kayboldu. 'Gizliliğin ihlaline verilecek yanıt *daha* az değil, *daha çok* gizli olmaktır. Ve ben yeterince güvende olacağım, teşekkür ederim - etrafta bir iblis olması bu gibi durumlarda yardımcı olur.

Keskin bir nefes aldı, sonra tereddüt etti - sanki itirazının ne kadar başarı şansı olacağını ölçmeye çalışıyormuş gibi, endişeyi kıran bir hesaplama anlığı. Görünüşe göre cevap olumsuzdu. Nefesi tekrar kaçtı.

"Pekâlâ," dedi onun yerine, sert ama düşmanca olmayan bir sesle - ve sonra, kızın şok olmasına ya da şaşırmasına bile vakit bırakmayacak kadar kolay bir şekilde, eli kalktı ve kızın yarı çıplak omzuna inerek onu sıktı. Baştan çıkarıcı bir dokunuş değil. Olsa olsa bir güvenceydi, asker askere, *arkadaş arkadaş* - ama bu hiç *mantıklı* gelmiyordu, değil mi?

Onu tekrar bırakmıştı bile.

"O zaman fazladan birkaç koruma yerleştireyim," dedi o tepki vermeden önce. "Birazdan aşağıda görüşürüz.

"Görüşürüz," dedi refleks olarak ve sonra adam gitmişti - onu bu ihtiyatsız, neredeyse *sevimli* hareketin ne anlama geldiğini kendi başına çözmeye bırakmıştı. Eski arkadaşlar, evet, ama bu gülünç bir açıklamaydı, değil mi? Arkadaşlık anlamsızdı. Arkadaşlık karşılıklı fayda sağlandığı sürece devam eder ve sağlanmadığı anda sona ererdi - öyleyse ne yapıyordu, hareketlerinin arkasında *sevgi* gibi bir şey varmış gibi davranarak?

Ne oyunu oynuyordu?

Oyun oynuyor muydu ki? Öyle olmalıydı, ama yine de-

"Sashka!" Naxi yüksek sesle düşüncelerini böldü ve Thysandra ancak o zaman adının ilk kez söylenmediğini fark etti. "Sashka, aptalca şeyler düşünmeyi bırak ve bana *bak*!

Bu, Nicanor hakkındaki tüm düşünceleri yok etmeye yetti.

Çünkü Naxi korkunç begonyalar ve örgülü kalp yaprağı sarmaşıkları arasında öyle bir elbiseyle duruyordu ki... Tanrılar ona yardım etsin.

Belki de High Ladies'i öldürmek Emelin'in en büyük yeteneği bile değildi.

Elbise bir *harikaydı*, mat siyah saten Naxi'nin narin vücudunu bir aşığın kucaklaması gibi sarıyordu, kabarık kolları ve kıvrımlı beli narin yapısını vurguluyordu. Koyu kırmızı gül yaprakları, tatlı kan damlaları gibi korsajdan aşağıya doğru süzülüyordu; etek boyunca sivrilerek zarif bir şekilde

gümüşi yaprak motifi etek ucu boyunca dikilmişti. Su perisine benziyordu ama hiç de su perisi gibi değildi - bu elbisede tatlı, eğlenceli ya da masum hiçbir şey yoktu.

İçinde, Naxi k, boğucu bir canavar kraliçe gibi görünüyordu. Her zaman Kızıl Saray'a ait olan bir yaratık gibi.

Ve ancak o zaman Thysandra'nın aklına geldi - k tehdit *uyum sağlamak* için bir girişimde bulunmuştu.

Yutkundu.

Ağzı birden toz gibi kurudu.

Naxi kendini beğenmiş bir tavırla, "Doğru tepki bu," dedi, dönüp yatak odasına doğru dans ederken eteği ince kalçalarının etrafında dönüyordu. Siyah ve gümüş, hareketle birlikte parıldıadı - iek takımyıldızlarıyla dolu bir gece gökyüzü gibi. 'Yine de onu henz üzerimden çıkarmayın. Nicanor ne dedi?'

O- Oh. Evet. Nicanor.' Thysandra'nın aklından geçen her türlü açlık fantezisini tatmin etmek için tasarlanmış gibi görünen bir elbisenin içinde k bir iblisin önünde geçit töreni yaparken Lord Koruyucular'ı -ya da başka *birini*- düşünmek neredeyse bir suçtu. Dağınık düşüncelerini toparlamaya çalışarak başını salladı. "O... o sadece endişeliydi. Geç kalmam konusunda. Tutukladığımız kişiler hakkında bazı söylentilerin dolaştığı konusunda beni uyardı.

Gardırobun yanında, Naxi sertleşti.

Thysandra aceleyle, "Bir şey *biliyor* gibi görünmüyorlar," diye ekledi. "Sadece hepsinin Bereas'a katılmak için kaçıp saklanmadıkları şüphesi var ama-

"Ama fısıldıyorlar? Bir başka keskin dönüşle gece gökyüzü yeniden aydınlandı. Naxi'nin gözleri yarıklara kadar kısılmıştı - o kadar keskin bir dikkat ki neredeyse kendi içinde şiddet içeriyordu. "şölende mi?

"Evet, ama-

'Birkaç yüz sarhoş, kana susamış avcının *daha* da sarhoş olacağı o şölende mi? Kelimeler, yetişmek için acele eden beceriksiz ayaklar gibi birbirinin üzerinden tökezledi. 'Tüm silahları hala zerlerindeyken ve vücutları size daha iyi saldırmak için kırmızı ve siyahla doluyken - o ziyafette mi?

Sesinin tizliği endişe vericiydi ve Thysandra'yı saten etkisi altındaki sersemliğinden uyandıracak kadar keskindi. "Beni korumak için orada olacaksın, değil mi?

'Orada birkaç yüz fae ! Ve bitki yok! İnce, tiz bir kahkaha. 'Sadece iblis büyülerimle bir seferde belki iki düzine kadarıyla başa çıkabilirim, Sashka. Bütün kalabalığı aynı anda öldürmek Creon'un işi, benim değil. Eğer planlarından gerçekten haberdar olmuşlarsa-'

"Nicanor da fazladan asker getirecek," diye sözünü küstahça kesti Thysandra - çok küstahça, omurgasından aşağı süzülen dehşetin körüklediği bir sertlikle. "Ve ben de *tamamen* zararsız değilim, biliyorsun değil mi?

Naxi yatağın kenarına çöktü, göğsü nefesiyle birlikte çok hızlı hareket ediyordu, küçük elleri bacaklarının etrafında biriken saten denizinde yumruk haline gelmişti. "Biliyorum.

İkna olmuş gibi görünmüyordu.

"Yani planladığımız gibi gidiyoruz," diye inatla devam etti Thysandra, artık sesinde daha fazla çelik vardı, çünkü burada *birinin* kendinden emin olması gerekiyordu. 'Zaten uzak durabileceğim bir şey değil. Ben bu sarayın Yüce Leydi'siyim ve-'

Naxi homurdandı. "Olmak zorunda değilsin. Buz gibi, tatsız bir sessizlik çöktü.

Naxi yatağın üzerinde o muhteşem siyah ve kırmızı elbisesiyle otururken birden yine küçük göründü, omuzları o kadar dardı ki kabarık kollar bile bunu gizleyemedi. Oda etraflarında soğumuş, *daralmış* gibiydi - yerdeki atılmış giysiler ve yastıkların üzerindeki kırıntılar bir anda güvenle, yakınlık maskaralığıyla alay eder hale gelmişti.

Yine Labirent'te duruyorlardı. *Gel benimle başka bir yerde yaşa.*

"Bunu bir daha yapmayalım," dedi Thysandra, kalbinin konuşmadan uzaklaştığını hissederek.

"Neden olmasın?" O geniş mavi gözlerde umutsuzluk gibi bir şey parıldıyordu - çok acı verici ve çok gerçek bir şey. 'Bunu yapmak istediğini söylediğini biliyorum, ama bu sana *zarar veriyor*, Sashka! Bu seni *öldürebilir*! Dünyayı, sarayı ve insanları kurtarmak harika ve kahramanca ama bu tür bir fedakârlığa değmez, değil mi?

İnsanlar.

Kendi lanet evlerinde felç olmuş bir halde durup, çocuklarını göğüslerine bastırarak, kurtlar tarafından kısırılmış geyikler gibi onu izliyorlardı. Naxi'nin de yüreğinde hissetmiş olması gereken ısırap ve yine de ...

"Demek öylece kaçıp gittin," diye ısırdı, aniden odadan uzaklaşırken boğazında acı bir hayal kırıklığı düğümlendi. O yataktan uzakta

birlikte uyudukları. 'Tabii ki yaparsın. Hiç kimseye karşı sevgi ya da sadakat hissetmemek çok kolay olmalı, değil mi?

Beklediği cevap gelmedi.

Dikenler arkasındaki sessizliği tırmalarken, büyümüş mutfak tezgâhına doğru ilerledi ve körü körüne tabakları ve bardakları yığmaya başladı, kendi sözleri kulaklarında çınliyordu. Bu çok mu sert olmuştu? Ama *kahretsin*, gerçekliğin acımasızca hatırlatılması - kendi düşüncelerinin aptallığının, bir iblisin bir kerelik kıyafet seçimi kadar anlamsız bir şeyde bir birliktelik yanılsaması bulmasının ...

Balkondaki tatlı sözlerin önemi yoktu. Akıllara durgunluk veren zevk ve marmelatlı çörekler önemli değildi. Açıkçası, Kızıl Saray'da geçirdiği onca yüzyıldan sonra bile, en kısa, en akılsız an için bile başka bir şey hayal etmiş olması utanç vericiydi - Naxi'nin hayatının bir parçası olmayacağını hatırlatmaya ihtiyacı vardı.

Sadece eğlence için.

Sadece Thysandra'nın ona rüşvet olarak verdiği şeylerden.

Her türlü özveriyi bu kadar bariz bir şekilde reddeden bir iblis... Avcı Ayı ziyafetine hâlâ katılıyor olması bile bir mucize olurdu.

Thysandra, "Ben aşağı iniyorum," diye açıkça duyurdu, sesi odasının sınırları için çok yüksekti. Sarmaşıklar ve çiçekler tepki olarak irkilmiş gibiydi. 'Benimle gelmeye karar verirsiniz, buna değmesini sağlamaya çalışacağım, ama-'

Yatak odasından bir alay sesi yükseldi. "davranmayı bırak, Sashka.

"Ne gibi?

"Sanki bu titiz bir defter tutma işi. Naxi konuşurken kapıdan içeri süzüldü, karanlık ve çiçeksiz, gecenin vahşi küçük su perisi kraliçesi. Bakışları hırçındı, gözleri bir parça kırmızıydı. 'Dilini kaç kez amıma soktuğunun çetelesini tuttun mu? Bunun tam olarak kaç ölü fae'ye bedel olduğunu söylemek ister misin?

Thysandra gözlerini kırptırdı. "Ben sadece-

"Ne demek istediğini biliyorum," diye sözünü kesti Naxi, gözlerini devirerek. 'Bütün sorun da bu zaten. Geliyor musun o zaman?

Ne?

Bekle, diye bağırarak istedi, Avcı'nın Ay'ı unutulmuştu. *Önce bana neden bahsettiğini söyle - ne demek istiyorsun, tüm bu lanet olası sorun?*

Ama Naxi çoktan kapıyı açmış ve koridora fırlamıştı. Aşağıdaki ziyafete, ikisini de canlı canlı yiyebilecek olan o kutlamaya gidiyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 23

KEMİK SALON yıkılınca, bu yılki Hunter's Moon onun yerine biraz daha küçük kristal salonda gerçekleşti - odayı yöneten yüksek bir taht yoktu, yüksek tavanı kaplayan kafatasları yoktu ama Orthea bu alışılmadık dekora karşı ustalıklarla aynı derecede uğursuz bir atmosfer yaratmıştı. Keman çalan küçük bir topluluk unutulmaz melodileriyle havayı dolduruyordu. Kalın kırmızı kadife perdeler kürsünün arkasından fışkıran kan gibi sarkıyor, binlerce mumun ışığı düzensiz duvarlardan yanardöner parıltılarla yansiyarak tavan kemerlerinden damlayan kristalleri hareketli, canlı şeylere dönüştürüyordu.

Salonun ortasında, iki yanında sıralanmış uzun masalarda, o sabah öldürülen tazının leşi yatıyordu.

Thysandra yaratığın yanından geçerken nefesini tuttu, kurumuş kan ve yırtık kürk kokusunu içine çekmemeye çalıştı. Yaratığın ölü gözleri, baş masaya giden uzun, çok uzun yolda onu takip ediyor gibiydi, içlerinde bir suçlama vardı

Çevredeki masalardan gelen yüzlerce fae bakışının bile boy kadar.

Thysandra! Babası çığlık attı.

Kalbi, o tanıdık *hain*, *hain*, *hain* ritmiyle kulaklarında çarpıyordu.

Ama kimse elinde bıçakla ileri atılmadı. Kimse onu kınamak için sesini yükseltmedi. Yanında Naxi ile kürsüye çıktığında, masanın ortasındaki koltuğuna oturduğunda, gülümsemeye zorlandığında ve sağındaki avın galibini tebrik ettiğinde sadece bakışları vardı, dikizliyorlardı, inceliyorlardı.

Bir zamanlar, Yaşlı Thysandra görülmek istemişti.

Yeni Thysandra burada oturmaktan daha kötü bir şey düşünemiyordu, yüzlerce değişmez bakış ona yönelmişken, nasıl nefes alacağını hatırlamaya çalışıyordu.

Solunda, Naxi gözlerinde hançerlerle, toplanan duyguların ağırlığı altında yılmadan, toplanan saraya baktı. Masanın en sağında oturan Nicanor, yanındaki ordu komutanıyla sohbet ederken ipeksi bir gülümseme ve mağrur bir zarafet içindeydi, yüz hatlarında gerginlikten eser yoktu. Onlar yapabildiyse, o da yapabilmeliydi - ama insanlar aralarında fısıldaşırken gözlerini *ona* diktiler ve bakışları gök gürültüsünü andırırken parmaklarıyla onu işaret ettiler...

Hainin kızı.

saray mensubu ve askerdi. Savaş ve zafer hayalleri kuruyor, bolluk ve lüks içindeki hayatlarına geri dönmek istiyorlardı. tek bir öğretmen ya da arşivci, aşçı, denizci ya da bahçıvan yoktu - barış ve günde üç öğün yemek için sessizce minnettar olabilecek tek bir kişi bile yoktu. Bunu daha önce nasıl fark etmemişti - Anne'nin etrafını çevirdiği kalabalıktan kaç kişi dışlanmıştı?

O her zaman şiddet yanlısı biriydi elbette.

Zirveye ulaşmak için o kadar çok zaman harcamıştı ki, herkesin aynı yarışta koşmayabileceğini fark etmemişti bile.

Masalar yavaş yavaş salonun süslemelerine uygun olarak siyah ve lal kırmızısıyla doldu. Orthea son fae gruplarıyla birlikte içeri daldı, avcı kostümünün yerini yıldız benekli ipekten dökümlü bir elbise almıştı - ve tabii ki tezahürat ve alkış patlamalarıyla karşılandı, ona ve entrikacı kalbine dik dik bakılmadı...

Thysandra da korkudan aklını kaçırmış olmasaydı çok öfkelenirdi.

Yemekler, Tören Efendisi baş masadaki yerini alır almaz servis edilmeye başlandı; yemekler önceki yıllarda olduğu gibi insanlar tarafından değil, görevlerini yerine getirirken yüzleri konsantrasyonla gerilmiş, siyah elbiseler ve paltolar giymiş genç fae'ler tarafından taşındı. Izgara geyik eti tabakları, kavrulmuş soğan ve yaban havucu, dumanı tüten taze ekmekler... Bu kokular baharatlı şarap ve yüzlerce farklı parfümün aromasıyla karışıyordu - Thysandra'nın altında saklandığı boğucu battaniyeler gibi neredeyse fiziksel bir ağırlıkla salonun üzerine çöken bir karışım.

Nefes al. Nefes ver.

Önündeki gümüş tabağa, balla sırlanmış eriklere ve elmalara baktı ve ötesindeki tazının boş gözlerini fark etmemeye çalıştı.

Salondaki sesler kesildi. Baş masada Orthea elinde kadehle ayağa kalktı ve Thysandra'nın yapması gereken ama artık umursamadığı bir konuşmaya başladı. En azından şimdi sadece oturabilirdi. Oturup gülümseyebilir ve başının şiddetle dönmesini engellemeye çalışabilirdi. Biri onlara saldırmaya kalkarsa Naxi onu uyarırdı, değil mi?

'... sevgili Annemizin anısına,' dediğini duydu Orthea'nın, sesinde tiyatroya benzeyen ya da benzemeyen küçük bir tutukluk vardı, 'görmekli imparatorluğumuzu asla eşitlenemeyecek bir bilgelik ve güçle yöneten...'

Zehirli kaltak.

Salonun dört bir yanında kadehler ve kadehler kaldırıldı. Thysandra şu ana kadar konuşmanın çoğunu kaçırmış olduğu gerçeğini gizlemek için tam zamanında kendi kadehini kaptı, kaldırıp içerken yüz ifadesini sakın ve etkilenmemiş tuttu.

Şarap çok tatlıydı. Boğazından aşağı süzülürken bir ürpertiye zorlukla bastırdı.

'... ve özgürlüğümüz için cesurca savaşan Beyaz Şehir Savaşı'nda ölen binlerce kişiyi hatırlayalım...'

Bir kadeh daha. Bir yudum şarap daha. *Özgürlük* - sanki savaştan bu yana bu kitleden herhangi bir özgürlük alınmış gibi, sonuçlarına katlanmadan istedikleri herkesi ve her şeyi öldürme izni dışında. Ama alay etmemeliydi. Gözlerini devirmemeliydi. O bir haindi ama sessizce ve o-

'... ve son olarak,' diye devam etti Orthea, mırıltılı sesi belirgin bir şekilde yükselirken, 'evlerinden sürüklenip hapse atılan yüz otuz sadık vatanseverin şerefine kadeh kaldırmak istiyorum.

Şu anki Yüce Hanımefendi, korkaklığı uğruna ölmesi için düşmanlarımıza teslim edilecek.

Dünya dondu.

Tek bir anlık mükemmel bir durgunluk, kırılmak üzere olan bir bardak gibi.

Ve sonra salon gürültülü bir yaygaraya boğuldu. Kanatlar açıldı. Yumruklar havada uçuşuyordu. Kadehler öyle bir şiddetle havaya kalktı ki, sesler adalet, cevaplar, kan için bağırırken şarap ağızlarından taşı - ve tüm gözler, *tüm gözler* Thysandra'ya çevrildi ...

Öfkeli bakışlar.

Yine de çok azı şaşırdı.

Biliyorlardı. Biliyorlardı. Hiç de söylenti değil - bu bir söylenti meselesi olamayacak kadar çok bilgi içeriyordu ve çok da kesindi. Bu da şu anlama geliyordu.

Düşünceler bir çığ gibi kaçınılmaz bir şekilde yuvarlanmaya devam etti - bedeni o yüklü masada felç olmuş bir şekilde otururken, etrafındaki gürültü bir kükremente dönüşürken bile. Bu da birinin konuşmuş olması gerektiği anlamına geliyordu.

İzleyicileri de buna memnuniyetle inanmıştı.

Hainin kızı.

Sanki bir rüyadaymış gibi, bir avuç dolusu fae'nin masasına gelişini izledi, hâlâ avcı kostümleri içindeydiler, kumaşın üzerinde şarap ya da kan ya da her ikisi olabilecek kırmızı lekeler vardı. Yanında Nicanor komutlar yağdırıyordu. Salonun etrafında askerler yerlerini aldı. Gerçi yeterli sayıda değillerdi ve takviye kuvvetler yakınlarda bekliyor olsa bile ...

Ona doğru itişip kakışan Fae'ler kılıçlarını kınından çıkarıyorlardı.

Hareket etmek zorundaydı - *hareket* etmek zorundaydı - ama zihni ona ayağa kalkıp kendini savunması için bağırırken bile vücudu şoktan kaskatı kesilmişti ve-

Ve ona saldıranlardan ilki çığlık atmaya başladı.

Salonu herhangi bir komutun ya da araya giren askerlerin yapabileceğinden çok daha kolay bir şekilde susturdu - o sarsıcı, kulakları yırtan, Fae'den çok hayvana benzeyen uluma. Dizleri büküldü. Elleri bıçakları ya da keskin herhangi bir şeyi kavramaya, tutmaya başladı, *hayır* ve *lütfen* ve *buna bir son verin diye* soluk soluğa bağırıyordu. Bunu daha önce pek çok kez görmüştü, onlarca yıl boyunca sarayı ziyaret eden herhangi bir iblisin çalışmalarını incelemişti ve yine de şimdi önündeki kızıl giysili erkek görünmez bir acıyla hıçkırarak kendi hançerini sarsakça kınından çıkarmayı başarırken bakmaktan kendini alamıyordu.

"*Durdurun onu!*" diye bağırdı biri salonun arka tarafından. Kimse ileri atılmaya cesaret edemedi.

Fae erkeği, bıçağı kendi kaburgalarının arasına batarken hâlâ çığlık atıyordu.

Kristal zeminde geşerken sesi ıslak bir çağılıyla kayboldu... ve sonra hiç ses kalmadı, salon o kadar sessizdi ki bir iğne damlası bile gök gürültüsü gibi gelebilirdi. Masaların etrafında, fae'ler donmuş bir şekilde duruyordu. Kapıların yanında, Nicanor'un adamları kılıçlarını yarı kınına sokmuş, kaskatı kesilmişlerdi. Sadece ölü erkeğin yoldaşları kıpırdadı, gecenin içindeki hırsızlar gibi sessizce, onun sıkışık cesedinden ve en önemlisi de

...

Naxi.

İnce bir dirseğiyle masaya yaslanmış, çenesi elinde, önündeki çıkmaz salona sakın bir şekilde gülümsüyordu.

Ondan iki sandalye ötede, Orthea şiddetle hastalanmak üzere görünüyordu.

Thysandra'nın önünde toplanan topluluğa dönüp bakması iyi düşünülmüş bir strateji değildi. Diploması de söz konusu değildi. Dudaklarını kıpırdatan şey olsa olsa ömür boyu aldığı savaş eğitimi idi - yıllarca ve yıllarca hayatı için savaşarak kemiklerine işlemiş olan, ilerleme ivmesinin asla boşa gitmesine izin vermeme içgüdüsü.

"Teşekkür ederim Orthea," dediğini kendi düşüncelerinin uyuşuk dönüşü arasında duydu ve her nasılsa bunu sakince, sükûnetle söyledi, sanki gerçek bir minnettarlık içindeymiş gibi kendi kadehini tekrar kaldırdı. 'Ve bununla birlikte, ziyafetin açıldığını ilan ediyorum. Herkese afiyet olsun.

Pervasız bir küstahlık.

Yine de güvenli kararlar zafere götürmedi.

Ve öldürülen avcı hâlâ masasının önünde, kendi kanından oluşan bir havuzun içinde yatıyordu. Naxi hâlâ aziz gibi gülümseyerek oturuyordu - aynı anda bir düzineden fazla fae ile başa çıkamıyordu belki ama bu sınırın nerede olduğunu bilmedikleri kesindi.

Koridorun etrafında Fae'ler oturmaya başladı.

Zafer değil. olsa infazın ertelenmesiydi. Ama şimdilik...

Şimdilik hayattaydı.

Rahatlayarak koltuğuna geri yaslanmadı. Rahatlamak zayıflıktı ve zayıflık ölüm demekti - şimdi her zamankinden daha fazla. Bunun yerine, tabağına cömert bir porsiyon geyik eti koydu, ardından şarabından bir yudum daha aldı - meseleleri kontrol altına almış gibi görünmek için her şeyi yapardı. Etrafındaki birkaç yüz fae'yi, ona bir kez daha saldırmaya kalkarlarsa kaybeden tarafın kendileri olacağına inandıracak herhangi bir şey.

Şimdilik.

Nicanor'a bakmaya cesaret edemedi. Naxi'ye bakmaya cesaret edemedi. Yardım için başka birine bakmak da zayıflık olur.

Etrafındaki sessiz konuşmalar yavaşça yeniden toparlanırken, o sakın bir önüne, ölü tazının boş gözlerine baktı. Geyik etini çiğnedi ve tozun tadına baktı.

Korkaklığı uğruna.

Yüz otuz sadık vatansever... Hainin kızı.

Salondaki sıcaklık boğucuydu, nemli yaz havası gibi tenine yapıştıyordu. Ne kadar düşünmeye, plan yapmaya ve *anlamaya* çalışırsa çalışsın, düşünceleri avuçlarının arasından kayıp gidiyordu - dağılmaktan çok batağa saplanmış, parmaklarının arasından sızan ağır bir çamur gibi. Şarabından bir yudum daha aldı. Eli neredeyse bardağı kaldıramayacak kadar ağırlaşmıştı.

Düşün, Thysandra.

Biri ona ihanet etmişti. Nicanor'un adamları değil, hedeflerini tutuklamakla görevli olanlar... Niyetlerinin esirleri sonunda İttifak'a teslim etmek olduğunu hiç bilmiyorlardı. Ama Orthea biliyordu.

Yani geriye dört kişi kaldı.

Gadyon. Inga. Nicanor. Silas.

Hayır, Silas değil... Silas konut planlarıyla ilgili haberler sızdığında burada değildi, değil mi? Ve bu aynı kişi olmalıydı... ya da belki de değildi? Belki de bu gerçekten bir kazaydı ve amcası bir süre onsuz yapamayacağından emin olmak istiyordu?

Ama sonra onu kurtarmak için şölende olmalıydı ve burada değildi. Neden burada değildi?

şeye rağmen ona ihanet etmiş, sonra da sonuçlarından kaçınmak için kaçmış mıydı?

Şarabından bir yudum daha alırken dünya etrafında sallanıyordu. Kalbi kulaklarında bir davul gibi atıyordu, içi boş, garip bir şekilde yavaş bir ritim, cınlayan gümüş eşyaları ve etrafındaki boğuk konuşmaları bulanıklaştırıyordu - güm... *güm. Güm... güm.*

Şimdi ne yapacaktı?

Bu salondan canlı çıkmak. Bu ilk adımdı, her ne kadar... gözleri garip bir şekilde kapanacakmış gibi hissetse de...

Sonra ne olacak?

Biraz daha şarap içti.

İttifak'a söylemesi gerekiyordu. Mümkün olan en kısa sürede gelip tutsaklarını almaları gerekiyordu. Belki de tüm izler ortadan kalktıktan sonra onları hiç yakalamamış gibi davranabilirdi? Ve yapamasa bile... yapamasa bile, en azından artık endişelenmesi gerekmeyen yüz otuz rakibi olacaktı...

"Thysandra?" diyordu biri yakınlarda. O kadar yorgundu ki.

Ölü tazı ona doğru sürünerek yaklaşıyor gibiydi. *Buğulu* boncuk gözleri neredeyse sempatikti - *bu cehennemde beraberiz*, diyorlardı ve evet, gerçekten de öyleydiler, değil mi? O da tazıları canavar olarak görmüştü, her ne kadar ...

Thysandra! Babası çığlık attı.

Hayır.

Hayır, bu babasının sesi değildi.

Şarap kadehi elinden kayarak masaya çarpıp parçalandı.

Ve sonra Naxi omzunu çekiştirmeye başladı - güzel küçük ağzı Thysandra'nın aklına ancak bir sonsuzluk sonra ulaşan sözcükler oluşturuyordu. *Thysandra*, diyordu, ki bu yanlıştı. O Thysandra değildi. O Sashka'ydı. Çok ama çok yorgundu ve vücudu zemine ve aşağıdaki soğuk, güvenli toprağa batacak kadar ağırdı ...

Salon garip bir şekilde sessizleşmişti.

Diğer eller onun omuzlarını kavradı. İnce, zarif eller. Nicanor aniden önünde asılı kaldı, bu can sıkıcıydı, çünkü Naxi kadar güzel değildi. O da sesler çıkarıyordu. *Thys, beni duyabiliyor musun? Bana ne hissettiğini söyleyebilir misin?*

Yorgunum.

O kadar yorgundu ki dudakları kıpırdamıyordu bile.

"Kendini çok yorgun hissediyor! Naxi çığlık atıyordu. 'Hareket edemeyecek kadar yorgun hissediyor - felçli değil, sadece ağır ...'

Bu doğrudu, demek istedi. Gözleri tekrar kapanıyordu.

"Soğuk mu? Nicanor tersledi - Tanrılar, bu kadar kızması gerçekten hiçbir neden yoktu ... 'Ya da sıcak? Acı var mı? Nefes alabiliyor mu?'

'Acı yok. Nefes almak zor. Naxi o kadar hızlı konuşuyordu ki Thysandra onun sözlerini takip etmekte zorlanıyordu. "Çok sıcak, sanki yazın ortasındaymışız gibi. Uzuvarları ağırlaşmış gibi. Artık ayaklarını gerçekten hissettiğini sanmıyorum.

Ayak mı?

Bu komikti. Artık ayakları olmadığına yemin edebilirdi.

Dünya hiçbir uyarı olmadan eğildi. Kollar onu sandalyesinden kaldırdı ve kristaller gözlerinin artık anlayamadığı göz kamaştırıcı, büyüleyici renklerle üzerinde yüzmeye başladı. Çok yakından, çok yüksek sesle Nicanor'un sesi bağırdı, "Yolu açın!"

Kanatlarını açmış. Kendi kanatları değil. Bunlar maviydi ve üzerlerinde yara izi .

Hâlâ kendi kanatları var mıydı?

Artık onları hissetmiyordu... Tanrım, kanatlarını mı kaybetmişti? Birden gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı, çünkü uçmayı çok *seviyordu* ve şimdi bir daha asla uçamayacaktı ve o kadar yorgundu ki canı acıyordu ...

"Thys," diye tekrarlıyordu Nicanor'un sesi, garip bir şekilde acil. 'Thys, uyanık kal. Sadece birkaç dakika daha, tamam mı? Birkaç dakika içinde uyuyabilirsin. Şimdi benimle kal...'

Birdenbire artık salonda değillerdi. Üstlerinde açık bir gökyüzü vardı. Koyu mavi, mor çizgiler. Yıldızlar, bir sürü yıldız.

Uçuyorlardı.

Nasıl olduğunu bilmiyordu. Kanatlarını kaybetmişti ve her halükarda vücudu o kadar ağırdı ki bir taş gibi düşüyor olmalıydı. Çok ağırdı... çok yorgundu...

"Thys," diye tersledi

Nicanor. Çok kızgındı.

Yine ağlıyordu.

Bir şeye çarparak yere düştüler. Sonra artık üstlerinde gökyüzü değil, garip yeşil renklerde yanık izleri olan soluk ahşap bir tavan vardı ve artık onu saran kollar değil, bir şey vardı ... neydi o kelime ...

Bir kat.

Evet, altında bir zemin vardı. Güzel. Yerde uyuyabilirdi. O ...

"Thys, uyanık kal.

Neden kapatmıyor ki?

Bardaklar çınladı. Çekmeceler çarptı. Sonra tekrar önünde diz çöktü, yüzü de saçları gibi solgundu, elinde bir şey vardı. Bir şişe. Pembe bir sıvı. Pembeyi severdi. Ona Naxi'yi hatırlatıyordu.

"Ağzını aç, Thys.

Ağzının yine nerede olması gerektiğinden emin değildi. Küfretti ve onu yerden kaldırdı - o kadar güçlüydü ki, eğer bir şeyi

Onun kadar ağır... Sonra şişe dudaklarına değdi. Tadı güzel değildi. Tadı Naxi gibi değildi.

"Sakın bunu tükürmeye kalkma," dedi Nicanor ona, acı ve korkunç bir şey dilinin üzerinde kayarken ve o kadar şaşırdı ki yutkundu.

Ağızından "*Ugh*" sesi geldi.

Evet, evet," dedi, yumuşak, neredeyse *rahatlatıcı* bir sesle, şişeyi bir kenara fırlatırken. 'Bu çok ugh. Aferin Thys. Artık uyuyabilirsin.

Tanrılara şükürler olsun.

Başının tekrar yere çarptığını zar zor hissetti.

OceanofPDF.com

Bölüm 24

'... *Hepsini ÖLDÜRECEĞİM,*' diyordu dünyanın en güzel, en sevimli, en öfkeli sesi.

"Biliyorsun, yüce hırsların yoluna çıkacak en son kişi benim," dedi başka bir ses - hafif, gümüşü - ve ancak o zaman bulundukları yerde ileri geri yürüyen ayak seslerini duydu. "Sadece sarayının tamamını katletmeye karar vermeden önce muhtemelen uyanmasını beklememiz gerektiğini söylüyorum, anlıyor musun?"

O

Thysandra aniden kendi bedeninin farkına vardı ve bu kararından hemen pişman oldu.

Hayatında hiç at sürüsü tarafından ezilmemiş olsa da, şimdi bu deneyimin nasıl bir his olduğunu bildiğinden son derece emindi - vücudundaki her lif yara bere içindeydi ve ağrıyordu, başı sanki biri onu örs olarak kullanmış gibi çarpıyordu. Düşünceleri açıldı ya da en azından yakındı

... ama insanlar yanı başında kanlı cinayetlerle tehdit ederken nasıl olup da buraya, birinin kanepesine düştüğünü anlamak için zorlu bir konsantrasyon patlaması gerekti.

Naxi.

Naxi konuşuyordu.

"O zaman o bardağa dokunan herkese işkence yapacağım!" diye anons ediyordu, sadece bir metre ötede. Tınısı çok yüksekti. Dünyanın en güzel, en sevimli, en öfkeli iblisinden bile panik. 'Orthea şarabı kimin servis ettiğini bilir, değil mi? Ve eğer zehri oraya kendisi koymadıysa, o zaman-'

Zehir.

Ve bir anda her şey korkunç, mükemmel bir şekilde netleşti. Şarap. Sıcaklık. Korkunun onu her zamankinden daha uyanık tutması gerekirken düşünceleri durgun bir çamura dönüşüyordu - ve lanet olsun, lanet *olsun*, lanet *olsun*, Orthea'nın bundan önceki konuşması ...

"Hayır," diye mırıldandı.

Sesler kesildi.

Ve sonra tekrar Naxi - 'Sashka?'

"Yapma... ona işkence etme. Lanet olsun. Sanki bir odun testeresine aniden konuşma yeteneği bahşedilmiş gibiydi. 'Onun işbirliğine ihtiyacım var. Bir şeyleri düzeltmek için.

Nicanor küfretti. 'Tekrar hoş geldiniz, Majesteleri. Politikaya geri dönmeden önce bir fincan çay içmeyi denerseniz?

"Çay yapabilirim! Naxi ciyakladı.

Görünüşe bakılırsa Nicanor, Thysandra'nın hayatını şarabındaki her neyse ondan kıl payı kurtarmışken, çayını zehirlemediğine dikkat çekmek biraz anlamsız görünüyordu. Bu yüzden Thysandra sadece gözlerini açtı, zehirli dumanlarla lekelenmiş tavana göz kırptı ve gerçekten de bir kanepeye dönüşen şeyin üzerinde dik oturmaya çalıştı.

Tanrılara şükür onu onun yatağına koymamışlardı. Bunun için tam olarak hazır değildi.

O anılar henüz yok.

Vücudunu az çok dikey bir pozisyona getirmek acı verici derecede uzun sürdü. En azından Nicanor'un perdeleri kapalıydı; o ve Naxi'den başka kimse bu aşağılanmaya şahit olmayacaktı, muhtemelen umabileceği en iyi şey de buydu. Yumuşak fenerler odanın köşelerinde parılıyordu. Binlerce şişe ve kavanoz ışığı yansıtıyordu - aynı tehditkâr koleksiyon

Her zaman, ama yine de dudaklarında o pembe panzehirin anısıyla, daha önce olduğundan çok daha az tehdit edici görünüyordu.

Bu kalede zehirler hakkında bilgisi olan *tek* kişinin Lord Koruyucu olmadığını en başından hatırlamalıydı.

Bu aptallığa küfretmemek için kendimi zor tuttum.

Kadın nihayet başını kaldırıp bakma riskini göze alacak kadar sabit bir şekilde oturduğunda Nicanor çalışma masasında oturuyordu - kırmızı kurdele hâlâ saçlarına örülüydü ama yakut kaplı ceket yoktu, ince bedeni sadece altına giydiği gümüşü gömleğin içinde garip bir şekilde kırılıyordu. Mutfak köşesinde Naxi koşuşturuyor, dünyanın en verimsiz çayını hazırlarken elleri bir şekilde aynı anda yedi yerde birden hareket ediyordu.

Gece perdelerin arasından içeri bakıyordu, sessiz ve mürekkep kadar siyah. "Ne zamandır dışarıdayım? Thysandra boğuk bir sesle sordu.

"*Sonsuza kadar!* Naxi arkasını dönmeden feryat etti.

"Yaklaşık iki saat," diye düzeltti Nicanor, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Sizi kendi odalarınıza taşımayı düşündük, ama toplum içinde- Şey...

"Evet. Gözlerini kapattı. "Siktir.

Naxi ofladı. "Yine de hepsini öldürebilir miyim?

"Önce ne olduğunu bilmem gerek. Anılarının puslu, garip bir şekilde çarpıtılmış görüntüleri zihninin gözünün önünde oynadı. Tazı muhtemelen gerçekten hareket etmemişti. Ama gerisi... "Şarabımın içinde olduğundan emin miyiz?

"Çay için beklemek yok o zaman? Nicanor dirseklerini masanın yüzeyine dayayarak parmaklarını birbirine geçirdi. "Nasıl isterseniz. Zehir genellikle *phyriga* - Ateşin Öpücüğü - olarak adlandırılır ve yutulduğunda etkileri oldukça hızlı bir şekilde başlar. Neredeyse anında artan bir sıcaklık hissi. Yorgunluk ve kafa karışıklığı fark edilmeden önce on ila on beş dakika. Ölüme kadar yarım saat kadar.'

Naxi sobanın yanında, Nicanor'un kararmış çaydanlığına taze otlar doldururken küçük bir inilti çıkardı.

"O zaman şarap ya da geyik eti," dedi Thysandra uyuşuk bir sesle. *Yarım saat*. Tanrılar merhamet etsin. 'Ve muhtemelen geyik etini çok geç yemişimdir - bundan bahsetmiyorum bile-'

"Evet. Kimsenin hangi parçayı aldığını kontrol etmesine imkân yoktu. Nicanor'un dudakları ince bir çizgi halinde birbirine yapıştı. "Dolayısıyla, şarap.

Siktir," dedi yine.

"Ne yazık ki oldukça yaygın bir zehir. Yüzünü buruşturdu. 'Elbette, bunu yapan her kimse konu hakkında *gerçekten* bir şeyler biliyor olsaydı, belirtiler ortaya çıktığında yoldan çekilmiş olacağımdan emin olmak için daha yavaş bir seçenek seçerdi. Yine de, zaten tam zamanında gelmiştik ve eğer Anaxia senin tuhaf hissettiğini fark etmemiş olsaydı...'

Naxi bitkilerin üzerine kaynar su dökerken "*Sefil*" diye düzeltti, sonra çaydanlığı tezgâhtan çekip arkasını döndü. Gözleri elbisesinin yapraklarından daha kırmızıydı. "Sanki ölüyormuşsun gibi!

Nicanor ekşi bir sırıtışla, "göre bu oldukça doğruymuş," diye ekledi. Naxi boğuk bir ses çıkardı.

Onu kanepeye çekip o yumuşak, narin bedene sarılma dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı - ama Nicanor hâlâ aynı odada oturuyordu ve az önce onun hayatını kurtarmış olsa bile, iblislere sarılmak cesur kararlarını seven erkek için bile çok uzak bir köprü olabilirdi.

Bunun yerine Thysandra gözlerini ovuşturdu ve uyuşuk bir şekilde, "Peki ne?" diye sordu.

İkisi de yeterince zekiydi. Söylemediklerini, kelimeler arasındaki boşluğu duyabiliyorlardı - *bundan nasıl kurtulacağım?*

Bu oyunu hala nasıl kazanabilirim?

"Akşam yemeğinin çoğunu ordu komutanlarını sakınleştirmeye çalışarak geçirdim," dedi Nicanor, Naxi'den çaydanlığı alıp üç bardak çay doldururken. 'Bir sürü 'henüz karar verilmedi' ve 'yanlış bir şey yapmayan kimseyi cezalandırmıyoruz' lafı. Yani biz konuşurken onlar bunu yayıyor olmalılar. Yine de, dünyadaki tüm yatıştırıcı sözler ... şey ... yardımcı olmayacaktır.

Thysandra, "Eğer bilgi sızmaya devam ederse," diye mırıldandı. Nicanor yüzünü buruşturdu. "Evet.

Naxi ona kaşlarını çatı. "Neden bu konuda kendini bu kadar beğenmiş hissediyorsun?

"Oh, Tanrım. Neşesiz bir kahkaha atarak taburesine geri yığıldı. "Lanet iblis gözleri.

Naxi kaşlarını daha sert çatı.

'Pekala, pekala. Kartlar masada. Ellerini çay fincanına sarıp Thysandra'ya dönerken yüzündeki acı gülümseme kayboldu. "Özür dilerim. Bunu seninle daha önce konuşmalıydım. Sadece... açıkçası, arşivlerden birisinin bir anda ortaya çıkabileceği fikri bana hep olasılık dışı gelmiştir.

Olabilecek en kötü anda konuşmamızı duydu. İçlerinden biri dakikalarca kulağını kapıya dayasa diğer arşivciler fark etmez miydi?

Evet.

Evet, .

Ama bu o kadar rahat bir açıklamaydı ki, suçlu taraflar yoktu, işbirliğine en çok ihtiyaç duyduğu insanların hiçbirinden ihanet görmemişti

...

Özre gerek yok," dedi boş boş, koltuk minderlerine yaslanıp lekeli tavana bakarak. "Benim de aynı şeyi fark etmem gerekirdi.

"Daha iyi bir insan olsaydım, haklı olduğum için bu kadar tatmin olmazdım," diye karşılık verdi, sesinde buruk bir eğlence vardı, "bu yüzden yine de özrü kabul ediyorsun. Sanırım şu anda yapabileceğimiz en iyi şey, kim olduğunu bilmediğimiz sürece gizli bilgilerle ilgili bazı özel pazarlıklar yapmak-'

Yumruklar oturma odasının kapısına çarptı.

Thysandra'nın parmakları hançerine uzanmıştı ki tanıdık bir ses duyuldu. "Nicanor? Burada mısın?"

Silas.

Ziyafete katılmamış olan.

Yutkundu ve kılıcını bırakmadan başını salladı. Ancak bu hızlı onaydan sonra Nicanor taburesinden fırladı ve "Hepimiz buradayız!" diye bağırdı.

Silas'ın boğuk sözleri tahtaların arasından tam olarak anlaşılamıyordu ama kulağa *Tanrılara şükürler* olsun gibi geliyordu.

Nicanor kapının kilidini açıp içeri yalnız olmadığı ortaya çıktı. Inga ondan önce içeri süzüldü, üzerinde yine hizmetçi üniforması vardı, elinde katlanmış bir mektup titriyordu.

"Daha yeni duyduk," patladı başka kimse bir şey söyleyemeden ve ilk kez sesinde öfke yoktu - sadece saf, soluksuz bir korku. 'Bazı muhafızlar bize söyleyene kadar haberler insan mahallelerine ulaşmadı. Eğer bilseydik - eğer daha önce duysaydık ...'

Kız koltuğun kolçağına yığıldı, nefesi panik içinde küçük nefesler halinde geliyordu ve uzun bir sessizlik anı boyunca Thysandra ne cevap vereceği konusunda en ufak bir fikre sahip değildi. Kız yine suçlanmaktan mı korkuyordu? Thysandra'nın ölümle burun buruna geldiği haberinin bile onu böylesine çılgına çevirmiş olması pek olası görünmüyordu ve arkasında Silas dehşet içinde olmaktan çok ciddi görünüyordu.

"Çay? Nicanor temkinli bir şekilde önerdi.

"Çayını da al git! Inga'nın sesi başını kaldırırken çatallaştı. "Thysandra, *dinle*. Buraya gelirken arşivlerin önünden geçtik. Kimsenin buraya tekrar saldırmadığından emin olmak istedik, ki öyle bir şey olmadı, ama sonra... sonra...'

Silas sessizce kapıyı arkasından kapattı, sonra da çenesi gergin bir şekilde kapıya yaslandı. "Görünüşe göre Gadyon gitmiş, Thys.

Nicanor bile bu söz karşısında kaskatı kesildi.

Naxi'nin gözleri açılmış, Silas ve Inga arasında gidip gelmeye başlamıştı.

"Gitti mi? Thysandra temkinli bir şekilde tekrarladı, Inga'nın gözlerindeki yaşlardan ya da amcasının şakağındaki küçük kas seğirmesinden ne anlam çıkaracağından emin değildi. "Yani sen... onu bulamadın mı, yoksa...

"Hayır," dedi Inga, mektubu sanki kendi ölüm fermanıymış gibi tutarak. 'Hayır, biz aslında onun *öldüğünü* söylüyoruz. Okuyun.

Mühür çoktan kırılmıştı.

Thysandra mektubu kızın elinden sanki dişleri çıkıp ısıracakmış gibi aldı.

Majesteleri, diye başladı, artık tanımayı öğrendiği o küçük, düzenli eliyle.

Umarım bu mektubu okuyacak kadar hayatta kalırsınız. Zehirlendiğiniz haberi bana yeni ulaştı ve o anda sarayınızda daha fazla kalamayacağımı anladım.

Konut planlarınızın sızması - istemeden de olsa - benim hatamdı. Dağınık bir beyne sahip olduğumu bildiğimden, daha sonra başvurmak üzere toplantımızla ilgili kapsamlı notlar aldım. Ancak arşivlerdeki kargaşadan sonra ofisimden kaybolduğunu fark ettim. Birisi onları çalmış ve benim adıma haber yaymış olmalı. O zaman size söylemem gerekirdi ama buna cesaret edemedim, bunun yerine notlarıma daha iyi göz kulak olmaya karar verdim.

Ne yazık ki İttifak ile yaptığınız anlaşmanın özetini de bir şekilde kaybetmişim. Bu tür bilgilerin saklanabileceği tek güvenli yer olan ofisimde ya da yaşam alanımda bulamıyorum. Bulunduğu yerde dost olmayan gözler tarafından görüldüğü ve bu nedenle hayatınıza yönelik bu ikinci girişimden de sorumlu olduğu sonucuna varabilirim.

Senin intikamını beklemektense gönüllü sürgüne gitmeyi tercih ederim. Özür dilerim. Eğer ordunuzu peşimden göndermeye karar verirsiniz.

Anlıyorum; sizden sadece merhamet dileyebilir ve ayrılışımı başlı başına bir kefareet olarak görmenizi rica edebilirim.

*Minnettarlığımı
a, Gadyon*

Mektubu iki kez okumak
zorunda kaldı. İkincisi daha
kötüydü.

Sonunda suçluyu bulmuştu - emirlerine uymak için pazarlık yapmış olsa da, samimi niyetine rağmen *unutmayı* başarmış olan arşivlerinin başı. Ona yalan söylemişti. Onu iki kez öldürebilirdi. Sonuçlarıyla yüzleşmektense kaçmıştı.

Öfkeli olmalı.

Ve onun yerine hissettiği tek şey... utanç mıydı? *Pişmanlık* mı?

Nazik, içten, zaman zaman çılgınca davranan arşiv müdürünü *sevmişt*i - mantıklı politikalarına müdahale etmemesi gereken ama yine de bunu yapan bir duygu. Onun bir engel olması kimin umurundaydı? Onun ölümüne sebep olmuş olması kimin umurundaydı? İnsanlar açlıktan ölmek üzereyken onlara yiyecek kaçırmıştı - sarayın geri kalanına karşı itibarını kaybetmeden onu hayatta tutmanın bir yolunu bulabilir miydi?

Ve buna inanmaya cesaret edememişti.

Onun sakatlamasını, işkence etmesini, öldürmesini bekliyordu. Anne'nin yapacağı gibi.

En yakın müttefiklerine bile görüldüğü şey bu muydu - sadece başka bir acımasız, affetmeyen tiran mı?

"Thysandra? Nicanor söylüyordu ve ancak o zaman dakikalardır gözlerini o lanet olası karalanmış satırlardan ayırmadığını fark etti. "Şuna bir bakmamın sakıncası var mı?

Uyuşmuş bir halde mektubu ona uzattı.

Tararken lanet okudu. Silas hâlâ yüzünde aynı taş kesilmiş ifadeyle ona bakıyordu; öyle görünüyordu ki, kızın kafa karışıklığının kalkanının arkasını görmeye çalışıyordu.

"Ben..." Neden kendini haklı çıkarmak zorunda hissettiğinden emin değildi ama yine de utancı geçmiyordu - *başkalarının* bu içten yakarışı okuduğunu, Gadyon'un onu nasıl gördüğünü tam olarak bildiklerini bilmek. En azından Gadyon'u korkutmayı başardığını bilmek bir zafer olmalıydı.

Bu kanlı mahkemede birisini öldürmek yerine, bu en büyük aşağılanmaydı.
"Ben olsam onu öldürmezdim.

kimse kımıldamadı. Kimse
cevap vermedi.

Hay sikeyim. Ne düşünüyordu ki? Oyun böyle oynanmıyordu. Varlıklar ve engeller. İyilikler ve ödemeler. Merhametin hiçbir rol oynamaması gereken basit, net hesaplar... ve diğerleri bunu bilmeliydi, değil mi?

Onu aceleyle odasına götürürken ve panzehiri dudaklarına bastırırken Nicanor'un sesinde korku olması dışında. Inga'nın elleri hâlâ titriyordu. Silas'ın birkaç dakika önce neredeyse kapıyı kırıp içeri *girdiğini* ve şu anda bile şakağındaki küçük kasın seğirmesinin durmadığını saymazsak.

Ve Naxi ...

Sevgi yok. Sadakat yok.

Yine de gözlerindeki kızarıklığı inkâr etmek mümkün değildi.

Artık dünyadaki hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Saray entrikalarının bataklığı kolaydı. Ölümcül ama kolay. Oysa bu... bu ona yürümeyi yeni baştan öğreniyormuş gibi hissettiriyordu, adımlarını izlemeye ve ayaklarını çamurdan çekmeye o kadar alışmıştı ki sert zemin onu tökezletiyordu.

"Gadyon'u aramaları için adam gönder," dedi gözlerini kapatarak. Böylesi daha kolaydı. Eğer dünyanın geri kalanı var olmasaydı, en azından ona zarar veremezdi. 'Onu bulurlarsa, saraya güvenle dönebileceğini söyleyin. İşleri yoluna koyacağız.

Hâlâ kimse konuşmadı.

"Ben... İttifak konusunda ne yapacağımdan henüz emin değilim," ekledi, başını kaldırdı, sesi artık fısıltıdan biraz daha fazlaydı.

Zayıflık, bunu kabul etmek.

Güçten çok yorulmuştu.

'Dışarıda gördüğüm kadarıyla,' dedi Silas acımasızca, 'asıl sorunuz ordunun tam da bu plana en çok öfkelenen grup olması. Oraya gidip diğer büyümlü halklara saldıranlar onlar. Burada kelleleri tehlikede olanlar onlar. Bu da sadece yeni rakipler kazanmakla kalmadığınız, aynı zamanda rakiplerle başa çıkmak için ihtiyaç duyduğunuz insan grubunu da kaybettiğiniz anlamına geliyor.

Nicanor yumuşak bir onay sesi çıkardı.

Doğru. Artık ordu yok, otorite yok. Bereas ve arkadaşlarının süregelen tehdidinin üstesinden gelmişlerdi, çünkü o çete çoğunlukla, hak etmek için kesinlikle hiçbir şey yapmadıkları evlerini kaybetmek istemeyen yalakalar ve hiçbir işe yaramayanlardan oluşuyordu. Öte yandan *bu...*

Sikeyim.

Şiddetli bir itaatsizlikle uğraşmak için çok ama çok kızgındı. "İttifak'ın müzakereye açık olup olmadığına bakacağım," dediğini duydu ve Inga bile bu fikirle alay etmedi. 'Lütfen Altın Saray'a bir ulak gönderin. Eminim Agenor'un yanında Thorgedson'a onunla konuşmak istediğimi söyleyecek bir iki alf vardır.

Nicanor içini çekti. "Yapacağım.

Kendini koltuğunun kenarına sürüklerken başını salladı ve kanatlarının arkasına doğru açılmasına izin verdi. Diğerlerinden hiçbiri ona yardım etmek için hareket etmedi. Çoğu gün bundan memnun olurdu - buna ihtiyacı olmadığını düşündüklerini bilmekten memnun olurdu.

Bu gece, o kadar emin değildi.

Yapacak işleri vardı elbette. Öldürülecek şeyler. Annesi ona saklanıp üzülmenin zayıflık olduğunu, kendini ne kadar kırılğan hissederse o kadar güçlü olması gerektiğini söyleyebilirdi... ama o zaman, Annesi bunca zamandır bir yalancıydı ve alternatifi ...

Bakışları Naxi'ninkilerle buluştu.

Onu sevemeyen, tıpkı annesinin onu hiç sevmediği gibi. Tıpkı arkadaşlarının onu kullanmayı ve ayakta durmayı kaybettiğinde yaptığı gibi onu terk edecek olan. Basit gerçekler, ama yine de bu akılsız anda bunları kabul etmek *istemedi* - çünkü başı çarpıyordu, uzuvları bütün gün sahada tekmelenmiş gibi ağrıyordu ve tanrılar, şimdi tatlı öpücükler ve ballı hamur işlerinin daha yumuşak, daha nazik dünyası gerçekmiş gibi davranmak ne kadar kolay olurdu?

Elbette parasını ödeyecekti.

Yine de bunu karşılayabilir.

Bakışlarını Naxi'nin kırmızı çerçeveli gözlerinden ayıramadan, "Mahkemeye sızdırılan haberin erken ve eksik olduğunu söyle," dedi. İblisin sulu gülümsemesi garip bir şekilde cesaret vericiydi. 'Eğer hâlâ mutsuzlarsa, müzakereler bittiğinde isyan edebilirler. Silas, eğer pazarlıkların onları sakinleştirmek için bir işe yararsa çok memnun olurum.

Amcası ve Nicanor sanki sözsüz bir anlaşmaya varmışlar gibi başlarını salladılar.

"Teşekkür ederim. Oh, ve Inga..." Kendini aşağı yukarı ayağa kaldırırken bir iniltiyi tutamadı. Işıklar görüş alanının kenarlarında farklı renklere ayrılıyor gibiydi. 'Bu vesileyle arşivlerin geçici başkanı olarak atandınız. Bu konuyu yarın daha detaylı konuşalım. Önce birkaç saat uyumam gerekecek.

Inga Thysandra'nın o güne kadar gördüğü en büyük şaşkınlıkla çenesini açarak ona baktı.

"Thysandra," dedi Nicanor ve bir an için onun bu atamaya itiraz edeceğinden emin oldu - yarı insanlara böyle bariz iyilikler yapılmadan savaşa zaten yeterince yakın olduklarını hatırlatacağından. Ama onun yerine ağzından çıkan tek şey yorgun bir "Bu gece burada kalmanın daha akıllıca olmayacağına emin misin?" oldu.

Başını sallamak bir hataydı. Tüm dünya sallanıyor gibiydi o.

"Kendi odamda tamamen güvende olacağım," diye mırıldandı. kapıya doğru ilk adımlarını attı. Harekete geçtiğinde her şey daha kolay oldu. Ne de olsa yürümek, sürekli doğru yöne düşmekten biraz daha fazlasıydı; yavaşlamadığı sürece yerçekimi onu hareket ettiriyordu. "İblisler bu tür şeyler için faydalıdır.

Onun arkasında tereddüt etti. "Thys...

"Çok yardımcı oldun," diye homurdandı Naxi, hafif ayak seslerinden taburesinden zıpladığı anlaşılıyordu. 'Konuşmayı kesebilirsin. Onu koruyacağım. Onunla kendi lanet yatağı arasına girmeye çalışan herkesi öldürebilirim aslında.

Gölünecek bir an değil.

Thysandra yine de kendini bir kıkırdamayla boğulurken buldu.

Akıllıca, başka kimse itiraz etmedi - iblisler ve oyunları hakkındaki tüm mantıklı uyarılarına rağmen Silas bile. Naxi ona yetiştiği sırada kapıdan döndü. Üç çift göz ikisini takip ediyordu, bakıyorlardı...

Hayır, temkinli değil.

Endişelendim.

"Acil bir şey ," dedi Thysandra, tutarlı sözcükler kurmaya çalışarak, "yarın uyuyacağım. Öğle saatlerinde görüşürüz.

Ve Naxi yanında bir gölge gibi, Kızıl Saray'ın uğursuz derecede sessiz, uğursuz derecede ıssız koridorlarına tökezledi.

Bölüm 25

Odasına ulaşması bile bir mucizeydi.

Her adım bir savaş, her dönüş ölümcül bir kumardı. Elleri kilitlerini nasıl açacağını zar zor hatırlıyordu. Önce kalp yaprağı sarmaşıklarını bir kenara silmeyi hatırlamadan kanepesine çarptı; minderlerde nefes nefese yatarken altından sürünerek çıktılar, başının nihayet yıpranmış yeşil kadifeye çarpmasından birkaç dakika sonra uykuya dalmasını engelleyen tek şey serin okşamalarıydı.

Ve şimdi savunmasını kontrol eden Naxi'ydi.

Kapıdaki kilit. Pencerelerdeki kilit. Odadaki her bir hançer ve sonra tekrar kapı ve pencereler - Thysandra'nın kendi rutini ve onun yerine bir başkasının aynı şeyleri yaptığını görene kadar bunun ne kadar acı verici derecede aşırı olduğunu fark etmemişti. Naxi *asla* korkmazdı. Şimdi onu izlemek daha da tedirgin ediciydi; odanın içinde kendisine aitmiş gibi görünmeyen bir dinginlikle hareket ediyordu.

parmakları, dalgalanan bukleleri yoktu, her zamanki muzip havası yerini korkuya varan bir hüzne bırakmıştı.

Tıpkı solmuş bir çiçek gibi, gece için yapraklarını dökmüştü.

Thysandra'nın bakışlarına karşılık vermedi.

Odanın her köşesini titizlikle incelemeyi bitirdiğinde bile gülümsemedi, konuşmadı, her zamanki rahat özgüveniyle en yakındaki sandalyeye ilişmedi. Bunun yerine, ışıktan kaçan bir gece yarattığı gibi yatak odasına kaçtı ve bir süre sonra Thysandra'nın bornozlarından biriyle, ipekli kollarında bir yığın havlu tutarak geri döndü.

Yine de tek kelime etmeden banyoya girip gözden kayboldu. Bir süre sonra akan suyun sesi duyuldu.

Ancak o zaman yeniden ortaya çıktı ve nihayet kanepeye yöneldi... ama diz çöküp Thysandra'nın kısa çizmelerinin bağını sessizce çözmeye başlarken bile başını kaldırıp bakmadı. Parmakları kendisine aitti ama yine de değildi - küçük, pembe ve çevikti ama hareketlerinden *canlılık* sızmış gibiydi. Sanki hayatı buna bağlıymış gibi çalışıyordu, her bir seğirme ve çekiş sanki tamamen neşe ve heyecandan doğuyormuş gibi değil.

Thysandra o ana kadar bu coşkunun ne kadarının kendi kalbinin ritmine sızdığını fark etmemişti.

Geride bıraktığı boşluk... zehrin kalıcı izlerinden bile daha acı vericiydi.

"Naxi?" sordu, sesi kısıktı.

O donuk mavi gözler inatla onunkileri görmezden geldi. "Sana banyo yaptırıyorum. "Ben... Bunu duydum. Hay sikeyim. Beş zehir girişimiyle daha uğraşmayı tercih ederdi.

Naxi'nin yüzündeki sertlik, melodik sesindeki ürkütücü düzlük. Bu, ziyafetten önceki son konuşmalarıyla mı ilgiliydi? *Sevgi ya da sadakat* yok... ama kızgın bir iblis ayakkabılarını çıkarmak için ayaklarına kapanmazdı, değil mi? "Bunu kendim yapabilirim, eğer sen-

Naxi kaşlarını çattı ve başka bir şey söylemeden ellerini ilk ayakkabının topuğuna dolayarak hızlı ve kısa hareketlerle ayakkabıyı çıkardı.

"Bakın," dedi Thysandra, hissetmediği bir eğlenceyi taklit etmeye çalışarak, "şu an bana iyilik yapmak için gerçekten kötü bir zaman, biliyorsunuz. Kimseye rüşvet verecek durumda değilim-"

"çeneni Sashka," diye ısırды Naxi, bir numaralı botu çekip çıkararak.

Kazara itaat etmesine neden olan şey, kelimelerin kendisinden çok ses tonuydu.

O küçük şeytani ellerin ikinci botunu ve ardından çoraplarını da halletmesini uyuşmuş bir sessizlik içinde izledi. Naxi'nin yüzü aydınlanmamıştı, sesi de aydınlanmamıştı, sonunda ayağa kalktı ve ona "Banyon neredeyse hazır," dedi.

Cevap beklemeden banyoya doğru yürüdü.

Thysandra kıpırdamadı - artık yorgunluktan çok endişeden kaynaklanıyordu, bu his bir karınca ordusu gibi kol ve bacaklarını sarmıştı. Bir şeyler yanıyordu. Bir şeyler çok, çok yanıyordu ve artık bunu nasıl çözeceğine dair en ufak bir fikri yoktu - çünkü iblisler eğlence ve zevk için yaşıyorlardı, değil mi? Bencilce arzulardan başka bir şey için mi?

Peki, küçük tehdit bencilce bir şey arzulamayı reddederse, *bu* özel iblisi nasıl yatıştıracaktı?

Ve eğer bunu anlayamadıysa ...

Nabızı mide bulandırıcı bir şekilde hızlandı.

Naxi banyodan homurdanarak, "Ah, Tanrı *aşkına*," dedi, sesi fayanslarda yankılanıyordu. Akan suyun sesi aniden kesildi. "Bu sefer ne var, Sashka?

Buna dürüstçe cevap vermemeli.

Buna dürüstçe cevap vermek acınası olurdu.

Ama iliklerine kadar ağrıyordu. Beyni her an kafatasından dışarı damlayacakmış gibi hissediyordu. Taktığının farkında bile olmadığı kalkanlar parçalanmıştı ve yarın dünya da onlarla birlikte parçalanabilirdi.

Ve korkmuştu. Uyuşukça, mide

bulandırıcı bir şekilde korkmuştu.

"Sadece gitmeni istemiyorum," diye boğuk bir sesle konuştu.

Kelimeleri yüksek sesle söylemek yanlış geldi. Doğru hissettirdi. Tüm dünyanın görmesi için kendi korumasız kalbini tükürmek, onu parçalara ayıracak ilk darbeleri beklemek gibi hissettirdi.

Banyodan cevap gelmedi.

Sonra kapı gıcırdayarak birkaç santim daha açıldı ve Naxi bir buhar girdabı içinde yeniden ortaya çıktı, altın rengi banyo ışığı narin yüz hatlarına çiğ gibi yapıştıyordu. Bornozu yarı açık duruyordu. Kızarmış tene karşı pürüzsüz siyah ipek - alacakaranlığın solgun allığı üzerinde fırçalanmış gece gibi.

Gözleri Thysandra'nın daha önce hiç görmediği kadar koyuydu, okyanusun en ılık derinlikleri kadar maviydi.

"Biliyorum," dedi, yorgun sesi aşırı sabırlıydı, sanki öfke nöbeti geçiren mızımız bir çocukla konuşuyormuş gibi. 'İşte bu yüzden gitmiyorum. Şimdi banyoya gir, olur mu?

"Sen- Ne? Onu kırabilecek bir itirafa *bu* nasıl bir yanıttı? 'Ama ben sana teklif bile etmedim-'

"Tanrı aşkına Sashka, şu lanet olası rüşvetlerden bahsetmeyi *kes*! O melodik seste bir öfke parıltısı alevlendi. Hiçbir şekilde tatlı, parlak ya da eğlenceli olmayan bir şey - çelik kadar sıcak ve sert bir şey. 'Şimdiye kadar hiçbir yere gitmediğim yeterince açık değil mi? Hiçbir zaman bir yere gitmedim! Bana rüşvet vermeye çalışmayı bırakırsanız, yine de hiçbir yere gitmeyeceğim!

Thysandra ona göz kırptı.

"Açıkçası bunu bilmen gerekirdi," diye ekledi Naxi, sağduyusunu yeniden kazanamadan, banyoya doğru dönerek. 'Sen bana bir şey teklif etmek için bile ortalıkta yokken benim nasıl bir buçuk asırdır buralarda olduğumu fark ettin mi? Şimdi-'

"O zaman neden kabul ettin? Thysandra sözünü kesti, sesi çok tizdi, kelimeleri birbirine karışıyordu. Düşünceleri daha da karmakarışık, bu gecenin her saçma sapan dönüşüne ayak uydurmakta zorlanıyordu. 'Yaptığımız anlaşma - madem en başta ona ihtiyacın olmadığını söylüyorsun, neden kabul ettin?

Bir alay. 'Çünkü belli ki kendini aşmak ve beni becermek için bir bahaneye ihtiyacın vardı. Bu da benim için sorun değildi.

Oh.

Oh, lanet olsun.

O kadar belli miydi?

Naxi huysuz bir omuz silkmeyele altın ışıklı odaya geri döndü ve içeriden, "Kendini bok gibi hissediyorsun," diye ekledi.

En azından bu kadarı doğrudu.

Thysandra kapıya son bir kez göz kırptı, sonra küfrederek kendini kanepeden çıplak ayaklarının üzerine sürükledi. *İleriye doğru*. Banyoya doğru. Kokulu buhar ona doğru dönüyordu. Eşiği sendeleyerek geçti, leylak rengi yer karolarının üzerine çıktı ve kendisini bekleyen pelüş beyaz havluları görünce neredeyse bayılacaktı.

"Yardıma ihtiyacınız var mı? Naxi, incelemekte olduğu banyo yağı şişelerinden başını kaldırarak, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Thysandra'nın refleksi hayır demekti. Sonunda yardım her zaman pahalıya mal oluyordu. Ama buna ihtiyacı vardı.

Buna ihtiyacı vardı ve Naxi hiçbir yere gitmiyordu.

"Evet," diye mırıldandı ve kapıyı kapattı. "Lütfen.

Naxi'nin hızlı elleri elbisesinin arka düğmelerini ve ardından kanatlarının yırtmaçlarını açarken, kendini duvara yasladı, altın ve fildişi mozaik karoların kenarları parmaklarına sertçe vuruyordu. Bu dokunuşlar onu dengeledi. Ne şehvetli, ne de baştan çıkarıcıydılar; omurgasından aşağı inip kürek kemiklerinin üzerinden geçerken sadece... özen gösteriyormuş gibi hissettiriyorlardı.

Şefkat gibi.

Koyu kırmızı ipek kayarak çıktı, atılmış bir deri gibi ayaklarının etrafında birikti. Sırada iç çamaşırı vardı ve sonra çıplaktı, banyo buhar ve papatya kokusuyla onu çağırıyordu.

"Devam et," diye mırıldandı Naxi, sırtının küçük kısmını dürterek.

Öne doğru tökezledi. Elleri küvetin serin seramiğini buldu; bacakları bir şekilde kendilerini kaldırmayı başardı. Su neredeyse acı verecek kadar sıcaktı, o kadar mükemmel bir sıcaklıktı ki içine gömülürken inlemekten kendini alamadı - vücudunun her gözenegine sızmasına izin verdi, zehiri, teri, şarabı ve korkuyu duruladı.

Daha eski bir şeyi, kemiklerinin derinliklerinde uyuklayan ve çözülene kadar varlığından haberdar olmadığı bir gerginliği de temizliyordu.

Yaşıyordu.

Ve bir şekilde... yalnız değildi.

Hiç mantıklı gelmiyordu. Hayat tek başına bir mücadeleydi, herkes kendi içindi ve hiçbirisi herkes için değildi - ya da en azından mahkemenin ve Anne'nin ona öğrettiği buydu. Ama Anne yalan söylemişti. Anne ölmüştü. Babası onu kurtarmaya çalışmıştı ve Creon bile acımasız bir zevk için onu parçalamamıştı.

...

Yumuşak eller dizlerini dürttü. "Kenara çekil, Sashka.

Ancak o zaman gözlerini kapattığını fark etti.

Thysandra onları açtığında Naxi çoktan küvete girmişti bile; küçük, narin vücudu Thysandra'nın karşısında kendini aşağıya bırakırken hızlı bir zarafetle hareket ediyordu. Su küçük göğüslerinin ve omuzlarının üzerinden akarak solgun tenini pembeye çevirdi. Dizleri bir anlığına birbirine kaydı, nazik, geçici bir dokunuş. Yine de baştan çıkarma yoktu - kıkırdayan teklifler, meydan okumalar, Thysandra'nın kalçalarında kayan becerikli eller yoktu ...

Bunu bir iblisin zamanına degecek bir şey yapamaz.

Ve yine de.

Birkaç dakika boyunca rahat bir sükûnet içinde yattılar, sessizliği bozan suyun şırıltısı ve yavaşlayan nefeslerinin ritminden başka bir şey yoktu. Buhar, parlayan fenerlerin etrafında kıvrılıyordu. Sıcaklık aynaları buğulandırdı. Suyun dalgalanmaları tavanda dans eden yansıyan ışık gönderdi ve Thysandra artık başka bir şey görmeyene kadar onlara baktı, baş döndürücü desenlerden o kadar büyülenmişti ki endişelenmeyi hatırlayamadı.

Naxi başını küvetin kenarından kaldırmadan içini çektiğinde bir sonsuzluk geçmişti. "Annem benden korkardı, biliyorsun," diye mırıldanırken sesi sessizdi, neredeyse uykuluydu.

Bu ani ifadede bir ağırlık vardı. Bir anlam duygusu - sanki Thysandra'nın birkaç dakika önce sorduğu bir sorunun cevabıydı bu.

Banyonun rahatlatıcı sıcaklığında, bir anlamda öyle olduğunu fark etmesi birkaç göz kırpmasını aldı. Çılgınca ve çaresizce kafası karışmıştı. Aslında hâlâ öyleydi.

Neden hala buradasın?

İblis hisleri. Kelimeleri yüksek sesle söylemesine gerek yoktu.

"Senin... annen mi?" kekeleydi, gecikmeli olarak.

'İlk başta bilmiyordum elbette. İblis güçlerim gelişmeden önce. Naxi'nin sesi mesafeli kaldı. Monoton. Görmeyen gözleri duvara dikilmişti. "Ve sonra ortaya çıktıklarında, bir süre bu hissin ne anlama geldiğini bilmiyordum, çünkü aile üyelerim etrafımdaki pek çok şeyden korkmuyordu. Ta ki savaş çıkana kadar. İşte o zaman benim için hissettiklerinin, kıyılarımızdan geçen fae savaş gemileri için hissettiklerinden farklı olmadığını anladım.

Anlayış yükseldi - yavaşça ve korkunç bir şekilde.

"Ve babamın gitmeden önce anneme ne yaptığını bana hiç söylemediler. O yumuşak, pembe dudakların etrafında küçük, neşesiz bir gülümseme kıvrıldı - bir teslimiyet gülümsemesi. Asla tam olarak iyileşmeyecek bir yaranın. "Beni hala seviyorlardı, görüyorsunuz. Benim onları asla sevemeyeceğim her şekilde. Bu yüzden onlara neyi hatırlattığımı fark ettirmemeye çalıştılar... ama elbette bu hikayenin sonunun güzel olmadığını çok iyi biliyordum.

Thysandra yutkundu. Boğazına acı veren bir yumru yerleşmişti. "Ben... Ben özür dilerim.

Naxi bir kez daha hüznü bir iç geçirdi ve sadece başı yüzeye çıkana kadar güzel kokulu suyun derinliklerine gömüldü.

Sonra birden, "Onun gibi olmak istediğimi sanmıyorum,"

dedi. Thysandra gözlerini kırıştırdı. "Baban gibi mi?

"Evet. Yaşlı piç. Islak teninin ve sırsıklam pembe buklelerinin dalgalanmasıyla yeniden dik oturdu ve omuzlarındaki saç tellerini hızlı, sabırsız elleriyle sildi. "Bir süre onun gibi olmak istediğimi düşündüm, çünkü açıkça görülüyordu ki başka kimseye benzemiyordum. Ama onu bulduğumda..."

Bir an sessiz kaldı, buhar etrafında dönüyordu, dudakları söylenmemiş kelimelerle seğiriyordu.

Geniş mavi gözlerindeki bakışta ürkütücü bir şekilde korunaksız bir şey vardı - her zamanki neşeli neşesinden dünyalar kadar uzak bir şey. Bu bir silah olarak kullanılan masumiyetti. Öte yandan bu, bakışlarındaki sessiz, neredeyse kederli tefekkür ...

Bir davet. Bir açılış.

Thysandra birdenbire -açıklanamaz ama sarsılmaz bir şekilde- bu düşüncelerin daha önce hiç kimseye yüksek sesle söylenmediğinden emin oldu.

"Hiçbir şey umurunda değildi," diye fısıldadı Naxi sonunda. Arkadaşlarının hiçbiri umursamadı. Ve *ben* de çoğu zaman hiçbir şeyi umursamıyorum, ama bazen... bazen..."

Onun titreyen sesi havada sonsuz bir an boyunca asılı kaldı.

Sonra kemikli dizlerini göğsüne çekti, küçük, neşesiz huff'ı aniden tekrar kendini fark etti ve mırıldandı, "Bazen keşke yapsaydım.

İşte tam o anda Thysandra aşık olduğunu fark etti.

Bir sürpriz ve aynı zamanda bunun tam tersi - kalbinde yepyeni duyguların aniden ortaya çıkması değil, daha ziyade zaten orada olan, gölgelerde gizlenen, nihayet önünde ne olduğunu keşfetmesini bekleyen şeyin ani farkındalığı. Şehvet değil. Yeniliğin heyecanı değil. Zevk ya da güç, hatta sarayın ölümcül dönüşünden uzaklaşmak bile umurunda değildi.

O sadece ...

Küvette kıvrılmış, çelimsiz, narin ama sertleştirilmiş çelikten daha güçlü olan küçük iblise baktı ve *ondan* başka hiçbir şey istemedi.

Boyun eğmeden destek olabilen Naxi. Zayıflık olmadan neşeyi hissedebilen Naxi. Zıtlıkların, heyecan verici, dehşet verici öngörülemezliğin yarattığı ve tanrılar ona yardım etsin, Thysandra bunların *hepsini* arzuluyordu - parlak renkler, bulaşıcı kahkahalar ve beklenmedik acıların her parçası saklanıyordu

o cephenin arkasında. O kadar büyük bir istek ki ciğerlerinde nefes alacak yer bırakmıyordu. O kadar büyüktü ki tehlikeli hissetmeliydi, hayatın ona öğrettiği her derse ihanet etmeliydi ...

Ve bunun yerine, dünyadaki en güvenli şey gibi hissetti - onu kollarını açarak karşılayan bir sığınak.

O aşıktı.

Tanrılar ona yardım etsin. O *aşık*ti.

Doğası gereği bu duyguya karşılık veremeyen bir iblisle, türünün tüm yasalarına göre bir gün ortadan kaybolması ve asla arkasına bakmaması gereken bir iblisle... ama aynı zamanda, umursamayı dileyen bir iblisle.

Yorgunluktan, ağrıdan, zehrin hâlâ zihniyle oyun oynamasından olsa gerek, birdenbire o kadar da kötü bir fikir gibi görünmedi.

"Sen..." diye başladı, dünya etrafında yeniden düzenlenirken kelimeleri bulmaya çalışıyordu. Yepyeni bir dünyaydı ama yine de şaşırtıcı derecede tanıdık geliyordu - rahatlatma gibi hissettiren bir şok. "Hala... aşkı hissedemiyorsun, değil mi?

"Hayır," diye itiraf etti Naxi, düşünceli bir şekilde başını eğerken alt dudağını çiğniyordu. Soru onu şaşırtmamış gibiydi 'Hayır, yapabileceğimi sanmıyorum. Ama öte yandan... ben de hokkabazlık yapamıyorum ve Edored öğrenmek için zaman ayırırsam bana öğretebileceği konusunda ısrar ediyor.

Thysandra şu anda gülebileceğini hiç düşünmemişti. Yine de içinden bir kıkırtı kaçtı.

Naxi, sanki o kısa kahkaha patlaması bile başlı başına bir zafermiş gibi dudaklarında küçük bir sırıtişla suya geri battı.

Yine bir süre sessiz kaldılar - Thysandra'nın düşünceleri hâlâ yavru kuşlar gibi çırpınıyor olsa da, her nasılsa daha umutlu bir sessizlikti bu. Daha şaşkın hissetmesi gerekirdi, değil mi? Ya da en azından *Naxi*'nin bu şaşkın duyguları anlaması gerekmez miydi? Her şeyden önce bir şeyler *değişmiş* olmalıydı... ama yine de, tüm rasyonel düşüncelere rağmen, sanki dünya zaten var olanı daha da sağlamlaştırmış, gerçeklik nihayet ait olduğu yere yerleşmiş gibi görünüyordu.

O aşıktı. Soru sadece ...

"Şimdi ne yapacağız?" diye mırıldandı yüksek sesle, dalgalanan sudan ancak daha yüksek bir sesle.

Naxi düşünceli bir sesle mırıldandı. "Ne yapmak istiyorsun?

Kaçın.

İlk kez, bu onun zihninde akla yatkın bir olasılık gibi görünüyordu.

Ölüme dakikalar kalmıştı ve Naxi bile onu koruyamamıştı. Mahkeme onun planlarını biliyordu ve sonunda sızıntıyı tespit etmiş olsalar bile, bu lanet bilgi hala ortalıktaydı - bu da tek yolunun pes etmek ya da kendi lanet ordusuyla kafa kafaya gelmek ve bu süreçte büyük olasılıkla ölmek olduğu anlamına geliyordu.

Vazgeçmek istemedi.

Yine de aşık olup ertesi gün ölmek aptalca görünüyordu. Bu da ona pek fazla seçenek bırakmıyordu.

"Gizlice kaçıp bir yerlerde saklanabiliriz," dedirtti kendine, her ne kadar kelimeler diline acı gelse de, düşüncenin kendisi bile sıcak suyun içinde büzüşmek istemesine neden olsa da. "Senin cennet gibi su perisi adan, sadece bir örnek olarak.

Anlaşmayı bekliyordu. Neşeli bir zafer, büyük ihtimalle.

Bunun yerine Naxi gözlerini kısarak, 'Ama *istediğin* bu değil' dedi. yapmak için, değil mi?"

İblis hislerine karşı tartışmanın gerçekten bir faydası yoktu.

Bu cehennem mahkemesinde kalmak istememeliydi. Tüm entrika ve kişisel çıkar yasalarına göre, avantajları tükenmişti: artık başarı şansı yoktu ve zamansız bir ölüm ihtimali çok yüksekti. İnsanları kurtarmanın başka yolları da vardı. Hepsini kendisiyle birlikte o su perisi adasına götürebilirdi - alternatifi Bereas ve çetesiyle tekrar yüzleşmekse, bunu kabul edeceklerinden emin miydi?

Yine de kalbi o kadar da mantıklı değildi.

Ve sorun - saçma ama inkar edilemez sorun - şuydu ki bu lanet yeri önemsliyordu.

Saraylılar, şiddet ve Faewood'un kana bulanmış ağaçları hakkında değil. Annenin hayaletinin şatonun her köşesine musallat olmasını da. Ama odalarını seviyordu. Bahçeleri ve tepeleri. Kıyıları, sahilleri, her kayalığını ve adacığını bildiği denizi. Bu ada, köklerinin yeşerdiği topraklar onundu ve başka bir acımasız fatihin hepsini yakıp kül etmesine izin vermeden önce lanetlenecekti.

Daha iyisini yap.

Hizmet edecek kimsesi kalmamıştı ve yine boyun eğmeyecekti. Hayır," dedi sesi kısık ama kararlı bir şekilde.

"Hayır, öyle değil.

Naxi'nin omuz silkmesi, suyun tekrar küvetin kenarlarına çarpmasına neden oldu. "O zaman kaçmıyoruz.

Neredeyse *çok* kolaydı.

"Ama gitmek istiyorsun. Lafı dolandırmanın bir faydası yok. "Geldiğimizden beri gitmek istiyorsun.

"Ye-e-es," diye itiraf Naxi, neredeyse isteksizce, kollarını küvetin fildişi kenarına sarkıtırken. Islak teni derin, ılık ışıktaki altın sarısı parlıyordu. 'Sanırım öyle. Ama aynı zamanda pişman olacağın bir şey yapmanı ve sonra da bu seçim yüzünden bana kızmanı istemiyorum, bu yüzden gitmek istemiyorsan seni *zorla* göndermeyeceğim.

Empatiden yoksun bir iblisin, onun seçimlerine müttefiklerinin çoğundan daha anlayışlı davranmayı başarması hayret vericiydi.

"Ölebiliriz," dedi güçsüzce.

"Hmm. Şeytani bir sırtış. ".

Olmayabilirler.

Ve bir anda damarlarındaki zehrin bir önemi kalmadı - her kasında uyuklayan ağrının, zihnine ağırlık veren yorgunluğun. Hayatta kalabilirlerdi. Hayatta kalmak *zorundaydı*, gerçekten, çünkü yüz otuz yıllık isteksiz bir özlem sonunda *aşk* gibi beklenmedik, tamamen şaşırtıcı bir şeye dönüştükten sonra nasıl ölebilirdi ki?

'Sanırım yarın öğlene kadar var,' dedi.

Naxi daha dik oturdu ve gözlerini kısıtı, kollarından, omuzlarından ve soluk göğüslerinden aşağı kokulu su damlaları akıyordu. "Uyuyacağımı sanıyordum.

"Evet," dedi Thysandra, gülümsemeye benzer şüpheli bir şeyi bastıramayarak. "Diğer herkes de öyle.

Sisli, altın ve lavanta rengi sessizliğin küçük bir ritmi.

Sonra Naxi yavaşça, "Bundan kimseye bahsetmek istemiyor musun?" dedi.

"söylediğimizde ne olduğunu gördük. Thysandra ovuşturdu Islak elini yüzüne götürdü, sonra da doğrulup oturdu ve damlaların bu hareketle kanatlarından aşağı aktığını hissetti. Bacakları tekrar birbirine dolandı, koyu sarı ve pembe soluk, kas ve kıvrak kemik, ve garip bir şekilde bu manzara karşısında bayılacak gibi hissetti. 'Bu sefer Gadyon'du. Bir dahaki sefere Inga olabilir. Bu sefer daha fazla belayı *gerçekten* ama *gerçekten* göze alamayız.

Naxi şüpheyi baktı ama itiraz etmedi.

"Yani gözden uzak kaldığımız sürece öğlene kadar vaktimiz var. Uzuvarına enerji gibi bir şey geri sızıyordu. Tanrılar ona yardım etsin, *iyimserlik* gibi bir şey. 'Tared muhtemelen mesajı alır almaz ortaya çıkacaktır, ki bu da habercimiz Altın'a ulaştıktan sonra her an olabilir.

Mahkeme, ve ona neler olduğunu anlattığımızda, diğer halkların temsilcilerini oldukça hızlı bir şekilde bir araya getirebilir, değil mi?

"Oh, muhtemelen. Naxi'nin gözleri hâlâ kısıktı. "Uğraşılması gereken bir Fae olduğunda her zaman hızlı davranırlar.

Doğru. O zaman onlarla gizlice buluşuruz. Ticaret yapmak istedikleri fiyatların resmi teyidini alırız. Ilithia'dan esirleri alsınlar - eminim birkaç saat içinde bunu halletmeye istekli birkaç Alves olacaktır?

Naxi bir kahkaha attı. 'Dakikalar, eğer ihtiyacınız varsa. Ama sonra bir ticaret anlaşmanız ve öfkeli bir ordunuz var ve-'

"Kızgın ordu," diye araya girdi Thysandra, "ama diğer herkes mutlu, öyle değil mi?

Naxi sessizliğe gömüldü.

"Sanki sarayda önemli olan tek güç onlarmış gibi ordudan bahsedip duruyoruz. Nemli, papatya kokulu havayı ciğerlerine çekti ve düşüncelerini toplamak için kısa bir süre durakladı. 'Ve onlar bir güç. Önemli bir güç. Ama sayıları... belki de toplam nüfusumuzun beşte biri kadar? Ya da savaştan sonra daha da mı az? Anne'nin savaş sırasında gönderdiği insanların çoğu daimi ordu mensubu değildi - tüm o öğretmenler ve arşivciler gibi sadece ihtiyaç duyulduğunda çağrılan insanlar.

Şimdi kelimeleri yüksek sesle söylediği için çok anlamlıydı. Ve tabii ki bunu daha önce hiç görmemişti. Kendisi ordudaydı; ordu onun tüm dünyasını şekillendirmişti. Yine de Inga son derece geçerli bir noktaya değinmişti: sarayda savaşmaya devam etmek istemeyen pek çok fae vardı ve ...

"Ve hepsi askeri eğitim aldı," dedi Naxi yavaşça, mavi gözleri artık delici bir keskinlikteydi. "Öğretmenler, arşivciler ve diğer herkes.

"Her biri. Neşesiz bir kahkaha. "Bu sarayda silah kullanma becerisi olmayan hiç kimse yetişkinliğe erişemez.

"Yani diyorsunuz ki...

"Onlar çoğunluk değil, şölende kellem için yaygara koparan insanlar. Artık yüzünde beliren sırıtışa engel olamıyordu - *kimin* Yüce Leydi'si olmak istediği o kadar net bir şekilde ortaya çıkmıştı ki. 'Ve diğer herkes huzur içinde günlük yemeklerini yemekten yeterince mutlu olacak. Eğer *onların* desteğini alabilirsem, açıkçası ordunun hiç şansı olduğunu sanmıyorum.

Banyo fayanslarında biraz yankılandı, o çirkin, muzaffer sonuç.

Naxi nedense henüz gülümsemiyordu - banyonun diğer tarafında kıpırdamadan oturuyordu, yanaklarında ateşli bir kızarıklık vardı, pembe dudakları dile getirilmemiş bir endişe çizgisi halinde birbirine bastırılmıştı. 'Peki o zaman neden gizliliğe ihtiyacımız var? Eğer tüm sarayın aniden omurgalı olmasını istiyorsanız, planı mümkün olduğunca halka açık hale getirmek istemez misiniz?

Thysandra gözlerini kapatarak, "Yardım istemeden önce takas ihtimalinin gerçekleşmiş olması gerekiyor," dedi. Şimdi zihninde hareket eden parçaları takip edebilmek için odaklanmaya ihtiyacı vardı. 'Kimsenin sadece barış ve güvenlik *potansiyeli* için hayatını riske atacağını sanmıyorum. Ve eğer ordu, biz temsilcilerle görüşmeden önce planı ilerlettiğimizi öğrenirse, muhtemelen toplantıyı sabote etmeye çalışacaklardır - bu yüzden toplantı bitene kadar gizli kalmalı ve *sonra* dinlemek isteyen her ruha bunu haykırabiliriz, anlıyor musun?

Bir plan.

Bir *planı* vardı.

Orthea'nın ve bardağına o zehri koyan her kimse onun canı cehenneme; onu ortadan kaldırmak için can atan komutanların canı cehenneme. Bu oyunu hâlâ kazanabilirdi. Tek ihtiyacı olan temiz bir kafa ve birkaç saat iyi bir uykuydu ve ...

Ve Naxi.

Eski Thysandra bunun bir zayıflık olduğunu düşünürdü - ama , bu bir güç gibi hissettiriyordu.

Kafasını kaldırıp baktığında Naxi hâlâ diğer ucunda kıpırdamamıştı, sarışın kafası zeki bir kuş gibi eğikti. Mavi gözleri düşüncelerle dolup taşıyordu. Sanki şimdiden kendi planlarını yapıyormuş gibi... ve sonra gülümsedi, kendi göz kamaştırıcı, keskin dişli gülümsemesi ve tüm hesaplama işaretleri kayboldu.

"Mükemmel!" diye ilan etti, banyodan kalktı ve soluk mor fayansların üzerine damlayan heyecanlı bir uzuv karmaşası içinde dışarı tırmandı. Yağmurdan kaçan bir sokak kedisi gibi saçlarındaki suyu silkeledi, sonra yığından bir havlu kaptı ve kendi etrafına sardı. 'Eğer yaygara koparırsa Tared'e bağırmaya hazırlanacağım. O zaman gidip birkaç saat uyuyalım mı, Sashka?

Çok kolay.

Ama Thysandra hayatında bir kez olsun kolay olana inanabilirdi.

Bölüm 26

İTTİFAK umduğundan bile daha .

Buluşma talebiyle ortak bir anlaşmaya varmaları arasında sadece saatler geçmişti; o andan sonrası ise birkaç dakika meselesiydi. Sahip olduğu tek lacivert elbiseyi giydiğinde güneş doğmak üzereydi - gardırobunun gelebileceği en yakın barış ilanı - ve bu vesileyle köpüklü yumurta kabuğu mavisinin eş tonunu giymekte ısrar eden Naxi ile odalarından ayrıldı.

Kısa bir gece uykusu kendini yeniden dinç hissetmesi için yeterli olmamıştı. Ama en azından Thysandra tökezlemeden yürüyebiliyor ve kekelemeden konuşabiliyordu; kaslarındaki ısrarcı ağrı, özellikle yorucu bir antrenmanın kalıcı etkileri gibi, kıyaslandığında hafif bir baş belasıydı. Daha kötü koşullar altında da savaşmıştı. Ve eğer her şey plana uygun giderse, kimseyle dövüşmesine gerek kalmayacaktı - en azından birkaç saat daha ve o zamana kadar zehrin etkisi daha da geçecekti.

Kale şafak vakti her zaman olduğu gibi sessizdi, şiddetli bir isyan ihtimali bile çoğu fae'yi yataklarından kaldırmaya yetmiyordu. Naxi'nin iblis hislerinin rehberliğinde, Nicanor'un adına koridorlarda devriye gezen birkaç yalnız askerden kaçınmak neredeyse gülünecek kadar kolaydı.

Birkaç dakika içinde buluşma noktalarına ulaşılar.

Beş eski düşmanı olağan kabul salonlarından birine davet etmek bela aramak olurdu. Thysandra bunun yerine ziyaretçilerini Bereas'ın ve ordusunun çoğunun varlığından bile haberdar olmadığından şüphelendiği bir yere yönlendirmişti: akademi kanadının en ucundaki heykel galerisine. Anne, kendisinden önceki fae hükümdarlarının izlerinin çoğunu o sessiz, dikdörtgen salona sürmüştü ve bugünlerde tarih dersleri sırasında fae genç grupları dışında kimse tarafından nadiren ziyaret ediliyordu - bu da galerinin teoride ne kadar halka açık olursa olsun, ortalama bir toplantı odasından çok daha özel olduğu anlamına geliyordu.

İlk gelenler onlardı. Sadece eski hükümdarlar onları tozlu sabah ışığında gelişi güzel kaideler arasında yürürken izledi - yontulmuş yüzleri kibirli bir şekilde ifadesizdi, mermer kanatlarından ve parmaklarından parlayan örümcek ağlarının parçaları.

Naxi hüznle, 'Ne kadar çok göt herif var,' dedi.

Thysandra bir kahkaha attı, ses tonozlu tavanda yankılandı.

Salonun uzak tarafında, üç tarafı yüksek vitray pencerelerle çevrili, yarım daire şeklinde mermer banklar dikilmişti. Çoğu gün, misafirlerini beklerken muhtemelen ayakta kalırdı. Bu sabah, ağrıyan bacaklarını rahatlattığı için bu küçük görgü kuralını fazla önemsemedi; Naxi etrafında dolaşırken en yakındaki banka çöktü, fae yüzlerini inceledi ve ayaklarının altındaki mermer bloklara yazılmış isimler ve lakaplarla biraz alay etti.

Thysandra, aceleyle yaptıkları kahvaltı sırasında aynı şeyi dört kez söylediğinin ve Naxi'nin mucizevi bir şekilde ilkinde bile itiraz etmediğinin farkında olmasına rağmen, "Lütfen tartışmaya dahil olmamayı unutmayın," dedi.

Yanıt, hak edilmiş bir göz devirmeydi. "Sashka. 'Evet, evet, yapmayacağına söz vermiştin ama-'

"Ama gerginsin. Naxi bir sert fae lordundan diğerine zıplayarak dilini ikisine de uzattı ve ekledi: "Gergin olmana gerek yok çünkü ben buradayım.

Çok kolay.

Yine de kanatları biraz gevşedi.

Çünkü basit gerçek şuydu ki elinden gelen her şeyi yapmıştı. Elinde rakamlar, argümanlar, stratejik küçük yalanlar vardı. Beş temsilcinin ne istediğini biliyordu ve bunu onlara verebilirdi. Dün neredeyse ölüyordu, evet, ama bunu bilmelerine gerek yoktu; onun zayıflığını bilmedikleri sürece bundan yararlanamazlardı.

Onlara aksini söylemediği sürece, o hâlâ Kızıl Saray'ın güçlü Yüce Leydisi'ydi.

Kapının tıkırtısı tozlu sessizliği yırttığına hâlâ kaskatı kesilmişti. Ama Naxi buradaydı ve rakiplerinin bu buluşmadan haberdar olması mümkün değildi... bu yüzden silahlarını çekmeden öylece oturup bekledi, üç çift ayak gölgelerin arasından onlara doğru ilerlerken mermer bankında savunmasız ve açıktaydı.

Ortaya ilk çıkan Tared oldu, uzun boylu formunun etrafında titreşen alf büyüünün zayıf parıltısı gri sabah ışığında daha da belirginleşti. Kılıç omzunda. Elleri cebinde. Etrafındaki kahramanlık heykellerine bakarken kaşları alnının yarısına kadar kalktı, düşünceleri Naxi'nin mırıldandığı *kıç deliklerine* gözle görülür şekilde yakındı.

Belki de Thysandra mahcup bir sarsıntıyla fark etti ki, onları görkemli fae tarihiyle dolu bir salona davet etmemek daha iyi olurdu.

Ama bunu değiştirmek için çok geçti. Bu yüzden omurgasını dikleştirdi, gülümsemeye zorladı ve 'Günaydın' derken sesinin titrememesi için dua etti.

"Tared! Naxi, yumurta kabuğu mavisinin heyecanlı bir bulanıklığı içinde ona doğru zıplayarak haykırdı.

"Günaydın, Naxi. Son derece samimi görünen bir sırıtışla Naxi'nin saçlarını karıştırdı ama Thysandra'ya döndüğü anda bu sırıtışın rengi soldu. 'Ve günaydın, Majesteleri. Bizi burada bulmanız ne kadar da şerefli.

Bu konuda onunla aynı fikirde değildi.

"Anne'nin bize unutturmaya çalıştığı tüm o Fae tarihi," dedi yine de, çünkü toplantıya meseleleri o kadar da derinlemesine düşünmediğini itiraf ederek başlamaktansa, bu küçük, kasıtlı bir sembolizm parçasıymış gibi davranmak daha iyiydi. "Bu konuşmayı size yüzyıllardır sorun çıkarmayan yöneticilerin eşliğinde yapsak daha iyi olur diye düşündüm.

"Ah. Belli belirsiz eğlenmiş görünüyordu. 'Eminim bu tarihi olaya tanıklık etmekten çok daha fazla heyecan duyacaklardır. Sanırım Delwin'le daha önce tanışmadınız?'

Yine çok kolay.

Bu bir merhamet eylemi miydi, onun yanlış adımından hızla uzaklaşması? Yoksa sadece... o kadar da umursamıyor muydu?

Bilmeden ilerlemek tehlikeli hissettiriyordu. Ama yaptığı hatayı daha da kötüleştirebilecek tek şey bu hatanın üzerinde durmaktı, bu yüzden sorularını yuttu ve gölgelerin arasından çıkan uzun boylu insan adama kibarca başını salladı. Koyu renk saçlı. Dümdüz yüzlü. Pozisyonunun gerektirdiği beyaz cübbeyi giymiyordu ama adı ihtiyacı olan tüm bilgiyi veriyordu.

'Sizinle tanışmak bir zevk, konsolos,' dedi.

Delwin eğitilmiş bir askerin ölçülü soğukkanlılığıyla başını eğdi, sesi hoş bir pragmatiklikle, "Umarız bu karşılıklı olur Majesteleri," dedi.

Tared onun arkasından sırttı.

Bu muhtemelen onu kızdırmalıydı - ama lanet olsun, Kızıl Saray'ın ortasında duran sihirsiz bir insandan gelen bu cevabın taş suratlı küstahlığını takdir etmekten kendini alamadı. Belki toplantılarına katılan tek ölümlüydü ama Beyaz Şehir'in konsolosunun hafife alınacak bir adam olmadığı açıktı.

Üçüncü yoldaşları en son öne çıktı, bu sefer daha tanıdık bir yüzdü. Karmaşık bir taç şeklinde örülmüş siyah saçlar, iki korkunç yara iziyle gölgelenmiş solgun yüz hatları - Nenkheth Bakarım, sonsuzluk önce İttifak'a açıkça katılan ilk vampirlerden biri. Varlığı habersizdi ama şaşırtıcı değildi. Bakarım'ın kendisi Gar Temen'in kalesinden ayrılalı yüzyıllar olmuştu; asıl şok Kralların Kralı'nın bu toplantıya katılması olurdu.

Nenkheth'in gülümsemesi sadece jilet gibi keskin köpek dişlerini göstermeye yönelik gibiydi. "Merhaba Thysandra," derken yüzünde kesinlikle neşe ya da sevgi yoktu.

Oh, Tanrım.

Bu, Anne'nin aynı vampiri ayaklarının dibinde diz çökmeye zorladıktan sonra büyüünü bağlarken gülmesinden beri birbirlerini görmediklerini ve çok daha kötüsü Thysandra'nın bu çabada ona *yardım* ettiğini fark etmek için kötü bir andı.

"Günaydın," dedi yine de, çünkü pişmanlık ve intikam hakkında konuşulacak zamanlar ve yerler vardı ve bu onlardan biri değildi. "İsterseniz oturun.

Nenkhet bu öneriyi duyduğuna dair bir işaret bile vermeden duymazdan geldi ve başını dik tutup kollarını elbisesinin deri ve dantel korsajının üzerinde kavuşturarak yarım daire şeklindeki bankların yanında durdu. Tared de benzer şekilde ayakta durmaya devam etti, ancak yanındaki yüksek kaideye yaslanmasına izin verdi. Sadece Delwin daveti kabul etti. Thysandra onun tahta bir bacak giydiğini ancak oturup pantolonu kıpırdayınca fark etti - şüphesiz son savaştan kalma bir izdi bu.

Garip bir sessizlik çöktü. Neyse ki Naxi, Tared'e diğer arkadaşlarından ve yakın zamanda onları ziyarete geleceğinden bahsederek bu boşluğu doldurdu.

Hava titreyip tekrar canlı bir maddeye dönüşmeden önce belki de iki dakika geçmişti - bu sefer bankların hemen yanındaydı, bu da yeni gelen bu alf dışısının galeriyi daha önce ziyaret etmiş olması gerektiği anlamına geliyordu. Thysandra onun adını bilmiyordu. *Ancak* alf ile birlikte solmuş olan beyaz saçlı, sert sırtlı anka kuşu dışısını tanıyordu: Leydi Yndrusillitha, Phurys'in ikinci büyüğü, yeni doğan Lord Khailan ve konseylerinin geri kalanı adına burada.

Yndrusillitha'nın Thysandra'ya başını sallayışı sert ve keskindi. Şaşırtıcı bir şekilde Tared'e verdiği baş selamı daha da sert ve keskindi ve alfin karşılık olarak verdiği gülümseme katı çeliği kesebilirdi - belli ki bir geçmişi vardı ama Thysandra'nın tahmin yürütecek zamanı yoktu. Daha misafirini selamlayamadan üçüncü bir alf salona girdi.

Bu sessizce gelmedi.

"Herkes günaydın! Sarışın başının etrafındaki etkileyici sargılarla yeni geleni tanımak zor olabilirdi ama o sıcak kanlı ses bu işi halletti. Thysandra bu sesi en son duyduğunda, sahibi bir savaş alanında neşeye ona doğru ilerliyordu. 'Önemli toplantılar için biraz erken, değil mi? İyi ki dün gece uyumamışım, çünkü asla zamanında uyanamazdım-'

"Edored," diye araya girdi Tared, sesi sakindi ama dudaklarının kenarları titriyordu.

"Ne? Alf, yanında getirdiği su perisi kraliçesi Tolya'lı Helenka'yı neredeyse devirecek şekilde arkasına döndü ve isteksiz kahkahalar ile içten kızgınlık arasında kaldı. 'Ah, doğru.

Diplomasi. Gerçi diplomasi için de oldukça erken, değil mi? Ve- Oh, merhaba Naxi! Uzun zaman oldu!'

Kasvetli, ağırbaşlı atmosfer bir şekilde duman olup uçmuştu. Delwin'in omuzları titriyordu. Konsolosun sağındaki iki sıraya oturmuş olan Yndrusillitha umutsuzca güçlerini kaybetmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu ve Helenka tüllü yeşil elbisesiyle alçak bir kaideye çökerken kulağa *deliye* benzer bir şeyler mırıldandı.

Yine de hiçbiri zerre kadar endişeli görünmüyordu.

Ve hatta Naxi bile , uyanık Naxi, iblis hisleri tek bir rahatsızlık işaretinin bile fark edilmemesine izin vermezdi- Edored'e hiçbir çekingenlik ya da ihtiyat belirtisi göstermeden gülümsedi. Sanki bu bir barış ya da savaş toplantısı için tamamen kabul edilebilir bir davranışmış gibi. Sanki hafifletici önlemlere hiç gerek yokmuş gibi, o-

Thysandra itiraf etmeliydi ki ne yapabileceğinden pek emin değildi. Ortılığı karıştırıp gidecek durumda değildi, öyle değil mi?

Ama bu, savaş sırasında tanıdığı İttifak değildi - disiplinli, yetkin, Anne'yi birden fazla kez öfkeliendiren birleşik bir cephe. O tek ve oybirliğiyle yazılmış mektupta da sesleri son derece ticari çıkmıştı. Peki onunla düzgün ticari ilişkiler geliştirmekle ilgileniyorlarsa, o zaman şimdi ne yapıyorlardı - porselen bir dolabın diplomatik eşdeğeri olan bu yerde aşırı heyecanlı bir bekçi köpeğinin alfçe eşdeğerini serbest bırakarak?

'... başka zaman,' diyordu Yndrusillitha'yı yanında getiren alf dişisi - sesi tuhaf bir şekilde renksiz, gülümsemesi soluk mavi gözlerine ulaşamayacak kadar zayıftı. "Sanırım ikimizin buradan gitmesini tercih ederler, Edored.

"Zaten gidiyordum," diye mırıldandı Edored, yakında ayrılacağına dair ciddiyetini henüz fark etmemiş olmasından dolayı gerçekten güvenmiş görünüyordu. 'Hepiniz beni... diplomasi dışı davranmakla suçlayamazsınız, biliyorsunuz. İyi şanslar, Nen! Harika iş çıkaracaksınız!

Nenkhet ona Thysandra'nın ancak ölümün sevgi dolu bakışı olarak tanımlayabileceği bir bakış attı ve "Teşekkürler, göt herif," diye mırıldandı.

"Hey! Edored itiraz etti. Destek oluyorum! Bu-'

Ne olmadığını asla öğrenemeyeceklerdi. Diğer alf dişisi onun kolunu kabaca kavradı ve onu galeriden dışarı çıkardı,

Sütunlar ve kaideler arasında hafif manyakça bir yankıdan başka bir şey bırakmadı.

Naxi kolunun içine doğru kontrolsüzce kıkırdıyordu.

Tared alaycı bir sırıtışla, "Özür dilerim," dedi ama bu özrün Helenka'ya mı yoksa şirketin geneline mi yönelik olduğundan Thysandra emin değildi. Her iki durumda da sesi pek özür diler gibi çıkmıyordu. 'Diğer evlere karşı çenesini kapalı tutacak birini hemen bulmam gerekiyordu. Hadi konuşalım-'

Yndrusillitha, eğer alay etmeyi bir hanımefendi için uygun bir aktivite olarak görseydi, alay olabilecek bir ses çıkardı. "Çenesini kapalı tutması mı gerekiyor?

Bu da ne böyle?

Şimdi *birbirleriyle* kavga etmeye mi başlayacaklardı?

"Evet? Tared'in sesindeki ani kibarlık açık bir alarm işaretiydi. Alves ne zaman Thysandra'nın yanında beklenmedik bir nezaket geliştirse, hemen ardından kıyamet kopmuştu. "Önemli anlarda ailenin yanında olmasıyla ilgili bir şey - tabii bunun senin üzerinde pek bir etki yaratmasını beklemiyorum.

"Pardon? Anka kuşunun genişleyen gözleri öfkesinin dışa vuran tek işaretiydi - ama *öfkeydi* ve müstakbel bir müttefikin huzurunda olmasını zerre kadar umursuyor gibi görünmüyordu. "Benim izlenimim diplomatik bir toplantıya davet edildiğim yönündeydi, bir konferansa değil-

"Hımm," diye araya girdi Thysandra, yepyeni bir spor oyununun kurallarını anlamaya çalışan bir çocuk gibi çılgınca bir ileri bir geri bakmamayı ancak büyük bir çabayla başararak. Tanrılar aşkına *neler oluyordu?* "Acaba... acaba şu an elimizdeki konuya dönmek için iyi bir zaman olabilir mi?

Yndrusillitha'nın burun delikleri alevlendi. "*Mükemmel* bir öneri.

Tared kuru bir sesle, 'Kesinlikle harika,' diye onayladı. 'Aslında, ne yazık ki sözümüz kesilmeden önce ben de benzer bir şey önerdiğimi hayal meyal hatırlıyorum. O halde işe koyulalım. Nereden başlamamızı önerirsiniz, Majesteleri?

Nedense bu her kullandığında daha da sinir bozucu oluyordu.

Kulağa bir şaka gibi geliyordu. Bereas ve Orthea gibi insanların yüzüne karşı alay ettikleri gibi kötü niyetli bir şaka bile değildi - daha ziyade, beklenmedik bir terfi alan birinin asker arkadaşlarıyla yapabileceği türden sıradan bir şakaydı. Sanki hayatı bu toplantının bağlı değilmiş gibi. Sanki

Mektuplarında öne sürdükleri koşullarla onu tam da ateş hattına soktuklarını *bilmiyordu*.

"Aslında başlamak için bir yerim var," dedi Helenka, oturduğu alçak kaidenin üzerinde ayak bileklerini çaprazlayarak. Parıldayan, gözbebeği olmayan yeşil gözleri bir parça kısılmıştı. 'Yüce Leydi bize bu toplantının neden bu kadar kısa sürede gerçekleşmesi gerektiğini açıklamak ister mi? Hâlâ birkaç on yıllık uyku kaybımı telafi etmeye çalışıyorum.

"Bazı alflerin seninle aynı fikirde olduğuna eminim," diye mırıldandı Nenkheth nefesinin altından ve Tared bir kahkaha attı.

Helenka ikisini de görmezden geldi. "Thysandra?

"Sorun... sorun şu ki hücrelerimiz tükeniyor. Yalanı dudaklarından dökülürken Naxi'ye bakmaya cesaret edemedi - hazırlıklı olduğu bir yalandı, ancak her nasılsa onların sert yüzler ve sert omuzlarla, tepeden tırnağa yönetmelikler ve taleplerle donanmış olarak gelmelerini beklerken kulağa çok daha makul gelmişti. 'Listenizdeki kişileri tutuklama çabalarımız beklenmedik bir şekilde başarılı oldu. Elbette geri kalanları yakalamak için daha uzun süre bekleyebilirdik, ancak şimdiden insanların saklandığını görüyoruz ve ...'

"Gerçekten mi?" diye araya girdi Helenka, pençe gibi koyu renk bir eliyle çenesine vurarak. 'Ne kadar ilginç. Kızıl Saray'ın mahkûmları tutmak için bundan daha fazla kapasitesi olduğunu sanıyordum.

Suçlama mı?

Yoksa sadece bir açıklama talebi mi?

Eğer tüm bu konuşmadan bir şey anlamış olsaydı, kraliçenin sesini okuyabilirdi. Şimdi ilk kez Naxi'ye tartışmanın dışında kalmasını söylememiş olmayı diliyordu - çünkü Naxi'nin bu insanları dağınık, didişen müttefikler *olarak tanıdığı* açıktı ve neden bunu kullanmayı düşünmemişti?

Yine de iblisin dikkatini çekmeyi umarak yan tarafına baktı. Ama Naxi birkaç sıra ötedeki heykellerin arasında dolaşmış, yontulmuş ellerinde bir kafatası olan bir fae kadına suratını asarak bakıyor ve topluluğun geri kalanına görünürde hiç dikkat etmiyordu.

Thysandra'yı bu insanların neden birdenbire ona düşman olduklarını unutmuş gibi davrandıklarını anlaması için kendi başına bıraktı.

"Açık konuşmak gerekirse," dedi, sessizlik daha fazla zarar vermeden kumar oynamaya başladı, "sanırım hepimiz Anne'nin esir alma alışkanlığı olmadığını biliyoruz. O kadar çok hücreye hiç ihtiyacı olmamış gibi görünüyor.

Helenka bakır kırmızısı bir kaşını kaldırdı, sonra omuz silkti, sanki gibiydi, *İyi bir noktaya değindin.*

"Ve doğru anladıysam bu tutsakları bize teslim etmeye isteklisiniz? Tared ellerini ceplerine sokarak ekledi ama gri gözleri bu umursamazlığın inandırıcı olması için fazla keskindi. "Tabii kafalarını kesmeden önce onları adil bir şekilde yargılayacağımızı varsayarsak.

Adil duruşmalar.

Bu davaları hiç umursamadığını itiraf etse ne kadar kötü bir izlenim bırakırdı?

"Bu doğru," dedi, kanatlarının açılmasını engellemek için onları omuzlarına doğru sıkıca çekerek. Bu sözleri söylemenin ona ne kadara mal olacağını bilmelerine gerek yoktu. Yine de bunu yapmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu. "Mektubunuzda öne sürdüğünüz koşullar bana makul geldi.

Yndrusillitha sert bir sesle, "Bu oldukça uygun," dedi; kelimeler onaylayıcı olsa da ses tonu tam tersiydi.

"Anlayamadım? Thysandra söyledi.

"Beklenmedik bir şekilde her isteğimizi önemli bir pazarlık yapmadan yerine getirmeye istekli görünüyorsunuz," diye açıkladı anka kuşu - ya da en azından *ifadesi* bunun bir açıklama olması gerektiğini düşündürürken, Thysandra'nın görebildiği kadarıyla bu daha çok kullanılan kelimelerin sayısının artırılmasıydı. 'Bunun, önceki etkileşimlerimizden bazılarıyla tam bir tezat oluşturduğu söylenebilir. Kolayca bir anlaşmaya varabilseydik elbette övgüye değer olurdu, ancak insan sizi başka nelerin yönlendiriyor olabileceğini merak etmeden edemiyor-'

"Bilmek istediğimiz şey," diye sözünü kesti Helenka, "tam olarak ne kadar çaresiz olduğunuz.

Yndrusillitha küçük, onaylamayan bir öksürük çıkardı ama bu özete itiraz etmedi.

Çemberin etrafındaki diğer beş çift göz de Thysandra'yı ürkütücü bir şekilde benzer, şüpheli bir beklentiyle izliyordu - demek ki düşmanlık vardı. Dağınık ve cilasız bir düşmanlık belki ama yine de bir düşmanlık. Ve ancak o zaman kafasına dank etti - artık onu düşman olarak görmedikleri için birleşik cephelerinin ardındaki kaosu görmesine izin vermiyorlardı.

Daha ziyade, onu artık bir *tehdit* olarak görmedikleri için. Tanrılar merhamet etsin.

Ne kadarını biliyorlardı? Inga kız kardeşine tahıl kıtlığından bahsetmiş olabilir miydi? Yoksa İttifak sadece kendi hesaplamalarını mı yapmıştı?

yıllar boyunca adalarından alınan yiyecek haralarını incelediler ve Gadyon ve yöneticileriyle aynı sonuçlara vardılar mı?

Bu toplantıyı kesin bir sonuca varmadan terk ederek onu ldrebileceklerine dair en ufak bir fikirleri var mıydı?

Dışarıda güneş yükseliyor, şafak vitray pencerelerde resmedilen tarihi olayları turuncu ve pembe tonlarına boyuyordu. Mahkemenin onu aramaya başlamasına birkaç saat kalmıştı. Onların öfkesine karşı kendini silahlandırmak için birkaç saat ve ihtiyaç duyduğu müttefikler yüzüne glebilirdi.

Kürek kemikleri arasında ter kaşınıyordu.

Bunun çaresizlikle pek ilgisi yok," dedi, kendini vurdumduymaz bir şekilde konuşmaya zorlayarak, can sıkıntısına yakın bir sakinlikle. Panik zayıflıktı ve onun zaten çok ama çok zayıf olduğunu düşünüyorlardı. 'Basit gerçek şu ki, bu fae'ler halklarınıza karşı sebepsiz ve gereksiz şiddet kullandılar. Sonuçlarına katlanmalarına izin vermek, masum üyeler de dahil olmak üzere tüm sarayın onlar adına acı çekmesine izin vermekten daha mantıklı görünüyor.

"ok makul," dedi Nenkhet Helenka'nın yerine. Başını eğen vampirin kara gözlerinde soğuk bir eğlence parlıyordu. "Listeye senin adını da eklesek nasıl olur?

Salonun diğer tarafında, Naxi'nin dolaştığı yönden küçük, zar zor duyulabilen ama açık bir öfke çığlığı yükseldi.

"Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim," dedi Thysandra, ağzı kurumuş bir halde. "Umarım hibirinize karşı kendi tutuklanmamı haklı çıkaracak türden aşırı bir zalimlik uygulamamışımdır.

Helenka, Nenkhet'in yanından, 'Anne'ye her birimizi bağlamasında yardım ettin,' diye işaret etti, düşmanca olmayan ama gözü pek bir açıklıkla. "Bunu bize karşı doğrudan bir saldırı eylemi olarak değerlendirebiliriz, değil mi?

En kötüsü de bunun hiç de gerçek dışı olmamasıydı.

Gerçekten, henüz kellesini almaya gelmemiş olmaları bir mucizeydi.

"Olabilir," kabul etmek için kendini zorladı - gerekli bir kabuld, ama kendi boynunu doğrama tahtasına yatırmak gibi hissettirdi. "Eğer yleyse de, bu içtenlikle telafi etmeye çalıştığım bir saldırganlık eylemi.

Yndrusillitha dudaklarını büzdü, şüphecilik yüzündeki her çizgide keskin bir şekilde çizilmişti. "Ve daha önce de söylediğim gibi, tvbeniz oldukça hayırlı bir zamana denk geldi. Ardından gelen sessizlik çok şey anlatıyordu - itirazların yokluğu dikkat çekiciydi.

Buna ne cevap vermesi gerekiyordu ki? *Merak etmeyin, pişmanlığım tamamen gerçektir* - sanki onun sözleri bir tek kişiye bile ikna edecekmiş gibi

Onlar. *Bana bir şans verin, size iyi niyetimin kanıtını göstereyim* - eğer beşi birden ona en ufak bir şüphe payı bile vermeyeceklerine karar vermişlerse, bu çok az işe yarayacaktır.

Gerçek, tabii ki...

Bu mahkemenin, pek çok versiyonumu kırdığını öğrenmeye başlıyorum. Sonunda parçaları topluyorum.

Ama onu zaten ciddiye almıyorlardı ve çırpınan bir enkaz olduğunu itiraf etmesi tabutuna son çiviye çakmak olurdu. Her an çökebilecek bir müttefik aramıyorlardı. Güvenebilecekleri bir müttefik arıyorlardı - ve lanet olsun, yanlış insanlarla çok fazla şey paylaşarak ne kadar zarar verebileceğini hala öğrenmemiş miydi?

"Sorabilir miyim..." Dikkatli ol. Çok savunmacı olamazdı. Çok saldırgan da olamazdı. 'Bu toplantının sizin için tam olarak amacının ne olduğunu sorabilir miyim? Çünkü mektubunuzdan ticaret anlaşmalarını görüşeceğimiz izlenimini edindim. Hedeflerimin ve motivasyonlarımla detaylarına dalmayı tercih ediyorsanız, önceden bilmek isterdim.

"Sorun şu ki," dedi Tared, hâlâ kaidesine yaslanmış bir halde, "ikisi de aynı şey.

Gözlerini kırptırdı. "Detaylandırmak ister misin?

"Sizinle çalışma hevesimiz tamamen hedeflerinize bağlı. Omuz silkti. 'Kızıl Saray'ın çaresiz bir şiddete sürüklenmemesini sağlamak için ona yardım etmek - bunu yapabiliriz. Kızıl Saray'a eski gücünü sessizce geri kazanması ve bize tekrar saldırması için yardım etmek... daha az çekici bir olasılık.

Thysandra, "Başka bir savaş istediğim son şey," diye bağırdı.

Bu iyi haber," dedi kuru bir sesle. "Peki ya mahkemenizin geri kalanı?

Bereas.

Tüm ordusu.

Şarabındaki zehir.

Naxi her an koridorun diğer tarafında konuşabilir ve arkadaşlarına buranın dünyanın geri kalanının başına bir sürü bela açmak üzere olan bir cehennem çukuru olduğunu söyleyebilirdi. Gerçekten de konuşmalıydı. Ama galeride iblis sesleri acı verici bir şekilde duyulmuyordu ve bu yüzden yalanlar Thysandra'ya aitti.

"Her zaman muhalif partiler vardır," dedi - Symeon'un bıçağının ona doğru dalışı, ölümden birkaç santim uzağa getiren yaygaracı bir kalabalık için gülünç bir klişe. "Şimdilik kontrol altındalar," diye eklerken sesi titremedi.

Yalanlar.

İğrenç

yalanlar.

Sonra tekrar ... neden umursasın ki? Onlar onun müttefiki değildi. Onlara dürüstlüğünü borçlu değildi, onlar da ona dürüstlüklerini borçlu değillerdi.

"Ve sarayınızın herhangi bir üyesi bize tekrar saldırdığı anda sarayınızla halkımız arasındaki tüm anlaşmaların geçersiz sayılmasını kabul ediyorsunuz?" dedi Helenka ve Thysandra o parıldayan değerli taş gözlerin, kendi hain yüzünde beliren her şüphe seğirmesini not ettiğine yemin edebilirdi.

Kabul eder miydi?

Tek bir şeyi bile garanti edemiyordu - işin çirkin gerçeği buydu. Bereas'ın nerede saklandığını bile bilmiyordu, Tanrı aşkına! En yakın su perisi adasından yarım saat uzakta kamp kurmuş ve canı istediği anda yiyecek için adaya baskın yapmaya hazır olabilirdi. Ama onlara bu kadarını söylemek, tacına parmak uçlarıyla tutunduğunu itiraf etmek ...

Onun yüzüne gülerlerdi.

Ve kendi zavallı hayatını kurtarmak için onların yeminlerine ihtiyacı vardı. Sarayının daha barışçıl düşünen üyelerine, umutsuzca istedikleri şeyi onlara verebilecek kişinin kendisi olduğunu kanıtlamak için bir şeye, *herhangi bir şeye* ihtiyacı vardı.

"Evet. Ağzından çıkan ses bir şekilde Eski Thysandra'nın sesiydi - Anne'ye defalarca Kızıl Saray'a bedeninin ve ruhunun her zerresiyle hizmet etmekten mutlu olduğunu, gerçekten çok mutlu olduğunu söyleyen o ses. *Nefret* ettiğini fark etmediği bir ses - ama tanrılar ona yardım etsin, başka ne yapabilirdi ki? "Bunun makul bir koşul olduğunu söyleyebilirim.

Öyleydi. En kötüsü de buydu.

Bu, altısı arasında mantıksız olanın *o olduğu* anlamına mı geliyordu?

Ama barışı korumayı başaramazsa bu sadece bir ihanet olurdu... ve yine de pekâlâ başarabilirdi. Elbette İttifak'ın durumunu bir sır olarak saklamak zorundaydı. Mahkemeye tek bir saldırının tüm anlaşmayı mahvedeceğini söylemek, birkaç isyancı fae için neredeyse bir davetiyeydi.

sadece bu. Ama sessiz kalırsa, bu salonun dışında kimseye söylemezse ...

"Pekâlâ," diye bir erkek sesi çılgın düşüncelerini böldü ve Tared'e ait olmadığını anlaması bir anını aldı. Delwin ilk kez ağzını açmıştı, sağlıklı bacağı ve tahta bacağı önünde çapraz duruyordu, bronzlaşmış yüzünde temkinli bir kararlılık ifadesi vardı. "Madem durumumuz bu, o zaman rakamları konuşalım.

Bunun anlaşılması biraz zaman aldı.

Diğer dört temsilci bile bir an için şaşkın bir sessizliğe büründü.

"Şimdiden mi? Nenkhet sert bir sesle konuştu, yaralı yüzü kaşlarını çatmıştı. 'Bu biraz hızlı olmadı mı-'

Beyaz Şehir Konsolosu özlü bir omuz silkmeye sözle karıştı: 'Sonlu ömürler,' . 'İsterseniz yirmi yıl daha didişmeye devam edebilirsiniz, ama işiniz bittiğinde ben ölmüş olabilirim. Ayrıca onarmam gereken bir ada var.

Dünyadaki tüm ölü ve yaşayan tanrılara şükürler olsun. Thysandra hayatında hiç kimsenin ölümlülüğü için bu kadar minnettar olacağını düşünmemişti.

"Rakamları konuşmaya hazırım," dedi ve sesinin tonunun gerçeği ele vermemesi için dua etti - *istekli* değil ama acı verici, utanç verici bir şekilde çaresizdi. "Yapmak istediğiniz herhangi bir teklif var mı?

"Ben sadece Beyaz Şehir ve şimdiye kadar ziyaret ettiğim bir düzine kadar insan adası adına konuşabilirim," dedi Delwin, sözlerinde hafif bir titizlik vardı. 'Bununla birlikte, aynı düzenlemeleri diğerlerine de önermeye hazırım. İmparatorluk tarafından haraç olarak alınan tahıl ve diğer ürünlerin dörtte birini size satmaya hazırız - siz tüm imparatorluğun sadece üçte birisiniz ve eminim biraz daha az ziyafetle yetinebilirsiniz.

Dudakları, onları bastırmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen yukarı doğru seğirdi. "Yapabiliriz, teşekkürler.

"Takımadaların kuzeyindeki mevcut piyasa fiyatlarının bir kile buğday için yaklaşık on bakır olduğu bilgisini aldım. Yüzünü buruşturması, hayatında ilk kez tahıl fiyatlarının ayrıntılarına dalmak zorunda kaldığını gösteriyordu. 'Bana kalırsa buna sadık kalabiliriz. İsteyeceğim tek ek bedel, savaş sırasında zarar gören şehrin ve diğer adaların onarılmasına en az bir yıl yardım etmek.

Hepsi bu kadar mıydı?

Altın ve bakır paralar insan pazarı için değerli bir meta olabilirdi ama her metalin tek bir sarı büyü patlamasıyla dövülebildiği ve ekonominin iyilikler ve pazarlıklarla döndüğü fae adaları için öyle değildi. Onun parasının sonsuz bir kaynağı karşılayabileceğini bilmek zorundaydı. Ve şehir onarımları... mavi büyü, başka bir şey değil. Uygun ödüller karşılığında bunu üstlenmeye istekli bir düzine büyücü bulmak nispeten zahmetsiz bir iş olmalı.

Bu da demek oluyor
ki... Anlaşmaları var
mıydı?

Altın rengi güneş ışığı vitray pencerelerden içeri , saray onun etrafında uyanıyordu ve günü atlatmak için ihtiyacı olan her şeye sahipti. Diğerleri de onu takip edebilirdi. Gelmeyebilirler de ama yine de sorun olmazdı. İnsan adaları her zaman sarayın birincil yiyecek kaynağı olmuştu; bu onları en azından bahara kadar idare ederdi.

"Bunu yapabiliriz," dediğini duydu, kulakları rahatlamıştı. 'Bunu kesinlikle yapabiliriz. Başka bir uyarı yoksa, yapabileceğimize inanıyorum.

Salon aniden karardı.

Sanki bir yağmur bulutu güneşin üzerinden çekilmişti... ama pencerelerin dışında hareket eden bir bulut değildi, renkli camın arkasında donuk şekiller ileri geri hareket ediyordu. Kanatlı bir siluet- Başka bir siluet, bu daha yakın-

"*Dikkat* et! Naxi çığlık attı.

Güneş ışığı kör edici bir kırmızıya dönüştü.

Ve kulakları sağır eden bir gürültüyle galerinin her bir penceresi jilet gibi keskin bir cam yağmuruyla patladı.

Bölüm 27

Kalabalık içeri dolmadan önce haykıracak zamanı bile olmadı.

Düzinelerce. *Yüzlercesi*. En başta Bereas'la birlikte gitmiş olanlardan çok çok daha fazlası, galeriye doluştuklarında siyah ve kırmızıdan oluşan bir deniz, sayılarının çokluğuyla gün ışığını neredeyse tamamen gölgede bırakıyordu. Büyü çatırdadı ve doğu pencerelerinin altındaki iki heykel birbirinden ayrıldı. Bir büyü daha ve kaldırım taşı zemin çatlayarak açıldı, soldan sağa doğru uzanan bir yarık oluştu.

Hayır.

Hayır.

Böyle bir şey olamaz. Bu olamaz-

Bir heykel parçalara ayrıldı, uçan bir mermer el başını birkaç santimle ıskaladı ve zihni daha etrafındaki kargaşayı algılamaya başlamadan vücudu tepki verdi. Elbisesinden çekip çıkarmak bir içgüdü meselesiydi. Gece mavisi - azından içinde *biraz* kırmızı vardı ve

Onlara doğru atlayan bir fae dışısının yüzü, alnında kemik derinliğinde bir yara açtı.

Bir düzine kişi onun yerini doldurmaya başlamıştı bile.

Alevler kükredi. Yndrusillitha fiziksel yaşına inanılmayacak bir hızla ayağa fırlamıştı, bu yaşamın bedeninden daha eski bir refleks; ateş ellerinden alevli bir çağlayan halinde döküldü ve onunla saldırganlar arasında dalgalandı. Thysandra bir sonraki kırmızı patlamasını yanan kalkanın etrafından dolaşmaya çalışan bir fae'ye yöneltti. Adam büyüden kaçınmak için döndü, sonra da doğruca ateş kubbesine doğru savruldu - ve tüyler ürpertici bir an boyunca, acı dolu feryadı galeride yankılanan diğer tüm sesleri bastırdı.

Sonra aşağı indi, kanatları hâlâ yanıyordu.

Bir an sonra yanmış et kokusu geldi, çürümüş ve mide bulandırıcı derecede tatlıydı.

Öğürmek için zaman yok. Nefes almaya zaman yok. Koridorun diğer tarafında, Naxi "*Sashka!*" diye bağırdı ve zihni bir anlığına karardı - sadece bir anlığına ve sonra parmak uçlarından şimdiye kadarki en parlak kırmızı ışın patladı ve aynı anda üç fae'yi yere serdi. Daha fazla çizmeye çalıştı ve elbisesinde bir parça bile renk kalmadığını fark etti. Neden *mavi* giymeye karar vermişti ki?

Çünkü bugün bir saldırı olmamalıydı.

Çünkü bir saldırı *olamazdı* - çünkü tüm bu lanet toplantı bir sırdı ve Bereas'ın adanın yakınına bile gelememesi gerekiyordu - ve Tanrılar yardımcısı olsun, Naxi neredeydi?

Başka çılgılık yoktu.

Fae yığınlarının arasından galerinin diğer tarafını zar zor görebiliyordu.

"Biliyor musun? Tared aniden onun arkasına yaklaşarak konuştu. Kılıcı elinde gevşekçe duruyordu; diğer eliyle de kanlar içindeki Helenka'yı ayakta tutuyordu. 'Toplantının geri kalanını başka bir güne erteleyelim. Yine de sizinle konuşmak çok güzeldi Majesteleri.

Hayır. Hayır, hayır, hayır-

"Harika bir fikir," diye soludu Delwin, acıdan yüzünü buruşturarak ikisine doğru topallayarak. 'Bir bacağımı daha kaybetmek için acele etmediğimi söylemeliyim.

Onlardan birkaç metre ötede, bir avuç dolusu fae hiçbir uyarıda bulunmadan havadan yere düştü. O zaman bu Naxi'nin işi miydi? Ama yüzlerinde iblisin acı çektiğini gösteren bir ifade yoktu ve Thysandra ancak o zaman Nenkheth'i gördü -

Anka kuşu ateşinin dönen halkasının altında mürekkep kadar koyu gözleriyle duruyor, solgun, sıkılı yumruğundan bir damla kan sızıyordu.

Kan büyüü.

Bunu görmeyi hiç kaçırmamıştı.

"Pekâlâ," dedi Tared acımasızca, Helenka'yı Delwin'in göğsüne doğru iterken artık o kadar da rahat değildi. Gitme zamanı. Drusa-'

Yndrusillitha kollarını geri çekip boş yüzlü Nenkhet'i omzundan yakalayıp diğer üçüne doğru sürüklemeye başladığında anka ateşi aniden cızırdadı. Üstlerinde daireler çizen fae'ler arasında bir heyecan çılgılığı yükseldi ve sonra aşağıya, aşağıya, aşağıya daldılar-

Delwin'in eli Helenka'nın pazusuna kenetlendi.

Yndrusillitha'nın parmakları Delwin'in bileğine dolandı.

"Peki ya Thysandra? Tared'in kısa gülümsemesi mezar kadar neşesizdi. "O tahıldan tek bir tane bile görmek istiyorsan Naxi'yi hayatta tutsan iyi edersin.

Ve böylece beşi de gitmiş oldu.

Duman gibi havaya karıştı ... ve silahlı fae'ler hala pencerelerden içeri giriyordu.

Bu son ince örtülü tehdidi - tahıl, barış, umutları ve planlarının ayaklarının altındaki kaldırım taşı gibi paramparça olması hakkında düşünecek *zamanı* bile yoktu. Büyü üzerine yağıyordu. Sığınacak hiçbir yeri yoktu ve elbisesinin mavisine karışmış olan azıcık kırmızı da gitmişti. Ve Naxi ...

Koridorun diğer tarafından kan donduran bir çılgılık yükseldi.

Naxi.

Dünya dönmeyi bıraktı.

Çünkü kararlarının çok basit olduğu ortaya çıkmıştı, refleks olarak geçebilecek kadar içgüdüsel - lanet olsun ticarete ve politikaya, saklayamadığı sırlara. Şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu. Önemli olan Naxi'nin orada, kendisinin de burada olduğu ve *hemen* harekete geçmezse ikisinin de birkaç dakika içinde öleceği basit gerçeğiydi.

Kanatları çoktan genişçe açılmıştı.

Başka seçeneği kalmadığından, saldırı onun tek savunmasıydı.

Tonozlu tavana doğru öyle bir hızla fırladı ki, heykel labirenti altında bulanıklaştı, kırmızı çizgiler kıpkırmızı bir şimşek gibi yanından geçti. Omzuna keskin bir şey saplandı. Yavaşlamadı ve onun üzerinde, beyaz saçlı bir fae erkeği çok kısa bir süre için yoldan çekildi.

Geç kalmıştı; bir balyoz kuvvetiyle ona çarptı ve ciğerlerindeki havanın duyulabilir bir *oof* ile dışarı fırladığını hissetti.

Son sürat dönerken hançeri kanadına saplandı ve birleşik momentumlarını kullanarak onu havada yanlara doğru savurdu. Ona doğru savrulan diğer bir grup fae'ye çarparak saldırılarının dağılmasına neden oldu.

Geçici bir rahatlama. Sağ tarafında bir düzine kişi daha ona doğru koşmaya başlamıştı bile.

Büyülerinden kaçınmak için daldı, gözleri hararetle aşağıdaki zemini taradı. Çatlamış kireçtaşı ve parçalanmış mermer. Ara sıra molozların üzerine yayılmış bir fae cesedi. Beyaz, gri ve kızıl lekeli taşlardan oluşan sonsuz uzanışlar ve ...

Şurada.

Tek bir benek soluk yumurta kabuğu mavisi.

Salonun kuzey köşesinde, kırık camlarla çevrili bir denizde, Naxi bir kaide ile yıkılmış bir mermer kanadın arasına sinmişti. Bir avuç dolusu ölü fae etrafındaki zemine saçılmıştı. Hiçbiri ona ulaşamamıştı, o zaman ...

Ama çıplak ayaklarının etrafına bir kan gölü yayılıyordu.

Thysandra çoktan dalmaya başlamıştı.

Kılıç taşıyan bir Fae kraliçesi heykeli altında parçalara ayrıldı ve mermer parçaları göğsüne, kalçasına çarptı. Acıyı zar zor hissetti. Aşağıya ve daha da aşağıya, o kadar hızlı bir iniş ki neredeyse yere çakılıyordu - bir kuyruklu yıldız gibi zemine çakılmadan önce bir an içinde kanatlarını açarak bacaklarını kırmayacak kadar fren yaptı. Yere inerken ayağı yine de bir enkaz parçasına takıldı ve ağırlığının geri kalanı üzerine çökünce bileği keskin bir şekilde büküldü.

Onun boğuk laneti Naxi'nin "Sashka!" sesiyle aynı zamana denk geldi.

Ayak bileğindeki delici acı bir sonraki anda yok oldu.

"Sakin buna *cüret* edeyim deme," diye bağırды, yüzüne kırmızı bir parıltı vurunca eğildi ve sonra kan bulaşmış saklanma yerinde Naxi'yle yüzleşmek için döndü. İblisin teni her zamankinden daha da solgundu - yanlış türden bir solgunluk, kızaran pembeden ziyade grimsi. 'Benimkini de alacak kadar kendi acın var. Neren kanıyor?'

Ayak bileğindeki zonklama geri dönmezken Naxi boğuk bir sesle 'Tabanlar. Cam.' Hay sikeyim.

"Tamam. Bu bir yalandı. Saldırganlar tekrar aşağı inmeye başlamıştı bile. 'Bana ayaklarını ver. En azından bu işe yaramaz şeyde bir sürü mavi var.

Naxi ince bir bacağına uzatırken küçük bir hıçkırık çıkardı. "Bunun içinde çok güzel görünüyorsun.

Thysandra, Naxi'nin yaralarını ilk kez gördüğünde tekrar küfrederek, "Bu da *bir şeydir*," diye homurdandı. Nasırlı derisine en az bir düzine küçük cam parçası saplanmıştı, bazıları o kadar derine gömülmüştü ki varlıklarını ancak neden oldukları kesiklerden anlayabiliyordu. 'Lütfen daha iyi hissetmek için gidip bir kaç fae'ye işkence et. Bu acıtacak.

Gözlerini sıkıca kapatan Naxi buna mecbur kaldı. Başlarının üzerinde, fazla yaklaşan bir ya da iki kişi çığlık atmaya başladı; geri kalanlar aceleyle geri çekilerek güneş ışığının tekrar içeri girmesine izin verdi.

Thysandra dişlerini sıktı, sol elini kan gölüne daldırdı ve cam parçalarını buharlaştırmak için ihtiyacı olan kırmızıyı çekti. Sadece yaralar için yeterliydi. Gerçi Naxi'nin ayağının *sağlıklı* kısımları için çok fazlaydı: camın büyüye emmediği yerlerde kırmızı, deriyi ve nasırları yırtmış, şimdi bir düzine yeni yerden kan akıyordu. Dağınık bir işti ve zamanı olsaydı daha iyisini yapabilirdi - ama bu durumda, bu parçaların yarısını bile çıkarana kadar ikisi de ölmüş olacaktı.

Sol elini elbisesine bastırdı. *İyileştirmek için mavi*. Bir başka hızlı büyü parıltısı ve tüm yaralar yok oldu.

Bir adım kaldı.

Bir ok vızıldayarak yanından geçti ve arkasındaki zemini deldi. Hay sikeyim. Sonunda Naxi sırtını korurken onu büyüünün erişemeyeceği bir yere götüremeyeceklerini anlamışlar ve daha ilkel silahlara sarılmışlardı. Eğer o yayı kullanan her kimse en ufak bir beceriye bile sahipse-

İkinci bir ok kendini ayaklarının dibindeki moloz yığınının gömdü.

Naxi'yi kaidenin arkasına doğru itip yarı sürünerek peşinden giderken 'Siktir,' diye yüksek sesle başardı. "Pekâlâ. Bana diğer ayağını ver. Onları bizden uzak tut.

Naxi başını salladı, gözlerini tekrar sıkarak kapatırken yüzünden sessiz gözyaşları dökülüyordu. Thysandra titreyen elleriyle iyileştirme rutinini tekrarlarlarken iki ok daha tepelerinde ılık çaldı, bu sefer daha da hızlı çalışıyordu. Birkaç fae şansını denedi ve onlara doğru uçtu. Her biri çığlık atarak yere çakıldı.

Yine de...

Geriye en az yüz kişi kalmıştı ve tek bir koordineli saldırı düzenledikleri anda Naxi'yle işi bitecekti.

Thysandra ezik kaidenin arkasına çömelerek tekrar yüksek sesle 'Siktir,' dedi.

Naxi onaylayarak burnunu çekti.

Ancak şimdi, nefes almak için yarım saniyesi varken, kendi yaralarının acısını fark etti - uçan büyü ve mermerin bıraktığı düzinelerce küçük kesik ve çürük. Ayak bileği, Naxi'nin büyüünün çember çizen fae'ye odaklanmasıyla yeniden zonklamaya başlamıştı. Başı dönüyordu. Zehrin artçı etkileri mi yoksa kan kaybı mı, tam olarak emin değildi.

Her iki şekilde de...

Her iki durumda da, başı büyük beladaydı.

Etrafındaki zemine daha fazla ok isabet ediyor, demir uçlar kaldırım taşı karolarından kıvılcım fırtınaları çıkarıyordu. Siper aldıkları sürece işe yaramaz uyarılardı ama hareket etmeye çalıştığı anda onu bekleyen başka bir yaylım ateşi olacaktı. Peki buradan canlı çıkmalarının bir yolu var mıydı? Belki duvarda bir delik açıp kaçmaya kalkışırsa, muhtemelen peşinden geleceklerdi ve Naxi'yi taşımak onu yavaşlatacaktı. Ve bir sığınak ya da ona yardım etmek isteyen bir avuç müttefik bulsa bile-

Sonra ne olacak?

Planı sızmıştı. *Yine*

sızmıştı.

Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Kimseye söylememişti. Yokluğunu örtbas etmişti. Her şeyi doğru yapmıştı ama *yine* de her şey ters gitmişti - ve şimdi İttifak onun bir yalancı olduğunu, mahkemesi de başarısız olduğunu düşünüyordu ve ikisi de haksızdı.

Peki ne seçeneği kalmıştı?

Arkasından bağırان sesler geliyordu, görüş alanının köşelerinde saldırı için sıraya giren fae'ler vardı. Naxi kolunu sallayarak bir şeyler söylüyordu. Hiçbirini duymuyordu bile. Uzuvarı birdenbire çok ağırlaşmıştı - düşünceleri de... Belki de gidip bulabildiği en derin deliğe saklanmalı ve her yeri kurtlara bırakmalıydı. Belki de her zaman yapabileceği en iyi şey ve-

Bir korna sesi duyuldu, aniden yaklaştı.

"Ordu!" diye bağırdı biri tepesinde, kelimeler birkaç dakika sonra ona ulaştı. 'Bu ordu! Kaçın!

Nicanor?

Tanrılar - gelip onu kurtarmak isteyen birilerini bulmuş muydu?

Rahatlaması gerekirdi ama dışarıdaki gökyüzü yeniden kırmızının ateşli tonlarıyla aydınlanırken rahatlamak bile fazla bir çaba gibi geldi. İnfazın ertelenmesi, eğer bir şey varsa. Nicanor bile onu sonsuza dek kurtaramazdı. Üstündeki savaş sesleri bir bulanıklıktı, kilometrelerce uzakta hissediliyordu - kılıçlar ve donuk gümbürtüler ve bir ses ...

Bir ses.

Çok tanıdık bir ses, insanlara dışarı çıkmaları için bağıyor,
dışarı çıkın. Bereas.

Ve bir anda, artık hiçbir şey ağır gelmiyordu. Bir anda, artık seçenekleri kalmamıştı. Kararlar, bir göz kırpması ile diğeri arasındaki sonsuz küçük an içinde kendiliğinden oluşuyordu - çünkü o *buradaydı*, onu neredeyse üç kez öldürecek olan piç kurusu ve eğer başka hiçbir şey yapamıyorsa, en azından bazı lanet olası cevaplar alacaktı.

Ayağa fırlayıp sendeleyerek kaideden uzaklaşırken ayak bileği protesto çılgınlıkları attı. Naxi arkasından ismini haykırıyordu - onu da görmezden geldi.

Fae'ler kırık pencerelerden dışarı fırlıyordu. Ve orada, en arkada... kan kırmızısı kanatların parıltısı.

Kendini havaya fırlattı.

Aynı anda Bereas da onu fark etti ve Tanrılar yardımcısı olsun, yüz metre ötede yüzünde büyüyen sırıtışı *hissedebiliyordu* - haftalar önce onu odalarının yakınında durdurduğu aynı kör edici beyaz kendini beğenmişlik. *Bu unvanı korumayı başardığın sürece tadını çıkar, aşkım...*

"Thysandra!" diye bağırdı, bir metre boyundaki iri yarı kibiriyle havada dönüp duruyordu.

Onu yemliyordu. Ödüllü kanatları ve şişkin omuzlarıyla daha hızlı *olacağını* çok iyi biliyordu - koştuğunda bunu iyi yapacaktı ve bir dahaki sefere kafasına gelene kadar onu bir daha görmeyecekti. Bu, ona doğru daha da hızlı süzülmesini engellemedi. Etrafında gittikçe daha fazla Fae salondan dışarıya, dışarıdaki açık havaya doğru süzülüyordu; öfke vücudunun her damarına hücum ederek onu onların isimlerine, yüzlerine karşı körleştirdi.

Uzaktan Nicanor'un sesi komutlar yağıdırıyordu.

"Hayat nasıl, Thysandra? Bereas bağırdı, Thysandra'nın kanatlarının siyahından aldığı pervasız güç patlamasından kaçarken kovalamacanın tadını çıkardığı belliydi. Artık salonda neredeyse hiç kimse kalmamıştı. "Duyduğuma göre İttifak'ın ayaklarını öpmekle meşgulsün?"

Ona doğru bir kırmızı çıttırtı daha fırlattı. Adam takla atarak üzerinden geçti ve tekrar ulaşamayacağı bir yere savrulurken yüksek sesle güldü.

"*Sashka!*" Naxi çok aşağıda ağlıyordu. "Sashka, bırak onu!

Gitmesine izin veremezdi.

Siktir et onu ve onun adı, ukala suratını. Onu ve savaş kışkırtıcısı nefretini sikeyim. Döktüğü her damla kanın, ona yaşattığı her uykusuz gecenin bedelini ödeyecekti ve eğer bunun için kendini paramparça etmesi gerekiyorsa ... kaybedecek neyi kalmıştı ki?

Kanatları havaya o kadar sert çarptı ki canı acıdı.

Her nasılsa piç kurusu *hâlâ* daha hızlıydı.

"Hâlâ pes etmedin mi?" alay ederek ona doğru daireler çizdi ve midesi altüst olacak kadar hızlı uçarken bile ondan uzaklaştı. 'Bu acınası gösteriden vazgeçmek zorundasın, *Sashka*. İblis hayvanın seni çağırıyor.

Parmak uçlarından çıkan kırmızı patlama, hedeflenenin iki katı bir güçle patladı.

Onu sadece birkaç santimle ıskaladı - sadece arkasındaki boş havaya çarptı, yavaşlamadan dönerken hızını yine hafife aldı. Yıkım ışını bunun yerine altlarındaki bir çift heykele çarptı. Taş uzuvlar, taşlar ve asalar bir anda her yöne fırladı ve Bereas yüksek sesle gülerek onun etrafında son bir kez döndü.

"Sanırım ben gidiyorum, aşkım. Sonunda ondan uzaklaşıp kırık camlara doğru hızlanırken ona bir öpücük kondurdu. "İttifak'a benden selam söyle!

Uçarken *hâlâ* gülüyordu.

Büyüsünü son bir kez kullanırken hiç düşünmedi. Sadece öfke.

Parmak uçlarından fişkıran renk kırmızı değildi. Onu da hedef almıyordu. Çünkü deniz yosunlarının hastalıklı mavisine dönüşen elbisesi *hâlâ* üzerindeydi... ve vücudundaki tüm sihirli liflerle, arkadaşlarının içeri girdiklerinde paramparça ettikleri pencerelere doğru fırlattığı renk tonuydu.

Şifa için mavi.

Cam, Bereas'ın yüzünün birkaç santim önünde tekrar yerine oturdu. Rotasını değiştirmesi için çok geçti. Yavaşlaması için de çok geçti. Son bir çılgılık atarak baş döndürücü bir hızla pencereye çarptı ve taş duvarlarda yankılanan bir gürültüyle yere yığıldı.

Bir an için cama yapışmış gibiydi, sanki vücudu küçük kurşunlu camların içinde erimişti.

Sonra kaymaya başladı.

Kanatları sonsuz iniş yolunda seğirmedi bile. Atılmış bir un çuvalı gibi yere çakıldı, Thysandra'nın bir dakika önce parçalara ayırdığı heykelin kalıntıları arasında yayıldı - başının yanında, alaycı bir şaka gibi ufalanmış bir taç vardı.

Salon birdenbire son derece sessizleşti. Dışarıda savaş şaşırtıcı bir hızla ilerliyor gibiydi.

Dikkatli bir şekilde alçaldı. Ancak yere inip birkaç metre yaklaştığında adamın hâlâ nefes aldığını gördü.

Parmakları hançerinin kabzasının etrafında kıvrıldı.

"Bereas? Hareket etmedi.

Hay sikeyim. Belki de onu durdurmakta biraz *fazla* başarılı olmuştu. Nefesi hâlâ boğazında düğümleniyordu ama yüzünün diğer tarafı *buruşmuştu* - sanki kafatasının tamamı çarpmanın etkisiyle katlanmıştı. Burnundan kan damlıyordu. Sivri uçlu bir kulağından da. Kız ona doğru ilerlerken puslu kahverengi gözlerinden biri kırpışarak açıldı ve içinde hiçbir tanıma yoktu.

"Bereas?" tekrarladı, şimdi daha yüksek sesle.

Salon, korkunç bir sessizliğe bürünmüştü. Orada yatıyordu, pervasız ve vahşi gururuyla sarayını dize getirebilecek olan erkek... yaralanmış, kırılmış ve ölümden kalp atışları kadar uzakta.

Dudaklarında bir şey kıvrıldı. Bir alay, şimdi bile.

"Seni hâlâ iyileştirebilirim," dediğini duydu. Büyük olasılıkla bir yalandı - ama o zaman, ondan gerçeği duymayı hak edecek ne yapmıştı ki? "Bana bu galeriye saldırmayı nasıl bildiğini söylersen seni iyileştiririm.

Gözlerini kırıştırdı.

Bakışlarında bir bilinç kıvılcımı parladı.

"Nasıl..." Dudakları neredeyse hiç ses çıkarmadan kıpırdadı, hırıltılı bir fısıltıdan başka bir şey çıkmadı. "Nasıl bildim...

"*Saldırı*, Bereas. Onun yanında dizlerinin üzerine çöktü, sanki bu anıyı onun hırpalanmış zihnine geri yansıtabilecekmiş gibi. Bilmek zorundaydı. Bilmek *zorundaydı*. Yanlış bir şey yapmamıştı ama yine de... "Kim söyledi sana?

Ona tekrar göz kırptı ve sonra...

Sonra *güldü*.

"Oh. Boğazından gıcırtılı kıkırdamalar yükseldi, kan da onlarla birlikte köpürdü. Fiziksel eforla göğsü titredi. 'Yani söylediğim için üzgünüm

Sen, Thys. Sen...' Bir hırıltılı nefes daha. "Yanlış kişiyi beceriyorsun, aşkım.

Sertleşti. "Ne?

Nefesi daha da zorlaştı.

"Bekle, Bereas, *bekle*. Titreyen parmaklar. Kanlı deri. Mavi, elbisesinde çok fazla mavi vardı - ama nereden başlamalıydı ki? "Ne demek istiyorsun-

Kadının ellerinin altında son bir hırıltılı nefes verdi. Ve sonra artık hareket etmedi.

Yanlış kişiyi beceriyorsun.

Çatlamış kaldırım taşının üzerine oturdu, artık hissetmediği yaraları kanıyordu ve etrafındaki harap olmuş salona görmeyen gözlerle baktı. Parçalanmış yüzler. Parçalanmış uzuvlar. Göz alabildiğine uzanan kırık mermerler, çökmüş kaideler, üzerlerindeki isimler okunaksızdı. Binlerce yıllık fae hükümdarları, savaşmadan ölmüşlerdi - ah, onlara gerçekten çok iyi uyuyordu, değil mi?

Bir utanç kaynağı. Bir yalancı.

Bir ve bunu artık herkes biliyordu.

Yanlış kişiyi beceriyorsun.

Galeriye saldıracaklarını bilmemeleri gerekirdi. Burada daha iyisini yapmak için son ve umutsuz bir girişimde bulunacağını bilmemeliydiler. Kimseye söylememişti, iki dakika önce inanmıştı ... ve ancak şimdi bunun doğru olmadığını anladı. Sadece doğru olmasını istemişti. Gerçekten de bunu o kadar çok istemişti ki, önündeki kristal berraklığındaki gerçekleri görmesine bile izin vermemişti.

tek kişi tam olarak nerede ve neden biliyordu. O tek kişi haftalardır *her şeyi* biliyordu.

Dört kişiydiler, kendine tekrar tekrar söylemişti. Gadyon. Nicanor. Inga. Silas. İçlerinden biri sırlarını dünyaya ifşa etmiş olmalıydı ve ancak şimdi listede beşinci bir şüphelinin daha olduğunu tamamen göz ardı ettiğini fark etti-

"Sashka?

Hayır.

Lütfen, tanrılar, hayır.

"*Sashka*. Sessiz ayak sesleri yaklaşıyordu ve o yumuşak, yatıştırıcı, büyüleyici ses yaklaşırken başını kaldırmaya cesaret edemedi. "Ne dedi o? Sorun nedir? Neden bu kadar ... bu kadar ... hissediyorsun?"

Şok oldum.

Şüpheli.

Öfkeli.

Hepsi de mantıklı seçeneklerdi ve hepsi de gerçeklerden çok ama çok daha katlanılabilir olurdu-

Kalbim kırıldı.

Ne kadar da aptalmış.

"Sen," diye nefes aldı, bakışları hareketsizdi. "Onlara sen mi söyledin? Ayak sesleri aniden durdu.

Bu lanetli, ölü yer çok sessizdi - kalbinin göğsünde yavaşça, acı içinde parçalara ayrıldığını *duyabildiği* bir sessizlik. anlamlıydı. Haftalar önce doğrudan yüzüne söylenmiş olan yalın, çirkin gerçekleri nihayet bir araya getirdiğine göre çok anlamlıydı

...

"Ne? Naxi dedi ki.

Sesi artık o kadar tatlı değildi.

Başını kaldırıp bakmak Thysandra'nın yapması gereken en son şeydi ama yine de ihaneti kendi gözleriyle *görmek* gibi çarpık, kendini kırbaçlayan bir arzu yüzünden bunu yaptı. Mavi gözler. Solgun yanaklar. Soluk mavi kumaş şeritlerine sarılmış küçük, zarif ayaklar. Tatlı, çok baştan çıkarıcı, tatlı tatlı ...

Zehir gibi.

Şarabı da tatlıydı.

"Onlara sen söyledin. Ben uyurken. Bu bir suçlama bile değildi - daha ziyade bir sonuçtu. 'Gadyon'un notlarını çalan ve onları yayan sendin. Labirent'i ziyarete gittiğini söylediğin onca zaman, sen... sen...'

"Sashka, sen neden ? Çok tiz. 'Neden ben-' 'Çünkü gitmemizi istedin,' dedi Thysandra içi boş bir sesle.

Boş mavi gözler ona dik dik baktı ve bu sefer hiçbir itiraz gelmedi.

'Buradan gitmemi istedin. Kemik salonunda bana söylediğin ilk şey, Tanrı aşkına, ben seninle gelmeye karar verene kadar mahkemede sadece zamanını beklediğini. Neşesiz bir kahkaha dudaklarında asit gibi yandı. 'Ama sana kızmamı da istemedin. Beni zorlamak istemedin.

Burada *geçirdiğim* zamanın onarılamaz bir başarısızlık olduğundan tam olarak emin olamadan kaçıp gitmemi istediniz - yani başarısızlığa uğrattınız, değil mi?

Çok zekice. Çok acımasız. Sadece empati yeteneği olmayan bir yaratığın aklına gelebilecek türden bir plan.

Başından beri bilmesi gerekmez miydi? Aralarındaki her etkileşim bu şekilde gelişmemiş miydi? Son Savaş'ta Nazi savaşı kazanmak ve kendi hayatını kurtarmak için onun duygularıyla oynamıştı. İttifak'ın hücrelerinde, Nazi onu konuşturmak ve savaşı kazanmak için duygularıyla oynamıştı. Peki *nasıl* olmuştu da bu sefer, iblisin aralarında ustalıklı kurduğu o mükemmel idilin gerçek olduğuna inanmasına bir şekilde izin vermişti?

Onun duygularıyla oynadım. Güvenini kazandı. Onu .

Her zamanki gibi.

Herkes gibi.

'Bu çok saçma,' dedi Nazi.

Thysandra'nın dudaklarından bir alay döküldü. 'Elinden gelenin en iyisi bu mu? Ben sadece senin bana söylediğin şeyleri tekrarlar mı? Ne zaman-'

Sana yardım ediyordum! Neden sana yardım edeyim ki-'

"-eğer sana bir şey kazandırmadıysa?" diye araya girdi, sesi giderek yükseliyordu. 'Kesinlikle! Sen lanet olası bir iblissin! Sırf sıcak ve bulanık duygular için birine yardım edecek dünyadaki son kişi sensin! Tabii ki oturup fikrimi değiştirmemi beklemeyecektin - *tabii* ki her şeyden önce kendin için çalışacaktın!

Daha önce Nazi'nin yanaklarının solgun olduğunu düşünmüştü. Artık neredeyse yarı saydamlaşmışlardı, ölüme benzer bir solukluklardılar. "Sashka...

"Ve bana *Sashka* yapma!

"Bir pazarlık yaptım. Nazi bağlı ayakları üzerinde sendeleyerek ilerlerken bu neredeyse bir yalvarış gibiydi, kolu önündeydi, bileği dışa dönüktü. İşaret sabah ışığında pembe ve masum bir şekilde parlıyordu. 'Anlaşmamızı hatırlıyorsun, değil mi? *İstesem* bile sana ihanet edemem, Sashka. Öylece yapamazsın-'

Thysandra boğuk bir sesle, "Bana ihanet etmemek için asla pazarlık yapmadın," dedi, dudaklarının kıpırdadığını zar zor hissederek. 'Sadece bana isteyerek zarar vermemek için. Ve buradan çıkmamın kendi yararına olacağını söyleyen de sen değil miydin?

İhtiyacı olan tek cevap sessizlikti. Bu sessizlik bir itiraf kadar iyiydi.

Nazi titriyordu. O kadar şiddetli titriyordu ki, buklelerinin pembe uçları ince omuzlarının etrafında sallanıyor, alt dudağı titriyor, mavi gözleri doluyordu - gerçek bir sıkıntı, suçüstü yakalanmış ve hiçbir yeri kalmamış bir hırsızın paniği

Ve şimdi bile o kırılğan görünümlü sefaletin Thysandra'nın kollarını ona uzanmak için kaşındırması utanç vericiydi. Özür dilemek, af dilemek, o pembe gül goncası dudakları tekrar gülümseyene kadar öpmek... O kemikten önce kendini yere attığı her seferde olduğu gibi Tahtların, hayal edilen herhangi bir hafiflik ve hata için sürünen.

Her seferinde olduğu gibi, en acınası aşk bahanesi için bile o kadar çaresiz kalmıştı ki, onu elde etmek için kendi kalbine seve seve ihanet etmişti.

'Başka bir pazarlık yap o zaman,' nefes aldı. "Gerçek için. O zaman bana bunu yapanın sen olmadığını söyle.

Naxi sertleşti.

Parçalanmış, kafaları kesilmiş heykeller, yüzyıllar boyunca tarihin enkazı arasında bir anlık çıkmaz... ve sonra iblis geri adım attı.

Kolunu yanına indirdi.

Ve bir sesle, "Hayır," dedi. İşte oradaydı.

Thysandra'nın bunu beklemesi gerekirdi ama yine de *-hâlâ-* hain kalbi bu onay karşısında hayal kırıklığına uğramıştı. "Yani kabul ediyorsun?

"Hiçbir şeyi kabul etmiyorum! Bir adım daha geri çekildi. O mavi gözlerden yine yaşlar süzülüyordu, şimdi taşıyordu. 'Sana ihanet etmediğimi söylüyorum. Hayatımda lanet olası Bereas ile tek kelime bile konuşmadım. Ama eğer bu konuda bana güvenemiyorsan-'

"Bu konuda sana nasıl güvenebilirim ki! Thysandra patladı ve Bereas'ın kanlar içindeki cesedine kontrolsüz bir el salladı. Ne *dediğini* biliyor musun? Biliyor musun-'

'Ne dediği umurumda değil! Sen de umursamamalısın! Naxi'nin sesinin daha önce hiç bu şekilde kırıldığını duymamıştı, çığ, ince ve tamamen sefil. 'Bana güvenmen için sana her türlü nedeni sundum Thysandra ve o sana hiçbir neden sunmadı - seni destekledim, korudum ve rahatlattım ve sırf doğruyu söylüyor olabileceğimi anlayamadığın için kendimi tekrar tekrar savunmak zorunda kalmaktan *bıktım*, anlıyor musun?

Saçmalık.

Sinsi, manipülatif *saçmalık*.

"Oh, yani şimdi suçlanacak kişi ben miyim?" diye karşılık verdi, ayağa kalkmaya çabalıyordu. Acı sadece öfkesinin daha da alevlenmesine, daha da ısınmasına, içinde ateş gibi yanmasına neden oldu.

Damarlar. 'Şimdi de çok güvensiz olan *ben mi oldum*? Dünyadaki diğer tüm canlılar haklı olarak senden korkuyor, kimse sana kendini savunma *fırsatı* bile vermedi - ama sana herkesten daha fazla güvenmeme rağmen her şeyi yanlış anlamış olmalıyım?

Naxi'nin yüzü kül rengine dönmüştü.

"Bana bir şeyleri kaçırdığımı söyle. Thysandra'nın sesi daha da yükseldi. 'İttifak'a da sana güvenmeleri için her türlü sebebi verdin, değil mi? Onların kurallarına sadık kaldın. Onlara savaşlarını kazandırdın. Ve hâlâ senin yanında temkinli davranıyorlar - o zaman hepsi mi yanılıyor?

"Sakin buna cüret etme. Pembe dudakları vahşi, keskin dişli bir hırıltıya dönüştü. "*Sakin* bana söylemeye *cüret* etme-

'Ailene sana güvenmeleri için her türlü sebebi verdin, değil mi? Thysandra tükürdü.

Naxi hareketsiz kaldı.

Her iki yanındaki heykeller gibi hareketsizdi... ve o sessizlikte bir şey kırıldı. Kaidelerin arasında dağınık duran kafalar, eller ve kanatlar gibi kırıldı.

"İstedğin kadar sana inanmamı söyle. Kelimelerin dudaklarından dökülmesine izin vermek iyi hissettirmiyordu. O zayıf iblis kaburgalarının arasına çoktan saplanmış bir kazığı yerine çakmak gibiydi. 'Ama daha önce sana güvenenlerden kaçtın ve bana defalarca bunu tekrar yapmak istediğini söyledin - insanların da, mahkemenin de canı cehenneme. Bu yüzden eğer ben senin evi, ocağı ya da herhangi bir aileyi umursamadığını çok iyi biliyorsam, o zaman

-'

"Kapa çeneni. Naxi'nin elleri yanında pençeler gibi seğirdi. "Kapa çeneni. *Yukarı*.' 'Ama yanılıyor muyum? Ben-'

"*Kapa çeneni* dedim, Thysandra! Tiz bir hıçkırık kelimelerle birlikte dışarı çıktı. 'Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok! Ve sen... sen

...'

Bocaladı.

Nefes nefese bir sessizlik.

"Ya ben? Thysandra ısırıldı, tüm kasları ve tendonları gerildi.

"Aile hakkında konuşmaya hakkın yok. Naxi acı ve yakıcı bir kahkaha atarak geriye doğru sendeledi. 'Tanrı'nın lanetlediği kollarına düşsen bile aileni tanıyamazsın. Hepsine güvenmemekle o kadar meşgul olurdun ki, *herhangi birine* en ufak, en üzücü bir inanç bile beslemektense onları kaybetmeyi ve yeniden güvende hissetmeyi tercih ederdin, değil mi?

Zihninin arkasında tazılar kükredi.

Deri yırtıldı. Kemik kırıldı. *Thysandra!* diye bağırması, ona ulaşmak için yokuşu tökezleyerek çıkmış, damlayan dişleri onu aşağı çekmişti. *Thysandra*, tekrar ve tekrar ve tekrar-

Ve onu kaybetmişti.

Ona güvenmemiş ve onu kaybetmişti - ama en azından *hayatta kalmıştı*.

"Bana kanıtla o zaman. Şimdi yalvarıyordu ve umurunda bile değildi; bacakları bükülüyordu ve bu da umurunda değildi. "Lütfen. O aptal pazarlığı yap. Yanıldığımı kanıtla. Sana güvenmek *istiyorum*, yemin ederim, ama-"

Naxi sessiz bir sesle, "Ah, ," dedi.

"İstiyorum! Gerçekten istiyorum! Dizleri tekrar yere çarptı. Bileği tekrar burkuldu ve sonra aniden ağlamaya başladı - acınası, içi boş hıçkırıklar içinden çıkıp boş koridorda yankılanıyordu. Var olmayan o anıya yeniden uzanıyormuş gibi hissetti. Çok ama *çok* yakınında olması gereken ama olmayan bir şeye tutunmak gibi. 'Sana güvenmeme izin vermen için *yalvarıyorum*, anlamıyor musun? Sadece ihtiyacım var-"

"Bu güven değil, Sashka. Zar zor bir fısıltı. 'Güven korkutucudur. Sen bunun tam tersini arıyorsun.

Hayatta kalmak.

Hayatta kalmak istediği için şimdi o mu

suçluydu? "Lütfen," diye hüngür hüngür ağladı.

"Lütfen, ben-

"Ben sana ihanet etmedim. Düz. Kayıtsız. Sanki bu kadar kolay olabilirmiş gibi - bir çift ağlamaklı mavi göz ve kesinlikle başka hiçbir şey. 'Kimin yaptığını bilmiyorum, nasıl yaptıklarını da bilmiyorum ama ben yapmadım. Peki buna inanacak mısın?

O istedi.

Gerçekten ama *gerçekten* istiyordu.

Tekrar sorarsa ne olacağını biliyordu.

Ama galeri darmadağın olmuştu. Eski müttefikleri ona bir daha asla saygı duymayabilirdi ve yenileri de daha ona saygı duymaya başlamadan uzaklaştırılmıştı. Bu darbeden bir şekilde kurtulursa, bir daha asla ama *asla* yenilgiyi göze alamazdı ve Bereas'ın alaycılığı hâlâ oradaydı ...

Yanlış kişiyi beceriyorsun, aşkım. Nasıl

merak etmez?

Nasıl olur da korkmaz?

Yanı başındaki o dayanılmaz ihanet tehdidiyle geceleri nasıl rahat uyuyabilirdi?

"Lütfen," boğuldu. "Lütfen sadece-

Naxi arkasını döndü.

'Lütfe. *Lütfe!*' Bir daha olmaz. Bu kadar *kolay* değil, her şeyden çok. Dayanamıyordu, başka bir kalp onunkini gözünü bile kırpmadan kapatıyordu - sanki en başından beri hiç saygı görmeye değmezmiş gibi. Bir iblisin sevme yeteneğinden yoksun olduğunu biliyordu. Buna hazırlıklı olduğunu düşünüyordu ama yine de *hiçbir şey* onu, o ince sırtın şimdi tek bir tökezleme adımı bile atmadan kendisinden uzaklaştığını görmeye hazırlayamazdı. "Naxi, lütfe!"

En ufak bir bocalama yok.

Bu kadar talepkâr olma Thysandra, demişti Anne, soğuk ve sert bir gülümsemeyle. *Kibir, senin gözyaşlarının benim endişelerimin ilki olduğunu düşünmek...*

Ağlamayı kesmeliydi.

Güçlü olmak

zorundaydı.

Başarısız olmanın pek çok yolu vardı ve artık ayağa kalkacak, kendini toparlayacak, savaşacak gücü bile kalmamıştı.

"Naxi!" Sesi acınasıydı - boğulmakta olan bir yaratığın hava almak için çırpınışının çaresiz çığlığı. Tek yapabildiği buydu. 'Naxi, lütfe konuş benimle! Benimle konuşmak zorundasın! Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin ve sen... sen...'

Bana zarar veriyorsun.

Mide bulandırıcı şüphe yükselirken kelimeleri söylemeyi başaramadı.

Dünya bulanıktı. Zemin dizlerinin altında sallanıyordu. Ama gözlerini açıp kendini aşağı bakmaya zorladığında kolunun içi kristal berraklığında; jilet gibi keskin renklerle boyanmış bir görüntü - koyu ten, kanlı avuç içi ve bileğinin çukuruna saplanmış tek bir mor pazarlık izi.

Artık pembe yok.

Eğer herhangi bir sebepten dolayı Kızıl Saray'dan ayrılmaya karar vererseniz...

Pazarlık geçersiz kılınmıştı.

Soğuk ve sert zemine yığıldı, kolunu göğsüne bastırdı ve kayıp, terk edilmiş bir çocuk gibi ağlamaya başladı.

Bölüm 28

İBLISLER AĞLAMADI.

Yine de Naxi iblis olma konusunda hiçbir zaman o kadar iyi olmamıştı ve gözyaşlarının kimin gözlerinden aktığı umurunda bile değildi - sadece durmayacakları, duramayacakları umurundaydı. Galeri onun etrafında kırık şekillerden oluşan bir labirent gibiydi. Cam parçaları keten sargılı ayaklarının altında çıtırdıyordu. Thysandra'nın duygularının gelgit dalgası her adımda onu sürüklemeye çalışıyordu ve koridorun diğer tarafındaki kapıya ulaştığında, sadece devam etmek için diz boyu çamurda mücadele ediyormuş gibi hissediyordu - ama yine de yürüdü.

Alternatif geri kaçmaktı.

Bunun alternatifi, o lanet olası pazarlığı yapmak ve kendini bir kez daha herkesin yatağının altında gizlenen canavar olmaya teslim etmektir.

Ki umursamaması gerekirdi! Korkutucu olmak yeni bir şey değildi! Yine de gözyaşları akmaya devam etti, akmaya devam etti ve kapıyı arkasından çarptı, ayağındaki çarşafı yırttı ve ıssız sokakta sendeleyerek ilerledi.

akademi salonları - çünkü istese de istemese de *her zaman* korkutucu olan o olmak zorundaydı ve Thysandra ...

Thysandra farklı olmalıydı.

Thysandra *güvende* olmak için çok çabalamıştı.

Yine de yeterli olmadı. Yine aynı eski yorgun hikayeyle sona erdi. Umurunda olmamalıydı, *umurunda* olmamalıydı, *umurunda* olmamalıydı, yine de iblis kalbi olsun ya da olmasın, çok acıtıyordu. *Daha önce size güvenenlerden kaçtınız* ve en kötüsü de bunun doğru olmasıydı - Mirova'nın yok edilmesinin intikamını almıştı, üç yüz yıl boyunca utanç ve pişmanlıkla yaşadı ve hala tamamen, inkar edilemez *bir* şekilde doğruydı.

İnsanları kendi bırakmak istemiş miydi? Eğer istemediyse, neden istediğini söylemişti?

Önemi yoktu. Hiçbirinin önemi yoktu. O bir iblisti ve tüm iblislerin yaptığı gibi kaçabilir ve asla arkasına bakmayabilirdi. Tek yapması gereken gemisi olan birini bulmak, onu korkutarak Altın Saray'a gitmesini sağlamak, sonra da onu arkadaşlarına geri götürecek bir alf bulmaktı - bu pek hoş bir yol değildi belki ama hoşluk kimin umurundaydı ki?

O bir iblisti. Kesinlikle değildi.

Eğer dünya ona çocuk yiyen, kalp kırıcı bir tehdit gibi davranmakta ısrar ediyorsa, o da buna boyun eğebilirdi.

Merdivenlerden aşağı. Gelip oturması için ona fısıldayan bahçelerin içinden. Bu lanetli yerde yolunu bu kadar kolay bulması sinir bozucuydu; koridorlar ve odalardan oluşan bir labirent, davetkâr olmayan beynine kazınmıştı - hamamlara giden ağır parfümlü geçitten geçip tekrar aşağı iniyor, kalenin ana kapısına gittikçe yaklaşıyordu.

Dışarı. Nihayet.

Özgürlüğün verdiği rahatlama gelmedi.

Neden, Tanrı aşkına? Bu yerden *nefret ediyordu*. Geldiği andan beri gitmek istiyordu ve en azından sonunda bu gerçekleşiyordu - peki neden hedefine yaklaştığı her adımda bir şeyler kaybediyormuş gibi hissediyordu? Kızıl Saray'da başka bir yerde bulamayacağı çok az şey vardı, belki de-

Labirent.

Ve Thysandra, diye fısıldadı aklının bir köşesinden hain bir ses. Bu düşünceyi aklından . Ne de o bir iblisti. O yapışmadı

Artık ona hizmet etmeyen şeyler için etrafta dolanıyordu. Bencildi ve umurunda değildi ve Thysandra onu incittiğinden beri-

Onu umursamamakla suçlayarak mı?

Fark etmezdi, lanet olsun! Adadan ayrılıyordu ve artık Thysandra'yı düşünmek istemiyordu çünkü Thysandra'yı düşünmek ona gereğinden fazla acı veriyordu. Labirent ise...

Labirent yanlış bir şey yapmamıştı.

Ve herhangi bir veda etmeden geri dönmezse dağın ona kızmasını istemiyordu.

Adımlarının ortasında yönünü değiştirdi ve kalenin kalbindeki kemik salonuna doğru koşmaya başladı. O zaman yeni plan. Labirent'ten geçerek kaleyi terk etmek. Hazır gitmişken Faewood'un ağaçlarına da veda etmek. Sonra da dağın etrafından dolaşarak evlerin ve gemilerin beklediği kuzey sahiline doğru yürümek... Kuşkusuz uzun bir yürüyüş olacaktı ama bütün günü vardı ve zaten başka ne yapabiliirdi ki?

Artık koruyacak kimsesi yoktu. Artık Thysandra onsuz yemek yemeyi unutacağı için mutfaktan öğle yemeği çalmayacaktı. Artık toplantılarda oturmak ve Thysandra'dan başka kimse ona bakmazken surat asmak yoktu. Artık o isteksiz gülümseme, görmekten ziyade *hissedebildiği* o eğlence olmayacaktı ve-

Hayır.

Boğazından fokurdayan nefessiz hıçkırıklar, görüşünü buğulandıran yapışkan gözyaşları... her şeyi yanlış anlamışlardı. Umurunda *değildi*.

Kemik salonu. Labirent. Faewood. Planını çok ama çok iyi düşünmeye devam ettiği sürece başka bir şey düşünmesine gerek yoktu.

Ana'nın saltanatının yıkılmış kalbi her zamanki gibi boştu, ancak çok uzakta olmayan büyük bir grup insanın izlerini hissedebiliyordu - uzaktaki varlıklarından yayılan zafer ve neşe kırıntıları. Muhtemelen aptal ordusuyla aptal Nicanor. Thysandra yakında onun yatağında mı yatacaktı? Elbette umurunda değildi. Eğer Thysandra o mükemmel vücudunu vasat aşıklar için harcamak istiyorsa, o zaman-

Hayır. *Hayır*. Kimsenin vücudunu düşünecek zaman değil - en azından Thysandra'ninkini.

Hâlâ hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak Labirent'e indi.

Dağların ılık endişesi omuzlarını saran yumuşak bir battaniye gibiydi ve *bu* bile gözyaşlarının akmasını engelleyemedi, sanki içinde bir musluk kırılmıştı ve bir daha kapanmayacaktı. O burada

Thysandra. Thysandra ona aynı mücevherli tünellerde *ihtiyacı* olduğunu söylemişti. Thysandra ona korkmadığını, iblis zihnini anladığını söylemişti ve bunun tamamen yanlış olduğu ortaya çıksa bile, aslında ne kadar güvenilir olursa olsun Naxi'ye asla güvenmeyeceği ortaya çıksa bile ...

O anı hâlâ çok mutluydu.

Ki bu aptalcaydı. İblisler mutlu anılar yaratmazdı.

Sıcak taş zeminde sendeleyerek ilerledi ve Labirent'in sessiz duvarlarına özürler . En azından dağ ondan korkmuyordu. En azından birkaç dakika daha dışarıdaki dünyaya asla dönmek zorunda kalmayacakmış gibi davranabilirdi; burada en içten gülümsemeler bile her zaman o küçük çekingenlikle birlikte gelirdi; burada *hiç kimse*, hiç-

Neden o aptal pazarlığı yapmamıştı ki?

Hayatının geri kalanını sürekli bir şüphenin ağırlığı altında yaşamak, kendini tekrar tekrar savunmak zorunda kalmak gerçekten o kadar kötü olur muydu? Kim olduğunun, *ne* olduğunun ve kendi duygusuz kalbinin doğasından asla kaçamayacağını tekrar tekrar hatırlatılması?

Artık bilmiyordu bile.

Sadece kaçtı.

Oyalanmak tehlikeliydi. Oyalanmak duraklamaya, duraklamak da pes edip geldiği yere geri dönmesine yol açabilirdi - bu yüzden Labirent'in Faewood kapısına kadar ilerlemeye, ilerlemeye ve ilerlemeye devam etti. O sabah Thysandra'nın odasından çıktığından bu yana yarım asır geçmiş gibi geliyordu ama onu dışarıda karşılayan ışık hâlâ doğudan gelen solgun güneş ışığıydı. Yaprakların ve taç yapraklarının üzerindeki çiy henüz kurumamıştı bile.

Labirent'e gözyaşları içinde son kez veda ettikten sonra Faewood'un karmaşasında tökezleyerek ilerledi. Dünkü av izlerini bırakmıştı. Yaralanmış ağaç gövdeleri, köklere ve dallara saplanmış oklar. Kan lekeleri. Arada sırada dikenlerin ve çalılıkların arasında kalmış bir tutam hayvan tüyü ve-

Sesler.

Tanıdık sesler.

Naxi'nin umurunda değildi elbette.

Kızıl Saray umurunda bile değildi. Asla yapmamıştı ve yapmayacaktı da. Ve Thysandra onu suçlamış, aşağılamış ve ailesinin ölüm anısını kasten yüzüne vurmuştu.

Thysandra da umurunda değildi... Bu yüzden Silas ve Inga'nın Faewood'un kalbinde ne işi olduğunu merak etmek için hiçbir nedeni yoktu, hem de *hiç*.

Ya da ne hakkında tartıştıklarını.

Ya da neden endişeli, öfkeli ve ... mide bulandırıcı hissettiklerini? Ne kadar beklenmedik olsa da, bu onun en ufak bir sorunu bile değildi. Umursamıyordu, umursamıyordu, umursamıyordu-

Rotasını değiştirdi.

Sesler daha da yükseldi.

'... öylece kenara çekilip *bekleyemezsin!* Bu Inga'ydı, Naxi'nin daha önce hiç duymadığı kadar sertti - artık her sözüne ve hareketine hakim olan ısrarcı ihtiyatlılık tarafından bir şekilde engellenmiyordu. 'En azından şu anda hala yeni. Eğer çok fazla zaman verirsek ...'

Silas'ın cevabını daha zordu, sesi daha alçak ve daha sessizdi.

"Geriye sadece iki kişi kaldı, değil mi?" Inga yine. Naxi yaklaştıkça duygularının karışımına bir tutam *keder* karıştığını fark etti ve hâlâ umursamasa bile bu, parmak uçlarında ilerlemesini sağlayacak kadar ilgi çekiciydi. "Ve eğer Thysandra'ya söylersek, eminim kabul edecektir-

Kız aniden konuşmayı kesti.

Sessizlikte bir alarm dalgası zirve yaptı.

Naxi ancak o zaman parlak mavi bir elbisenin ormanlarda gizlice dolaşmak için en göze çarpmayan kıyafet olmadığını hatırladı.

Tüm yapabildiği iki aceleci geri adım atmak oldu. Sonra Thysandra'nın amcası, kendi cüssesindeki bir erkeğin sahip olabileceğinden çok çok daha büyük bir hızla yeşilliklerin arasından fırladı - altın kanatların bir tokadı, sabah ışığında değerli taşların bir parıltısı ve Naxi'nin elbisesinin önünü yumruklayan sert, nasırlı bir el, onu neredeyse ayaklarından kaldıracaktı. Silas, Naxi'nin sinir bozucu bir şekilde sinecekmiş gibi hissetmesine neden olacak şekilde onun üzerinde yükseliyordu. Kuşkusuz çoğu insan onun üzerinde yükselirdi ama bu erkek bu deneyime yepyeni bir boyut katmıştı - çoğu fae'nin bile ancak hayal edebileceği bir yükseklik ve genişlik.

Gözleri öfkeyle kısılmıştı.

Sonra gözle görülür ve elle tutulur bir şaşkınlıkla daha da daraldı.

Naxi geç de olsa artık ağlamadığını fark etti ama yanakları hâlâ çığ ve yapış yapıştı ve gözleri her kırışığında ağrıyordu. Emin değildi

ne kadar acınası göründüğünü fark etti. Yine de Pazarlıkçı'nın telaşının temkinli bir şekilde azalması durumun vahim olduğunu gösteriyordu.

Burnu hâlâ biraz aktığı için burnunu çekti ve "Merhaba Silas," diye ciyakladı.

"Anaxia? Kaşları inanılmaz derecede daha da çatıldı. "Burada tam olarak ne yapıyorsun?"

"Ağaçlara veda etmek," diye mırıldandı, önce onu tehdit edecek kadar merhametli mi olmalı yoksa yaşam sevincini hemen tüketmeye mi başlamalı diye düşündü. Muhtemelen ilki. Thysandra'nın ona sarayda ihtiyacı olacaktı.

"Elbisemi bırak, yoksa ben-

"Hoşça kal mı?" diye sertçe araya girdi. Oh.

Belki de bunu bilmesine gerek yoktu.

"Ben... Ben gidiyorum. Gözyaşları tekrar süzölmeye başladı. "BEN... BEN... Gözlerini kırıştırtarak onu birkaç santim aşağı indirdi. "Thysandra hangi cehennemde?"

"Heykel galerisi," diye inledi Naxi, arkasındaki harap olmuş salonda yankılanan yakarışları tekrar duymadan kelimeleri söyleyemiyordu. "Bir saldırı oldu ve ... ve ...

"Dün onun yanından hiç ayrılmadın mı? Silas araya girdi, parmakları elbisesinin kıvrılmış önünü sıkıyordu. "Bütün günü odasında geçirdi, değil mi? O odalardan hiç çıktınız mı?"

Ona bakakaldı. "Ne?"

"Lütfen. Yüz ifadesi ne kadar sıkı kontrol altında olursa olsun, içindeki gergin basınç Naxi'nin bir yanardağın patlamadan önceki anlarda hissedebileceğini hayal ettiği şeydi. Henüz onu fiziksel olarak sarsmamış olması ya kendine hakim olduğunun ya da ondan korktuğunun bir göstergesiydi. 'Sadece şu lanet soruya cevap ver: Onun odasından çıktın mı? Labirent'i ziyaret ettin mi?"

"Hayır! O kadar şaşkındı ki tekrar ağlamayı unuttu. "Hayır, Labirent'e av devam ederken orada olamayacağımı söyledim - istersen gidip ona sorabilirsin! Çok huysuzdu, bu yüzden tüm detayları hatırladığından eminim! Zehirlenene kadar bütün gün Thysandra'nın yanıdaydım, zehirlendikten sonra da-'

Silas aniden kızın elbisesini bıraktı ve kız neredeyse devriliyordu.

"Neden? Neler oluyor? Geriye doğru eğildi, adamın heybetli duruşu ve neredeyse sonsuz kanat açıklığının etrafından bakmaya çalıştı. "Dünkü av sırasında bir şey oldu mu?"

Silas cevap alamayınca omzunun üzerinden baktı.

Bu hareketle birlikte içinde bir şeyler beklenmedik şekilde yumuşadı. Ya da daha yumuşak değil ama *daha* yumuşak, uzun bir dondan sonra neredeyse çaresizce çözülme beklentisi gibi - bir his-

Oh, Tanrı aşkına.

Naxi sefil bir iniltiyi daha güçlkle bastırdı. Sırf kalbi kırık gözlerinin önünde aşık olmaya başlama cüretini gösterdi diye bir adama ölesiye işkence etmek mantıksız derecede adice olurdu, değil mi?

"Evet," dedi Inga o uçsuz bucaksız kanat ve kas yığınının arkasından, sesi biraz boğuk çıkmıştı. "Hadi ona gösterelim.

Neyi göstereyim?

İşkenceyi boş ver o zaman.

"Pekâlâ," dedi Silas, arkasını dönerken sesi asıktı. "Bu tarafa. Güvensizlik için özür dilerim - bir süredir hareketlerinizi anlamaya çalışıyorduk.

"Ne?" Sesi sıçradı. "Ben mi?

"Kişisel algılama," dedi Inga kaba bir şekilde, açıklığın diğer tarafında onları bekliyordu. Gözleri kızarmış, parmakları ve saçları çamur içindeydi. 'Ama insanları taşıma planlarından kimseye bahsetmedim ve Silas'ın henüz sarayda olmadığı için sızıntı yapamayacağını biliyordum - bu yüzden Gadyon, Nicanor ya da senin olabileceğini düşündük. Son birkaç gündür ziyaretler yapıyorduk. Herkesten işe yarar bilgiler almaya çalıştık.

Oh.

Thysandra İttifak'ın talepleriyle içeri girdiğinde ikisi birlikte Nicanor'un oturma odasında oturuyorlardı - Inga bile Lord Koruyucu'nun yanında dostane görünmek için alışılmadık girişimlerde bulunuyordu. Dün gece Gadyon'un itirafını bulduklarında da birlikte arşivleri ziyarete gidiyorlardı.

"Ama o zaman artık benden şüphelenmenize gerek yok, değil mi?" diye kekeleydi, Silas'ın uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordu. *Galeri saldırısı dışında hiçbir neden yoktu* - ama o kadarını bilmiyorlardı ve bu düşünceyle irkilmesi için hiçbir neden yoktu. Umurunda bile *değildi*. "Bilgiyi sızdıranın Gadyon olduğunu biliyoruz.

"Öyle mi? Inga acı acı konuştu.

Silas konuşmadı. Sadece Naxi için sarmaşıklardan oluşan bir perdeyi kenara çekti - anlaşılan Naxi'nin onları kolayca yoldan çekebileceğini fark etmemişti.

Naxi utangaç bir ifadeyle, "olduğunu yazmış," dedi ve Inga'nın dönüp ona gelmesini işaret etmesini izledi.

"Evet. Kızın sesi her zamanki öfke dolu seviyesine geri dönmüştü. 'Ama bu bana hiç mantıklı gelmedi. Dağınık görünebilir ama evrakları her zaman olması gereken yerdedir. Ve *eğer* notlarını kaybettiye...' Bir sonraki ağaç sırasının arasından geçerken keskin bir nefes aldı. "Kaçıp gitmez ve bir daha yüzünü göstermezdi. Sonuçlarına katlanırdı.

Silas arkalarından usulca, "Bütün gece aradık," dedi. "Ve yarım saat önce bunu bulduk.

Inga boğuk bir sesle kıpırdamadan durdu - neredeyse bir tıkaç. Önlerinde, toprağa yarı gömülü ...

Yarı yenmiş ceset tanınmaz haldeydi. Kanatları gitmişti. Yüzü gitmişti. Vücudun alt kısmından geriye kemiklerden başka bir şey kalmamıştı. Ama bacağın olması gereken yerin etrafındaki çamur ve yapraklar özenle temizlenmişti.

Ve orada, solgun ve kanlı, bükülmüş, şekilsiz bir ayak iskeleti yatıyordu.

Ghapter 2G

"THYSANDRA?

Uyanıklığa dönmek istemedi.

Kendi yaralı kanatlarının güvenli, karanlık kozasının dışındaki dünya çok acı veriyordu. Burada, kendi içine kıvrılmışken, görünmezdi. Korunuyordu. Kimsenin ulaşamayacağı, kimsenin zarar veremeyeceği, var olmasa da olur küçük, gizli bir yaratık.

Dışarıda kan vardı.

Dışarıda ihanet vardı.

Dışarısı, hayatı boyunca oynadığı, artık oynamak *istemediği* ama bir daha *asla* ve *asla* uzaklaşamayacağı bir oyundu - aptalca, duygusal bir aşk yanılması uğruna unuttuğu bir oyundu ve bakın bunun sonucunda ne olmuştu?

Kendini içinde bulduğu düzinelerce hükümdarla birlikte paramparça olmuştu.

"Thys? Thys, beni duyabiliyor musun?"

Dudaklarından bir inilti süzüldü.

"Tanrılara şükür, çok üzgünüm Thys, ama uyanman gerekiyor, tamam mı? Omzundaki yakıcı ağrı hafifledi. Kaybolana kadar fark etmemişti. "Bekle, seni biraz iyileştireyim..."

Bu kez gözleri yarı açıkken mavinin parıltısını yakaladı. Ayak bileği birdenbire, aynı derecede ağrıyan bacaklarına bağlı zonklayan, şişmiş bir ağırlıktan ziyade yeniden bir ayak bileği gibi hissetti.

"İşte. Daha fazla mavi. Daha fazla rahatlama. Vücudunun hangi kısımlarının acısının dindiğini bile söyleyemiyordu, sadece her renk patlamasıyla birlikte acının bulanıklığı biraz olsun dağılıyordu. "Bunun yardımı oldu mu?"

Evet

Hay

ır.

Fiziksel acı olmadan, göğsünün içinde açılan geniş ve ıssız boşluktan onu uzaklaştıracak hiçbir şey - hissetmek istemediği duygular, çünkü onlardan bir daha asla çıkamayabilirdi.

Buna *inanmıştı*. Mutluluk dolu bir delilik gecesinde, annesinin yanılmış olabileceğine, mahkemenin yanılmış olabileceğine, iliklerine kadar işlemek için kanını akıttığı kuralların en başından beri yalan olduğuna gerçekten ama gerçekten inanmıştı. Her şeye rağmen sadakat gibi bir şeyin onun için var olabileceğine. Fedakârlık. Hatta aşk.

Ve şimdi o çukurun dibine geri dönmüştü.

Zırhını çıkarmanın sorunu buydu. Hayatın bıçakları çok daha derinleri kesiyordu.

"Thysandra, beni dinle. Hâlâ kimse ona dokunmamıştı. 'Oturup benimle konuşman gerekiyor. Tehlikede olabiliriz.

Tehlike, vücudunun her zerresinde bildiği bir kelimeydi. Şimdi bile, içinde hâlâ var olduğunu bile bilmediği bir şeyi sertleştirdi; kasları kendi kendine hareket etti.

Kanatlar aşağı. Baş yukarı. Omurga dik. Nicanor onun önünde diz çöktü.

"Bu daha doğru. Gülümsemesi endişeyle gerilmişti. "Döndüğüne sevindim Thys. Konuşmamız gerek.

Neden hala buradaydı ki?

Kaybetmişti. Kaybettiğini biliyor olmalıydı. Eğer o kurnaz Fae zihninde biraz olsun mantık olsaydı, çoktan saraydan kilometrelerce uzaklaşmış olurdu - o halde burada ne işi vardı, onun yaralarıyla ilgilenip *endişelenerek*?

"Ne oldu?" mırıldanmayı başardı, oturduğu yerde sersemlemişti.

"Ben de sana bunu sormak istiyordum. Onun karşısında yere çöktü ve ayak bileklerini çaprazladı - dakikalar önce savaşa girmiş bir erkek için paltosu ve pantolonu garip bir şekilde kana bulanmamıştı. Belki de onu bulmaya gelmeden önce üstünü değiştirmişti. Dürüst olmak gerekirse, bunu ona hiç yakıştıramadı. "Anladığım kadarıyla Bereas'ı öldürmüşsün?"

Bereas.

Pencere.

Yanlış kişiyi beceriyorsun.

"Evet," dedi içi boş bir sesle, görmeyen gözlerle kendi elbisesine bakarak. İlk kırmızı, soluk maviyi soluk mora dönüştürerek boyalı yüzeyine geri sızmaya başlamıştı bile. Bir süredir dışarıda olmalıydı. "Ben... Ben yaptım.

"Ondan bir şey öğrenebildiniz mi?"

Soruda bir gerilim vardı - bir aciliyet. Cevapları duyana ve bilmemeyi çok ama çok tercih edeceğini fark edene kadar hissettiği cevaplar için aynı umutsuz dürtü.

"Naxi," diye nefes aldı.

Onun görüş alanının kenarında öne doğru eğildiğini gördü. "Tekrar söyler misin?" "Naxi- Anaxia, yani. Lanet olsun. Çok fazla aşinalık. Sonra tekrar, ne

Artık bir önemi var mıydı? 'Bize ihanet etti. Bu toplantı.'

Kalbim.

Nicanor'un nefesi telaşla kaçtı... hayal kırıklığı mı? Söylenmemiş bir *tabii ki*, belki de? 'Peki o şimdi nerede Thys? Anaxia?'

Gitti.

Açıklamaya başlayabilecek tek cevap bu gibi görünüyordu. Bileğindeki boş nokta. Uzaklaşan, uzaklaşan, uzaklaşan ince bir sırt görüntüsü. O basit, ölümcül kelime - *hayır*.

İhtiyacı olan tek şey bu cevaptı ve umutsuzca bunu hiç duymamış olmayı diledi.

"Gitti mi? Nicanor usulca sordu ve başını kaldırdığında onun bakışlarının da bileğine yöneldiğini gördü.

Thysandra başını salladı.

Her nasılsa, bundan daha fazlasına ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu.

Bir an için sessiz kaldı, moloz ve toz yığınları arasında ürkütücü bir şekilde *derli toplu* görünüyordu - tertemiz soluk mavi paltosunun düğmeleri boğazına kadar iliklenmiş, gümüşü saçları özenle örülmüştü. Botlarında en ufak bir çamur izi yoktu. Elllerinde kan lekesi yoktu. Sadece kaşları çatıktı.

Yüzü, kusursuz soğukkanlılığının altında yatan şeyi ele - zihninde sürekli dönen bitmek bilmeyen hesaplamalara dair en küçük bir ipucu.

"Pekâlâ," dedi sonunda, tek bir zarif hareketle ayağa kalkarak. "Sana göstermem gereken bir şey var.

Adamın kendisine uzattığı eli görünce gözlerini kırptırdı. "Şimdi mi?" "Evet. Şimdi.

Hareket etmek istemiyordu. Sadece burada oturmak, geçmiş zamanların diğer unutulmuş hükümdarlarıyla birlikte yığılmak istiyordu, ta ki kendisi ve mutlak başarısızlıkları onlarla birlikte hafızalardan silinene kadar... ama onun keskinliğinde güven verici bir şey vardı. Onun temizliğinde. Sanki hiçbir şiddetin ve hiçbir kaosun ona dokunamayacağı paralel bir dünyada yaşıyordu - sanki ona katılmak için sadece o eli tutması gerekiyordu.

Avucunu onun avucuna koyduğunda parmakları dokunulamayacak kadar soğuktu. Zahmetsiz bir güçle onu ayağa kaldırdı.

'Seninle gurur duyuyorum,' dedi.

Sesi de ciddiymiş gibi geliyordu.

Uçabileceğini sanmıyordu ve bu yüzden yürüdüler - salondan çıkıp akademi galerilerinden geçerek sarayın kalbine geri döndüler. Kale bir kez daha rahatsız edici derecede sessizdi. Sanki etraftaki herkes tam da onun yapmak istediği şeyi yapmış, kapıları arkalarından kilitlemiş ve battaniyelerinin altına saklanmıştı... Ancak uzaklardan, ileriye doğru atılan her adımda daha da yükselen sesler duyulabiliyordu.

Neşeli sesler. Kutlama sesleri.

"Merak etme," dedi Nicanor, kadın bocalarken, galerideki o panik dolu anlar, kalbinin telaşlı bir şekilde teklemesiyle ona geri döndü. "Bu bizim ordumuz.

Oh.

Tabii ki.

Koridorlarında oyalananlar Bereas'ın adamları olsaydı, onun yanında bu kadar yavaş yürüyeceğini mi sanıyordu? Nicanor pek çok şey olabilirdi ama dikkatsizlik bunlardan biri değildi.

Uyuşuk bir şekilde onu takip etti - birkaç dakika sonra eğitim alanlarına gittikçe yaklaştığını fark etti. Kızıl Saray'daki ordu bölgesinin kalbi. Birinci ve ikinci yüzyılının çoğunu savaşıyor, savaşıyor ve savaşıyor geçirdiği, silah arkadaşları Creon lanet Hytherion'a ve onun savaştaki sinir bozucu becerisine yaltaklanırken gölgelerde sessizce güçlendiği yer.

Sızlanmayı kes, diye bağırdığını duydu Yaşlı
Thysandra. Boğazına bir şeyler düğümlendi.

Nicanor'un onu götürdüğü yer tarlaların kendisi değildi. Bunun yerine, üst kata çıktılar, burada açık bir galeri katın tüm uzunluğu boyunca uzanıyordu - basit, sağlam ahşap bir geçit, genellikle akıl hocalarının aşağıdaki öğrencilerine talimatları bağırdığı yerden.

Bu sabah binanın içinde görülecek kimse yoktu. Dışarı çıktıklarında etraflarında sadece kalenin kırmızı mermer duvarları yükseliyor, dik kuleler ve kemerler arasından bulutlar süzülüyordu. Ve önlerinde, genellikle askerlerin dövüştüğü kum ve çimenlerin üzerinde bir ordu duruyordu.

İlk başta neye fark etmedi.

Kükreyen bir zaferden sonraki dakikalarda herhangi bir orduya benziyorlardı - şamatalı kahkahalar, kaba yoldaşlık, silahların sergilenmesi. Aralarında tanıdık yüzler de gördü. Imbros ve diğer komutanlar. Kendi sadık savaşçıları, daha önce pek çok kez yanlarında savaştığı insanlar. Ve-

Dünya durmuş . Peki ya Lyron?

Arşivlere yapılan saldırıdan sonra sorguladığı Lyron. İnsanlar nasıl olsa ölüyor diye alay eden.

Nicanor'a bir daha asla görmek istemediğini söylediği . Ve onun yanında...

Tanrılar ona yardım etsin - bunlar onun iki tutsağıydı, değil mi? Hâlâ Ilithia'daki o köhne villada oturup İttifak'ın gelip onları almasını bekliyor olması gereken iki erkek?

Görmeye başlar başlamaz, artık görmeden duramıyordu. Nicanor'un daha fazla askerini. Daha fazla tutsak. Ve arşivlerin dışında ona saldıran kalabalığın - *Bereas'ın* kalabalığının - arasında olduğundan çok ama *çok* emin olduğu iki kahverengi saçlı kadın vardı ve nasıl olur da burada durup, onları ne pahasına olursa olsun adadan uzak tutması gereken aynı güçle sohbet edip, içip gülebilirlerdi?

Ne-

Nasıl-

Lord Koruyucusu onun yanında hiç konuşmadı. Ona doğru bakmadı bile. Sadece sivri dirseklerini korkuluklara dayadı ve aynı derecede sivri yüzünde belli belirsiz, memnun bir gülümsemeyle altlarındaki kalabalığı izledi.

"Nicanor?" dedi, ne görmesi gerektiğinden emin olamayarak. Adam dönmedi. "Hmm?"

"Tam olarak kim-

"Sana söylemiştim. Başını hafifçe eğdi. "Bizim ordumuz. Kadın soru sormak için ağzını açtı.

Sonra tekrar kapatın, çünkü cevaplar çoktan yükselmeye başlamıştı.

Ve yavaşça, çok yavaşça, zemin ayaklarının altına batmaya başladı - ahşap yürüyüş yolu, sanki açık okyanusta duruyorlarmış gibi eğiliyor, sallanıyordu. Çünkü bu onların ordusu olmamalıydı. Her halükarda bu *onun* ordusu olmamalıydı. Ve eğer *onun ordusuysa...*

Hayır.

Ölü ve yaşayan tanrılar, hayır.

"Onlarla çalışıyordun. Bu bir soru bile değildi. "Sen..."

Tahtaya daha da zarif bir şekilde yaslandı. "Mm-hmm.

"Sen- Hayır. Hayır, bu imkânsız. Dudaklarından zayıf, sersemletici bir kahkaha döküldü. "Bir sadakat anlaşması yaptın-

"Taca. Dilini şaklattı. 'Kime ait olursa olsun. İttifak destekli bir iddiayı bu kadar kolay meşru kabul edeceğimi gerçekten düşündün mü Thys?

Gözlerini ona dikti. 'Mahkemeyi ... altında tutmak için ...'

"Kontrol," bitirdi ve başını sallarken ona bir bakış fırlattı. Neredeyse *neşeliydi*, kaşlarını çatması - sanki bu ona oynadığı zararsız, yaramaz bir oyunmuş gibi. "*Kimin* kontrolünde olacağından bahsetmedim ama, değil mi?

Kendisinin.

Mahkemeyi *kendi* kontrolü altına almak için pazarlık yapmıştı.

Zihninde aynı anda çok fazla kilit açılıyor, birini diğerinden ayırt edemeyeceği kadar çok düşünce içeri hücum ediyordu; ani bir yaz fırtınasına yakalanmış, aynı anda her yöne savrulan bir gemi gibi bu düşünceler denizinde sendeleyerek ilerledi. "Ve Bereas biliyordu-

Omuz silkti. 'Kabul etmeliyim ki onu senin öldürmen oldukça uygun oldu. Eğer bunu kendim yapmış olsaydım, kuvvetlerimiz arasında bir tür sadakat bölünmesine neden olabilirdi.

Bunu duymadı bile.

Yanlıı kişiyi beceriyorsun, aşkım.

'O..' Safra tekrar yükseldi, asit acılığıyla ezici bir şekilde. 'Bereas - O bizim-'

Nicanor kuru bir sesle, 'Ah, o mu,' dedi ve tarlalara geri döndü. 'Açıkçası, bunun için onu suçlayamam. Tarih ve her şey. Asla doğrulamadı, asla *yalanlamadı* - varsayımlarının en azından gecelerini sizin odalarınızda kimin geçirdiğini fark etmelerini engellediğini düşünerek bu yaklaşımı tercih edeceğinizi varsaydım.

Sesinde alaycı bir ima yoktu. Muzaffer bir alay da yoktu. Sadece basit, gerçekçi bir gözlem ve kalbinin göğsünde buz kesmesine neden olan da bu pragmatik kayıtsızlıktı.

"Biliyordun.

"Elbette biliyordum, Thys. Sesinde bir parça kızgınlık vardı. 'Eğer gizli bir buluşma hedefliyorsan, bir dahaki sefere havada sevişmekten kaçınmaya çalış. O sırada çoğu insanın dikkati dağınık olduğu için şanslısın.

Naxi.

Oh, tanrılar, *Naxi*.

Korku onu boğazından yakaladı, o tek isim yorgunluğunun, kafa karışıklığının ve yükselen mide bulantısının sisini delip geçti. Naxi - *neredeydi?* Çıkarken bu orduyla karşılaşmış mıydı? Elbette bu kadar kolay yakalanmaz, hatta öldürülmezdi - ama eğer öyleyse, eğer-

Hayır, bekle.

Nicanor ona küçük tehdidin nerede olduğunu *sormuştu*.

zaman bilemezdi, değil mi? Onu henüz bulamamış olabilir mi?

Bu da Naxi'nin dışarıda *bir yerde* ve masum olduğu anlamına geliyordu.

Göğsünü parçalayan tek bir an boyunca nefes alamadı.

"Ben... Ben anlamıyorum. Konuşmaya devam etmek zorundaydı. Ne kadar hata yaptığını, *her* şeyi ne kadar yanlış anladığını bilmesi gerekiyordu. 'Madem benden kurtulmak istiyordun, neden mahkemedeki herkese söylemedin? Bir saat içinde işi bitirirlerdi. Benden kurtulmanın daha kolay bir yolu yok.

"Senden kurtulmak istediğimi kim söyledi?" dedi ve ona doğru dönerken sesi gerçekten kırılgan geliyordu, beyaz kaşları birbirine yaklaşmıştı. "Senden o kadar kolay kurtulamayacak kadar çok hoşlanıyorum Şeytanboğan. Önce seni doğru yöne doğru dürtmeyi deneyeceğimi düşündüm. Eğer işe yarasaydı drakonik önlemlere gerek kalmazdı.

Dürt.

Korkunç bir kesinlik kapladı içini.

"Symeon," nefes aldı ve yer daha sert sallandı. "Bana yaptığı o saldırı -bana hain demesi-

Nicanor omuz silkti, eğlenmiş görünüyordu. "Laf kalabalığı konusunda bazı öneriler almış olabilir, evet.

Hayır, Nicanor! Çocuk bıçak boğazını kesmeden önceki o anda çığlık atmıştı, gözlerinde gerçek bir panik vardı. *Ben sadece-*

Sadece emirleri uyguluyorum.

Sadece güvenli yolu seçmesi için onu korkutuyordu, mahkemenin çoğunun yapmasını istediği şeyle uyumlu olan yolu. Anne'nin mirasına sadık kalmak. Takımadaların geri kalanına karşı savaş açmak. Kaybettikleri imparatorluğun kontrolünü *bir şekilde* yeniden ele geçirmek.

Artık uzuvlarını zar zor hissediyordu.

"Peki ya insan barınağındaki sızıntı - Iaris'e söylemek, sonra da haberi yaydıktan sonra onu öldürmek - bunu da mı siz yaptınız?

"Bunu siz mahkemeden uzaktayken yapmaya özen gösterdim," dedi, yüzünü buruştururken gerçekten pişman görünüyordu. "Tehlikede olmaman gerekiyordu, yemin ederim. Anlaşılmaz derecede şövalyece kararlarıyla sadece *daha fazla* masumun kurban olmasına neden olduğunu sana göstermek için durumun kontrolünü yeniden ele geçirmeden önce çetenin birkaç insanı öldürmesine izin vermeyi düşündüm - ama beklediğimden erken döndüğünde kuşkusuz bu biraz ters gitti. Bunun için özür dilerim.

Özür mü?

Özür mü?

Ona vurmak istedi. Onu kendi lanet paltosuyla boğmak istedi - gerçekten, o cılalı, umursamaz esintiyi kırmak için *herhangi bir şey*. Vücudu itaat etmedi, zihni kaslarının varlığını hatırlayamayacak kadar meşguldü. Kalp atışları dörtlüye koşuyordu. Elleri terden sırlıslıkla olmuştu.

"Bereas'a gemilere saldırmasını söyledin. Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Gerçekten de o kendini beğenmiş asabi için fazla stratejiydi. Seçeneklerimi daraltmak için başka bir girişim. Sen... İttifak'la yapmak üzere olduğum anlaşmanın haberini yaydın ve sonra Avcı'nın Ayı'nda beni kendin mi zehirledin?

"Mm-hmm. Ona hızlı bir sırtıfış fırlattı. 'Acısız bir zehir ama. Sana söz vermiştim.

"Nasıl? Şarabımın yanına bile yaklaşmadın!"

"Ah, şarapta değildi," dedi ve gülümsedi - *gerçek* bir gurur ifadesi, soluk mavi gözlerinde ani bir tutku kıvılcımı. 'Zaten Ateş Öpücüğü de değildi. Toksinleri sadece dokunma yoluyla yayabilen *gerçekten* ilgi çekici bir madde geliştirdim - bu yüzden panzehiri aldım, sonra da elime sürdüm. Hatırlayabilirsin-'

Şu el.

Omzunda.

"Oh, Tanrım. Nefesi artık titrek soluklarla geliyordu. 'Oh, tanrılar - ve sonra Gadyon-'

Bileğinde mor bir pazarlık izi var.

Pembe yoktu ve galeride görebileceği tek şey buydu... ama ancak şimdi, zihninin berraklığı ona geri döndüğünde, *ikinci* bir işaretin eksik olduğunu fark etti.

"Üzücü," diye itiraf etti Nicanor, az önce sinek ezmiş bir adamın dalgın havasıyla. 'Yine de gerekli. Suçlayacak kimse olmasaydı şüphelenebilirdiniz.

Zihnini bulandıran beyaz sis artık öfke bile değildi. Bu öfkenin o kadar ötesinde bir duyguydu ki tek yapabildiği ona bakıp *nefes* almak, havayı ciğerlerine daha derin ve daha derin çekmek ve öfkesinin ham gücüyle fiziksel olarak patlamamaya çalışmaktı - nazik ve sadık olan Gadyon ve şimdi-

Öldü.

Bu ne cüret?

ne cüret? "Ve bu sabah-

"Seni hafife almamayı öğrendim," dedi Nicanor, başını hafif, neredeyse *sevgi* dolu bir gülümsemeyle ona doğru eğerek. 'Bir şeyler deneyeceğini düşündüm, bu yüzden adamlarımdan birini kulenin merdiven boşluğuna gönderdim. Thorgedson'la planı tartıştığınızı duymuşlar.

Çünkü Tared'in odasına girmesine izin vermek istememişti.

Bunu sahanlıkta aptallar gibi ayakta tartışmışlardı ve Nicanor duyduğunda-Saldırmıştı.

Daha da kötüsü... onun için lanet bir gösteri hazırlayacaktı. Önce Bereas'ın konukçusunu, sonra da kendi ordusunu onun kurtarıcısı rolüne sokmuştu. Sadece İttifak'ı adadan çıkarmak isteseydi bunu yapmazdı. O sadece

son hamlesini yapmak üzere olduğunu bilseydi, kendisi içeri girip işi bitirebilirdi.

Ama o olduğunu bilirdi. Naxi hala yanında olacaktı.

Bunun yerine, onu *tam da* sonunda inandığı şeye inandırmıştı; bunun yerine, kendi bitmek bilmeyen paranoyasıyla tam da onun eline oynamıştı. Bereas'ın son sözleri karşısında bu kadar gergin olmasına şaşmamalı. Mükemmel bir plandaki tek bir pürüz bile planlarını bozmamıştı.

Yanlış kişiyi beceriyorsun, aşkım.

"Seni piç," fısıldadı, ciğerlerinde hiç hava kalmamış gibi görünse de bir şekilde. 'Sen... sen...'

"Yemin ederim seni incitmeye çalışmıyordum Thys. Ellerini açtı, sanki *başka ne seçeneğim vardı ki* der gibiydi. 'Kendini o çukurun içine daha da derin kazmaya devam ettin. Eğer seni yeterince korkutabilirsem, sonunda İttifak'la olan her şeyi iptal etmeyi ve bunun yerine mantıklı bir strateji seçmeyi kabul edebileceğini düşündüm. Bu daha nazık bir seçenek gibi görünüyordu.

Onu öldürmekten daha iyi.

Ki bunu *çok* kolaylıkla yapabilirdi.

"Onca emek," diye boğuldu, "onca ölüm ve hepsi senin lanet olası savaşına ihtiyacın olduğu için mi? Gerçekten mi?

"Beni *taniyorsun*, Thys. Sabah güneşinin ışığında kan gibi parlayan kırmızı duvarlarıyla çevrelerindeki kaleye alaycı bir selam verdi. 'Gerçekten bunu kabul edeceğimi mi düşündün? Kızıl Saray'ın sıradan bir kaleye dönüşmesine izin vereceğimi mi?

Myron'un evinden Nicanor, son derece hırslı.

Onun tek başına bir sarayın Lord Koruyucusu olmaya razı olacağını nasıl düşünmüştü? Naxi *aç* olduğunu söylemişti - ve o da aptalca, körü körüne onun bedenini arzuladığını düşünmüştü.

Onun yerine - onun gücü.

"Bu çılgınlık için fazla zekisin," kekeledi, elleri ahşap korkulukları sıkıca kavradı. Midesi çalkalanıyordu; dikkatli olmazsa içindekileri aşağıda kutlama yapan gafil askerlerin üzerine kusabilirdi. 'Şu anda savaşa girersek büyük bir yenilgiden başka bir şey yaşamayacağımızı çok iyi biliyorsun - yanlarında Tanrı'ya inanmış bir büyücü olan, bağları kopmuş bir İttifak karşısında hiçbir şansımız olmaz. Güvenli bahisler zafere götürmeyebilir, ama aptalca bahisler-'

"Adil oynamayı planladığımı kim söyledi?" diye araya girdi, yine alaycı bir şekilde eğlenmiş görünüyordu.

Ağzını kapattı.

'Bana mükemmel bir strateji verdin aslında. İstedikleri tutsaklar. Aşağıdaki tarlalardaki fae'lere başıyla işaret etti. "Şu küçük, şık zehirimi hatırlıyor musun? Tek yapmam gereken onları planladığın gibi büyülü adalara göndermek ve ulaşabildikleri kadar çok İttifak yöneticisini ele geçirmeleri talimatını vermek. Liderlerinin yarısı bir gün içinde ölmüşken savaşa o kadar hazır olacaklarını sanmıyorum.

Cehennem

merhamet etsin.

İşe yarar mı?

Bir zamanlar, aniden, keskin bir şekilde farkına varmıştı ki, bunun ustaca acımasızlığından çok memnun olacaktı - bir strateji! Zafer için bir şans! Aylar, belki de sadece *haftalar* geride kalmıştı, o günler. Şan ve övgü. Güç ve demir yumruklu otorite. Başka ne için savaşıacaktı ki?

Şimdi, onun varlığında sinmiş, korkmuş insanlardan oluşan bir çemberi düşünüyordu.

Tared, kibarca odasının dışında kalıyor. Creon, ateşin yanında ona çay döküyor. Delwin, açıkçası bir hayırseverlik gösterisi olan fiyatlarla ona tahıl teklif ediyor ve ...

Naxi.

Tatlı, komik Naxi, banyosunu yaptıran ve yemeğini yediren. Onu güldüren ve ağlatan. Onu öpen, ona sarılan ve en çok ihtiyaç duyduğu anda onu unutana kadar beceren - hayatı bir şekilde ... *neşeli* olabilecek bir şeye dönüştüren?

Naxi'nin Kızıl Saray'ın tarafını seçmektense ölmeyi tercih edeceğini biliyordu.

Ve bir anda artık başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Çünkü mahvettiği şeyi onarmak, o korkunç soluk iblis suratına tükürdüğü *affedilmez* sözleri telafi etmek için hâlâ en ufak bir şansı olsa bile - bu şansa sahip olmasa bile - o küçük tehdidi bir daha asla düşman edinmektense ölmeyi tercih ederdi.

"Hayır," dedi, kendi sesi kilometrelerce ötedeydi.

Nicanor kaşlarını kaldırdı. "Anlayamadım?"

"Hayır. Bu sefer daha güçlü çıktı. 'Hayır, lanet zehrini kendine saklayabilirsin. Tekrar savaşa girmeyeceğiz.

İç geçirdi ve aşağıdaki ordudan uzaklaşarak korkuluklara yaslandı. Kanatları tamamen gevşemiş bir şekilde sarkmıştı. "Bunu nasıl kibarca ifade edeceğimi bilemiyorum Thys, ama korkarım ki kimsenin senin fikirlerini dikkate alacağı noktayı çoktan geçtik.

Midesi şiddetle kasıldı.

"Öyleyse neden hâlâ buradayım? Keskin bir cevap olmalıydı ama daha çok bir sızlanma gibi çıktı. "Madem artık işinize yaramıyorum, neden beni hemen öldürmüyorsunuz?

"Tanrılar kahretsin, , senden çok hoşlandığımı kaç kez söylemem gerekiyor?" Elini bir telaş patlamasıyla havaya kaldırdı, ancak neşesiz bir kahkahayla tekrar bıraktı. 'Birlikte iyi , değil mi? Ve saraydaki pek çok insan senin gücüne ve Ana'nın konseyinde oynadığın role saygı duyuyor, bu yüzden-

Yani seni kullanabilirim.

"-Kendini kurtarma şansına sahip olmanı istedim," diye bitirdi Nicanor, sanki altında yatan apaçık gerçeği duymayacakmış gibi, gümüşü ve ikna edici bir sesle. "Gerçek bir şans.

Sonuçta onun oyununu oynamak için.

Tekrar başka bir hükümdarın küçük tatlı piyonu olmak için.

Gücünüz. Oynadığın rol. Bir zamanlar böyle bir onay için adam öldürebilirdi ama şimdi bunun ne kadar boş olduğunu anlıyordu - onu sadece kullandığı, hizmetkârlığı ve itaatkârlığıyla tanımlıyordu. İhtiyacı olan şey, kendi utanmaz iktidar hırsını gizleyecek bir figürandı. Anne'nin öğrencisi, sevgili akıl hocasının yerini alıyordu; satması, bir ordu komutanının kimsenin ona teklif etmediği bir tahta çıkmasından çok daha kolay bir hikâye.

Bir gün işler kaçınılmaz olarak kötüye gittiğinde suçlayabileceği bir da.

"Gerçekten mi?" Elleri iki yanında yumruk şeklinde kenetlendi. 'Ne kadar dokunaklı. Ne yapmamı istiyorsun o zaman - orduna liderlik mi edeyim? Tekrar yatağına mı atlayayım?

Ona ters ters baktı. 'Hadi ama Thys. Beni *böyle* bir piç olarak düşünemeyecek kadar iyi tanıyorsun. İstersen bana bir dost olarak katıl. Bana düşman olarak katıl, umurumda değil - bu küçük tartışmayı yakında atlatacağıma eminim.

Bir düşman olarak.

Yapabilir mi?

Belki... belki tekrar sessiz bir hain olabilirdi. Fikrini değiştirmiş gibi davranabilirdi. Zehir planı gerçekleşmeden önce İttifak'ı uyarabilirdi. Bu, dünyanın geri kalanı bir kez daha alevler içinde kalırken, bu topraklarda onursuzca ölüp isimsiz bir mezara girmekten çok daha faydalı olmaz mıydı?

"Peki ya ?" dedi kısık sesle. "Sonraki adımlarınız ne ? Adam tereddüt etti.

"Nicanor. Sesi atallaştı. "Artık yalan yok.

'Bu tür şeylerde çok beceriklisin,' dedi, dudakları buruk bir gülümsemeye dönüşerek. 'Pekâlâ o zaman. Zehir planı sızdırılmaz, bu yüzden muhaliflerin sessiz kalması gerekir. Muhtemelen en iyisi insanlardan tamamen kurtulmak, her ne kadar nahoş olsa da - nereye giderlerse gitsinler sorun çıkarmaya devam ediyorlar ve Inga'nın kız kardeşine bir şeyler söylemesine izin vermem. Ne yazık ki küçük iblis sevgilinin de etrafta kontrolsüzce dolaşmasına izin verebileceğimi sanmıyorum. Adadan ayrılmadan önce onu yakalamamız gerekecek.

Naxi.

Naxi.

"Onu öldüreceksin. Dudakları kelimeleri hissedemeyecek kadar uyuşmuştu.

"İşte bu yüzden sana söylememeyi tercih ederdim," dedi, yüzü rahatsız edici derecede gerçek bir pişmanlık maskesine dönüşerek. 'Bazı şeyler hakkında duygusallaşmak gibi korkunç bir huyun var. Bu çok basit bir seçim, tamam mı? Seni bu durumdan sağ salım kurtarabilirim ve eğer istersen bu konuda pazarlık yapmaya tamamen hazırım - yani direnerek ne kazanacaksın? Her iki durumda da çarkların dönmesini engelleyemeyeceksin.

Hayatta kalmak için bir
teklif. Sade ve basit bir
hayatta kalma.

Eski Thysandra bu şansını iki eliyle birden yakalardı, uzaktan farkındaydı, o çaresiz korkunun hissi hâlâ iliklerine kadar işliyordu. Yaşlı Thysandra bunu daha önce de yapmıştı. Güvenlik ahlakın önüne geçmişti. Sadakat yerine hayat. O da bir zamanlar babasını sevmiş ve alternatifi ölüm riskiyken ondan kolayca vazgeçmişti.

Ve yine de, ne kadar güvenli seçimler yaparsa yapsın..asla *hissetmemişti*
Güvenli.

Farkına varış, aşkın farkına varış gibi gerçekleşti. Zaten oradaydı, gözlerini açmasını ve görmesini bekliyordu.

Tetikte olmayı, gölgelerdeki hareketleri aramayı asla bırakamamıştı. Kaç kapıyı kilitlediğinin, bitkilerinin arasına kaç hançer sakladığının bir önemi yoktu. Korku her *zaman* oradaydı, o on iki yaşındaki küçük kız hala battaniyelerinin altında, derinlerde bir yerde siniyordu ve hayatında gerçekten, gerçekten güvende hissettiği tek zamandı-

Naxi.

Her zaman Naxi.

Tanrım, ne *yapmıştı*?

Empati sahibi bir yaratık bile o patlamadan, suçlamalardan, acımasız azarlamalardan sonra onu terk edebilirdi. Bir iblis, hatta ilgilenmeye çalışan bir iblis bile... Naxi özünde hâlâ bencil bir yaratıktı. Ve Thysandra'nın güvensizlik ve kuruntulardan başka sunabileceği hiçbir şey yokken, ilgilenmeyi deneyecek neyi kalmıştı ki?

Buna karşılık bencil olmak çok kolay olurdu. Nicanor'un pazarlığını kabul edip kendi zavallı postunu kurtarmak. Bir kez daha, bu acımasız dünyada her zaman hayatta kaldığı şekilde hayatta kalmak - doğru ilkeleri bir kenara bırakıp doğru insanlara hizmet ederek.

Sorun şu ki...

Sorun, bir şeyler hakkında duygusallaşmak gibi korkunç bir alışkanlığı olmasıydı.

Sikeyim. *Gerçekten de* umursuyordu. Ve eğer Naxi umursamıyorsa bile, yine de ikisi için yeterince umursayabilirdi - çünkü küçük canavar hayallerindeki huzurlu su perisi adasını hak ediyordu, arkadaşlarını tekrar bulmayı hak ediyordu ve eğer hayatı yaşamaya değer kılan tek şeyi feda etmek anlamına geliyorsa, hayatta kalmanın tanrıların lanet olası faydası neydi?

Çarkların dönmesini engellemeyecekti.

Belki de buna ihtiyacı yoktu. Belki de sadece onları biraz yavaşlatması gerekiyordu. Naxi şu anda adadan ayrılıyordu. Her dakika onu saraydan daha da uzaklaştırıyor, Nicanor'un onu bulup ortadan kaldırmaya yönelik kaçınılmaz girişiminden daha da uzaklaştırıyordu... ve Thysandra'nın yapabileceği *en azından* onun kaçmasına yardım etmekte.

Güvenli bir seçimin tam tersi.

Yine de geri adım atıp bakışlarını altındaki dolu arazide gezdirmek, omurgasını dikleştirmek, kalbini çelikleştirmek ve 'Hayır' demek dünyanın en kolay şeyiydi.

Bu kelime çok ama çok iyi hissettirdi.

"Thysandra, *lütfe*n. Nicanor sonunda korkuluktan uzaklaştı, kanatları omuzlarının arkasında gerildi. 'Mantıklı olman için sana yalvarıyorum ve

..'

"Siz," dedi, sakın ve ölçülü, çarpan kalbini gizleyen bir sesle, "o sağduyunuzu kışınıza sokabilirsiniz, *Komutan*.

Hiç ürkmedi.

Yine de yüzündeki sertleşme açıldı. "Anlıyorum," dedi.

Yalvarışı gitmişti. Neşesiz gülümsemesi ve içindeki özür iması da gitmişti. Ona bir maliyeti olmadığı sürece merhamet gösterebilirdi ama ikisi de çizginin aşıldığını biliyordu ve eski dost olsun ya da olmasın, Myron'un evinden Nicanor sürünecek, geriye bakıp pişmanlık duyacak bir erkek değildi.

Bir anda savaşa girdiler.

Göz açıp kapayıncaya kadar, aralarındaki boşluk yakın bir savaş alanına dönüşmüştü.

Thysandra bir adım daha geri çekilirken buz gibi gülümsemesine tutunarak, "Muhteşem," dedi. Acele etmesine gerek yoktu. İhtiyacı olan tek şey zamandı ve her saniye fark yaratabilirdi - bu yüzden kırmızı duvara yaslandı, kasıtlı olarak durgunlaştı ve ekledi, "Sanırım bu bizi düşman yapıyor, o zaman?"

Omuz silkti ama bu artık kayıtsız bir hareket değildi. Aksine, ilk saldırıyı bekleyen bir erkeğin yavaş, hesapçı sakinliği vardı. "Sanırım bu seni çoğunlukla baban gibi bir hain yapıyor.

Bir zamanlar, yüzünü buruştururdu.

Ama tazılar artık aklının bir köşesinde ulumuyordu. Kanatları etrafında bir kalkan gibi kıvrılmak için kaşınmıyordu. Zehire, yaralara ve yorgunluğa lanet olsun, çürükler içindeki, kemik yorgunu bedeni yeniden hayata dönüyordu - savaş beklentisi her bir askerin liflerine ateş üflüyordu.

Eğer bir hain olmak zorundaysa, en azından bunu iyi yapardı. Bunu tüm mahkemenin duyabileceği kadar yüksek sesle yapardı.

Sana, belki," dedi ve sonunda kelimeleri yüksek sesle söylemek için bir kafesten çıkmak gibi hissetti. Yüzüne vahşi, pervasız bir sırıtış yayıldı. "Ama kalbime değil.

Ve o daha kıpırdayamadan, duvardan kırmızı bir patlama çıkardı ve ayaklarının altındaki geçidi paramparça etti.

Bölüm 30

NAXI hayatında hiç olmadığı kadar çok koşuyordu.

Dikenler ve çakıl taşları ayaklarına battı. Böğürtlenler yüzüne vuruyordu. Faewood'un budaklı ağaçları her iki yanında yeşil, gri ve kahverengiden oluşan bir bulanıklık içinde ilerliyor, dalları her adımda ona doğru uzanıyordu - sanki saçlarını ve giysilerini kapmak istercesine. Sanki umutsuzca, muazzam derecede aptalca bir şey yapmadan önce onu durduracakmış gibi.

Geri dönmek gibi.

Şimdi yavaşladı.

Bunu yapmaması gerekiyordu. Şu anda bile sesler aklının bir köşesindeydi ve ona bir iblis olduğunu, merhametten yoksun olduğunu, *umursamadığını* hatırlatıyordu. Kaçmaya devam ederse ölebilirdi. Ağır bir şekilde yaralanabilirdi. Yerinde durmak ve hayattaki seçimlerini yeniden düşünmek için dünyada her türlü nedene sahipti ama yine de... yapmadı.

Hareketsiz durmak Thysandra'dan vazgeçmek anlamına geliyordu.

Ve bencillik bu düşünce karşısında anlamını yitirdi.

Kılıçları ve okları geçtik. Mezarlık açıklıklarını geçtik. Yukarı, yukarı, tepeye, dağ yamacının topraktan keskin bir şekilde yükseldiği yere. Nefesi kesik kesik geliyordu, bacakları çabalamaktan yanıyordu ama yine de yavaşlamadı.

Nicanor'un harekete geçmesi ne kadar sürer?

Parçalanmış cesedin görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu. Gadyon için üzülmüyordu, en azından Inga ya da Silas gibi üzülmüyordu - o derin, mide bulandırıcı keder, sanki ölü erkeğin acısını onun yerine hissetmeleri gerekiyormuş gibi. Ama arşivci nazık davranmıştı. Önemsemişti. Duygularını paylaşmasa bile, mantıklı ve entelektüel bir şekilde onun ölmemesi gerektiğini - ve çok, çok daha önemlisi, başka hiç kimsenin onu cehenneme kadar takip edemeyeceğini.

Thysandra'yı aynı yerde, tazılar cansız yüzünü kemirirken bulduğunda hayatta kalabileceğini sanmıyordu.

Neden, neden gitmişti?

Mirova ona gittiğinde ne olacağını öğretmemiş miydi?

Yine aynı eski şarkı, başını döndüren acımasız, uyumsuz bir melodi. Yürüdü ve arkasından dünya yıkıldı. Ya da dünya bile değil, ama-

Home.

Neredeydi o lanet dağ?

Çabuk ol, demişti Silas ona, yüzü bir kez olsun içindeki kargaşayı ele vermemişti. *Planlarını çoktan harekete geçirmiş olabilir. Çok geç kalmış olabiliriz.*

Thysandra'ya o açgözlü gözlerle baktığında o piçin parmaklarını ısırıp koparması *gerekirdi*.

Thysandra. *Thysandra*. Aptal görev anlayışı ve aptal güvensizliğiyle. Aptalca çarpıcı gülümsemesiyle. Kilitleri, hançerleri ve her zaman hazır *olan* kırmızısıyla... Sonunda açılmaya başlayan, şiddetle korunan kalbiyle... Belki de geri dönmek bencillikti. Belki de Thysandra'nın acı çekmesini istemediği için değil, Thysandra'nın mutlu olmadığı bir dünyada yaşamak zorunda kalarak kendisinin de aynı derecede acı çekeceğini düşündüğü içindi.

Bu empati miydi?

Naxi artık öyle olup olmadığını umursamıyordu.

Çünkü sonunda dağın yamacındaki gri duvar, yeşilliklerin arasında belirmişti. Ve aradığı kapı da oradaydı,

Düzensiz şekli karanlık, ötesindeki gölgelerde ılık zerrecikleri titreşiyor.

Labirent'e yorgunluktan yarı hıçkırıklarla sendeleyerek girdi, sıyrılmış ve çizilmiş bacaklarından kan damlıyordu. Etrafındaki mağaralar endişeyle titreşiyordu. Onu tekrar görmenin rahatlığı. Hepsinden önemlisi, Naxi kendini dağa doğru ittikçe giderek güçlenen, bir soru gibi hissettiren bir öfke.

Seni kim incitti? Bu his sordu. Kimi incitmemiz gerekiyor?

Naxi kendine rağmen güldü. Savaş ilanı gibi tiz, histerik bir kahkaha.

"Hadi biraz Fae öldürelim, tatlım.

OceanofPDF.com

Bölüm 31

THYSANDRA Nicanor'u öldürmeye çalışıyor olsaydı, geçidi kırmak saçma bir ilk saldırı olurdu.

Amaç da tam olarak buydu.

Piç kurusu bunun geldiğini görememişti. Gözünü kırpmadan önce kanatları düşüşünü durdurdu elbette; ölümüne düşmedi, ayağını zar zor kaybetti. Ama işte o şaşkınlık anı -bilinçli düşüncenin reflekslerin önüne geçmesi gereken o tek an- onun yakında , üstünlüğü ele geçirmek için parlak bir ilk saldırıdan daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Sadece birkaç adım ötede bir ordu varken üstünlük anlamsızdı.

İhtiyacı olan şey zamandı, kan değil. İhtiyacı olan şey onları *-hepsini-* mümkün olduğunca uzun süre meşgul etmekti. Ve doğrudan bir savaş onu dakikalar içinde ölüme götürecekti... bu yüzden, sahadaki tüm kafalar bir anda ona doğru dönerken, o geçici şok anını, aklı başında bir Nicanor'un asla izin vermeyeceği bir şeyi yapmak için kullandı.

Kaçın.

Bir korkak gibi ama planı olan bir korkak.

Tam zamanında kaleye geri döndü. Kapı direği kanatlarının iki metre gerisinde mermer parçalarına ayrıldı; Nicanor bir zamanlar müttefiki olduğuna inandığı o telaşsız etkinlikle komutlar yağdırmaya başlamıştı bile. Şimdi bu sadece onun peşinde daha hızlı, daha düzenli oldukları anlamına geliyordu. Daha şimdiden ilk kanatlı şekiller pencerelerin önünden geçmeye başladı ve o uçarken etrafındaki camlar paramparça oldu...

Onların lanet sorunu.

Burası *onun* savaş alanıydı.

Onun evi. Tanrıların lanetlediği sarayı ve buranın her köşesini öğrenmek için dört yüz yıl harcamıştı... o yüzden bırakın takip etsinler. Bırakın onu içeri tıkmaya çalışsınlar. Sonunda kazanacaklardı - ama önce onlara müthiş bir kovalamaca yaşatabilirdi.

Daha fazla cam kırıldı. Fae yan taraftan içeri daldı.

Thysandra askerin kütüphanesinin kapısından içeri daldı.

Bu oda tam bir yer israfıydı. Hiçbir savaşçı buraya savaş stratejisi ve askeri tarih üzerine yazılmış kitapları incelemeye gelmemişti. Tabii ki, bilgisi ve bağlılığıyla Anne'yi memnun etmek için bitmek tükenmek bilmeyen hevesi dışında - ve bu yüzden tam olarak neyi hedefleyeceğini biliyordu, arkasından sesler ayrılmak ve aramak için bağırırken raflar ve parşömen labirentinde zikzaklar çiziyordu.

Küçük kapı hiçbir resmi haritada yoktu. Anne'nin bile bundan haberi olup olmadığından emin değildi. Doğruca kalenin şarap mahzenlerine çıktığı için, tünelin kendini derslerine daha az adanmış bir grup asker tarafından yaratıldığından şüpheleniyordu - içki içen aptallar, ama yine de kadife perdeleri kenara itip kapağın kilidini açarken ve kendini ışıksız karanlığa sıkıştırırken bir teşekkür kelimesi mırıldandı.

Bu ona belki bir dakika kazandıracaktı. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Burada bile, kalenin duvarları ve zeminleri arasında kayarken, etrafını saran ordunun bağırırlarını, büyüünün taş çarpışını duyabiliyordu. Tünelin sonuna henüz varmıştı ki, diğer uçtan içeriye ışık doldu ve zafer çığlıkları aniden yükseldi - o zaman sadece yarım dakikalık bir avantajdı, ama en azından Nicanor mahzenleri kuşatmamış olacaktı.

Henüz.

Mutfaklardan ve içlerinde çalışan fae'lerden uzak durarak kilerlerin ve ambarların arasından hızla geçerken düşünmek için kendine zaman tanımadı. Arkasındaki sesler artık daha az emin geliyordu, labirentimsi mahzen sisteminde yönlerinden emin değillerdi. Belli ki, diye düşündü, eğitim alanında akşam yemeğini kaçırarak kadar uzun zaman geçirdikten sonra, akşam yemeklerini çalmak için gecenin karanlığında buraya gizlice girmemişlerdi.

Limanın yakınındaki çıkışa, erzakların getirildiği çıkışa gitmeye cesaret edemedi çünkü Naxi adadan ayrılıyorsa er ya da geç bir gemi bulmak *zorunda kalacaktı* ve orduyu yoluna çıkarmak pek de yararlı olmayacaktı. Thysandra bunun yerine kalenin kalbine giden koridoru seçti - Ana'nın ziyafetlerinde yiyecek ve içecek servisinin yapıldığı koridor.

Tekrar dikkat çekme zamanı.

Çaba göstermesine bile gerek yoktu. Daha ilk koridoru geçmeden iki silahlı kadın arkasından alarm verdi.

Solunda arşivler vardı - çok iyi bilmediği odalar. Sağında ise salonlar, konsey odaları, yaklaşan isyandan küçük fae anlaşmazlıklarına kadar her şeyle uğraşarak yüzlerce saat geçirdiği yerler vardı. Bir an içinde kararını verdi, takipçilerinin kükremeleri arkasında daha da yükselirken sağa ve siyah-altın mermer koridora doğru koşmaya başladı - sürprizlerin zamanı değildi.

Koridorun uzak ucunda, kanatlı şekiller açık kemerlerden içeri süzülüyordu.

Sikeyim. Düşündüğünden daha hızlı.

Plan değişti o zaman. Solundaki en yakın kapıdan, sorun çıkaran fae soylularını tehdit etmek için son derece uygun küçük, samimi bir salona daldı - sonra beş kadın, gösterişli bir havalandırma deliğinden biraz daha fazlasını gördüğü pencereden dışarı çıktı. İki kat yukarı ve geçtiği her pencereye kırmızı saçtı. Peşindekilerin onun kaleye hangi pencereden girdiğini bilmelerine gerek yoktu.

Dördüncü kattaki bir ofise girdiğinde, üzerindeki gökyüzü çoktan kanatlarla kararmaya başlamıştı.

Artık paniğin ötesine geçmişti. Damarlarında nefes nefese kalmış, sersemletici bir coşkudan başka bir şey kalmamıştı ve onu labirent koridorlara doğru sürüklüyordu. Bu köşeden ve . Sarmal merdiven boşluğuna

bükülmüş, diken gibi korkulukları. Dışarıda, açık kemerlerin arkasında, etrafta dolaşan fae kalabalığını görebiliyordu ve-

Ve peşinde oldukları başka bir hedef? Adımının ortasında tökezledi.

Bu da ne böyle? Peşindeki askerlerin sayısı her geçen gün artıyordu ve gözlerini kaçmakta olduğu kuleden kaçırıyorlardı. Bunun yerine, bakışları bahçelerin hemen üzerinde daireler çizen, üzerlerindeki güce hakaretler yağdıran ve çok yaklaşan herkese kırmızı büyü fırlatan iki yalnız figüre yöneliyordu.

Bekle. O yüzleri tanıyordu.

Arşivciler mi?

Korok'un alevler cehenneminde, Gadyon'un iki yardımcısı neden tek başlarına kana susamış koca bir orduyla alay ediyorlardı?

O daha bu sorunun cevabını bulamadan askerler dalmaya başladı, saflarından kızgınlık sesleri yükseliyordu - ve bir an için kovalamacalarını tamamen unutmuş gibiydiler. Elbette *hepsi* değil. Diğerleri çoktan çatıların üzerine üşüşmüştü. Ama en azından birkaç düzinesi davetsiz misafirlerin peşinden gidiyordu - birkaç memurun hayatta kalmayı umabileceğinden çok çok daha fazlası.

Bu onun sorunu değildi.

Başında zaten yeterince bela vardı. Peşlerinden atladı.

Aptalca, aptalca onurlu bir düzeyde neredeyse mantıklı geliyordu - çünkü zaten ölecekti ve onu *kurtarmaya* çalışıyor gibi görünen yanlış yönlendirilmiş aptalları sürüklemenin ne faydası vardı? Daha iyi bilmeleri gerekse bile, dikkatleri tekrar çekmek kolaydı. Ordunun görüş alanına girdiği anda avlarını hatırlamış gibiydiler; en yakın açık kapıdan geçip kalenin goblenlerle kaplı koridorlarına geri dönerken arkasından yeni zafer çılgınlıkları yükseldi.

Arkası çok yakındı. Kırmızı büyüün iğne uçları dizlerinin arkasını ısırdı. Yakut bir avize başının üzerinde parçalandı.

Tam bir aptaldı.

Bir kapıyı açacak kadar yavaşlayacak zaman yok. Bir kaçış yolu bulmak için zamanı yoktu. Tek uçmak, uçmak, uçmak, hayatında hiç olmadığı kadar hızlı uçmak ve bir mucizenin onu birkaç dakika daha kurtarması için dua etmekte-

Arkasından ıslak bir *sıçrama* sesi duyuldu.

Birisi öfkeyle kükredi.

Omzunun üzerinden tek bir bakış atmaya cesaret etti ve takipçilerini aniden daha gerisinde buldu, etrafına çılgınca bakarak-

Splat!

-Sarışın bir fae erkeğinin yüzüne pislik bulaşmış.

Ancak o zaman başının üstündeki galeride duran bir avuç insanı fark etti, yüzleri solgun, çeneleri gergin, onu avlayan fae gücüne bir dizi yumurta fırlatıyorlardı. *Çürük* yumurtalar olduğu ortaya çıktı - yumurta kabuklarının yere çarpıp kırılmasıyla birlikte pis bir koku yayıldı.

Bu da ne böyle?

Bir sıçrama başka bir askerin yüzüne isabet etti... ve şaşkınlık içindeki felci kıran da bu darbe oldu. Bir dizi öfkeli küfürle birlikte, iki kirlenmiş fae yukarı doğru fırladı, arkalarındaki grubun en az yarısı da onları takip etti - en azından *o anda* kaçacak kadar akıllı olan insanların peşinden.

Onları kurtarmak için kimse devreye girmezse çok geç olacaktı.

Thysandra bir küfür savurarak kendini aptalların peşinden fırlattı.

Birkaç dakika önce onu takip eden fae'lerle aynı anda galeriye ulaştı; ilk üçünü, dördünü, beşini yere sererken kırmızı ışıklar yanıp söndü, çığlık çığlığa yere düşerlerken önce galeri kemerlerini süpürmeyi başardı. Yakınlarda bir kapı çarptı. İnsanlar dikkatlerinin dağılmasını akıllıca kullanarak oradan siktir olup gittiler.

Nereye gittiklerini görmek için duraklamadı.

Önündeki geçitten aşağıya, kalenin kalbinin derinliklerine doğru iniyordu. Arkasında, fae'ler galeriye doğru yükseliyordu. Ondan önce... kahretsin, ondan önce de yan geçitlerden akın akın geliyorlar, onu kesilecek sığırlar gibi kafesliyorlardı. Yavaşladı - yavaşlamaktan başka çaresi yoktu, kaçmak için hangi kapıların kaldığını anlamaya çalışıyordu ...

Sol kanadına keskin bir şey çarptı.

Sikeyim.

Sendeledi, dengesini sağlamak için bir an bile geç kalması gerekti. Arkasından kahkahalar yükseldi. O zaman bulabildiği ilk kaçış - hala uçabiliyor muydu?

Sonrası için sorun.

Sağ tarafındaki kapıyı çekip açtı ve öteki odaya daldı. Pencereilerin önünde, gökyüzü fae'lerle kaplıydı.

Sikeyim.

Kırmızı büyü kapı aralığını doldurdu.

Saldırmaktan başka çaresi kalmamıştı - bu yüzden sol elini odanın ortasındaki abanoz masanın üzerine koydu, açık kapıdan içeri dökülen fae'lere tüm kırmızı kıvılcımlarını saldı ve kaos anında koridora geri sıçradı. Bir erkek fae ona doğru sendeledi. Bağırsaklarına bir hançer sapladı ve kanadının arkasında kendini korumak için onu döndürdü.

Artık birkaç dakika.

Dişlerini sıktı ve ölmek üzere olan erkeği sürükleyerek ilerlemeye çalıştı.

Kırmızı, botlarını yırtarak hâlâ savunmasız olan ayak bileğine çarptı. Kırmızı boynunun arkasını kesti. Bir solukla duvara doğru sendeledi, kendi kanının rengini alarak vurdu, vurdu, vurdu... Faydası yoktu. Dört bir yandan dolmuşlardı, gözlerinde zafer ışıltıları parlıyordu bile - Kızıl Saray'ın hain kraliçesi, son hain nefesini vermek üzereydi.

Acı kollarını kesti. Göğsünü. Kalbinin hemen altındaki yırtık bir yarayı iyileştirmek için solgun elbisesinden yeterince mavi çıkarmayı başardı ama bu süreçte saniyenin değerli bir kısmını kaybetti; hücumlarının ritmi bozuldu, her taraftan üzerine savrulan büyü saldırısına karşılık vermek için çok geç, çok yavaştı. Ona bir hançer fırlatıldı ve o tam zamanında başını yana çevirdi. Kırmızı bir fırtınanın içinde sol taraftan bir dişi fae ona doğru saldırdı ve boğazına isabet edip onu yere sermek için iki hamle yapması gerekti.

Sağında bir kılıç yükseldi.

Thysandra çok yavaş olacağını zaten biliyordu.

Çabucak bitmesini istediği anda zamanın yavaşlaması, etrafındaki dünyanın ayrıntılarının, onları en az görmek istediği anda neredeyse dayanılmaz bir netlikte keskinleşmesi tuhaftı. Bıçağın kenarında parlayan güneş ışığı. Kanın metalik tınısı. Kalbi, etrafındaki ulumaları ve hakaretleri bastırarak kadar yüksek sesle atıyordu - sanki nabızı bile saniyeleri geri sayıyordu ...

İşte buydu.

Gözlerini kapattı ve Naxi'nin ona gülümsediğini gördü.

Ne kadardır koşuyordu, otuz dakika mı? Lütfen yeterli olsun,
lütfen olsun-

Çelik, başının yanındaki duvara sürtündü.

Başının *yanında*. Kafasının *içinden* değil - ve bu beklenmedik gelişmeyi değerlendirecek akli başına gelmeden önce, tam olarak

Hala nefes aldığını, hala düşündüğünü, hala hareket ettiğini fark etti... Kıyamet koptu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bir an için, koridorun uzak tarafında hareket eden bedenler ve etraflarında şimşek gibi çıtırdayan kırmızı renkten başka bir şey seçemedi. Fae'ler Fae'lere saldırıyordu. Hak etmediği halde onu kurtarmaya gelen başka aptallar mı? Ama bu yeni gelenler on yıllardır savaş görmemiş kâtipler olamayacak kadar iyi, çok kolay dövüşüyorlardı ve ancak o zaman kumral saçlarının çarpıcı dalgasını fark etti ...

Orthea?

Hayır, bu hiç mantıklı değildi. Orthea kendi hayatı buna bağlı olmadıkça ona yardıma gelmezdi ve o zaman bile kıl payı kurtulabilirdi. Yine de bu hücumu yöneten Törenin Efendisi'ydi ve yanında da Rhias mı *vardı*?

Lanet liman başkanı mı? Onu kahvaltı ederken bulduğunda ona nefretle sırttan-

Oh.

Silas mı?

Tanrılar merhamet etsin. *Neler* oluyordu? Bunun tek başına bir savaş olması gerekiyordu, Thysandra Demonbane dünyanın geri kalanına karşı - kendi hataları, kendi lanet kefareti. Müttefiklerinden herhangi biri kendi hayatları için kaçmaları gerekirken neden kaçınılmaz olanla savaşacak kadar delirsin ki?

Ve yine de...

Önce arşivciler. Sonra insanlar.

Ve şimdi, Silas'ın pazarlığa bağlı kuklalarının Nicanor'un ordusunun hatlarını görmezden gelinemeyecek kadar başarılı bir şekilde ihlal ettiği kargaşaya doğru daha fazla sayıda fae döndüğü için kırmızı yaylın ateşi neredeyse kurumuştur. Thysandra'nın başı döndü. Kanatları ağrıyordu. Elbisesindeki son maviyi de çıkaracak ve yaralarının en kötüsünü iyileştirecek akli ancak bulabilmişti ama bunun bir önemi yoktu.

Diğerleri onun adına savaşıyordu.

Dünya birdenbire çok *hafif* göründü.

Biri gönülsüz bir saldırıyla ona doğru hamle yaptı ve o da aynı gönülsüzlükle karşılık verdi, kalabalık hareket etmeye başladığında onlarla birlikte tökezledi. Orthea ve diğerleri çoktan geri çekilmeye başlamıştı. Thysandra kanatlar ve bedenlerden oluşan kalabalığın arasından sıyrılmaya çalıştı ama başaramadı - sürüklendi

Okyanusun akıntıları gibi koridordan aşağıya, köşeyi dönerek ilerliyor, Nicanor'un gücü daha büyük tehlikeye odaklanırken kılıçları ve büyüü savuşturuyordu. Saldırganlar gittikçe daha hızlı geri çekiliyordu. Doğu kanadına ve-

Olamaz.

Kemik salonuna doğru mu?

"Hayır," soluk soluğa, akılsızca, bir kez daha kalabalığın arasından sıyrılmaya çalıştı. Eller onu geri çekti, aşağı çekmeye çalıştı. Yere çakılmamak için tek yapabildiği ileri doğru tökezlemektir. Hayır, bekle! Yapamazsın- Sen-'

Dinlemediler.

Ne düşünmüştü ki? Bu, dünyada onu dinleyecek *son* insan grubuydu.

Onu ileriye doğru sürüklediklerinde ve önlerinde ön oda açıldığında yine de "Hayır!" demeye çalıştı. Hasarlı bakır kapı görüldüğünde 'Hayır! Ötedeki ürkütücü bir şekilde aydınlatılmış koridora ilk bakışını attığında, kapı aralığından kalabalıklaşan fae'ler, orantısız kapıları daha da eğik hale getirirken 'Hayır!

Ve sonra onları da atlattı.

Kemik salon hâlâ kırık dökük, hasarlı haliyle duruyordu, zeminin çoğu gitmişti. Düzinelerce ve düzinelerce fae havaya uçmuştu. Diğerleri savaşın hala devam ettiği aşağıdaki mağaraya atlamıştı - ve orada, Labirent'in çukurunun en uzak ucunda ...

Thysandra kaskatı kesildi.

Fae arkasındaki koridoru itmeye devam etti ve onu kraterin kenarına doğru gittikçe daha uzağa itti.

"Hayır!" diye son bir kez soluk soluğa bağırdı, umutsuz olduğunu biliyordu, şimdi kaçmaya başlasa bile çok geç olacağını biliyordu. 'Dur! *Durman* gerek! Sen-'

Çünkü yer gümbürdemeye başlamıştı.

Renkli taşlar teker teker kararmaya başladı.

Ve mağaranın en ucundaki Naxi'ydi - kanlar içinde, üstü başı dağılmış, çoktan gitmiş olması, kaleden kilometrelerce uzakta olması gereken Naxi, elleri pençeye dönüşmüş ve parlak mavi gözlerinde cinayet ışıltısıyla gölgelerin arasından çıkıyordu.

Thysandra'nın kalbi şaşkın, dehşete düşmüş ve büyülenmiş bir halde bir an durdu.

Sonra o tatlı pembe dudaklar kıpırdadı ve dünya dayanılmaz bir beyaz alevle patladı.

OceanofPDF.com

Bölüm 32

ACIDI.

Her şey acıttı.

Düşünceleri acı mızraklarıydı, nefesleri bilincinin kumaşında düzensiz yırtıklar oluşturunuyordu. Kulakları tiz bir iniltiyle çınladı. Cildi ...

Cildi sanki artık orada değilmiş gibi hissediyordu. Sanki vücudunun yüzeyi, çığ ve acı veren, her şeyi tüketen tek bir yaraydı.

Bir ses konuşuyordu.

Kelimeleri anlamakta zorlandı. *Yaşamak*, diyorlardı. *Odalar*, diyorlardı. *Şifacı ... sadece mavi değil ... nefes aldığı için şanslı ...*

Eller vücuduna dokundu ve her şey bin kat daha kötü hale geldi. "Sashka!" diye bağırdı biri.

O sese sarıldı. İyi bir sese. Neden olamayacağını hatırlamasa da, orada hiç olmaması gereken bir ses.

'Sashka, çok üzgünüm...'

Acı azaldı ve tekrar gitti.

Gün batımı. Yatak. Yumuşak ... yumuşak battaniyeler.

Hıçkırarak.

Birisi hıçkırıyordu.

Acı, nabız gibi atan, düzensiz alevlenmeler halinde gelip gidiyordu.

Sönmekte olan bir alevin püskürmesi gibi. Uykuya dalıp tekrar uyanmak gibi, tekrar ve tekrar ve

...

"Naxi," diyordu bir ses.

Kime ait olduğunu biliyordu. Sadece hatırlayamıyordu, onu burada, yatağının yanında, gün batımında anlamlandıramıyordu. Her şeyden çok, ondan nefret etmesi gereken bir ses gibiydi.

Naxi," dedi yine.

Daha boğuk hıçkırıklar. Uzaktan başka sesler de geliyordu. Thysandra başını hareket ettirmeye çalıştı ama vücudunun hangi tarafında olduğuna karar veremedi.

Naxi, onu yakaladım. Bırakabilirsin.

Yakaladım...' Acı tekrar kayboldu.

Ağzı kurumuş deri gibi kupkuruydu.

Ama gözlerini kırpıştırarak açtı ve zihni garip bir şekilde, ağırlıksız bir şekilde berraktı - bir tür bahar sabahı hissi, sanki düşüncelerinin üzerinde hala çiy parlıyormuş gibi.

Kendi yatak odasıydı. Kendi yatağında. Bitkiler duvarlardan ve tavandan ona gülümsüyordu. Artık canı yanmıyordu ve nefesi yavaştı, cildi pürüzsüz ve zarar görmemişti; tüm uzuvları olması gereken yerdeydi ve onun emriyle hareket ediyordu. Üzerindeki hasarlı mavi elbise gitmiş, onun yerine yumuşak beyaz bir gecelik vücuduna dolanmıştı.

Komodinin üzerinde bir bardak su duruyordu. Hepsini tek bir yudumda içti.
Daha iyi.
Sırada ne
var?

Bacaklarını yataktan dışarı sallamak bir deneydi. Halı, sanki ayakları daha önce hiç böyle bir şeye dokunmamış gibi ayak parmaklarına anlaşılmaz bir şekilde yumuşak geliyordu - ve sonra ayağa kalktı, temkinli, geçici bir şekilde ve dengesini test etmek için dönüp bükülürken bacakları bile tuttu. Düşmeyince ilk adımını ileri doğru attı. Dizleri bükülmedi.

Oturma odasından sesler yükseldi.

Naxi.

Zihninde acı hıçkırıkların belli belirsiz bir anısı canlandı ve bir anda kafası artık o kadar da mutlu bir sessizlik içinde değildi.

Sanki ilk kez somut bir bedende hareket ediyormuş gibi garip, beceriksiz hareketlerle tanıdık yeşil sabahlığını bulmak için sendeledi. Kapının arkasından gelen sesin Naxi'nin sesi olmadığını ancak birkaç dakika sonra fark etti. Yine de, konuşan kişiyi tanıması iki *sendeleyerek* adım atmasını daha aldı-

'... gerçek bir *tanrıya* etrafta dolaşmayı bırakmasını mı söyledin? Emelin.

Oturma odasında.

Sesi mutlu bir şekilde kayıtsızdı, bu oldukça şaşırtıcı soruya zorlukla bastırılmış bir kahkaha eşlik ediyordu.

"Bak, *birinin* bunu yapması gerekiyordu," dedi Agenor'un sesi olduğunu tanıdığı bir ses, alaycı bir şekilde eğlenerek ve bir anda meseleler daha anlamlı hale gelmeye başladı. "Ve her halükarda, benimle aynı fikirde oldu, bu da meseleyi diplomatik yaklaşımın yapabileceğinden çok daha kolay çözdü.

Yine Emelin'in kahkahası. 'Ve bu Fetih'in sonlarına doğru oldu, değil mi? Yani sen-'

Thysandra kapıyı açtı. Sesleri aniden kesildi.

Baba-kız birlikte onun kanepesinde oturuyorlardı: Agenor kollarını sıvamış kadife minderlere uzanmış, siyah bir yılan omzuna sevgiyle kıvrılmıştı; Emelin bacaklarını göğsüne çekmiş, çıplak dizlerinin üstünde dengelediği bir kâsedan böğürtlen atıştırıyordu. Naxi izi yok. Başka kimseden de iz yok - ama alçak masanın üzerindeki kullanılmış bardak koleksiyonu bunlardan daha fazlasını işaret ediyordu

Thysandra'nın dışarıda olduğu günler boyunca iki kişi odasına girmişti.

Bunu önemsemeli.

Sorun şu ki, *daha fazla* önemseydiği on yedi şey vardı.
şu anda.

"Ne..." diye başladı ve sonra nasıl devam edeceğini bilemedi, Kobalt Sarayının Yüce Leydisi ile Altın Sarayının Yüce Lordunun kanepesinde ilahi maskaralıklarla ilgili hikâyeler anlatışına bakakaldı.

"Uyanmışsın! Emelin'in ona gönderdiği güneşli gülümseme tedirgin edici derecede gerçek görünüyordu, sesindeki rahatlama da aynı şekilde. "Nasıl hissediyorsun?

Şaşkın.

Bu doğru bile değildi, ya da en azından gerçeğin tamamı değildi. Sanki yarım yüzyıl atlamış gibi hissediyordu - sanki gizemli portaldan geçmiş ve kendisinininki gibi görünen, kendisinininki gibi kokan, kendisinininki gibi ses çıkaran ama yine de hayatı boyunca yürüdüğü dünyadan tamamen ve esasen farklı bir dünyaya gelmişti.

Nasıl hissediyorsun?

Cevap onlar için *önemliymiş* gibi ona bakıyorlardı.

"Nerede..." Sesi kuru bir vıraklamaydı. "Naxi nerede?

"O iyi. Emelin elindeki meyveleri bir kenara bıraktı, koltuktan zıpladı ve sanki yıllardır bu odalarda yaşıyormuş gibi mutfak köşesine doğru ilerledi. "Creon onu pavyona götürdü. Artık kendini sarayın duygularından koruyamayacak kadar tükenmişti, bu yüzden biraz mesafenin faydalı olacağını düşündük.

Creon.

Bu, yarı ölü sayıklamasında duyduğu *Creon'un* sesiydi. "Ah," diye kekeledi.

"Oturun," dedi Agenor, gülümsemesi zayıf ama güven vericiydi. *Her şey kontrol altında*, dedi o gülümseme. *Endişelenmenize gerek yok.* 'Beş gündür dışarıdasın. Etrafta tekrar koşuşturmaya başlamadan önce en azından bir şeyler yemeni öneririm.

Beş gün
mü?

Tanrılar
aşkına.

Başı dönerek koltuğa yığıldı. Agenor'un yılanı kollarının üzerinden kayarak kucağına indi. Mutfaktan kaynaklı suyun ve açılan bir bez torbanın sesi geldi; Emelin bir an sonra yeniden ortaya çıktı

Buharlı bir fincan keskin kokulu zencefil çayı ve bir tabakta iki tereyağlı susamlı çörek ile.

Çay.

Zehir.

"Nicanor..." diye kekeledi.

Agenor alaycı bir tavırla, "Usulüne uygun olarak bertaraf edildi," dedi ve yılanını yere düşmeden önce omzuna geri kaldırdı. 'Labirent onu etkileyici bir şekilde yakıp kül etti. Çoğunu, gerçekten.

O beyaz parlıtı.

bir ürperti geçti. "Ve ben-

Emelin kendini tekrar koltuğa bırakıp bacaklarını katlarken, "Seni kurtarmak için bir girişimde bulunmuş gibi görünüyor," dedi. 'Böyle düşünceli bir şey. Yine de biraz hasar almışsın.

"Ben... evet. Thysandra sırtımayı denedi. "Fark ettim.

Agenor bu zayıf şaka bahanesine kıkırdayacak kadar kibardı.

Kız susamlı çöreğini dikkatle çiğnerken ikisi de sessizdi - sabırsız ya da garip olmayan, sadece öyle *olan* bir sessizlik. Beş gün. Bu sürenin ne kadarını başucunda birlikte onun uyanmasını bekleyerek geçirmişlerdi?

Burada onların yerine oturup onu izleyen kaç kişi daha vardı?

"Başka kimse..." Bocaladı. Bu soruyu sormak bile küstahlık gibi geliyordu - birilerinin bu kadar önemsediyini varsaymak. "Başka biri... burada mıydı?

"Alves değil," dedi Emelin tek omuz silkerek ve başıyla kapıyı işaret etti. 'Odanın içinde kaybolmalarından pek memnun olmayacağınızı düşündüler. Yoksa kastettiğiniz bu değil miydi?

Öyle değildi.

Yine de gözleri biraz acımaya başladı.

'Hayır - hayır, demek istediğim...' Boğazındaki düğümden kurtulmak için yutkunmak zorunda kaldı. 'Onlar iyi mi? Silas ve Inga ve ... ve ...'

Gadyon değil.

Bu başarısızlığı kabullenmesi biraz zaman alacaktı.

Oh, Silas ve Inga oldukça iyiler.' Agenor'un gülümsemesinde beklediğinden daha eğlenceli bir şeyler vardı. 'Silas son birkaç gününü sarayı birkaç gaspçıdan daha temizlemekle geçirdi. Lafı açılmışken, bu konuda benim istenmeyen tavsiyelerime ihtiyaç duymayacağınızın farkındayım.

Ancak bir süredir bu görevi yürüten birinin bakış açısıyla, *eğer* yeni bir Lord Koruyucu arıyorsanız...'

Tabağının üzerinden ona ters ters
baktı. Emelin babasının yanında kıs kıs
güldü.

Rahat bir sessizlik daha oluştu. Tanıdık kara yılan Agenor'un omuzları dışında her yerde olma çabalarına devam etti. Emelin atıştırmaya devam etti. Dışarıda, asma çerçeveli pencerelerin ötesinde, güneş ışığı masmavi denizin üzerinde parıldıyordu, görünürde ne bir ordu ne de isyankâr bir kalabalık vardı.

Thysandra Kızıl Saray'ı hiç bu kadar *huzura* yakın görmemişti.

Ya da belki... belki de farklı olan mahkeme değildi. Belki de daha ziyade, adayı şu anda üzerine çöken garip dinginliğin yarısıyla bile izlememiş olmasıydı. Odalarında alf yoktu. Salonlarında hainler yoktu. En kötüsü gerçekleşmişti ama her *nasılsa*, onu terk etmesi gerekenler terk etmemişti - Silas ve pazarlıkları, Inga ve katipleri. Ve Naxi-

Naxi ve Labirenti.

Kahvaltısını bitirir bitirmez pavyona doğru havalanmak ve kanatlarının uçuşu idare etmesini ummak çok mu çılgınca olurdu?

Ama tabağını yere bırakıp, düzgün kıyafetler giyip gitme vaktinin geldiğini söylemek için ağzını açtığı anda, Agenor beklenmedik bir şekilde boğazını temizledi ve "Bir şey daha var Thys," dedi.

Birden sesi daha ciddi, neredeyse *ciddi* çıkmaya başladı.

Diğer insanların çoğu için bu pek de alarm sebebi sayılmazdı. Öte yandan Agenor, durum gerçekten gerektirmedikçe hayatı boyunca hiç ciddileşmemişti ve koltuğuna gömüldüğünde kalbi buna uygun olarak gümbürdedi. "Ne oldu?

Tereddüt etti.

"Babanla ilgili," dedi Emelin onun yerine. Dünya
bir an için durdu.

Tazıların ulumasını bekliyordu - zihninin çukurlarında durmaksızın ulumaya başlamaları için hazırlanıyordu. Bunun yerine... sessizlik vardı. Düşüncelerinde yankılanan tek bir kemik kırılması bile yoktu. Kırılan sesinin tek bir fısıltısı bile yoktu - *Thysandra!*

Sanki bunca yıldır sadece bağılıyor, *yalvarıyor*, gözlerini açmasını ve sonunda gerçeği görmesini istiyordu.

Hainin kızı.

Şimdi anlıyordu.

Bu zaten hiçbir zaman bir hakaret olmamıştı.

Sen..." Titrek bir nefes aldı. "Bir şey bulabildiniz mi?

Agenor sıkıca, "Pek de hoş bir durum değil," dedi; Agenor'un dudaklarından, *bu yüzden aylarca uykusuz kalabileceğinin* şifresi olduğunu anladı. 'Sadece bazı cevaplar bulduğumuzu bilmeni istedim, böylece kendini yeterince güçlü hissettiğinde bize anlatabilirsin-'

"Ne buldun?" Sesi keskinleşmişti. "Bana ne bulduğunu söyle. Gözlerini kapattı.

Emelin kuru bir şekilde, "Söylemişim," dedi.

Agenor'un boğuk laneti, gerçekten de öyle olduğunu ve muhtemelen birden fazla kez olduğunu gösteriyordu. Yüzünü ovuşturarak gergin bir şekilde, 'Thys, son beş günü ölümün kıyısında geçirdin. Kendini çok daha iyi hissetsen bile, sen-'

Emelin gözlerini devirerek ona doğru eğildi, tıslayan bir yılanı kenara itti ve ayaklarının dibinde duran deri bir dosyayı kaptı.

"Boş ver onu," dedi Thysandra'ya uzatırken garip bir anlayışla başını sallayarak. "Kayıp babaların nasıl olduğunu bilmiyor.

Agenor'un bir sonraki laneti bu tartışmanın daha önce gündeme geldiğini gösteriyordu. Thysandra zayıf bir sesle, "Doğru," dedi.

"Teşekkür ederim.

Agenor, kızı koltuğuna geri dönerken nefesinin altından, "Creon'un acımasız olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı ve kızı onun kanadına, biraz irkilmesine neden olacak kadar sert bir dirsek attı.

Dosya ağır değildi. Thysandra ipleri çözüp dosyayı açtığında içinde sadece birkaç belge buldu, mürekkeplerinin solmuş olması yaşlarını belli ediyordu. İçlerinden biri ikiye ayrılmıştı; ne olduğunu ancak parçaları bir araya getirdiğinde anladı.

Bir doğum belgesi.

Cyrigon'un evinden Cythera.

"Annenin. Agenor'un sesi garip bir şekilde mesafeli çıkıyordu. "Mahkemeden aldığımız idari belgelerin arasında bu halde buldum.

'Neden...' Yırtık kenarlar elinde titredi. 'Anne neden bunu kişisel dosyalarına koysun ki? Neden arşivdeki diğer sertifikalarla birlikte saklamadı?

İç çekti. "Okumaya devam et.

Bir sonraki parşömen parçası - çıldırmadığından emin için gözlerini kırıştırıp tekrar kırıştırması gerekti - bir akademi raporuydu. Daha garibi, bir *tanesi*

Akademi raporları. En üste titiz bir öğretmenin eliyle isim karalanmış:
Echion'lu Thysandra'nın evi, Bahar 2836.

On iki yaşındaydı.

Bu onun akademideki ilk çeyreği olmalıydı.

Notları mükemmeldi. Gülünç derecede mükemmel. Baştan aşağı 5'ti ve listedeki son not olan sihir için bir öğretmen şaka yollu 6 vermişti ve olağanüstü yetenekle ilgili kısa bir not eklemişti. Tabii ki bu not anneye sunulmuştu. Gelecek vaat eden öğrenciler her zaman onun dikkatini çekirdi.

Gerçi Thysandra *bu kadar* mükemmel bir rapor görmeyeli uzun zaman olmuştu. O kadar mükemmeldi ki başka birine ait olmalıydı.

"Anlamıyorum-" Agenor
sessizce, "Okumaya devam et,"
dedi.

Son parşömen parçası bir mektuptu. Sanki sararmış sayfanın kıvrımları arasından ölümcül bir akrep düşecekmiş gibi mektubu açtı.

Majesteleri, başladı.

Teklifinize basit bir "hayır" dan öte bir yanıt verebilecek gücü kendimde bulabilmem bile size duyduğum yüksek saygının bir göstergesidir.

Sanırım bazıları, kraliyet tercihinizi kazanma onuruna eriştikleri için minnettarlık duymuş olabilir. Ne yazık ki ben onlardan biri değilim. Hayatımın aşkını, çocuğumun annesini, soyunuzun çoğalması için damızlık at olarak hizmet etmek üzere terk edeceğim düşüncesi hakaretten başka bir şey değildir. Teklifin reddedilmek için yapılmadığını anlıyorum ama yine de reddediyorum.

Konuyu daha fazla detaylandırmama gerek olmadığına inanıyorum, ancak ihtiyaç duyulması halinde bunu yapabilecek durumdayım.

*Aksi takdirde her zaman sadık
hizmetkarınız, Echion*

Ona baktı.

O kadar uzun süre baktı ki parşömen üzerindeki harfler birbirine karıştı.

"Geriye dönüp baktığımda," dedi Agenor, o kadar yumuşak, o kadar *nazikti* ki kız onun sesini zar zor tanıyabildi, "bu özel yazışma parçasını bulmadan çok önce bulmacanın parçalarını bir araya getirebilmeliydim.

Parçalar.

Notları.

Damızlık at.

Nefes alamıyordu.

'Akademideki ilk aylarınızda bir miktar dalgalanmaya neden oldunuz. Bunu sana söylediğimden emin değilim. Tereddüt etti. 'Tanrıların Savaşı sen doğmadan sadece birkaç on yıl önce sona ermişti. Sarayda bir heyecan vardı, faekind'in tanrılarının kendilerinden bile daha güçlü olduğu düşüncesi ve sonra sen vardın - olağanüstü güçlü iki büyücünün kızı, uzun zamandır doğan en güçlü çocuk. Bir bakıma, sanırım insanlar seni bu yeni dönemdeki faa üstünlüğünün bir sembolü olarak gördüler.

Thysandra belli belirsiz, Emelin'den yükselen tiksinti dolu sesin farkındaydı.

Eğer konuşabilseydi, kabul edebilirdi.

"Yani, geriye dönüp baktığımda..." Agenor yavaşça bir nefes aldı. 'Sanırım senin varlığın Achlys ve Melinoë'ye yeniden kendi çocuklarına sahip olma fikrini vermiş olabilir. Yeni bir dünya, yeni bir güç, sahnede yeni oyuncular. O zamanlar dünyadaki en güçlü yaratık onlardı. Sadık bir soy bu gücü pekiştirebilirdi.

'Ve... ve böylece...'

"Echion olağanüstü yetenekli çocuklar doğurabileceğini zaten göstermişti. Acı bir kıkırdama. "Kanıtlanmış bir formülle neden uğraşalım ki?

Babası Silas'a *tamamen akılsızca bir şey yaptığımı* söylemişti. *Bu benim sonum olabilir ve bir an bile pişmanlık duymayacağım.*

Elleri titriyordu.

"Ve böylece onu öldürdü," diye nefes aldı. Agenor sessizdi.

'Ama... ama dünyaya onun kendisini reddettiğini söyleyemezdi. Tabii ki. Boğazından manik bir kahkaha yükseldi. "Yani onu bir hain olarak mı damgaladı?

Agenor, "Onlara göre öyle olabilirdi," diye mırıldandı - ve yine eğitim alanlarının yanındaki o geçitte duruyordu, yaralı, acılı ve hayatı boyunca olmadığı kadar kendinden emindi.

Sana ihanet eden biri, belki.

Ama değil ...

Elindeki mektuba bakarak, "Ama kalbine değil," fısıldadı.

İkisi de cevap vermedi. Sonunda başını kaldırıp baktığında, onları hala yanında yanında kanepesinde oturmuş, ile ürkütücü bir şekilde izlerken buldu.

İfadeler - boyun eğme, sessiz öfke, *sempati*. Zayıflık, bir zamanlar sempati duyulması gerektiğini düşünürdü. Şimdi tek yapabildiği içine gömülmekti - temiz, sıcak, tüylü battaniyelerin rahatlatıcı yumuşaklığı gibi etrafını sarmasına izin vermek.

"Ya annem?" dedi uyuşuk bir sesle. Agenor

Emelin'e baktı.

Emelin başını eğdi. "Hâlâ hatırlamıyor musun?"

Hatırlamıyor muydu?

Köpekler sessiz kaldı. Babasının çığlıkları geri dönmedi. Ama onlar olmasa bile, hafızasındaki o boşluğu, hiç de boş olmaması gereken o boşluğu delip geçecek bir şey yoktu.

Yutkundu. "Ben... Ben yapamam.

"Pekâlâ. Birden karşısındaki kız artık o kadar genç görünmemeye başladı - arkasında ancak yirmi yıllık bir yaşam vardı ama ayaklarını yere bastı ve yüzyıllar süren özenli bir araştırmayı sunan bir bilgin edasıyla öne doğru eğildi. "Naxi'nin Tared'e -bana aktarması için- söylediğine göre, annenin kaderini hatırlamaya çalışman, sevgili babamın Korok'un öldüğü gün olanları hatırlamaya çalışmasına çok benziyormuş. O durumda, bağlayıcı kilitli bir hafıza olduğu ortaya çıktı. Aynı şeyin sizin için de geçerli olabileceğinden şüpheleniyoruz.

Thysandra gözlerini kırptırdı. Sonra bir kez daha, bu kez Agenor'a göz kırptı ve güçsüzce, "Anılarını *mı* kilitledi?" dedi.

"Ah, evet. Neşesiz bir gülümseme. "Onları öldürmeye çalıştığım zamanı. Çenesi açık bir şekilde sarktı.

"Tüm beklentileri aşıyor, değil mi? Emelin neşeyle söyledi.

"Sen..." Sanki gerçekler bir anda yerine oturacakmış gibi başını salladı. "Onu öldürmeye mi çalıştın?"

"Tanrıların Savaşı'nı kazanmak için Korok'u havaya uçurduktan ve kıtanın çoğunu onunla birlikte cehenneme gönderdikten sonra. Evet. Agenor'un yüzündeki gülümsemenin daha da kasvetli bir hal alabileceği ortaya çıktı. "Başarılı olamadılar elbette. Hem girişimle ilgili hafızamı hem de en başta beni denemeye iten olaylarla ilgili hafızamı aldılar ve sonraki birkaç yüz yılı hiçbir fikrim olmadan geçirdim.

Tanrılar merhamet etsin.

"Ama *seni* tazıların önüne atmadı," dedi zayıf bir sesle.

Yüzünü buruşturdu. "Hayır. Görünüşe göre reddedilmek, ara sıra yaşanan cinayet girişimlerinden çok daha ağır bir suç.

Bunun bu kadar mantıklı olmasından nefret ediyordu.

"Her neyse," diye araya girdi Emelin, şirketin *bazı* üyelerinin konuşmak üzere olduğu kelimelere itiraz edebileceğini çok iyi bildiğini gösteren bir sivrilikle, "bağınızı Kobalt Sarayı'nın koridorlarında bulduk. Her ihtimale karşı yanımda getirdim.

Agenor gözlerini kapattı.

"*Burada* mı? Thysandra kekeledi, bakışları kızın ayaklarının dibindeki keten çantaya kayd. İçinde kırılğan kristal küreler varmış gibi görünmüyordu. "Nasıl yaptın-

Emelin'in çantasından çıkardığı nesne kırılğan bir kristal küre değildi.

Küçük, kübik bir taş parçası. Neredeyse bir çakıl taşı. Bunu anlamlandırmak bir an aldı - *değişim için sarı* ve eğer ciltler bir zamanlar mütevazı kalemlerden Kobalt Sarayında saklanan o ışıltılı kürelere dönüştürüldüyse, tekrar daha sağlam bir şeye dönüştürülemeyeceklerini söyleyen büyü bir yasa yoktu.

Emelin, taş küpü dikkatle masadaki bardakların arasına yerleştirirken, "Tam şeffaflık adına," dedi, "Sanırım size saatlerce süren anıların birkaç saniye içinde zihninize geri yerleştirilmesinin çok tatsız olduğunu ve ayrıca anıların kendilerinin de muhtemelen en canlandırıcı anılar olmadığını söylemem gerekiyor-

"Onları bana ver," diye araya girdi Thysandra kısık sesle.

"Lütfen. Agenor küçük, bıkkın bir inilti çıkardı.

Emelin ise gözünü bile kırpmadı. 'Bana bir çeşit yanardöner yüzey verebilir misiniz? Artık dokuları değiştiremiyorum.

Tanrısal büyüyle ilgili bir şey - Thysandra soramayacak kadar uyuşmuştu. Koyu yeşil cübbesinden çıkan tek bir sarı ışıltıyla masanın yüzeyi parıldayan bir sedefe dönüştü; buna karşılık küçük taş cilt daha da karanlık, daha da ürkütücü görünüyordu.

Emelin'in parmak uçları masanın üstüne dokundu.

Sağ eli küçük, süpürme hareketi yaptı - sanki sadece kendisinin görebileceği bir şeyi yoldan çekmek ister gibiydi.

Ve-

Karanlık. Sessiz. Her zamanki yatma vaktini çoktan geçmişti ve adayı daha önce hiç bu kadar hareketsiz görmemişti, sahanın etrafında hiçbir ışık yanmıyordu.

"Çok sessiz olmamız gerekiyor," diyor dünyadaki en sevdiği ses.

Annesi bu gece bunu beş kez söyledi.

Thysandra anlamıyor. Annem ağlıyordu. Ağlamıyormuş gibi yapıyor ama ağlıyor. Babam burada değil. Yemekten sonra gitti ama önce annesine Thysandra'nın daha önce hiç görmediği kadar uzun süre sarıldı.

Sürpriz olduğunu söylediler. Bu bir sır. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. O yüzden uçarlarken sormuyor, hiç uçmadığı kadar hızlı.

Altlarında sadece deniz var. Çok fazla su, ay ışığında hepsi karanlık. Hiç kuş yok. Esinti yok. Sadece anne ve yıldızlar var ve onlar uçuyor, uçuyor ve uçuyorlar.

Sonra onları duydu.

*Arkasından
bağırıyorlar.*

Annem etrafında dönüyor. "Hayır," diye soluk soluğa bağırıyor ve sesindeki bir şey her şey yoluna girecekmiş gibi gelmiyor. Sanki bir daha hiçbir şey iyi olmayacakmış gibi geliyor.

Thysandra bakmak istiyor ama annesi onu kolundan yakalamış bile. Ve şimdi karanlıkta gittikçe daha hızlı bir şekilde çekiliyor, arkalarından bağırın sesler geliyor. Ağlamak istiyor ama zar zor nefes alabiliyor, o kadar hızlı uçuyorlar ki. Birisi annesinin adını haykırıyor.

"Uç bakalım," diyor Anne ve Thysandra'nın bileğini bırakıyor. 'Uçabildiğin kadar sert uç. Dümdüz, arkana bakmadan, Ilithia'ya kadar. Silas Amca seni bekliyor olacak.

Thysandra daha önce de Ilithia'ya uçmuş ama hiç tek başına gitmemiş. "Anlamıyorum." diyor.

"Anlamana gerek yok. Uç, Thys. Uç!' Annem ağlıyor.

Thysandra anlamıyor. Ama uçuyor.

Okyanus onun altında çok büyük ve o çok küçük. Kanatları çok yorgun. Arkasına bakmıyor, ama altındaki dalgalarda renklerin yansımaları görebiliyor - kırmızı, çok fazla kırmızı. Kırmızı iyi değil. Usta Hyras ona çok dikkatli olması gerektiğini söyledi ve arkasındaki insanlar hiç de dikkatli değiller.

Denize bir şey düşüyor. Sıçrama sesini duyuyor.

Yine de uçuyor.

"Kız!" diye bağıırır arkasından bir ses. Ophion'un sesi. Babam hiç söylemez ama Ophion'dan hiç hoşlanmaz. "Anne kızı istiyor!"

Daha da kırmızı var.

Annesinin sesi bağıırıyor, 'Kızım olmaz! Benim değil-'

Ve sonra Thysandra'nın daha önce hiç duymadığı bir ses duyulur. Bir gurgle. Bir hıçkırık. Gürültülü değil ama yine de sanki tam arkasından geliyormuş gibi duyuyor, sanki tek bir korkunç an için tüm gece onunla doluymuş gibi.

Arkasına bakıyor.

Karanlık kanatlarla dolu, hareketleri ay ışığında grinin bulanıklığı. Altlarında, tek bir kanatlı şekil düşüyor. Düşüyor. Düşüyor. Kırık bir kelebek gibi, kanatları hareket bile etmiyor - geniş ve altın rengi, Thysandra'nın şimdiye kadar gördüğü en güzel kanatlar.

Bir sıçrama ve sonra gider. Thysandra artık uçmuyor.

Onu kolayca alıyorlar ve o umursamıyor bile.

"Thys.

Bir el yanağını dürttü. Bir ses, dikişi çekiştiren bir iplik gibi bilincini çekiştirdi.

"Thys, geri gel.

Bir nefesle gözlerini açtı.

Bitkiler. Kanepe. Duvar. Kendi odaları, yine de kim olduğunu hatırlaması bir anını aldı - o gecedен, o aydan, o ölümcül karanlıktan çok uzaklarda bir yaratık. Taze çay kokusu o gece orada değildi. Tenindeki keten ve ipek fırçası. Hepsi buraya, şimdiye dair işaretlerdi ama yine de her zihninin gözünde hâlâ düşmekte olan o bir çift kanattan çok hayal gücünün bir ürünü gibiydi.

Yuvarlanıyor ve yuvarlanıyor. Zaten dört yüz yıl süren bir düşüş.

"Thys?

"Kase," yutkundu ve sonra kusmaya başladı, şüpheli bir hızla kucağına bırakılan çinko kaseyi fark etmedi bile. İçinde kusacak çok az kalmıştı. İki susamlı çöreğin parçaları ve

Ardından gelen tek şey ekşi bir safra ve zihnini uyuşturan bir dehşet hissiydi - unuttuğu ama yine de hissettiği, sadece hafızasından daha fazlası olan yerlerine sızmış bir korku.

Agenor alaycı bir tavırla, "Aynı şeyi benim de yaptığımı bilmekten memnun olacaksın," dedi, kadın kusup tekrar kusarken eliyle omzunu sabit tutuyordu. "Hazırlıklı geldik.

Kız.

Anne kızı istiyor.

"Lütfen söyle bana..." Öğürdü, nefesi kesildi. "Lütfen bana Ophion'un ölürken *çok* acı çektiğini söyle?

Emelin yüzünü ekşiterek, "Evet, öyle," dedi.

'Güzel,' kustu ve sonra tekrar kustu.

Midesi nihayet sakinleşene, görüntüler nihayet hafızasındaki oyuklara yerleşene kadar asırlar geçmiş gibiydi. Eller kismuk dolu kaseyi altından çekti. Birisi sıcak, nemli bir havluyla yüzünü dikkatlice sildi. Koltuğun minderlerine yığıldı, gözleri kapalıydı, vücudu son damlasına kadar boşalmıştı, zihni Faewood'un kanla ıslanmış toprağı gibi hissediyordu.

Mezarlık gibi.

Agenor onun omzunu bırakarak, "Sadece nefes al," dedi.

Bu iyi bir öneri gibi görünüyordu. O da buna uymaya karar verdi.

Etrafında ayak sesleri dolaşıyordu. Bir musluk açılıp tekrar kapandı. Biri bir fincan çay daha doldurup eline tutuşturdu, o da mekanik bir hareketle dudaklarına götürdü, sıcak içecek ağzında kalan safra tadını temizledi.

Uç, Thys!

Ve o hiç bilmiyordu.

Bu yüzden mi Anne o anıyı almış ama babasının idamını hatırlaması için bir uyarı olarak bırakmıştı? Çaresiz kaçışlarını bir ihanet eylemine dönüştürmenin yolu yoktu. Annesinin fedakârlığını kendine hizmet eden bir korkağın eylemine dönüştürmenin yolu yoktu. *Anne kızı istiyor*, diye bağırıyordu Ophion - basit ama her şeyi açığa çıkaran bir gerçektir bu, kıskançlık dışında hiçbir neden yoktu tüm bu zalimlik için.

Ve anne kızını elde etmişti.

Kendi neredeyse kızı, kalbinin gerçek ödülünü aramaya devam ederken zamanını doldurmak için ikinci en iyi şeydi - sadece kanından doğan oğlu gelir gelmez o ilk zor kazanılmış çocuğı bir kenara atmak için.

Hainin kızı.

Kahretsin ve bundan memnundu.

"Biliyor muydu? Kelimeler gıcırdayarak çıktı. "Ölmeden önce konuştuğumu biliyor muydu?"

"Bağların koptuğunu görmek istiyorsak onu bağışlamamızı söyledi," dedi Emelin hemen, hiç soru sormadan ya da tereddüt etmeden, sanki bunlar sorulması gayet normal şeylermiş gibi. "Bu bilgiyi paylaşabilecek tek kişinin kendisi olmadığı aklına gelmemiş gibi görünüyordu ve ben boğazını kesmeden önce yanıldığını anladı.

Hiçbir şeyi daha iyi yapmadı.

Yine de her şeyi biraz daha az kötü yaptı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Çok teşekkür ederim. Ben... şimdi yalnız kalmak istiyorum.

Bir bardak masanın üzerine düştü.

Bir yılan yerden kaldırılırken tısladı.

Bir sonsuzluk sonra gözlerini açtığı anda, ikisi de gitmiş, kapıyı arkalarından sessizce kapatmışlardı. Sedef masanın üzerinde sadece kadehleri kalmıştı. Agenor'un deri klasörü ayaklarının yanında yerde duruyordu. Emelin'in oturduğu yerde, küçük taş cilt tüm kötücül gücünden arındırılmış bir şekilde kanepenin üzerine atılmıştı.

Pencerenin yanında, tabak büyüklüğündeki begonyalar güneş ışığında hafifçe titreşiyordu. Thysandra'nın zihni tamamen kendisine aitti.

Bölüm 33

Savaşması gereken SON BİR savaş kalmıştı ve hem bundan korkuyor hem de kalbini acıtan bir şiddetle bunu arzuluyordu.

Odadan çıkmadan önce kendine iki çörek daha yedirdi. Dişlerini fırçaladı. Saçlarını taradı. Bir elbise giydi, tekrar çıkardı, başka bir elbise giydi ve onu da eksik buldu; sonunda yıllardır giymediği bir elbisede karar kıldı, etek ucunda şarap kırmızısına karışan koyu mor, sonra canlı turuncu, sonra nergis sarısı. Gün doğumuna benziyordu. Yeni bir başlangıç gibi.

İki altın yüzük, bir altın kolye ve sonunda kendini aynadan uzaklaşmaya zorladı. Eğer kendisiyle sert bir şekilde konuşmazsa, akşama kadar oyalanabilirdi.

Balkona çıktı. Temiz hava yüzünü okşadı. Aşağıdaki ağaçlarda cıvıl cıvıl kuşlar ötüyordu.

Kendini tuzlu deniz meltemine bıraktı.

Labirent'in Ana'nın kemik salonunda ne kadar büyük bir yıkıma yol açtığını ancak üzerinden uçarken fark etti. Kalenin kalbinde, çatının bir kısmı , kenarları yanmış parşömen gibi kıvrılmıştı. İç mekâna dair yakaladığı tek bakış, o ışığın beyaz olduğu kadar siyahtı; salonun her santimi dağın öfkesinin gücüyle kömür gibi yanmıştı.

Kendi teninin nasıl açık ve çiğ hissettiğini hatırladı ve yanmış kalıntılardan uzaklaşırken ürperdi.

Yakında, Anne'nin mahkemesini hatırlatan o son şeyi de .
Kahretsin, duvarları kendi elleriyle paramparça edebilir.

Yakında.

Ama önce...

İçindeki korkakça dolambaçlı yollara sapma isteğini bastırdı ve bunun yerine adanın güneğine doğru ilerledi.

Creon'un köşkü Faewood'un biraz batısında, ağaçların daha düz ve hafif olduğu ve birbirlerine cinayet hikâyeleri fısıldamadıkları bir yerde duruyordu. O aşağı inerken gümüşü çatı güneş ışığında göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyordu. Vitray pencerelerin etrafında kıvrılan güller her zamankinden daha da kırmızı görünüyordu - belki peri büyüsü, belki de çiçekler Naxi'nin yakınına hevesle tepki veriyordu.

Thysandra da bunu gayet iyi anlıyordu.

Bu yarı su perisi etrafındayken kendini daha iyi, daha güçlü, daha *canlı* bir versiyonu gibi hissetmemek zordu.

Alçak verandaya çıktı ve soluk yeşil pencereye hafifçe vurdu. İçerideki her bir kişi gerginliğini doğrudan kalbinden okuyabiliyorken sırtını dikleştirmek gereksiz bir hareketti ama yine de yaptı - bir fae'nin de gururu vardı, Tanrı aşkına.

"İçeri gel!

Creon'un sesi.

Belki de bir asırdır ilk kez, kanadından pencereyi yok etmeye yetecek kadar kırmızı çekerken büyüsü kontrolünden çıkma tehlikesi geçirdi. Sadece aceleyle eklediği küçük bir damla mavi, parçaların evin içine doğru patlamasını engelledi.

Burayı hayatında pek çok kez ziyaret ama içeri adım attığı, açık renkli huş ağacından zemini, pencerelerin etrafındaki karmaşık ahşap oymaları, pelüş mavi kanepeyi ve hazır yatağı gördüğü nadir olmuştu. Kendini hep tehlikeli hissetmişti. Düşman bölgesine adım atmak gibi. Ama şimdi,

Nefret ve rekabet ortadan kalktığında, pavyonun ne olduğunu fark etti: başka bir güvenli sığınak, saklanacak başka bir yer.

Creon hâlâ onun tanıdığı, mutfak masasında bıçak kullanmayı bilen bir adamın rahatlığıyla soğan soyan Creon'a pek benzemiyordu.

Öte yandan Naxi kendisine o kadar çok benziyordu ki gerçek olduğunu anlamak zordu.

Masanın kısa kenarında oturuyordu, pembe ve altın rengi, taç yapraklarıyla lekelenmiş parmaklarının arasında yarım kalmış bir çiçek çelengi vardı. Bir dakika önce neşeyle konuşuyor olmalıydı. Şimdi ise gözleri fincan tabağı gibi açılmış, dudakları hiç dile getirmediği bir ciyaklamayla aralanmıştı - sanki Creon o temkinli kapı vuruşuna cevap vermekte bir kalp atışı daha yavaş davransaydı yatağın altına saklanabilirdi.

Thysandra'nın görüş alanının kenarında duran piç kurusu halinden gayet memnun görünüyordu. Thysandra'nın bu gözlem üzerine kafa yoracak hali yoktu.

Çünkü Naxi *buradaydı*. Artık sarayın yakınında bile olmamalıydı, iblis ruhunun en derinine kadar nefret ettiği bir yerde tek bir dakikasını bile boşa harcamamalıydı - yine de burada oturuyordu, güneş ışığı gibi parlak, baharın ilk pembe çiçekleri gibi güzel ve umut etmek aptalca ve umursamazca olsa bile ...

Thysandra kendini tutamadı.

Sadece küçük bir parıltı, ama onu boş pencere çerçevesinden geçirmeye yetecek kadar. Boğazını temizlemeye, tekrar temizlemeye ve "Günaydın?" demeye yetecek kadar.

Ailene sana güvenmeleri için her türlü nedeni verdin, diye terslemişti o zarif, narin yüzü. Vermedin mi?

Sessizliğin küçük ritminde bunu tekrar duydu.

"Daha çok öğleden sonra gibi aslında," diye yardımsever bir şekilde işaret etti Creon, soğanını diğerleriyle birlikte fırın kabına atıp soyulmamış yığından bir tane daha kopararak.

Bu, gözlerini kaçırması ve ona sert bir bakış fırlatması için yeterli bir nedendi. O da sesindeki umursamazlığa göre biraz fazla solgun bir gülümsemeyle karşılık verdi - *biliyorum, üzgünüm* ve en önemlisi, *şu annem hakkında daha sonra konuşalım, yanımda patlamak üzere olan iblisle işleri hallettikten sonra* diyen bir gülümseme.

Uyanık olduğunu duymuş olmalılar.

Aradan geçen zaman içinde Naxi'yi burada tutabilecek tek kişi o olabilirdi.

"Doğru," dedi Thysandra utangaç bir ifadeyle. "İyi günler.

Kreon omuz silkti ve sanki ona buradaki işinin bittiğini bildirmek istercesine soğan kesme işine geri döndü.

"Doğru," dedi tekrar, şimdi biraz daha

kaybolmuştu. Naxi hâlâ hareket etmemişti.

Bunun, o son çılgın anlarda Labirent'in karanlığından çıktığını gördüğü kan lekeli, keskin dişli küçük intikamcı olması neredeyse hayal bile edilemezdi. Burada, tertemiz ve soluk pastel renklerde giysiler içinde, her parçası en ince, en narin malzemelerden üretilmiş gibi görünüyordu - el üstünde tutulmak için *yalvaran* kırılğan bir güzellik.

Daha önce sana güvenenlerden kaçtın ...

Onun sözleri.

Şimdi cesaret sırası onda.

"Acaba..." Tanrılar yardımcısı olsun, ağzını açmadan *önce* ne istediğine gerçekten karar verseydi iyi olurdu - en azından, *lütfen benden sonsuza dek nefret etme'den* daha spesifik bir şey. "Biraz yürüyüşe çıkabilir misin?

Şurada.

En azından bu onları Creon'un gözetiminden kurtaracaktı.

Naxi her zamankinden daha da pembeleşti. Ama ayağa kalktı, elbisesinden ve parmaklarından bir avuç çürük yaprak kopardı ve tek kelime etmeden açık pencereye doğru ilerledi, mavi gözlerini yere dikti - garip bir şekilde ağırbaşlı bir duruş, ancak Thysandra bunun muhtemelen son, umutsuz bir kısıtlama girişimi olduğundan şüphelendi.

Creon başını kaldırmadan, "Canın isterse akşam yemeğine gel,"

dedi. Thysandra yutkundu. "Teşekkürler.

Yanında duran Naxi onu hiç duymamış gibi görünüyordu.

Dışarıda hava açan güllerin kokusuyla ağırlaşmıştı, güneş ışığı yaprakların arasından süzülüyor, eğrelti otları ve yosunların üzerinde dans eden desenler oluşturuyordu. Thysandra amaçsızca yürümeye devam etti. Naxi sessizce onu takip etti, adımlarında her zamanki sıçrama yoktu - geçen her dakikayla birlikte daha da belirginleşen bir durgunluk, telaşlı bir ürkeklikten bir soru imasına ve ardından inkar edilemez bir talebe dönüştü.

Bu güneşli ormanda bile, o galeri tartışmasının hayaleti aralarında ağır bir şekilde asılı duruyordu. Kelimeler hâlâ yankılanıyordu, keskin ve acımasız.

Thysandra sonunda, "Özür dilerim," demeyi başardı. Acınası bir başlangıçtı. Ama en azından bir başlangıçtı. Naxi küçük bir of çekti.

Neredeyse tanıdık geliyordu. Daha önce de böyle bir yerde bulunmuş, amansız bir kızgınlık karşısında af dilemişti - ancak Anne'nin önünde el pençe divan durmak sadece bir zorunluluk, onaylanma ve hayatta kalma uğruna kendi duygularına ihanet etmek olmuştu. Bu ...

Bu tam tersiydi. Bu nihayet duygularının onun adına konuşmasına izin vermektir, onay lanetlensin, hayatta kalmak lanetlensin.

Bu sefer karşılığında hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. İyiliğe karşılık verilme de hisleri aynı şekilde gerçektir ve bunun farkına varmak, her nasılsa, ağzını tekrar açmasını yüz kat daha kolaylaştırdı.

"Zalimce davranıyordum çünkü nezaket olasılığını aklım almıyordu," dedi, kelimeler akıl almaz derecede kolay geliyordu - çünkü artık ikna etmeye, inandırmaya, doğru olduğunu kanıtlamaya ihtiyacı yoktu. Sadece dürüst olması gerekiyordu. "Zayıf olduğum için kendime öfkeliydim, bu yüzden seni de yıktım. Bu gereksiz ve hak edilmemiş bir şeydi ve keşke bunu yapmasaydım.

Açık sözlülüğün bu kadar az zayıflık gibi hissettirmesi ne tuhaf. Sahte bir güçten çok daha az.

Naxi iç çekti.

Sonra, uzun saniyeler sonra, "Çok kızgındım," diye mırıldandı.

Öyleydi. Değilim. Tek bir küçük kelimeden sonuç çıkarmak delilikti ama Thysandra'nın kalbi yine de biraz kekelemekten kendini alamadı.

"Evet," dedi.

Naxi yan gözle ona baktı, yüzü biraz buruşmuştu. "Belki hâlâ öyleyimdir.

"Evet, öyle olur-

'Bu sırada neredeyse ölüyor olsan bile. *Özellikle de* bu arada neredeyse ölüyor olduğun için. Şarkı söyleyen sesi daha da yükseliyordu. 'İlk üç gün hayatta kalıp kalamayacağını bilmiyorlardı! Bu çok kabaydı, Sashka!'

Kendi ayaklarının altında bir dağı patlatanın *Thysandra* olmadığını belirtmenin bir faydası olur muydu? Cevaba karar verdi

olumsuz yanıt verdi ve bunun yerine, 'Ben de az kalsın senin yüzünden öleceğim için çok üzgünüm,' dedi.

Naxi yine ofladı.

Yine de ağaçlar kıpırdamadı. Yollarını kaplayan eğrelti otları jilet gibi keskinleşmemişti. Ormanın, mağdur bir su perisi adına kanlı bir intikam alması çok kolay olurdu ama yine de yapmadı - belki küçük bir teselli ama şikâyetlerin ve büyük taleplerin zamanı değildi.

Naxi'nin aniden, "Ben *de* gidecektim, biliyorsun," demesi için en az bir dakika geçti.

Ki bu sürpriz olmamalıydı.

Yine de kafatasına bir darbe gibi inmişti - dile getirilmeyen olasılık, hala çok fazla oradaydı. Belki de Thysandra'nın neredeyse ölümcül yaralarından uyanmasını sağlamak için burada kalmıştı. Belki de daha iyi bir özür dilemeyi ummuştu. Belki de dürüstlükten daha fazlasına ihtiyacı vardı ve

-

"Sashka. Uzun bir inilti. 'Aslında gitmediğimi anlayacak kadar aklının başında olması ve sonra da bana nedenini sorman gerekiyordu.

Oh.

Thysandra zayıf bir sesle, "Özür dilerim," dedi. "Bir senaryo olduğunu fark etmemiştim.

Naxi'nin gözlerini devirmesi, oyunun kurallarını beş dakika önce olmasa bile hemen öğrenmesi yönünde güçlü bir öneriydi. "Zor bir şey değil ki. Sadece insanlara güvenme konusunda gerçekten iyiymişsin gibi davran.

Bu, olması gerekenden daha fazla yardımcı oldu.

"Pekâlâ. Gergin bir kahkaha atmayı başardı. "O zaman neden geri döndün?"

"Çünkü," dedi Naxi, tüm vücudu bu kelimeye eğilerek, "seni haftalar önce parmaklarını ısırp koparmam gereken arkadan bıçaklayan bir pisliğin yanında bıraktığımı ve bunu yapmazsam öleceğini fark ettim.

bu konuda bir şey.'

Her şey mantıklıydı ama yine de değildi.

"Sana korkunç davranıyordum. Neden tartıştığını tam olarak bilmiyordu. Bunu belirtmemek yalan söylemek gibi geliyordu - sanki Naxi bu gerçeği gözden kaçırmış olabilirdi. "Sana sunacak bir şeyim kalmadığına karar verecek kadar korkunç. Artık beni umursamaman gerekiyordu.

"Evet. Naxi omuz silkti, hareketlerine yaylı hafiflik geri döndü. "Ben de öyle düşünmüştüm.

"Ah," dedi Thysandra, çünkü söyleyecek daha iyi bir şey bulamamıştı.

Bu ona bir bakış daha kazandırdı. "*Senaryo*, Sashka.

"Senaryoyu bilmiyorum! Sesi çatallaştı. 'Bunu daha önce hiç yapmadım! Ne sormam gerekiyor - bunun senin sonun olabileceğini çok iyi bilmene rağmen neden lanet olası bir savaş alanına geri dönmeye karar verdin? Bana defalarca başkalarının iyiliği için kendini riske atmayacağını hatırlatmana rağmen mi? Bu mu-'

"Oh, oldukça iyi," dedi Naxi parlak bir sesle ve bir anda tamamen kendine geldi, başını hızlıca çevirdi, sanki vücudu içinde zıplayan enerjiyi zar zor zapt edebiliyormuş gibi. "Tüm bunların nedeni elbette her zaman korkunç bir iblis olmam.

Thysandra, "Kesinlikle korkunç birisin," diye mırıldandı.

"Oh, *teşekkür ederim*. Keskin dişli bir sırıtiş. "Gördün mü? Bu işte şimdiden iyiye gidiyorsun.

O kendini beğenmiş mavi gözlü surata bir şeyler fırlatma dürtüsü aynı anda hem çıldırtıcı hem de keyif vericiydi. "Şimdi seni bu kadar korkunç yapan şeyin ne olduğunu sormam mı gerekiyor?

"Şey," dedi Naxi düşünceli bir şekilde, "mesele şu ki ben de hâlâ bir su perisiyim. Bu pek de yeni bir haber değildi.

Sesinin tonundan bunun bir haber olması *gerektiği* anlaşılıyordu.

"Evet? Thysandra senaryonun şimdi kendisinden ne beklediğinden tamamen emin bir şekilde konuştu.

"Bugünlerde bunu çok düşünüyorum," diye Naxi, yollarının üzerindeki devrilmiş bir kütüğün üzerinden yavaşça geçerken. Gözlerindeki o muzip pırıltı gitmişti. Birdenbire yeniden tamamen ciddileşti, bakışları sanki ikisinden de çok daha büyük bir şeyi çözmeye çalışıyormuş gibi uzaklara daldı. "Hiçbir zaman annemin ailesi gibi olamadım, biliyorsun, bu yüzden babam gibi olmam gerektiğini düşündüm. Babamın insanları korkutmaktan hoşlanması dışında. Kendini yalnız hissetmezdi. Toplumu kıskanmazdı.

Bunların hepsi mantıklıydı, hiçbirisi şaşırtıcı değildi ama yine de Thysandra bu mantık silsilesinin nereye varacağı konusunda en ufak bir fikre sahip değildi.

"Evet," dedi tekrar.

Ya söylemesi gereken şey buydu ya da Naxi konuşmanın kesin gidişatını umursamayarak bırakmıştı. "İblisler yalnız yaratıklardır elbette," diye devam etti, yüz ifadesi . "Periler

pek de öyle değil. Yeraltında yaşarken ve her gün etrafımda arkadaşlarım varken bunu unutmak kolaydı. Burada... fark ettim.'

Thysandra'nın kalbi buz kesti. "Yeraltı'na geri dönmek istediğini mi söylüyorsun?

"Ne? Naxi başını öyle bir salladı ki pembe bukleler her yöne uçuştı. 'Hayır, tabii ki bunu söylemiyorum, Tanrı aşkına! Saçmalama, Sashka!'

'Ama... ama sen dedin ki-'

Naxi kollarını havaya kaldırdı ve patikada dönerek durdu. "Seni istediğimi söylüyorum, seni aptal!

Söylediği şey bu değildi.

Thysandra gerçekten de söylediği şeyin bu *olmadığından* emindi.

'Ama...' Tanrılar merhamet etsin, neden *hâlâ* tartışıyordu? "Ama ben...

"Ama sen inatçı, mantıksız bir şekilde güvensiz ve konuşma konusunda berbat birisin? Naxi ona ters ters bakarak sözlerini tamamladı. "Evet, biliyorum. Ne olmuş yani?

"Beni sevmiyorsun," dedi Thysandra belli belirsiz. Orman bir an için sessizliğe gömüldü.

Yeşil, altın benekli sessizlik, Thysandra'nın daha önce hiç görmediği bir ifadeye bürünen o solgun küçük iblis yüzünü çerçeveliyordu - o her şeyi gören mavi gözlerin delici bilgeliği değil, daha ziyade dalgın, kendini gözlemleyen, sanki ilk kez Naxi'nin iblis duyuları içe dönüp kendi çarpık kalbinin atışlarını okuyormuş gibi.

"Hayır," itiraf etti, kelimenin tadına bakarak. "Hayır, sanırım bilmiyorum.

Önemi yoktu ama yine de vardı. Önemi yoktu çünkü Thysandra'nın kalbi kendi anlamsız seçimlerini yapmıştı ve sevgisizlik bu konuda hiçbir şeyi değiştiremezdi. Yine de önemliydi, *çünkü* zaten çok ama çok derindeydi. Çünkü istemenin yeterli olup olmayacağını bilmiyordu. Çünkü hayatında bir kez olsun, sadece *bir kez olsun*, fedakârlık yapan, teslim olan, almayı umabileceğinden fazlasını veren kişi olmak istemiyordu.

"Hayır," tekrarlardı ve sanki bir kilit tıkırdayarak kapanmış gibi hissetti.

"Ya da en azından..." Naxi başını eğdi, bukleler omuzlarına dökülüyordu. 'Seni her düşündüğümde midemde o sıcak, bulanık hisler oluşmuyor. Acınızı ve sevincinizi kendi acımmış gibi hissetmiyorum. Sanırım siz empati sahibi insanların aşk dediği şeyler bunlar, değil mi?

Böyle heceleme zorunda mıydılar?

Thysandra'nın hâlâ bastırmayı başaramadığı sıcak ve bulanık duyguları çok iyi bilen birinden gelen bu sözler neredeyse dalga geçiliyormuş gibi hissettiriyordu.

"Bu konu hakkında daha fazla konuşmaya gerek olduğunu sanmıyorum," boğuk bir sesle konuştu. Senaryo değil. Senaryonun canı cehenneme. Hayal kırıklığı umuttan sonra daha sert vurdu; bir anda buradan çıkmak, kendini odasına kilitlemek ve bir şişe şarabı tek başına boşaltmaktan başka bir şey istemedi. "En iyisi sen-

"Sana sahip olamamak acı veriyor," dedi Naxi. Kulağa bir itiraf gibi gelmiyordu.

Sadece bir gerçek gibi geldi.

"İlk tanıştığımızdan beri her gün canım acıyor. Her şeye rağmen Thysandra'nın kalbini sızlatan küçük, alaycı bir gülümseme. "Ve kendime bunun *benim* için yapabileceklerin yüzünden olduğunu söyledim, bundan elde ettiklerim yüzünden... ama sonra tehlikedeydin ve bunun artık benimle hiçbir ilgisi yoktu. Sadece ölmeni istemedim.

Sonuçta peri kanı... ama gerçekten bir şeyi değiştirdi mi?

"Beni istediğini zaten söylemiştin. Hayal kırıklığı sesinin titremesine neden oldu. "Bu değil-

"Mesele *o* değil," diye araya girdi Naxi, sesi aceleci ve telaşlıydı, elleri yarım kalmış noktayı bir kenara fırlatıyordu. "Tamam, seni istiyorum! Ama aynı zamanda... senin iyi olmanı kendimin iyi olmasından daha çok istiyorum, anlıyor musun? Her stresli günün ardından sana çay ve poğaça yedirmek istiyorum. Seni banyoda saatlerce tutmak ve tekrar güvende hissedene kadar öpmek istiyorum. Seni arayan herkesin suratını ısırmak istiyorum-"

Thysandra'nın dudaklarından dökülen bir hıçkırık mıydı? Yoksa bir kahkaha mıydı? Artık hiçbir fikri yoktu. "Sanırım demek istediğini anladım.

"Hayır, ama sen anlamıyorsun, Sashka!" Naxi'nin sesinde bir çığlık vardı. Hiç de yumuşak ya da tatlı olmayan bir şey. "Bu benim aşkım. Ne hissettiğim ya da hissetmediğim kimin umurunda? Sanki duygularımı okuyabiliyormuşsun gibi. Kalbimdekileri nasıl sınıflandırdığının da bir önemi olduğunu sanmıyorum, çünkü... çünkü..."

Tereddüt etti.

"Çünkü ne? Thysandra fısıldadı ve kalbinin hâlâ attığından tam olarak emin değildi.

'Çünkü önemli olan sensin. Benim değil. Naxi'nin dudakları pek de gülümsemeyen bir ifadeye büründü. "Ve kendim aşkı hissetme konusunda berbat olsam bile, eminim ki

Sana *sevildiğini*

hissettirebilirim.

Thysandra ona baktı.

Teninde hissedilen, elle tutulur, nazik, tüylü parmaklar tarafından omuzlarına örtülen bir battaniye.

Elinde sıcak çay. Saçında bir fırça. Dudaklar ve eller vücudunda, geceleri onu uyumaya ikna ediyor ve sabahları tatlı bir şekilde uyandırıyor - kahkaha, tehlike, *her zaman* yanında. Altında hangi duyguların yatıp yatmadığının bir önemi var mıydı?

Tüm bu anlarda *Thysandra*'nın çok fazla veren taraf olduğunu iddia etmek büyük bir yanlış olur.

"Sen..." Dünya bir odaklanıp bir odaklanırken birden sözcükleri şekillendirmekte zorlandı - çok ama çok ağırlık verdiği o tek aptal sözcükten uzaklaşıp her kavgada, her şefkatli dokunuşta, başından beri orada olan isimsiz, söylenmemiş duygulara yöneldi. *İstediği* şeylere. "Beni güvende hissettiriyorsun.

"Güzel. Naxi kollarını kavuşturdu ve çenesini öne doğru uzattı. 'Seni çok güvende, çok güçlü ve ara sıra da azgın hissettirmek niyetindeyim. Başka bir şey var mı?

Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordu.

Bu kadar kolay olabilir miydi? Saçmaydı ama yine de izin verdiğinde pek çok şey kolaylaşmıştı - çünkü insanlar ona yardım etmiş, onu kurtarmış ve dudaklarındaki kusmuğu silmişti. Naxi'nin duygularını istemiyordu. Naxi'nin yanında hissettiği şeyi istiyordu. Eğer buna inanabilirse, eğer burada kalabilirlerse ve-

Oh.

Burada kal.

Göğsü söndü.

"Yine de başka bir yere gitmek isteyeceksin, değil mi? Bu sözleri söylerken bile omuzları gerilmeye başlamıştı. Bir sonraki darbeye hazırlanıyordu. 'Burası benim evim. Hiç bu *kadar* evim olmamıştı. Eğer gitmek istiyorsan, ben-'

"Oh, istemiyorum," diye araya girdi Naxi hafifçe. "Sen... istemiyor musun?

"Hayır. Anı, göz kamaştırıcı bir gülümseme. 'Aslında bir süredir gitmek istemediğimi düşünüyorum. Seni ikna etmeye çalışıyordum ama bir o kadar da kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Bu mahkemeyi gerçekten sevdiğim sonucuna vardım.

Thysandra'nın bu sözleri gerçekten doğru duyduğunu düşünmeye cesaret edebilmesi için birkaç saniye boyunca bu sözleri zihninde tekrarlaması gerekti.

"Ne?" diye kekeledi.

"Labirent çok güzel tabii ki. Ve benden korkmuyor. Naxi dönerek görünmez bir orkestrayı yönetir gibi doğuyu işaret etti. 'Faewood'un biraz çalışmaya ihtiyacı var, ama bana birkaç on yıl vererseniz bunu düzeltebileceğimi düşünüyorum. Ve belki de tazıları evcilleştirebiliriz? Bu oldukça komik olurdu. Creon bahçecilik için bol miktarda iyi toprak olduğunu söylüyor ve-'

"Şaka mı yapıyorsun? Kuşkusuz bu pek olası görünmüyordu - ama o zaman bunların herhangi birinin doğru olması da aynı derecede olası görünmüyordu. 'Sen... gerçekten istiyorsun...'

"Şey," dedi Naxi, dudakları hınzır bir gülümsemeye dönüşerek, "düşününce, pastoral adalar oldukça sıkıcı, değil mi?

Thysandra'nın dudaklarından soluksuz bir kıkırdama geçti, sonra bir tane daha. Ve sonra gülüyordu - yürekten, durdurulamaz bir kahkaha - çünkü dünya harikaydı, dünya *mükemmeldi* ve yapması gereken milyonlarca şey vardı, ama hiçbirini yapmasa bile Naxi onu yine de isteyecekti ...

"Yani kalmamı mı istiyorsun? O parlak mavi peri gözlerinde öyle bir ışık vardı ki, öyle korunaksız, şeytana benzemeyen bir umut. "Seni mutlu ediyor muyum, Sashka?

"Beni aptalca mutlu hissettiriyorsun. Başının döndüğünü hissetti. Sanki çok uzun süre çok sert uçmuş, rüzgârın coşkusuyla sarhoş olmuş, kontrolünü kaybetmenin eşiğinde dönüyormuş gibi. 'Ben... Daha önce hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum. I ...'

"Çok güzel," dedi Naxi ve titreyen küçük kıkırdaması şaşkın olduğu kadar sevinçliydi de. Sanki o bile hayatın *bu kadar* güzel olabileceğine inanmamıştı. 'Seni güldürdüğüm zaman gerçekten hoşuma gidiyor. Bir şey kazanmışım gibi hissediyorum. Güldüğünde gerçekten çok güzel oluyorsun, bunu biliyor musun Sashka? Gözlerin-'

Thysandra gözlerini daha az önemseyemezdi.

Bir adım öne çıktı, başını bir kez eğdi ve dudakları bu soluksuz cümlelerin geri kalanını boğdu.

Epl logue

Kızıl Saray'da PIRIL PIRIL bir kış günüydü ve Naxi hayatının en güzel anlarını yaşıyordu.

Kuşkusuz bugünlerde neredeyse her zaman hayatının en güzel anlarını yaşıyordu ama bu özel gün ortalamadan bile daha iyiydi. Bugün arkadaşları yeni evini ziyaret ediyordu. Üstelik uzak bir galeride, utanç verici bir sır gibi saklanmış da değillerdi; Thysandra sarayın yarısını, aralarında gerçekleşmek üzere olan tarihi olaylara tanıklık etmeleri için bir araya çağırmıştı. Kâtipler ve arşivcilerden oluşan bir kalabalık. Diğer Fae adalarından gelen çiftçiler. Son birkaç ayını insan şehirlerindeki molozları temizleyerek geçiren tüm fae inşaat işçileri.

Gerçekten de Kızıl Saray ordusunun zavallı kalıntıları dışında herkes. Kibarlık olsun diye davet edilen birkaç komutan, diğer büyülü halklardan gelen çok sayıda misafirin arasında rahatsız edici bir şekilde yersiz görünüyordu.

'... her bir adanın hükümdarı ya da hükümdarları tarafından belirtilen egemenliğine riayet edin...' Thysandra salonun ortasındaki masada, elindeki parşömeni okurken sesi en uzak köşelerden bile duyulabilecek kadar yüksekti.

Elbette, Yüce Leydi olsun ya da olmasın, diğer ziyaretçileriyle birlikte orada oturmak zorundaydı. Takımadaların dört bir yanından temsilciler davet edip sonra da onları Kızıl Saray'ın yepyeni tahtının önünde, okul müdürüyle yüzleşmeye çağrılan çocuklar gibi bekletmek büyük bir hakaret olurdu. Ancak bu durum söz konusu tahtın boş kalması anlamına geldiğinden, Naxi cömertçe bu tahtı doldurma görevini üstlenmişti; kırmızı-kahverengi ahşaptan yapılmış rahat koltuğa kıvrılmış, soğuk kış havasına karşı omuzlarına tüylü bir şal dolamış, hem işlemleri hem de Thysandra'nın poposunun zarif kıvrımlarını izlemek için mükemmel bir konumdaydı.

İnsanın arada sırada kendini şımartması gerekiyordu.

"Ayrıca," diye devam etti Thysandra, sakın ve tereddütsüz bir şekilde sayfayı çevirirken, "mahkeme, sakinleri tarafından işlenen savaş zamanı suçlarına ilişkin devam eden soruşturmalara talep edilen tüm yardımı vermeyi taahhüt eder..."

Artık Labirent Salonu olarak adlandırılan yerin sol tarafında, bir grup alfe tehlikeli bir şekilde yakın olan kırmızı giysili bir ordu komutanı belirgin bir şekilde kıpırdandı. Naxi, ani ve acılı bir ölüme ihtiyacı olduğu izlenimini verirse diye gözlerini ona dikti ama temsilciler masasının yanında Silas çoktan baş belasına dik dik bakmış ve ön kolundaki pazarlık işareti dikkatle dokunmuştu. Rahatsızlık anında tekrar ortadan kalktı.

Thysandra da fark etmişti, Naxi damarlarında dolaşan küçük uyanıklık dalgasından bunu anlıyordu. Ama okumayı bırakmamıştı ve bu uyanıklık sadece... o kadardı.

Alarm değil.

Kesinlikle korku

değil.

Naxi ondan gerçekten korktuğunu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Bu şekilde kalmaya niyetliydi.

Şirketin imzalamak üzere olduğu anlaşmanın özetini yarım kulakla dinlerken, bakışlarının masanın yanından geçmesine izin verdi - Tared ona hızlı bir sırtıma gönderdi, Emelin geniş bir gülümseme - ve sonra berrak kış ışığında soğuk ve görkemli olan salonun etrafında dolaştı. Thysandra, Nicanor'un zamanında ve çıtır çıtır biten sonundan sonra ilk başta buranın yerle bir edilmesini istemişti. Gerçi Labirent bu ihtimal karşısında biraz huysuzlanmıştı ve Naxi de

Zavallı şey dinleyecek bir arkadaşı olmadan çok sıkılacaktı - bu yüzden onun yerine burayı yenilediler.

Mermer zemin kısmen onarılmış ve aşağıdaki mağaraya geniş bir açıklık bırakılmıştı. Kan kırmızısı, periler tarafından yetiştirilmiş güller kaymaktaşı duvarları süslüyordu. Nicanor'u ve müttefiklerinin çoğunu öldüren patlamada yanan tavanın yerini, Labirent'in geceleri yıldızları seyretmesine olanak tanıyan büyük bir cam kubbe almıştı.

Geçen hafta Naxi, maceraperest fae gençlerinden oluşan küçük bir grubu ilk kez yanına almıştı. Yol boyunca attıkları her adımda nefes nefese iltifatlar yağdırmışlardı ve bu çoğu için de geçerliydi; dağ son derece memnun kalmıştı.

Thysandra sözlerini bitirdiğinde mağaranın altında parlayan parlak beyaz-mavi ışığa bakılırsa şimdi de oldukça memnun görünüyordu: '... sonsuza kadar ya da bu yeminlerden herhangi biri bozulana kadar. Eğer bu kararlara herhangi bir itirazınız varsa...'

Kırmızı giysili ordu komutanı bu kez akıllıca hareket etmedi. Masanın etrafındaki diğer yedi temsilciden hiçbiri de kıpırdamadı. Her bir kelimeyi ve rakamı doğru yere yerleştirmek için haftalardır yorulmak bilmeden çalışan kâtiplerin saflarından küçük bir tezahürat geldi; buna karşılık salonda bir kakhaha dalgası yayıldı ve ciddi gerginliği kırdı.

"İhtiyacımız olan tüm onayın bu olduğunu düşünüyorum," dedi Thysandra kuru bir sesle, Kızıl Saray ile sadece diğer büyümlü halklar değil, diğer iki fae sarayı arasında titizlikle yazılmış, özenle müzakere edilmiş barış anlaşmasının sekiz kopyasını içeren parşömen yığınının eline alarak. "O halde bunları imzalayalım mı?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," dedi Tared, sırtışı neredeyse tamamen sevecendi. Thysandra, Skeire katliamı sırasında yağmalanan kılıçları sarayın önemli alf çeliği rezervleri arasında bulmak için büyük çaba sarf etmişti; bunları aileye iade etmek ilişkileri olağanüstü bir hızla iyileştirmişti. "Em'in acıktığına eminim.

"Oh, miden mi bulandı?" Kobalt Sarayının Yüce Leydisi bir kaleme uzanırken tatlı bir şekilde karşılık verdi. "Labirent homurdanıyor sandım.

Delwin homurdandı. Agenor gülmemek için başarısız bir çaba sarf ediyordu. Drusa bariz bir onaylamazlıkla dudaklarını büzdü, sonra iyi huylu öfkesini paylaşacak başka birini bulamayınca kendi kalemini eline aldı; antlaşmanın kendi kopyasını imzalarken parmakları hoşnutsuzluktan kaskatı kesilmişti.

Bir dakika kadar boyunca duyulan tek ses kalemlerin cızırtısı ve mürekkep kaplarının . Naxi tahtından inme vaktinin geldiğine karar verdi ve inerek önce basamakları indi, sonra da pürüzsüz zeminde diğerlerine doğru ilerledi. Thysandra'nın önündeki masanın üzerinde bir yığın yarım imzalı anlaşma yığılmıştı ve Thysandra'nın bir yerine yedi nüsha imzalaması gerekiyordu; Naxi Agenor'un dağınık elini, Emelin'in hafif dramatik süslemesini, Bakaru'nun Nanya tarafından not edilen baş harflerini tanıdı.

"Ben de imzalayabilir miyim?" diye sordu, çünkü şimdi o isim listesini gördüğüne göre, tüm bunlar çok eğlenceli görünüyordu.

"Ne? Drusa sert bir sesle konuştu.

Thysandra, Naxi'ye omzunun üzerinden bir kalem uzatırken, "Tabii ki imzalayabilirsin," dedi.

Anka büyüğünün gözleri öfkeyle açıldı. 'Bu *en* görülmemiş ve-'

"Benim kopyamı da imzalayabilirsin, Naxi," diye neşeyle araya girdi Emelin.

"Benimki de lütfen," diye ekledi Tared, ama içindeki kin dolu sevinç kıvılcımı bunun Naxi'nin zevki kadar Drusa'nın öfkesinin de yararına olduğunu gösteriyordu. Naxi'nin bununla bir sorunu yoktu. Anka kuşu hükümdarlarının hiçbirini sevmemişti ve Drusa Lyn'in kendini berbat hissetmesine neden olmuştu, bu da en azından biraz öfkeyi hak ettiği anlamına geliyordu. "Antlaşmada bir iblisin olmasının zararı olmaz.

Naxi ona ters ters baktı. "Yarı iblis.

Gülümsemesi biraz hüzünlü bir hal aldı. "Üzgünüm. Yarı iblis.'

Böylece üç nüshayı, ardından Agenor'un, Helenka'nın ve Delwin'inkileri de imzaladı ve büyük harflerle yazılmış *NAXT*'nin diğer isimlerden biraz daha büyük olmasına dikkat etti. Nanya üzülerek Bakaru'nun antlaşmadaki ek bir isim için yaygara koparabileceğini söyledi, bu yüzden Naxi ellerini ondan uzak tuttu. Kimse Drusa'ya tercihlerinin ne olabileceğini sorma zahmetine bile girmede.

Sonra iş bitti: yedi kopya, küçük bir şeytani bonusla birlikte yedi imza ve bin yıldan uzun bir süredir ilk kez takımadalar resmen barış içindeydi.

Masadaki yöneticilerden hiçbiri bunu belli etmedi, ancak çöken ani ve ağır sessizlikte Naxi, etrafındaki birkaç gözün acıdığını ve boğazlarının düğümlendiğini hissetti.

"İşte. Helenka sessizliği bozdu ve kalemini karakteristik bir sertlikle masaya fırlattı. "İçki zamanı mı?

Salon toplu olarak yeniden nefes almaya başladı.

"Yola koyulmalıyım," dedi Drusa sert bir sesle, antlaşmanın kopyasını düzgün bir parşömen yığınının içine tıktırarak. "Eğer herhangi *biri* beni Phurys'e geri götürme nezaketini gösterirse..."

"Neredeyse en sevdiğin kuzeyli barbarlardan yardım istiyormuşsun gibi geldi," dedi Tared, ona geniş ve içten bir nefretle dolu bir sırıtışla. "Merak etme, seni en kısa zamanda buradan çıkarmaktan büyük mutluluk duyacağım."

Naxi, Emelin'in babasına bir şeyler söylediğini gördü -görünüşe göre *barış buraya kadarmış-* ve Agenor isteksiz bir kahkaha attı. Neyse ki Thysandra çoktan araya girmiş, Drusa'ya varlığı ve tüm bu haftalar boyunca gösterdiği hoş işbirliği için kibarca ve içtenlikle teşekkür ediyordu - çünkü Thysandra böyleydi, işler gerçekten iyi bir kahkaha nöbetinden ya da belki suratına iyi bir yumruktan daha iyisini hak etmese bile işleri iyi ve adil yapmaya kararlıydı.

Bazı günler Naxi ondan umudunu kesiyordu. Öte yandan, son derece de çekiciydi.

Biraz yatışmış olan Drusa şirketten ayrıldı ve kibirli bir şekilde Tared'e dışarı çıkması için ince bir el uzattı. Yaklaşık beş saniye sonra geri döndü, kolundaki gergin dudaklı yaşlı kadının yerini çok daha küçük, çok daha parlak, çok daha hoş bir kızıl saç ve çil demeti almıştı. Lyn her zamanki gibi kimsenin kendisini yaşlı anka kuşuyla aynı odaya koymamasını rica etmişti... Naxi Drusa'nın tam olarak ne yaptığından emin değildi ama bunun birkaç parmağını ve belki de bir burnunu ısırmayı gerektirdiğinden oldukça emindi.

Bu düşüncesini yüksek sesle söyleyecek değildi, çünkü en son söylediğinde Lyn bir şekilde ağlamaya başlamıştı.

"Mükemmel," dedi Thysandra yanında, ev sahibesi rolünü kararlı bir rahatlıkla sürdürerek. Ayağa kalkarken yosun yeşili elbisesi kalçalarının ve bacaklarının etrafında parıldadı; duvarlar boyunca, sanki resmiyetin gerçekten sona erdiğini işaret etmek için müzakerecilerden birinin ayrılmasına ihtiyaçları varmış gibi toplanan saray da nihayet hareket etmeye başladı. "Gerçekten de içki zamanı."

Kutlama yemeği, Thysandra'nın birkaç ay önce neredeyse ölmek üzere olduğu ve Naxi'nin Nicanor'un kalbindeki gerginlik ve kasveti gerçek bir sıkıntı sanacak kadar aptal olduğu kristal salonda verildi.

Bugün o kadar uğursuz görünmüyordu. Ne ölü tazılar görölüyordu, ne de duvarlarda kan kırmızısı kadife perdeler. Kızıl Saray'ın yeni Tören Yöneticisi Calaria adında genç bir fae, Thysandra'nın talimatlarını almış ve bunları uygulamak için hatırı sayılır hayal gücünün her zerresini kullanmıştı; salon artık beyaz çiçeklerle kaplıydı, ışık yanardöner duvarlarda açıkça alf büyüsyyle parıldıyordu. Kürsünün arkasında, takımadaların işlemeli bir haritası duvarın büyük bir kısmını kaplıyordu; renkler yeni çizilen sınır çizgileriyle en küçük ilmeğine kadar eşleşiyordu.

Elbette perilerin çoğu hâlâ diğer perilerle, vampirler vampirlerle, alfler alflerle oturuyordu. Ancak son birkaç ayını müzakereler üzerinde çalışarak geçirmiş olan bazı fae ve insan kâtipler diğer büyülu yaratıkların arasına oturdular ve ana masa Naxi'nin tüm arkadaşlarının her zamanki karmaşasıydı.

Çok ama çok mutlu bir şekilde yedi.

Thysandra her zamanki gibi Yüce Hanımefendi'nin işlerini yapıyor ve bunları çok iyi yapıyordu; yanına yaklaşan herkesle ciddi sohbetler ediyor, el sıkışıyor, isimleri hatırlıyor ve aslında o kadar da komik olmayan gergin şakalara gülüyordu. Naxi onu rahatsız etmemeye karar verdi, çünkü Thysandra'nın itaatkâr olmaktan *hoşlandığını* yavaş yavaş kavramaya başlamıştı. Bunun yerine ravent pudinginden ikinci bir porsiyon daha yedi, sonra sandalyesinden sıçradı ve konuşacak başka birini aramaya koyuldu.

Nenya kötü bir aday gibi görünüyordu; bir kadeh kan yudumluyor ve birkaç ay önce vampir müzakerelerini denetlemek için gönüllü olan ve bir çift dişe her yaklaştığında çok *mutlu* görünen Rinald adında kırılmış, kızıl saçlı bir memurla sohbet ediyordu. Naxi, Edored'in masanın karşı tarafına oturduğunu ve Nenya'nın çoğunlukla son derece meşgul olduğunu, bir saniye bile ona bakmadığını fark edene kadar vampirin *onunla* ve saplantılı hayranlığıyla dalga görünce biraz şaşırdı.

Edored, agresif bir şekilde küçümsendiğinden habersiz, Naxi yanından geçerken ona en geniş sırtışını fırlattı ve "Yakala!" diye bağırdı.

Gıcırdadı ama adamın kendisine doğru fırlattığı çatalı tam zamanında yakaladı ve mucizevi bir refleksle kendini yaralamamayı başardı.

"Edored! Lyn iki sandalye tersledi.

Ne?" diye mırıldandı Alf, kızgın görünüyordu. "Ona nasıl hokkabazlık yapılacağını öğretmemi istedi!

"Evet, peki bunun *çatalla* mı olması gerekiyor Edored sevgilim?

"Neden olmasın? Bıçaklarla başlamaktansa' - Naxi çatalı havadan kapmak için araya girdiğinde çatal ona geri fırlatıldı - 'daha güvenli, değil mi?

Thorir onun yanında, "Bu bana tamamen mantıklı geliyor," dedi, yüzü donuktu.

Lyn'in cevabını, yüzünü gömdüğü kolları nedeniyle yorumlamak biraz zordu, ancak *lanet olası aptallar ve hala hayatta olduğunuz için şanslısınız ve yarın herhangi biriniz kendinizi öldürürseniz benim sorumluluğum değil* ifadelerini içeriyor gibi görünüyordu. Bu son kısım elbette yalandı, çünkü Lyn'in beynine göre *her şey* Lyn'in sorumluluğundaydı - ama Naxi bunu belirtmek için bayram yemeklerinden daha iyi zamanlar olabileceğini düşündü.

Empatik olarak tabii ki.

Empati kurmaya çalışıyordu. Ve hokkabazlık. Ve yavaş yavaş sevgiyi.

Edored'le birkaç çatal daha değiş tokuş ettikten sonra Lyn'in kendi kollarından yeniden çıktığı yere sıçradı ve Tared'le konuşmasına devam etti - çılgınca hareket eden elleri ve parmaklarından dökülen kıvılcımlar, konunun büyü üzerine yaptığı araştırmayla ilgili olduğunu gösteriyordu. Tared'in yanındayken hep hissettiği gibi hissediyordu, mutlu ama *temkinli* bir şekilde - sanki bu mutluluk, düşürmeyi göze alamayacağı kırılgan bir şeymiş gibi. Ve bunun altında, Naxi'nin fark etmesinin yıllar alacağı kadar derine gömülü... istenmeyen ve ihmal edilen, zamanını bekleyen, sürekli küçük, için için yanan öfke ipliği.

Lyn'in sonunda bir kez olsun kızgın olması çok iyi olurdu.

Bu da başka bir vesileyle tartışılrsa daha iyi olur.

Naxi ikisinin sözünü kesmedi. Son aylar yeterince sıkıntılı geçmişti - her şey yolunda giderken bunu bozmanın bir anlamı yoktu.

Inga ve Agenor'u masanın sonuna yakın bir yerde, iki boş koltuk ve kırklı yaşlarının sonlarında görünen bronzlaşmış bir insanla birlikte buldu. Naxi görüldüğü anda Inga konuşmalarına ara verdi, yüzü ya mutluluktan ya bahşıştan ya da her ikisinden dolayı pembeleşmişti ve nadiren görülen gerçek gülümsemelerinden birini yayarken içinde sadece küçük ve alışılmış bir korku vardı. 'Naxi! Russ'la tanıştın mı? Benim bir nevi kardeşim?

Naxi gözlerini kısarak söz konusu adama baktı ve "Çok fazla aile üyeniz var," dedi. Adamın sağlam yapısı Inga'nın ince bedenine hiç benzemiyordu.

Ne de Allie'ye benziyordu; onun doğuştan kardeşi olması pek mümkün görünmüyordu. "Bu insani bir şey mi?"

"Bugünlerde daha çok vampirlere özgü bir şey," dedi Russ belli belirsiz bir sırıtışla ve Agenor neredeyse yanındaki şarabı boğazına dizecekti. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Naxi kibarca, "Bu zevk karşılıklı," dedi çünkü böyle söylenmesi gerekiyordu ve zaten onunla bir sorun yaşayacağını da sanmıyordu. Inga ondan hoşlanıyor gibiydi. Agenor da ondan hoşlanıyor gibiydi. Eğer bu ikisi aynı fikirdeyse, bunun haklı bir gerekçesi olmalıydı. "Bu koltuğa oturabilir miyim?"

"Devam edin," dedi Inga, ayağıyla boş sandalyelerden birini iterek. 'Al'ın Silas'ı onurlu niyetleri konusunda sorgulamasının bitmesini bekliyoruz ama bu biraz zaman alabilir. Sadece on dakikadır falan çalışıyor."

Russ ve Agenor mükemmel bir eşzamanlılık içinde yüzlerini buruşturdular.

Naxi ancak o zaman Kızıl Saray'ın Lord Koruyucusu'nu salonun daha sessiz bir köşesinde, bir buçuk metre boyunda ve yaklaşık yarısı kadar eninde, Altın Saray'ın ince bacaklı, keskin dişli Leydisi'nin kendisine yönelttiği etkilenmemiş bakışlar karşısında kesinlikle terlemiş bir halde gördü. Naxi, Thysandra'nın birkaç ay önce ona yeni görevini bahşetmesinden beri onu bu kadar huzursuz görmemişti ve bunun Inga'nın, kalıp görevi kabul etmezse onu bağırsaklarını deşmekle tehdit etmesiyle daha çok ilgisi olabilirdi.

'Hayatta ,' dedi kız şimdi havalı bir şekilde. 'En azından son dört yüzyılda Ana'ya aktif olarak *hizmet* etmedi, biliyor musun? İnsanları daha kötüsü için affettiği biliniyor."

Agenor yüzünü buruşturdu. "Biraz daha

şarap ? Daha fazla şarap içtiler."

Silas birkaç dakika sonra bir kargaşayla ilgilenmesi için çağrıldı; Naxi potansiyel bir tehlike karşısında bu kadar rahatlayan bir erkeği nadiren görmüştü. Salonun diğer tarafındaki küçük kavga oldukça zararsız görünüyordu - birkaç kabadayı alf, fae komşularının sinirlerini bozuyordu - ama yine de Thysandra'nın duygularını hızla kontrol etti. Eğer orada herhangi bir korku varsa, birkaç kişiyi öldürmenin ve bir noktaya değinmenin zamanı gelmiş olacaktı.

Korku yoktu, sadece farkındalık ve Silas'ın meseleleri halledebileceğine dair hoş bir güven katmanı vardı. Mükemmeldi.

Naxi tam zamanında şarabına döndü ve Allie'nin Agenor'un yanındaki koltuğa çöktüğünü gördü, gülümsemesinde hâlâ bir diş izi vardı. Değerlendirmesinin tamamı ölçülü bir "Çok daha kötüsü de olabilirdi," şeklindeydi.

"Ondan hoşlanacağını biliyordum," dedi Inga sevgiyle.

Allie ona sırtarak, "Tüm aileyi berbat bir erkek zevki yoluna soktuğumu kabul etmeye başladım," dedi. "Bu arada, sevgili kızım ve onun korkunç erkeği nereye kayboldu?"

"Thys'in onlarla konuşması gereken bir şey vardı. Agenor yarım bir omuz silkti. "Daha sonra nereye gittiklerinden emin değilim.

Thysandra mı?

Naxi kaşlarını çatı ve masanın diğer tarafına baktı. Yüce Leydisi iki su perisi kraliçesiyle hararetli bir sohbete dalmıştı; salonda ne Emelin'den ne de Creon'dan eser vardı.

Utanç verici. Yine de Naxi daha sonra Creon'a yavru kediler ve av köpeği yavrularının evcilleştirilmesi gibi önemli konuları sorabilirdi. Thysandra'nın bir şeyi halletmesi gerekiyorsa, bunun için muhtemelen iyi bir nedeni vardı.

Naxi sandalyesine daha rahat bir şekilde yerleşti ve neşeli seslerin üzerine çökmesine izin verdi.

Son ziyaretçiler Kızıl Saray'ı terk ettiğinde saat gece yarısını geçmişti; o sırada çoğu fae bile yataklarına gitmişti ve sadece Calaria'nın organizatörler ordusu hâlâ salonda dolaşp kirli tabakları ve bardakları temizliyordu. Emelin ve Creon ayrılmadan kısa bir süre önce yeniden ortaya çıkmışlardı. Thysandra'yla son birkaç kelime konuşmuşlar, sonra da Naxi'ye el sallayarak veda etmek dışında bir şey yapmadan tekrar kaçmışlardı - gizemliydi ama Naxi şarap ve iyi bir arkadaşlığın etkisiyle uyuşmuştu ve er ya da geç cevaplarını alacaktı.

O sırada Thysandra onu buldu, her zerresinde yorgunluk vardı ama kara gözlerindeki ışık bundan daha az parlak değildi. Naxi, bir oyunu kaybetmenin verdiği yorgunlukla kazanmak için çalışmanın verdiği yorgunluk arasında dağlar kadar fark olduğunu fark etmişti.

Thysandra bu günlerde çok kazanıyordu.

Şimdi oturmadı, bunun yerine ellerini Naxi'nin sandalyesinin arkasına dayayarak başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Mutlu hissediyor musun?"

Naxi memnun bir esnemeyi bastırdı. "Şimdi de duyguları mı okuyorsun?"

"Hiç de değil," dedi Thysandra kuru bir sesle. "Sadece başlamak üzereymişsin gibi görünüyorsun

Mırıldanıyorum. Bu gece için bir sürprizi daha kaldırabilir misin?

Beklenenden daha hızlı. Naxi başını arkaya eğdi, gözlerini kısarak baktı ve "Tam olarak ne tür bir sürpriz?" diye sordu.

"Sürprizler böyle olmaz. Küçük bir duraklama. "Yine de ölü bir şey olmadığına söz verebilirim.

Naxi'nin gözleri kısıldı ve ters ters bakmaya başladı. 'Neden o köhne katibi getirip duruyorsun anlamıyorum. Sadece bir kez oldu! Ve bunu hak etmişti-'

"-Gadyon'u tuzağa düşürmeye yardım etmek- Biliyorum. Thysandra daha çok kılık değiştirmiş bir sırtışa benzeyen bir yüz ifadesi takındı. 'Yine de onun kesik başını yemek masamda görmek zorunda değildim. Benimle gelecek misin, yoksa biraz daha tartışmak ister misin?

Güzel bir soru. Düşündüğümde, belki de şeytani bağlılığın bu dokunaklı jestini daha ayrıntılı olarak savunmanın zamanı değildi.

"Peki," dedi Naxi dramatik ama mutlu bir şekilde ve sandalyesinden zıplayarak onu takip etti.

Şatodaki yolları olaysızdı, cinayet girişimleri, bir iblisi *gerçekten* ama *gerçekten* kızdırdıkları takdirde neler olabileceğine dair bazı halka açık gösterilerden sonra giderek daha nadir hale gelmişti. Naxi belli belirsiz hamamlar ya da bahçeler gibi alışılmadık bir yere gideceklerini düşünmüştü ama Thysandra onları her zamanki merdivenlerden yukarı, Faewood kayalıklarının yanındaki kuleye ve yerine daha uygun kaç lüks daire önerilmiş olursa olsun inatla taşınmayı reddettiği odalara doğru götürdü.

Merdiven boşluğunda görülecek özellikle şaşırtıcı bir şey yoktu. Sahanlıkta da tanıdık çiçek oymalı kızılağaç kapı ve içindeki görünmez sihirli kalkanlar dışında bir şey yoktu.

Naxi son basamakları sıçrayarak çıktı ve Thysandra'nın sadece kendisinin - ve kuşkusuz Creon'un- açabileceği kilidi açmasını bekleyerek durakladı.

Thysandra açmadı.

Bunun yerine durup bir süre kapıyı inceledi, içindeki duygu merak, gerginlik ve kendini beğenmişliğin anlaşılması zor bir karışımıydı.

"İçeri girip sürprizi görmemiz gerekmiyor mu?" - Naxi boğazını temizledi - "İçeri girip sürprizi görmemiz gerekmiyor mu?

"Oh, yapmalıyız. Ama Thysandra *geri çekildi* - kanatları içeri katlandı, yeşil elbisesi ayaklarının etrafında göllendi ve bir sonraki kata çıkan dolambaçlı merdivenlere oturdu. "Peki neden kapıyı açmıyorsun?

Naxi gözlerini kırıştırdı. "Çünkü yapamam-

Bocaladı.

Thysandra başını eğdi, dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi ve Naxi tekrar gözlerini kırıştırdı.

Kapıyı aç.

Ki bu imkansızdı. Çünkü dünyada sadece üç kişi bu kilidin nasıl çalıştığını biliyordu, doğru yerde kırmızı büyüün kıvılcımıyla dönen dahiyane bir büyü icadıydı; ikisi fae'ydi ve üçüncüsü de onu çalıştıracak renk büyüüne sahip olmayan Naxi'ydi. İçeri girmenin başka yolu yoktu. Anne kapıyı diğer tüm noktalardaki büyüün işleyişine ve fiziksel saldırılara karşı bağışık hale getirmişti - yüzyıllar boyunca yüzlerce olmasa da düzinelerce saldırı tarafından iyice test edilmiş bir kalkan.

Ama dünyada tanrılarca kutsanmış büyüye sahip bir tane daha fae büyücü vardı ve o büyücü de saatlerdir şüpheli bir şekilde akşam yemeğine gelmemişti. Tıpkı bu kilitleri kullanabilen diğer kişi gibi.

Varsayımsal olarak, eğer biri ... yapmak istiyorsa, oldukça ideal bir kombinasyon, mekanizmayı değiştirir.

Bunu düşünmek bile tehlikeli derecede umut verici geliyordu. Kapıya bakmak, merdivenlere dönüp bakmak ve 'Sen...' demek daha da tehlikeliydi.

Thysandra'nın ifadesi değişmedi. "Mm-hmm.

"Kilidi mi değiştirdin?"

"Sadece aklıma gelen bir fikirdi. O tatlı mı tatlı dudakların yukarı doğru minicik seğirmesi, ötesinde yatan dolup taşan memnuniyet okyanusunun yanında hiçbir şeydi. "Gördüğünüz gibi bu ahşap. Senin su perisi büyüün bunu manipüle edebileceğini düşündüm. Bu yüzden Emelin'den korumaları biraz değiştirmesini istedim ve o da..."

Naxi tekrar göz kırptı, bu sefer kapıya bakıyordu.

Ahşabın ruhunu bulmak biraz zor oldu. Çok uzun bir süre yaşayan ağacından koparılmış, kesilip biçilmiş, her türlü garip büyüye maruz kalmıştı. Ama hâlâ oradaydı ve onu kavradığı an

-

İçindeki oyuğu buldu.

Tahtanın çoğu kilidin soğuk, sert ve cansız demirine değiyordu. Ancak küçük bir parça serbest bırakılmıştı ve ona *biraz* daha büyümesi için fısıldadı, sadece çok kısa bir an için ...

Bir tık.

Hareket duygusu.

Naxi kapı koluna dokunmaya cesaret edemedi. Ama dokundu ve kapı *döndü*, Thysandra'nın odasının kapısı - hayır, *onların* odasının kapısı, lanet olsun - menteşeler gıcırdamadan açıldı.

"Oh," diye nefes aldı.

Arkasında Thysandra gurur, rahatlama ve hafif bir gerginlik dalgaları yayıyordu.

Naxi elbette etrafına bakmalıydı. Gülümsemeli ve binlerce kez teşekkür etmeliydi - ama önünde açılan, parlayan fenerlerle aydınlatılmış odaya, mutfak köşesine, kemerli pencerelere ve tüm bunların üzerinde keyifle büyüyen bitkilere baktı - ve gözlerinin arkasında bir şey cehennem ateşi gibi yanıyordu.

Home.

Thysandra'nın duyguları onun arkasında biraz daha endişeli bir hal aldı.

"Naxi? Ağzını açtı ve zayıf bir burun çekişinden başka bir şey yapamadı. "Naxi? Ağlıyor musun?"

"Hayır!" mırıldandı, sesi hüngür hüngür çıkıyordu.

Arkasından ayak sesleri geliyor. ", değil mi?"

"Korkunç biriyim ben!" diye itiraz etti, kendi sesindeki titremeyi duyarak. "Tabii ki ağlamıyorum! Ben ölümcül ve-"

"Son derece sevimlisin," dedi Thysandra, kollarıyla Naxi'yi arkadan sararak yerden kaldırdı. "Ve çok ağlıyorsun.

Bu kollar güçlü, sıcak ve muhteşemdi ve bir anda onların içinde erimemek çok zordu çünkü Thysandra *sevimli* demişti, *korkutucu* ve *ara sıra cinayete meyilli* değil ve Naxi bu kelimenin tadını sonsuza dek çıkarmak istiyordu. Yüzünü kaslı bir omuza gömdü ve "Seni bir dakika içinde yalvartabilirim," diye homurdandı.

"Gerçekten mi? Thysandra yarı aydınlık oturma odasına adım attı ve Naxi'yi içeri taşıırken kapıyı ayağıyla iterek kapattı. "Denemeni görmek isterim.

"Son dövüşümüzde ben kazandım! Naxi ona hafifçe ağlamaklı bir bakış fırlatarak mırıldandı.

Büyüleyici derecede hınzır bir sırıtış. "Kazandığımdan oldukça eminim. Boğazına bir bıçak dayadığımı hatırlıyor gibiyim.

"Pekala," dedi Naxi ve meydan okurcasına tekrar kokladı, "Sonunda seninle birlikte oldum, bu yüzden dünyadaki tüm bıçaklarla bunu yenemezsin. Şah mat.

Thysandra akıllıca davranarak buna itiraz etmedi.

Bunun yerine, Naxi'yi ayaklarına kadar indirdi ve onu öptü.

Rüşvete gerek yok. Sarmaşık da yok. Saray görevi, zorunluluk ve uzun zamandır kendine sunduğu gerekçeler de yoktu. Artık o güzel fae kalbinin içinde sadece arzu vardı, parlak, aç ve sınırsız ve Naxi bugünlerde her şeyi yaptığı gibi buna da boyun eğdi - tüm kalbiyle ve biraz da dişleriyle.

Bu ona bir tıslama laneti ve kızgın bir uyarılma hissi kazandırdı.

İblisler sıkılırdı ama *bu* asla sıkıcı olmadı - istenmenin tatlı, sıcak tadı, iliklerine kadar işleyen bir özlem duygusu, bundan ağlayabilirdi. Thysandra'nın parmakları saçlarını taradı. Bukleleri avuçladı. Naxi'nin son mantıklı düşüncelerinin de dağılmasına neden olan bir yoğunlukla öpüşmeyi derinleştirdi - ve sonra sendeleyerek odaya, yatak odasının kapısına doğru gittiler, eller çılgınca ve nefesler ortak, soluk soluğa bir karmaşa içindeydi. Naxi yeşil sateni karıştırıyordu. Thysandra saç kurdelelerini tırmalıyordu. Düğmeler, bağcıklar, kopçalar, kumaşın ten üzerinde kayması... Yatağa bile varamadılar; Naxi pelüş beyaz halının üzerinde dizlerinin üzerine çöktü, Thysandra da sorgusuz sualsiz onu takip etti ve daha da aşağı çekti.

"Belki de..." Naxi kalçasını pençeleyip kanatlarını açarak haliya yaslanırken nefesi kesildi. "Belki de perdeleri kapatmalıyım. "Alternatif olarak," diye mırıldandı Naxi nefes nefese, "perdelerin canı cehenneme.

Bitkiler çoktan etrafında hareket etmeye başlamıştı, sarmaşıklar ve yapraklar camın üzerinde dalgalanıyordu. Onlara sormasına bile gerek kalmamıştı.

Thysandra başını geriye atarken boğuk bir kahkaha attı - bugünlerde çok kolay verilen o güzel teslimiyet. "Çok kullanışlı.

"Ve güçlü," dedi Naxi neşeyle, onun üzerinde sürünerek, saçlarının pembe uçları koyu tenine, çakıllı meme uçlarına sürtünerek. 'Ve son derece güzel. Ve-'

"Naxi. Gırtlaktan bir kahkaha. "Bunu hak etmek zorunda değilsin. İyi bir nokta.

Gerçekten, *çok* iyi bir nokta.

Naxi dudağını ısırdı. "O zaman yüzüne oturabilir miyim?

Thysandra'nın güçlü elleri çoktan Naxi'nin kalçalarını sarmış, onu öne doğru sürüklüyordu, başı bir parça yukarı kalktı - ve sonra ağzı Naxi'nin üzerindeydi ve dünya dokunuşa, ihtiyaca ve tek, her şeyi tüketen bir *evete* dönüştü.

Bir zamanlar intikamdan daha iyi bir duygu olmadığını düşünmüştü.

Artık daha iyi biliyordu. İntikam tamamen kaybetmekle ilgiliydi. Sahip olamamakla ilgiliydi. *Sahip* olunacak hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey değildi, tamamen ve coşkuyla ve Thysandra'nın dudakları tam olarak bunu yapıyordu - Naxi bundan ölebileceğini düşünene kadar emiyor ve sıyrıyordu ve sonra yine de durmuyordu. Naxi'yi çıldırttığı kadar kendini de zevke boğuyordu... ve ancak o zaman farkına vardı.

Antlaşma günü.

Aylar ve aylar süren çalışma, şimdiye kadarki en büyük zaferle sonuçlanmıştı ve Naxi bunu düşünmeyi severken, Thysandra inkar edilemez bir şekilde herhangi bir şey düşünmeye hak ettiği bir ara vermek istiyordu.

Güzel.

Akılsız kayıtsızlık bir iblisin uzmanlık alanıydı.

Naxi kıpırdamadı, o aç dudakların üzerine diz çöktü. Kalçalarını sıkkan eller buna izin vermezdi. Ama su perisi büyüğü ortaya çıktı, iblis hisleri keskinleşti... ve sarmaşıklar aşağıya indiğinde, ilki Thysandra'nın kanatları ve kalçaları etrafında kıvrıldığında, baş döndürücü zevk patlamasına, amcığının irkilerek solumasına hazırды.

"Siktir. Boğuk. Hışırtilı. 'Naxi ...'

"Durma," diye , ellerini Thysandra'nın görkemli buklelerinde dolaştırırken kendi sesi biraz bulanık çıkıyordu. "Eğer şimdi durursan çok zalim olurum.

Nefes nefese bir kahkaha attı ve Thysandra'nın dili içine kaydı, tırnakları

Naxi'nin kalçalarını pençeledi. Sarmaşıklar da bu örneği takip ederek Thysandra'nın bacaklarını en ufak bir diken sıyrığıyla sardı ve büyüleyici bir

birlikteliğin yaşandığı tek bir an boyunca kimin zevkinin kime ait olduğu anlaşılamadı. Naxi'nin bacakları şimdi onu dik tutma çabasıyla titriyordu, dil, diş ve dudakların durmak bilmeyen saldırısı onu bir arada çalıştırıyordu. Ama

o dikkatini daha kalın bir sarmaşığın üzerinde kayan kilim, pürüzsüz ve dikensiz, ve onu daha yakına çağırdı, daha

yakına, daha yakına... Bacaklarının arasından kayarken

Thysandra tekrar nefesini tuttu.

Naxi onun kendine gelmesini beklemedi ve daha derine indi.

Duygular birbirine karıştı, sanki iblis duyuları başını döndürüyordu, artık aşağı ya da yukarı, *senden* ya da *benden* emin değildi. Dilin kendi sırsıklam dudakları boyunca sürüklendiğini hissetti. Islak sıcaklığın sarmaşığın etrafında sıkıca kenetlendiğini hissetti. Thysandra'nın şokunu, şehvetini ve küstah zevkini hissetti ve daha derine itti.

Nefes nefese bir inilti ıslaklığını bastırdı.

"Sashka," diye nefes nefese kaldı. "*Durma*."

Sonra o zeki fae dudakları işlerine devam edemeden tekrar itti ve Thysandra haykırdı, gerçekten *haykırdı*, ağzı bir kez daha Naxi'nin üzerine kapanırken.

Zevk tüm duyularına aynı anda yayılırken düşünmek zorunda kalmak ıstırap vericiydi. *Muhteşemdi*. Thysandra onun altında kıvrandı, dili Naxi'yi sırayla becerirken yavaşça ama acımasızca becerdi, nefes nefese kaldı ve inledi, kanatları ihtiyaçla gerildi. Naxi başını geriye attı. Gözlerini kapattı. Duyguların, her şeyin aynı anda verdiği ezici, akkor halindeki mutluluğun içine gömüldü ve geri uzandı.

Parmaklarının altında bir göğsün dolgun kabarıklığını, bir meme ucunun kaya sert tepesini buldu ve -tatlı bir şekilde, acımasızca- çimdikledi.

Thysandra onun altında parçalandı.

Bu bardağı taşıran son damlaydı. O baştan çıkarıcı, başgösteren uçurumun üzerindeki son dürtme. Naxi memnuniyetle izledi - iki kat zevk, basamaklı dalgalar halinde onu dalgalandırdı, iblis duyuları boyunca ileri geri yankılandı, ta ki nefesi ve duygusu tükenene ve artık en tatlı, en vahşi *haklılıktan* başka bir şey hissetmeyene kadar.

Kendini halının üzerinde yuvarlamak eve dönmek gibiydi. Thysandra'nın kollarına sarılmak eve dönmek gibiydi. Ter, seks ve neşeli çiçeklerin kokusunu içine çekmek eve dönmek, hatta belki de daha iyisi, kendi evini *yapmak* gibiydi.

Yarın Kızıl Saray'da bir başka gün daha olacaktı. Yarın yine hayatının en güzel anlarını yaşayacaktı.

Ama şu anda dünya sessizdi ve sadece sıcak, parlayan fenerlerle aydınlanıyordu. Şu anda Kızıl Saray'ın Yüce Leydisi kendi oturma odasının zemininde uykulu ve hovarda bir şekilde yatıyordu ve Naxi onun kollarından kıpırdamıyordu, kıpırdamayı *aklından* bile geçirmiyordu, çünkü biraz üşüyor olabilirdi, yorgun ve uykuya çok ihtiyacı olabilirdi ve sol ayağına ufak bir kramp giriyor olabilirdi... ama her şeyden öte Thysandra'nın yanındaydı, Thysandra'nın kollarındaydı.

Ve tam da olması gereken yerdeydi.

Naxi ve Thysandra'nın ilk tanışma hikayesini henüz okumadınız mı? Aşkta ve Savaşta'ya göz mybook.to/ILaW

Court of Blood ve Bindings ile başlayan ana Fae Adaları serisi, Anne'ye karşı verilen savaşı ve Naxi ile Thysandra'nın ilk buluşmaları ile Kanat ve Pençe'nin başlangıcı arasındaki romantizm. 1. kitabı buradan alın: mybook.to/cobab

Daha fazla Fae Isles kitabı gelecek! Yeni yayınlarımdan haberdar olmak için şunları yapabilirsiniz:

- Haber bültenime kaydolun: www.lisettemarshall.com/sign-up
- Beni BookBub'da takip edin: www.bookbub.com/authors/lisette-marshall
- Takip et Ben üzerinde Amazon: www.amazon.com/author/lisettemarshall

OceanofPDF.com

OTHER BOOKS BY LISETTE

Ona Sessiz Ölüm derler, çünkü ses çıkarmadan öldürür ve ardında konuşabilecek kimseyi bırakmaz...

İmparatorluğun en ölümcül fae katili onu yasak büyüyü kullanırken yakaladığında, yirmi yaşındaki Emelin artık vaktinin geldiğine inanır. Bunun yerine, insanlık dışı güzellikteki tutsağı onun hayatını bağışlar ama kadife kanatlarıyla onu hiçbir insanın asla geri dönemeyeceği tek yere götürür.

Fae Adalarının kalbi. Faekind'in Annesi'nin onlarca yıldır fae ve insanlar üzerinde tartışmasız hüküm sürdüğü hain Kızıl Saray.

Sessiz Ölüm'ün Anne'nin sadık hizmetkarı olması gerekiyordu. yenilmez savaşçı, onun acımasız, ruhsuz katili. Ama gölgelerin içinde kendi oyununu oynamaktadır ve kazanmak için Emelin'in büyüsüne ihtiyacı vardır.

Eğer onunla çalışmayı kabul ederse, tüm insanlığı özgürleştirebilir. Ama ellerinde bu kadar çok kan olan bir Fae erkeğine güvenebilir mi? Daha da kötüsü, onun için için yanan karanlık gözleri ve tehlikeli sırları, katil maskesinin ardındaki kalbi açığa çıkardığında... kendine güvenebilir mi?

OceanofPDF.com

Bir Fae kralını öldürmek zordur. Bunu kibarca yapmak daha da zordur.

Briannis Iavi - iyi yetiştirilmiş bir hanımefendi ve kazara suikastçı - hayallerindeki hayatı güvence altına almaya çok yakın. Tek yapması gereken son bir görevi tamamlamak: Fae topraklarına girmek, Rosethorn Keep'in büyülü salonlarına gizlice girmek ve Faerie kralını öldürmek.

Ancak planı feci şekilde yanlış gider ve Briannis kendini hedefinin merhametine bir tutsak olarak bulur.

Yalnızlık ve yavaş çürümeyle dolu bir hayatla lanetlenmiş olan korkunç fae kralı, intikam almaya kararlı görünüyor - ve eğer onu gönderen insan yöneticilere zarar veremezse, onun yerine onunla eğlenecek. Duyarlı kalesinden kaçamayan ya da emirlerine karşı gelemeyen Briannis'in en keskin silahına, yani zekâsına başvurmaktan başka çaresi yoktur.

Ancak Fae'leri kandırmak tehlikeli bir oyundur. Ve kilometrelerce uzakta Bildiğini sandığı saygın hayatı, bıçakları ve zehirleri bile kalbini korumaya yetmeyebilir...

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Lisette Marshall bir fantastik aşk romanı yazarı, dil meraklısı ve haritacılık tutkunudur. Epik fantezi, regency romantizmi ve rahat gizemlerle düzenli bir diyetle büyüdükten sonra, şimdi cömert bir cinayet serpintisi ile buharlı, swoony hikayeleri yazıyor.

Lisette Hollanda'da (evet, deniz seviyesinin altında) erkek arkadaşı ve son derece düzensiz sulama rejiminden mucizevi bir şekilde kurtulan birkaç ev bitkisiyle birlikte yaşıyor. Okumadığı ya da yazmadığı zamanlarda genellikle fantastik haritalar çizerken, çok fazla çikolatalı kurabiye pişirip yerken ya da Antik Yunanca üzerine kafa yorarken bulunabilir.

İletişime geçmek için www.lisettemarshall.com adresini ziyaret edin veya Instagram'da güzel kitap resimlerine bakarak çok fazla zaman geçirdiği @authorlisettemarshall hesabını takip edin.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

